

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR OF *I'M WATCHING YOU*

KAREN ROSE



NOTHING TO FEAR

**"HIGH-WIRE SUSPENSE THAT KEEPS YOU RIVETED
TO THE EDGE OF YOUR SEAT."** —*New York Times*
bestselling author Lisa Gardner



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

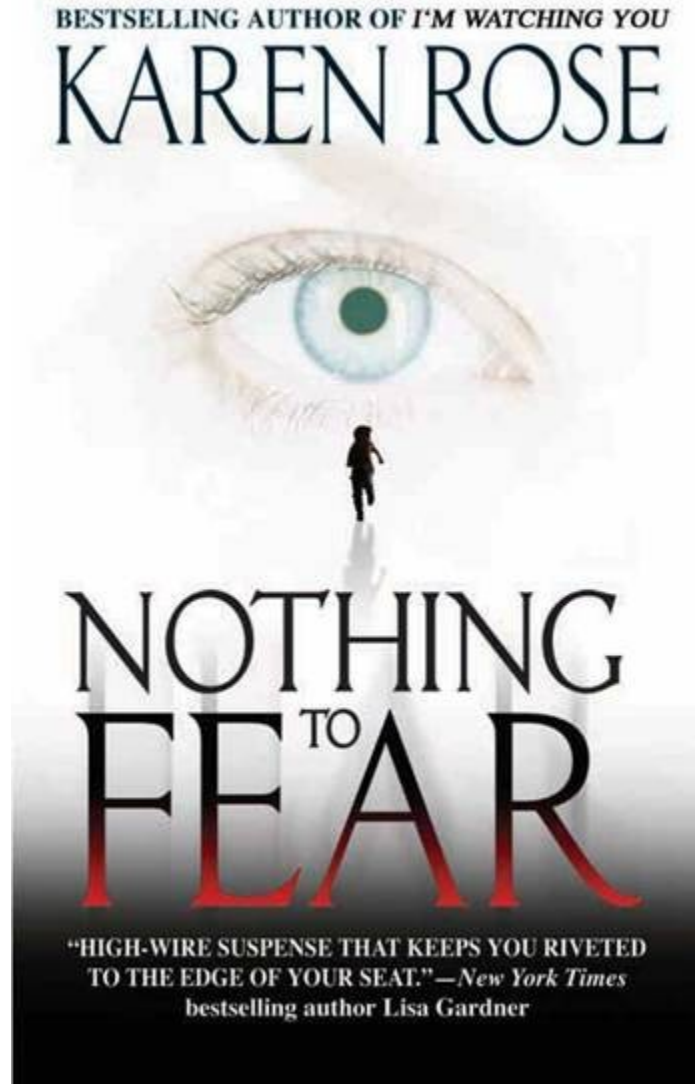
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.





Korkacak Bir Şey

Yok Gerilim - 4.

Kitap

Karen Rose tarafından

Önsöz

Batı Florida, 5 Haziran, 14:30

Geleneksel bir cenaze töreni olmuştu. Yas tutanlardan birkaçı yeşil polyester golf pantolonu giymişti ama Florida öğleden sonrasının buharlı nemine rağmen çoğu siyah giymişti.

Sue Conway, beş mezar taşı ötedeki görüş noktasından papazın tanıdık "Küller küllere, tozlar " sözlerini duyabiliyordu. Gözlerini bir yabancının mezarına koyduğu çiçeklere dikti ve kaşlarını çatı. Lanet olası cenaze birazdan bitecekti ve hâlâ ortaya çıkarmayı umduğu tek kişiyi görmemişti.

Bakan geri çekilerek yas tutanların son vedalarını etmelerine ve uzaklaşmalarına izin verdi. Sue'nun kulağına taktığı gözetleme cihazından rahatlıkla duyabildiği mırıltılardan da anlaşılacağı üzere grup hâlâ şaşkınlık içindeydi.

"Eskiden kendimi çok güvende hissederdim," dedi biri.

Bir diğeri ise "Toplum asla eskisi gibi olmayacak" dedi.

"Daha önce kapılarımı hiç kilitlemezdim. Artık kesinlikle kilitleyeceğim."

Kümelerindeki hiç kimse daha önce öldürülmemişti. Ve bu kadar acımasızca öldürülmek... anlayabileceklerinden çok daha fazlasıydı.

Bu cinayet onun ilk cinayeti değildi ama ona diğerlerinden daha fazla zevk vermişti. İnlemeler, ellerinde çıtırdayan kemiklerin sesi. Keserken fişkırان kan, her seferinde sadece biraz. Uzun süre bunun hayalini kurmuş, her küçük çığlğın, ete ve kemiğe saplanan her dilimin, her damla kanın hayalini kurmuştu. Bu saf, katıksız bir zevkti. Başka hiçbir şey olmasa bile, arayışına devam ederken bile buna tutunacak bir şeyi vardı.

Çünkü aşırı işkence altında bile kurbanı ona talep ettiği şeyi vermemiştir. Aramaya devam etmek zorundaydı ve bulduğunda

gerçek ödöl ... bu cinayet parkta bir yürüyüş gibi görünecekti. Telafî etmesi gereken yıllar, sakladığı bir sürü fantezi, gereken inanılmaz bir intikam vardı. Ama tüm oyuncular sahneye çıkana kadar hiçbir şey başlamayacaktı. Çünkü bir kez başladı mı, durmak istemiyordu.

Tören sona erip yas tutanlar dağılırken diz çökmüş, dua eder gibi bir duruş sergilemişti. Birkaç dakika geçtikten sonra mezarlık müdürünün boğuk sesini duydu.

"İndirin çocuklar."

Sue, vincin tabutu indirirken çıkardığı yüksek ses kulak zarını parçalamadan önce kulaklığı kulağından çekti. İç çekti. Bu gösteri artık sona ermişti ve onur konuğu hiç ortaya çıkmamıştı. Ayağa kalktı, eteğindeki kiri fırçaladı ve arabasına doğru yola koyuldu, ancak çevredeki bir hareket gözüne çarpınca hızını yavaşlattı.

Büyük bir anıtın arkasına geçti ve üzerinde Avis etiketi olan küçük bir arabanın mezarlığın bu kısmına hizmet veren bağlantı yoluna girmesini izledi. Araba durdu ve sürücü indi.

Sue'nun kalbi çarpmaya başladı. Yüzlerce farklı düşünce aynı anda aklına geldi. *Sonunda*, yığının en üstüne çıkan düşünce oldu. Bir zafer çığılığı olabilecek bu düşünceyi güçlükle susturdu.

Onur konuğu sonunda gelmişti. Artık intikam başlayabilirdi. Ama dikkatlice ve kendi yaptığı plana göre. Bugün olmayacaktı. Tüm parçaların yerinde olması, hedefin dikkatlice seçilmesi gerekiyordu.

Ama şimdi tüm kartlar onun elindeydi. Kontrol ondaydı.

Korkun. Ben geliyorum.

Birinci Bölüm

Wight's Landing, Isle of Wight Bay, Maryland 28 Temmuz Çarşamba, 14:00

Ah. Bu acıttı. Parmakları omzunu kavrayıp sarsarken ilk bulanık düşüncesi buydu. Sertçe. Bu gerçekten acıttı. *Kes şunu.*

Sarsıntı devam ediyordu ama gözlerini açmıyordu. Henüz sabah olmamıştı. Bir nefes çaktı, onun parfümünü kokladı. Bu adil değildi. Ona bütün hafta izin sözü vermişti. Ders yok. Flash kartlar yok. Aptal kelime oyunları ya da konuşma terapisi yok. Sadece güneşte eğlence. Balık tutmak, yengeç avlamak. Dalgalara binmek. Bütün gece video oyunları. İsteddiği kadar uyumak. Ama işte buradaydı, onu sarsarak uyandırıyordu.

Onun sözünden döneceğini biliyordu. Er ya da geç hepsi öyle yapardı. Tıpkı diğer konuşma terapistlerini beklediği gibi onu da bekleyecekti. Er ya da geç gideceklerdi. Cheryl çoğundan daha uzun süre kalmıştı. Bunun için ona hakkını vermeliydi.

Adam kadının elini itti ve yuvarlanmaya çalıştı ama kadın onu yakaladı ve tişörtünden tutup yukarı çekti. Elini ağzının üzerine kapattı, tam gözleri uçarak açıldı. Ay ışığında bir hayalet kadar beyaz olan yüzünü, iri ve korkmuş kara gözlerini gördüğü gibi. Sadece korkmuş değil. Cheryl dehşete düşmüştü ve o anda o da öyle oldu. Mücadele etmeyi bıraktı.

"Hiçbir şey söyleme." Ağzından kaçırdı. Adam başını salladı. Kadın adamın ağzını bıraktı ve onu yataktan çekerek işlemciyi eline tutuşturdu. Normalde onu takmak için savaşıyor, elinden geldiğince onu oyalardı. Şimdi ise tek kelime etmeden kulağının arkasına geçirdi.

Ve kükreme başladığında irkildi. İşlemci Cheryl'in deyimiyle "kulaklarını açtığında", sağırlığının sakini, sessiz dünyasını anında gürültülü, acı verici bir ses karmaşasına dönüştürdü. Bunu görmezden gelmek için konsantre oldu. Gürültü okyanusunda duyması gerekenleri duymak için. Şimdi hiçbir şey söylemedi, sadece onu odanın diğer ucuna, dolaba doğru çekti.

Onu dolabın köşesine itti ve yere yatırdı. Gözleriyle buluşmak için .

"Aşağıda biri var." Fısıldadı ve aynı anda imzaladı, normalde pürüzsüz olan elleri titriyordu. Bütün vücudu titriyordu. "Paul kontrol etmeye gitti. Ben gelip seni alana kadar dışarı çıkma." Onun çenesini kavradı.

"Anladın mı? Burada kal. *Hiçbir şey söyleme.*"

Adam başını salladı ve kadın doğruldu, babasının dolabın en üst rafında sakladığı can yeleklerini kaptı. Sonra da kokulu ve küflü bir şekilde onu örttüler. Kapı kapandı ve adam karanlıkta kaldı.

Saklanıyordu. Bir korkak gibi.

Öfke, korkuyla karışarak kaynamaya başladı. O bir korkak değildi. Tanrı aşkına, on üç yaşına girecekti. Onu küçük bir çocuk gibi dolaba tıkmıştı. *Paul* kontrol etmeye giderken onu bir yığın kokuşmuş can yeleğinin altına gömmüştü. Can yeleklerinden birini dikkatle gözünden uzaklaştırarak kapıya baktı ve ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Biri evine zorla girerken burada öylece oturmayacaktı. Onları kovaladığı için tüm övgüyü *Paul*'ün almasına kesinlikle izin vermeyecekti.

Kapının altındaki aralıkta loş bir ışık belirdi ve tüm cesareti kayboldu. Odasında biri vardı. Dolabın köşesine büzüldü, kalbi o kadar yüksek atıyordu ki duyabileceğini düşündü. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Acı dolu titremeler onu sarstı. *İmkânı yok. Bir şeyler yapmak zor.*

Ses okyanusunu bir çığlık böldü. *Cheryl. Ona yardım etmeliyim.*

Ama vücudu donmuştu. Bir yığın can yeleğinin altındaki dolapta işe yaramaz bir yumru halinde donmuştu. Konsantre oldu, dinledi. *Cheryl*'in ona öğrettiği gibi gürültüyü bir kenara itti. Ve dinledi.

Hiçbir şey yoktu. Gitmişlerdi. Ayağa kalkmalıydı. Kalkmalıydı.

Sonra canını acıtacak kadar yüksek bir ses duyuldu. Başı geriye doğru sarsıldı, dolabın duvarına çarptı, bu acı diğerine karıştı.

Bir silah. Silahları vardı. Birisi silahla ateş etmiş. Cheryl. Cheryl'i öldürmüşlerdi.

Ve onu da öldürürler. Ya da daha kötüsü. *Bir şeyler yap. Bir şeyler yap.*

Ne? Bilmiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. *Babası.* Babası ne yapardı?

Göğsünde keskin bir acı hissetti. Ailesi için ağlamak için çok yaşlıydı ama burada olmalarını diledi. Annapolis'e gitmek için bu geceyi seçmemiş olmalarını diledi. Yıldönümleriydi. Dansa gitmişlerdi. Geri döndüklerinde onu ölü bulacaklardı. Annesi ağladı.

Gözlerini kırpıştırdı ve kendi yüzünün ıslak olduğunu fark etti. Onlar Cheryl'i öldürürken o bir dolapta saklanıyor, bir bebek gibi ağlıyordu. Ve hareket edemiyordu.

İkinci atışta irkildi, bu sefer daha sessizdi. Sonra daha fazla çığlık.

Çığlık atıyordu. Cheryl hâlâ hayattaydı. Çığlık atıyordu. Ses beynine milyonlarca bıçak gibi saplanmıştı. Duyabiliyordu. Hissedebiliyordu. Bir milyon bıçak saplanıyordu. Kalbi çarpıyor, elleri titriyordu, işlemciyi kulağının arkasından .

Ve sessizdi. Dakikalar kafasının içinde akıp gidiyordu. Sonra dolabın kapısı açıldı.

Köşeye büzüldü, gözlerini kapadı, dişlerini birbirine kenetledi. Ses çıkarmamaya çalışıyordu. Bir can yeleği . Sonra bir başkası. Ve bir başkası. Küf kokusu artık burnunu gıdıklamıyordu ve havayı yüzünde hissedebiliyordu.

Kendini gözlerini açmaya zorladı, iniltinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Yukarı baktı.

Uzun boyluydu, Cheryl'den daha uzun. Daha iriydi. Saçları

vahşiydi. Gözleri çılgıncaydı. Beyazdı. *Beyaz gözleri vardı.*

Ağzı gülümsüyordu, adamın çığlık atmasına neden olan şeytani bir gülümsemeydi bu.

Ama . Çünkü gömleği kan içindeydi ve elinde bir silah vardı ve silahı ona doğrultmuştu.

Doğu Batı Virginia, 29 Temmuz Perşembe,

15:30

Cep telefonunun tiz zil sesi onu kolayca uyandırdı. Uykusu hafifti. Her zaman öyle değildi, ama hapishanenin böyle küçük şeyleri değiştirmenin bir yolu vardı. Altı aydır dışarıda olmasına rağmen, bu onun için en önemli şeylerden biriydi. sıkışmış değişiklikler. Altı aydır dışarıda olmasına rağmen, uyandığında aklına gelen ilk şey hâlâ hapishaneydi.

Sırf bu yüzden bile cezalandırılacaktı.

Cep numarasını sadece kardeşi Bryce biliyordu, yine de temkinli bir şekilde "Evet?" diye cevap verdi.

"Benim."

Sırtındaki sertliğe lanet ederek doğrulup oturdu. Küçük bir arabanın arka koltuğunda uyumak ideal olmaktan çok uzaktı ama kesinlikle daha kötü yerlerde de uyumuştı.

"Evdeler mi?" Ağzı kıvrıldı ve kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Vaughn'lar eve gelmişti. Harap evi bulmuşlardı. Boş yatağı. Yastığa iliştirilmiş not.

Kulübede onları bekleyen hediye.

Dehşete düşerlerdi. Ağlayacaklardı. Güçsüz olurlardı.

Güçsüz. Yeterli değildi ama çok iyi bir başlangıçtı.

"Gerçekten emin değilim." Bryce kekeleyerek , kekelediği her heceyi korku kaplamıştı.

Zafer hayalleri aniden söndü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, her kelimesi eşit aralıklarla. Eğer bu işi berbat ettiyse, titremekten çok daha kötüsünü yapabiliirdi. "Neredesin sen?"

"Hapishanede." Gözlerini kapattı. Maryland'de satın aldığı kullan-at hücrenin izinin sürülemeyeceğini kendine hatırlattı. Yine de onu bir hapishaneden aradığını düşünmek içini sızlattı. "Beni bir dükkânı soyduğum için tutukladılar. Kefaletimi ödemen gerekiyor."

Gülüşü soğuk ve kısaydı. Milyonların eşiğindeydiler ve o lanet olası bir dükkânı soymuştu. "Seni kurtarmamı istiyorsun. "Seni kurtarmamı mı istiyorsun? şaka yapıyorum."

"Kahretsin," diye tısladı. "Seni aradım çünkü... *bilirsin*. Earl'ü de ."

Aramıştı çünkü artık görev yerinde değıldi. Artık Vaughn'ların faaliyetlerini rapor etmek için sahil evini gözetlemiyordu. Artık eve ne zaman geldiklerini ve lanet olası polisi arayıp aramadıklarını ona söyleyemiyordu.

"Daha on yedi yaşındasın. Bileklerine bir tokat atıp seni ıslahevine koyarlar."

"Hayır." Bryce'ın sesi dehşet dolu bir fısıltıya dönüştü. "Beni yetişkin olarak suçlayacaklarını söylüyorlar. Hapishaneye gideceğim. Lütfen," diye acınası bir şekilde yalvardı. "Beni buradan çıkarın."

Bryce ile aynı DNA'yı paylaşmaları imkânsız görünüyordu. Ve olması bile bu noktada onun için kendini tehlikeye atmasına yetmiyordu. Ama kurnaz bir savcı ona içini döktürmeden önce onu hapisten çıkarması gerekiyordu. Bryce'ın kekeleyen dilini

En medeni sorgulama teknikleriyle bile yüzleşmek, umut etmek için çok fazlaydı. Earl Amca'yla büyümek beynini ezmişti. Lucy Teyze'yle büyümek iradesini törpülemişti. Onun yetiştirilmesiyle bizzat ilgilenememiş olması üzücüydü, ama o ... rahatsızdı. Hapsedilmişti. Ve şimdi Bryce da oraya gidiyordu. Babaları mezarında tavuk çevirir gibi dönüyor olmalıydı.

"Earl'ü arayacağım," diye . "Ona hapishanede kâtip olduğumu söylerim." Yıllardır konuşmadıkları için amcasının onun sesini tanıması pek mümkün değıldi. "Neredesin sen?"

"O-Ocean City."

En azından Wight's Landing denen o küçük serseri kasabada bunu yapmayacak kadar akklı vardı. Ocean City bir saat uzaklıktaydı. Vaughn'lar polisi arasalar bile kimse ikisini birbirine bağlamayı düşünmezdi. "Earl'ü arayacağım. Sen

Lanet çeneni kapalı, gözlerini açık tut." Sırıttı. "Ve eğer biri sabun düşürürse, onu almak için eğilmeyin."

"Bu hiç komik değil, S-S-Sue."

Onun adını kekelediğini duymak yüzündeki sırıtışı sildi. "Hayır, öyle değil. Sen de beni lanet olası bir hapishaneden aramıyorsun." Bununla birlikte bağlantıyı kesti ve arka pencereden biraz uyumak için park ettiği karanlık ormana baktı.

Alışılmış yolların çok dışındaydı ve

Bir önceki sabah Maryland Doğu Kıyısı'ndan ayrıldığından beri. Tek şeritli yollarda korkunç bir zaman geçirmiş, her birkaç saatte bir durmak zorunda kalmıştı.

Bagajda susuz kalmaması için çocuğa su verdi ama şimdilik otoyollardan kaçınıyordu. Vaughn'ların ne zaman evde emin değildi ve onları polisi aramamaları konusunda uyarmış olsa da arayabilirlerdi. Kendisinin bulunmasına izin veremezdi. Çok fazla risk altındaydı. Ödül çok tatlıydı.

Arabadan çıktı ve bagajı açtı. Cenin topları halinde kıvrılmış iki figüre baktı. Hâlâ , bıraktığı yerde. Hala bağlıydılar, tıpkı onları bağladığı gibi.

Onun ödülü. Onun intikamı.

Alexander Quentin Vaughn. Böyle cılız bir çocuk için büyük bir isim. On iki yaşındaydı ama on yaşından büyük göstermiyordu. Bryce, sahil evindeki o dolaba sinmiş küçük veledi ilk gördüklerinde her şeyi gayet iyi özetlemişti. Bryce, "Çocuk bir milyon dolar edecek gibi görünmüyor," demişti ve tam anlamıyla haklıydı. Çocuk bunun beş katı değerindeydi.

Ama para her şey değildi.

Bazen intikam çok daha fazla şey ifade ederdi.

Ve ikisini de aynı anda alabildiğinizde . . . Bu adaletti.

Alexander Quentin Vaughn. Bir de yatılı konuşma terapisti vardı, o da müthiş bir mücadele vermişti. Vaughn'ların Cheryl Rickman'a savaş tazminatı borcu vardı, tabii bunu tahsil edecek kadar yaşayacağını varsayarsak, ki . Rickman da bunu biliyordu,

gözlerindeki şaşkın dehşet ifadesinden anlaşıyordu. Sue Rickman'ı bu kadar uzun süre hayatta tutabilmişti çünkü çocukla iletişim kurabiliyordu.

Çocuk şimdi gözyaşlarını kırıpıştırıyordu. Cılız vücudu Rickman'inkine çarpana kadar geri çekildi. Onu bağlamak muhtemelen gereksizdi. Sırılsıklam haldeyken seksen kilodan fazla gelmiyordu ve hiçbir şey için dövüşmüyordu. Ağzını tıkamak da muhtemelen aşırıya kaçmaktı ama Sue onun çığlık atıp atamayacağını bilmiyordu. Sağır ve dilsiz olması çığlık atamayacağı anlamına gelmiyordu.

Sağır ve dilsiz olması sürpriz olmuştu. Bardağın dolu tarafını görmek gibi bir şeydi. Yolda karşılaşacakları insanlara masal anlatamazdı ama aynı zamanda ailesine fidyesini ödemeleri için dehşet içinde yalvaramazdı. Bu çok utanç vericiydi. Çocuğun o dehşet dolu yalvarışını duymayı dört gözle bekliyordu. Ama plan ilerledi.

Benimseyin, adapte olun ve geliştirin. İyi bir slogandı. Babasının en sevdiği, ironik bir şekilde. Çocuğun sesini kullanamazdı, o yüzden yüzünü kullanacaktı. Bir resim bin kelimeye bedeldi.

Onlara, ödülüne baktı, kontrolün geri geldiğini hissetti. Bryce'ın tutuklanması aslında çok az şeyi değiştirmişti. Aşırı hevesli bir savcıya içini dökmeden önce onu kefaletle serbest bıraktığı sürece, etkilenen tek şey gözünün Vaughn'ların üzerinde olmasıydı. Bryce'ın onların acı ve ıstıraplarını ilk ağızdan dinlemesi çok hoş olurdu ama sonuçta gereksizdi. Sahil evine giden ıssız yolda polis arabalarının sıralanıp sıralanmadığını bilmek değerli olabilirdi ama Vaughn'lar polise gitse bile onu bulamazlardı. O zamana kadar çok çok uzaklarda, Earl'ün evinde güvenle ve gizlice saklanmış olacaktı. Bunun da değişmesine gerek yoktu. Özellikle de Earl ve Lucy, Bryce'ı hapisten kurtarmak için Maryland'e gidiyorlarsa. Sue birkaç günlüğüne evi tek başına idare edebilecekti.

Maryland'den döndüklerinde, o, Earl ve Lucy Sue'nun büyük bir hevesle planladığı buluşma gerçekleşecekti. Telefonunu çıkarıp Earl'ün numarasını çevirdi ve saate dikkat etti. Uyuyor olmalıydı, sersemlemişti. Gerçekte kiminle konuştuğunu bilmesine imkân yoktu.

Telefon ilk çalışında cevaplandı. "Evet?" dedi kalın bir ses.

Sue hareketsiz kaldı, tüm kasları kırılma noktasına kadar gerildi. Uykulu ya da değildi. Earl değildi. Hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi. Ses sadece kıkırdadı.

"Bu Bryce mı?" *James*. Sue'nun kanı . *İmkânsızdı*. James ölmüştü. Boğazını kendisi kesmişti. Belli ki, yeterince iyi değil.

"Bryce değil mi?" dedi nazikçe. "O zaman bu Sue olmalı. Nasılsın Sue?" Sesi sertleşti. "Bedava ders. Bir adamı öldürdüğünde, gerçekten emin olmalısın. Şimdi, Earl amcanla konuşmak ister misin?" Arka planda bir inilti yankılandı. "O buraya gelemes. hemen şimdi."

Sue dişlerini sıktı. "Seni orospu çocuğu. Onlar *benimdi*."

"Şok olduğumu söylemeliyim, Sue. Sen, saygılı bir yeğen." . Şok olmuş. "Nefret ettiğin bir teyze ve amcayı mı koruyorsun?"

"Korumak bana düşmez, seni pislik," diye tısladı. *Öldürmek benim işim*. İnletmek, ağlatmak ve ölmüş olmayı diletmek benim işim. *Ödeme* yapmak benim. Planları vardı. *Lanet olsun ona*.

James kahkahalara boğuldu. "Florida'daki o kadını öldürdüğün gibi kendi teyzeni ve amcanı da öldürecektin. Ve ben senden önce davrandım. Sue, sen paha biçilemezsin."

Florida'daki cinayeti biliyordu. James Lorenzano çok şey biliyordu. Onun öldüğünden emin olmak için kalmalıydı ama biri geliyordu ve kaçmak zorunda kalmıştı. Onu ikinci kez öldürmek çok daha zor olacaktı. Sadece onun yolundan çekilmesi gerekiyordu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Senin benim hakkımda bildiğinden çok daha fazlasını bildiğimi unutma. Seni bulacağım, Sue. Bulabileceğimi biliyorsun. Ve , sen ölmüş olacaksın."

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Bulabilirdi. James insanları nasıl bulacağını biliyordu. En onu bu yüzden işe almıştı. Sonra kararlılıkla omurgasını sertleştirdi. Artık pes edemeyecek kadar ileri gitmişti. "Hayır, vazgeçmeyeceksin."

Telefonu kapattı ve bir öfkelenildi. James hayattaydı. Bu biraz şok etkisi yaratmıştı. Earl ve Lucy'lere de gitmişti. Bu kayıplardan daha büyük bir şeydi.

Earl ve Lucy'nin acı içinde kıvrandığını görmekten zevk alıyordu. Bu, çocukla birlikte saklanacak başka bir yer bulması gerektiği anlamına .

Benimseyin, adapte olun ve geliştirin. Gideceği yeri değiştirmeyecekti. Chicago olmak . Başka hiçbir şehir yeterli olamazdı. Başka hiçbir yer intikam olamazdı.

Chicago'da saklanacak başka bir yer bulması gerekiyordu. Parasını ve intikamını alacak kadar uzun bir süre. Para onun ülke dışına, James'ten uzağa çıkış bileti olacaktı.

İntikam . . . Bu bir rızıktı. O olmadan hayatta kalmak için çok az neden ve bunu yaparken de çok az keyif olurdu.

James'in asla bakmayı düşünmeyeceği, saklanacak bir yer bulması gerekiyordu. Bir konuda haklıydı. James onun hakkında, onun kendisi hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu. Çoğu bir dolar için kendi annesini bile satabilecek olan eski arkadaşlarının hepsini ziyaret edecekti, bu yüzden hiçbirini arayamazdı. En azından şimdilik. Çocuğu saklamak zorundaydı, çünkü o olmadan tüm plan suya düşerdi. Çocuğa baktı, zihni çalışıyordu. Ve her zamanki gibi, parçalar düzgünce yerine oturdu, yeni bir plan oluştu.

Neyse ki James her şeyi bilmiyordu.

Sandık lambasının loş ışığında saatine baktı. Yapması gereken işler vardı. İki eliyle Rickman'ın gömleğini kavradı ve onu kolaylıkla bagajdan çıkardı. Hillsboro Kadın Hapishanesi'nden çıkardığı tek değerli şey taş gibi sert pazularıydı. Bu tam olarak doğru değildi. Hillsboro olmasaydı, James'in tanımadığı Tammy asla tanışamazdı.

Eski hücre arkadaşını düşünerek Rickman'ı yoldan çıkarıp ağaçların arasına sürükledi. Karısını döven kocasını öldürdüğü için Tammy'nin cezası yirmi beş yıldan müebbet kadardı ve Sue, sekize onluk bir odayı paylaştıkları beş lanet yıl boyunca her gece onun bu konuda ağlamasını dinlemek zorunda kalmamış mıydı? Ama dürüst olmak gerekirse, Tammy olmasaydı, Sue önümüzdeki birkaç hafta boyunca sığınağı olacak yeri asla duymayacaktı. Chicago'da ihtiyacı olan kadınlara kapılarını açan gizli bir yer. *Ben bir kadını*m, diye düşündü Sue gülümseyerek. Ve kesinlikle ihtiyacı vardı.

Benimseyin, adapte olun ve geliştirin. Bu iyi bir slogandı. Bir plan ancak esnek olduğu kadar güçlüdür. Sue belindeki silahı çıkardı ve hızla Rickman'ın kafasının arkasına bir kurşun sıktı. Kadın anında . Sue birkaç hızlı adımla çocuğun gözlerinde dehşetle ona baktığı bagaja geri döndü. Silahın namlusunu bir anlığına çocuğun yanağına dayadı ve boğuk çığlığını duyunca başını salladı. O zaman çığlık *atabilirdi*. Bunu bilmek güzeldi. Yanağında sıcak çeliğin yanığı olan kırmızı bir iz belirdi. "Hadi evlat," dedi ve onu bagajdan çıkarıp Rickman'ın yattığı yere doğru sürükledi, kanı artık yeri ıslatıyordu. Çocuğun yüzünde gözyaşları yuvarlanıyordu ve onun ölüm kavramını anladığını biliyordu. On iki yaşında olsa iyi olurdu. Eminim o da anlamıştır.

Chicago, 29 Temmuz Perşembe, 1630

Geç olmuştu. Ya da erken, diye düşündü Dana Dupinsky Hanover House'un mutfağına arka kapıdan girerken. Her halükarda yatağa dönmenin pek bir anlamı yok gibiydi. Sakinler iki saat içinde uyanacaktı ve sabah rutinlerinin sesleri, demlenen kahvenin aromasıyla birleşince uyumak imkânsız hale gelecekti.

Kısmen mahalleliden ama daha çok Hanover House sakinlerini, hayatlarını korumaya adanmış kadınları arayanlardan korunmak için bir nebze güvenlik sağlayan üç sürgüyü sıktı. Üçüncü sürgü gıcırdayınca Dana irkildi. Yağlanması gerekiyordu. Yapabildiği zaman yapacaktı.

"Peki neredeler?"

Dana kendi çığlığını bastırarak döndü ve elini kalbinin üzerine koydu. Yaşadığı şok kısa sürede mutfak masasında oturan ve yüzü dizüstü bilgisayar ekranının ürkütücü mavi ışığıyla yıkanan genç kadına dik dik bakmaya dönüştü. "Yapma bunu," diye tısladı Dana.

Evie Wilson sadece hafifçe pişman görünüyordu. "Özür dilerim. Beni gördüğünü sandım. Şşşt," diye mırıldandı, gözlerini kucağına indirerek. "O uyuyor."

Dana masanın etrafında yürüdü ve Evie'nin, genç sakinlerinden Ruby'nin oğlu olan bebeği tuttuğunu görünce şaşırmadı. Henüz on sekiz yaşında ve bekâr olan Ruby, hem bebeğin babasından hem de kendisinden korkuyordu. Evie'nin

Ruby'nin geldiğinde aldığı çürükler iddiasını fazlasıyla kanıtlamıştı. Ama Hanover House'un güvenli sığınağında geçirdiği birkaç haftadan sonra Ruby yeni bir başlangıç yapmaya kararlıydı. Burada kadınların yaptığı buydu. Yeni başlangıçlar yaparlardı. Dana, bazılarının diğerlerinden daha yeni başladığını düşünüyordu.

"Uyandı ve Ruby çok yorgundu, ona biraz uyumasını söyledim. Hepsi bu. Doğru," diye ekledi Evie, bilgisayar ekranını işaret ederek. "Online derslerim için yapmam gereken bazı işler vardı."

Dana kaşlarını çatı. Evie'nin online üniversite dersleri bir anlaşmazlık kaynağıydı. "Yaz dönemi için Carrington'a kayıt yaptıracaklarını sanıyordum."

Evie önce başını kaldırdı, sonra ekrana baktı. "Öyleydim, ama ... Fikrimi değiştirdim."

Dana'nın omuzları çöktü. "Evie."

Evie başını salladı. "Yapma Dana. Sadece . . . yapma. Oraya gittim, gerçekten gittim. Hatta arabadan indim ve kayıt memurunun ofisine kadar yürüdüm, ama ..." Düşüncenin peşini bıraktı.

Dana gerektiğini bildiği şeyi söylemek için kendini zorlarken bile kalbi sıkıştıyordu. Daha önce pek çok kez söylediği şeyi. "Sonsuza kadar burada saklanamazsın, tatlım."

Evie'nin yüzünün yarısı yüzünü buruştururken diğer yarısı taş gibi hareketsiz kaldı, iki yıl önce bir delinin saldırısının mirası. "Biliyorum." Başını kaldırdı, kara gözleri parlıyordu. "Beni dışarı mı atacaksın?" diye sordu, ses tonunda meydan okuma vardı.

"Olmadığımı biliyorsun." Dana mutfak sandalyelerinden birine çöktü, çok yorgundu. "Tanrı aşkına, Evie." Bunu sorması bile. Lanet olsun.

Evie nihayet tekrar konuşmadan önce aralarında uzun bir süre sessizlik oldu. "Asıl soruma dönecek olursak, neredeler?"

"Ortaya çıkmadılar. Üç saat boyunca bekledim ve tariflerine uyan hiç kimse otobüslerden inmedi." Dana yorgun bir şekilde ensesine masaj yaptı. Kadınların Hanover'dan nasıl haberdar olduklarını hiç sorgulamamıştı.

House. bilgi cepleri olduğunu biliyordu. Hemşireler, polisler, diğer kurbanlar. Bazen Chicago dışından kadınlar arar ve Dana onlarla otobüs terminalinde buluşacaktı ama kadınların yarısından fazlası gelmedi. Bu geceki gibi. "Ama hepsi tamamen bir kayıp değildi," diye ekledi. "Teklif aldım." Ağzının bir köşesi kalktı. "Adam bana elli dolar teklif etti."

"Bu ay telefon faturasını ödeyebilirdim," dedi Evie hafifçe ve ayağa . "Dylan'ı tut da sana kahve yapayım. İşine yarayacak gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Bebeği omzuna rahatça yerleştiren Dana, Evie'nin tek eliyle kahve filtrelerini karıştırmasını izledi. Evie'nin sağ elindeki sinirler hasar görmüştü; yüzünü yara bere içinde bırakan ve ağzını gülümseyemez hale getiren aynı vahşi saldırının mirasıydı bu. Üç ameliyattan sonra Yara izleri daha az fark ediliyordu ama eli asla eskisi gibi olmayacaktı. Yine de Evie asla yardım istemedi. Teklif edilse bile kabul etmezdi.

Evie kutudan kahve aldı. "Caroline'ın bu gece otobüs görevi olduğunu sanıyordum."

Caroline, Dana'nın en iyi arkadaşıydı. Hamile olan en iyi arkadaşı. Bir Hanover House başarı öyküsü olan Caroline, kendisi ve oğlu Tom için harika bir hayat kurmuştu. İki yıldır evliydi, sadece altı yaşındaydı. Kocasını Max'le birbirlerine aşık olarak dünyaya getirdikleri bebeğe kavuşmalarına haftalar kalmıştı. Bundan daha başarılı çok az şey vardı.

"Hayır, artık değil. Bu süre boyunca resmi olarak görevde değil." "Peki bu konuda ne dedi?" Evie alaycı bir tavırla sordu.

"Her gibi. Hamileliğin doğal bir durum olduğunu ve bir at kadar sağlıklı olduğunu. Ona vazgeçmesini söyledim. Max onu yatağa bağlamakla tehdit etti."

Evie, "İşte bu yüzden oldu," diye takılınca Dana sırtıttı.

"Doğru. Yani, hoşuma gitsin ya da gitmesin, önümüzdeki altı ay otobüs görevim var." Evie'nin otobüs durağında yolcu alma görevi yapması mümkün değildi. Bir kez denemişti ama bu deneyim hiç kimse için, en azından Evie için hiç de hoş olmamıştı. Müşterinin çocuğu dehşete düşmüş ve bitkin bir halde

Evie'nin yaralı yüzünü gördü ve gözyaşlarına boğuldu. Müşteri Evie ile gitmeyi reddetti ve Dana sonunda karakola kendisi gitti. O günden sonra Evie, Dana'ya göre koruyucu kalın bir makyaj tabakası olmadan asla evden çıkmadı. yara izlerinden daha kötü görünüyordu. Ama bu Evie'yi güvende hissettiriyordu, yüzden Dana bu konuda tek kelime etmedi. Dana, Evie'nin damlayan kahveye bakışından onun da hatırladığını anlayabiliyordu.

Konuyu değiştiren Dana, Evie'nin dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. "Ne alıyorsun?"

"Çocuk psikolojisi ve istatistik. İstatistik dersi psikoloji diploması için gereklidir"

Dana'nın gözleri büyüdü. "Psikoloji mi okuyorsun?" Evie'nin onun izinden gideceği düşüncesi, gurur ve endişenin rahatsız edici bir karışımıyla baş başa bıraktı onu.

"Bunu düşünmüştüm. Çocuklarla çalışmayı düşünüyordum. Ve evet," diye ekledi kızgınlıkla, "sonsuz kadar burada saklanamayacağımı biliyorum. Çocukların bana gelmeyeceğini biliyorum." Evie kısmen damlamış sürahiyi makineden çekip aldı ve Dana'ya ilk fincanı doldurdu. "Üzerinde çalışıyorum."

Dana iç çekerek bebeği dolu kahve fincanıyla değiştirdi. "Biliyorum tatlım." Evie'ye yaralarının o kadar da kötü olmadığını söyleyebilir, hatta buna kendisi de inanabilirdi ama Evie inanmıyordu ve sorun da buydu. Bu normaldi ama çok yanıltıcı. Bir kadının yirmi yaşında olması ve dünyayla yüzleşmekten korktuğu için bir kadın sığınma evinde saklanması çok yanıltıcı.

Evie , sadece ayakta durup uyuyan bebeği salladı. Bebeklerin Evie'nin favorisi olduğu bir sır değildi, büyük bir gizem de değildi. Bebekler bakmıyor, yargılamıyordu. Yaltaklanmazlardı. Sadece sarılırlar ve size koşulsuz sevgi verirlerdi. Ne anlaşıma ama.

Gerçekten de öyleydi. Evie bebeğin alnına bir öpücük kondurdu. "Yakında gideceksin," diye mırıldandı.

Dana fincanının kenarından Evie'ye baktı. "Ona bağlanmışsın."

Evie başını kaldırdı, yüz ifadesi bir anda okunamaz hale geldi. "Onu burada tutmak istediğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Burası bir çocuğun büyümesi için uygun bir yer değil."

Sesi o kadar kararlıydı ki Dana onun bebekten mi yoksa kendisinden mi bahsettiğini merak etti. Evie, Dana'nın kadın polis arkadaşlarından biri tarafından henüz on beş yaşındayken sığınma evine getirilmişti; hızlı zekâyâ ve arsız bir ağza sahip, korkmuş kaçaktı ve kısa sürede Dana'nın kalbine girmişti. Dana, Evie'nin yasal vasisi olmuştu ama Evie her zaman daha çok küçük bir kız kardeş gibi olmuştu. "Hayır, tatlım, değil."

Evie bir iki dakika daha sallandı. "Gidecek ve güvende olup olmadığını asla bilemeyeceğiz. Ruby bebeğin babasından uzak durursa ya da ona geri dönerse." Bir duraklama. "Bu beni geceleri uykusuz bırakıyor, Dana. Seni de uyutmuyor mu?"

Dana kuru bir sesle, "Sadece her zaman," diye cevap verdi ve Evie'nin ağzının bir tarafının yukarı doğru kıvrılmasını izledi. "Keşke hepsini içime alabilsem ama yapamıyorum. Bu yüzden elimden geleni yapıyorum ve yeterli olması için dua ediyorum."

"Ruby Chicago'dan ayrılırsa daha güvende olur."

Dana başını salladı. "Bu muhtemelen doğru. Ama Ruby bu fikri reddetti. Bunu biliyorsun."

"Yeni belgeler alabileceğini bilseydi evet diyebilirdi."

Yeni kağıtlar. Gerçekten de sakinlerinden bazıları Hanover House'dan diğerlerine göre daha yeni başlangıçlarla ayrıldı. Çok azı yeni bir kimlikle ayrıldı. Yeni doğum belgesi, sosyal güvenlik kartı ve ehliyet. Dana Dupinsky'nin izniyle, tam zamanlı terapist ve yarı zamanlı kalpazan. Ve ikisinde de çok iyiydi. Belgeleri on yıldan uzun süredir incelemeye dayanıyordu.

Dana bu konuşmanın nereye çok iyi biliyordu. Yine de sesini yumuşak tuttu. "Kuralları biliyorsun, Evie. Bir müşterinin eski memleketinden ayrılmak için yardım talep etmesi gerekir ki biz de bu olasılığı gündeme getirelim. kağıtları."

Evie'nin çenesi gerildi. Bir taraftan. "*Sizin* politikanız."

Dana kahvesini biraz daha yudumladı, sinirliydi ama bunu belli etmemeye kararlıydı. "Benim riskim. Benim politikam." Yaptığı şey yasa dışıydı. Sahte belgeler sağlamıştı.

Sahte *federal* belgeler. Sebepleri saftı, ama herhangi bir yargıç onun tarafını tutacaktı. Kadınların onun tarafını tutması çok önemliydi. Bu şekilde yardım etmeyi seçenler , çünkü kez yeni bir kimlik yolunda ilerlemeye başladıklarında sırları ortaya çıkıyordu. Eğer bir kadın konuşursa... *hapse girecek olan ben olurdum. Evie'nin değil. Benim kığım.*

Evie sinirlendi. "Politikanız müşterilerimizi tehlikeye atıyor olabilir," dedi öfkeyle. Bebek inledi ve Evie durduğu yerde onu sallamaya devam etti. "Peki ya burada, Chicago'da hayatlarını değiştirebileceğimizi bilmeyen onca kadın ne olacak?" diye fısıldadı sertçe. "Onlara bir şey olursa bununla nasıl yaşayabilirsin?"

Dana derin bir nefes aldı. Kendisinin de aklına gelmeyen bir düşünce değildi bu. Her lanet gün. "Evie, bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Politikayı ihlal etmeyeceksin. Hanover House'un hiçbir sakinine kâğıt imkanı sağlamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Evie'nin bakışı taşı bile kesebilirdi. "Evet, hanımefendi. Çok netiz." Evie aniden topuklarının üzerinde döndü ve yüksek sesle feryat etmeye başlayan Dylan'ı uyandırdı. Dana, üst kattaki yatak odalarından bağırışlar yükselmeye başlarken duvardaki saate baktı. Hayır, yatağa geri dönmenin hiçbir anlamı yoktu. Gün resmen başlamıştı.

İkinci Bölüm

Wight's Landing, Maryland, 30 Temmuz Cuma,

19:00

Ethan Buchanan, Vaughn'ların sahil evinin mutfağındaki masaya oturdu ve çaresiz bir hayal kırıklığı içinde avuçlarını yüzüne indirdi. İçini pençeleyen panik duygusuyla savaştı. Küçük Alec gitmişti, tıpkı yatılı tercümanı ve konuşma terapisti Cheryl Rickman gibi. *Gitmişti*. Küçük Alec artık o kadar da küçük değildi. On iki yaşındaydı. Ona neler olduğunu bilecek, dehşete düşecek kadar büyümüştü. Karşı koymak için hâlâ çok gençti.

Ve fiziksel olarak yardım çağırıyor.

Ethan en eski arkadaşlarının şaşkın yüzlerine baktı ve bir sonraki adımda ne yapacağını bilmeyi diledi. Stan Vaughn'u yirmi beş yıldır, Stan'in karısı Randi'yi ise on yıldır tanıyordu. Yine de ikisi yabancı gibi görünüyordu. Oğulları

gitmişti ama Stan ve Randi polisi ya da FBI'ı aramamışlardı. Randi telefonu göğsüne bastırarak oturuyordu ve Stan cep telefonuna uzandığında Ethan'ı yakalayacakmış gibi görünüyordu.

Randi ancak polisi aramayacağına söz verdikten sonra telefonu tezgahın üzerindeki yerine geri koydu. Stan pencereye yerleşmiş, körfeze bakıyordu. Ethan, Randi'nin solgun yüzünden Stan'in sert sırtına baktı. Ve iç çekti. "Bunu en başından alalım. Alec'in gittiğini tam olarak ne zaman fark ettin?"

Sessizlik. Ethan sabrını kaybetmeye başlamıştı. Zaman . "Stan?"

Stan alnını yorgun bir şekilde pencere camına yasladı. "Öğleden sonra üç buçuk."

"Üç otuz beş," diye fısıldadı Randi.

Stan omzunun üzerinden kızgın bir bakış fırlattı ve Randi meydan okurcasına ona karşılık verdi.

Ethan tedirgin bir nefes aldı. Demek böyle . "Nerelerdeydin?"

"Annapolis," diye mırıldandı Randi. "Çarşamba günü onuncu evlilik yıldönümümüzdü."

Ethan'ın zihninde bir resim canlandı, daha mutlu günler. Stan smokiniyle; Stan'in kardeşi Richard mavi elbisesi içinde olarak; Randi, o kadar güzel ki beyaz dantel. Kendisi de kıpır kıpır yürümeye başlayan Alec'i kucağına almış, onlar "evet" diyene kadar kendi elbisesini salya sümük Cheerio kırıntılarından uzak tutmayı umuyordu. On yıl. Çok hızlı geçti.

Alec şimdi on iki yaşındaydı. Ve gitmişti, belki saatlerce, belki günlerce. Randi ve Stan'in hiçbir şey yapmadığı saatler. *Beni aramak dışında hiçbir şey.*

Randi öfkeyle, "Dün geri gelmeliydik," dedi. "Cheryl'i aradığını söylemiştin. Onunla konuştuğunu söylemiştin." Randi bir adım öne çıktı, vücudu öfkeyle titriyordu. "Beni içeride tutabilmek için bana *yalan* söyledin-" Sözüünü kesti, döndü ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

Stan'in dudakları inceldi. "Telesekretere mesaj bıraktım," dedi sert bir sesle. "Nereden bilebilirdim ki? Lanet olsun Randi, sanki bu benim suçummuş gibi davranıyorsun."

"Cehenneme git Stan," diye cevap verdi. Sessizce söyledi, ama çok içtendi.

Ethan temkinli bir şekilde araya girerek kolunu Randi'nin omuzlarına doladı ve onu mutfak sandalyelerinden birine oturttu, ellerini dizlerinin arasına kilitledi. Titriyordu. Adam onun omzunu sıktı. "Bugün buraya döndüğünde ne oldu?"

Stan elini pencereye doğru salladı. "Arabadan iner inmez kokusunu aldık. Yaptığımız ilk şey Alec'in odasını kontrol etmek oldu. Yastığına bir not iliştilmişti."

O koku. Arabasından dışarı adımını atar atmaz onu neredeyse yere seren çürümüş et kokusu. Stan ne olduğunu söylemedi. "Notta ne yazıyordu?"

Stan tereddüt etti. Sonra aniden döndü ve Ethan'a onu takip etmesini işaret etti. "Gel."

O ve Stan birlikte sahile açılan arka kapıdan geçtiler. Kumu geçip, deniz kıyısına ulaştıklarında pis koku her adımda daha da artıyordu. Rıhtımın yanında, yazlık oyuncaklarını sakladıkları küçük bir kulübe vardı. Stan kapıyı açtı. "Kendiniz görün."

Ethan kapı aralığında durdu, boş midesi gözlerinin önündeki manzara karşısında kabardı. Bu bir adamdı. Bir zamanlar kafası olan bir adam. Bütün bir kafa. Vızıldayan sinekler şimdi geriye kalanları kaplamıştı. Vücut sıcaktan şişmiş, neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Şok içinde, gözlerini adamın çıplak gövdesinde yanlamasına duran pompalı tüfeğe doğru indirdi. Daha da aşağıya, tüfeğin tetiğinden adamın boxer'ının üzerinden sağ ayağının başparmağına kadar uzanan bir ipin olduğu yere. Adam muhtemelen tüfeğin ucunu ağzına sokmuş ve ayak parmağını oynatarak tetiği çekmişti.

Ethan, Stan'in kararlı bir şekilde körfeze baktığı yere döndü. Kulübedeki dehşet verici manzarayla taban tabana zıt dingin bir güzellik. "Kim-" Ethan'ın sesi takıldı ve boğazını temizledi. "Kimdi o?"

Stan gözlerini ufka dikti. "Paul McMillan. Cheryl'in nişanlısı." Yutkundu, boğazı acımasızca çalışıyordu. "İntihar değildi."

Hayır, Ethan öyle düşünmemişti. Ama şu anda tek düşünebildiği, bunu her kim yaptıysa Alec'in elinde olduğuydu. "Notta ne yazıyordu?"

Stan cebinden buruşuk bir kâğıt çıkardı ve Ethan'a uzattı. Stan'in muhtemelen yok ettiği kanıt karşısında irkilen Ethan notu üst köşesinden tuttu. Not bir yazıcıda yazılmıştı. Sert, belki de İzini sürmek imkansız.

"Oğlun elimizde," diye okudu. "Sakın polisi arama yoksa onu öldürürüz. Eğer sözümüzden şüphe duyuyorsanız, kulübenize bakın. Cesedin bulunması ve polisin soru sorması ihtimaline karşı bunu intihar gibi gösterdik. Cevap alamayacaklarından emin olun. Taleplerimizle ilgili olarak sizinle irtibata geçeceğiz. Sakın polisi aramayın. polis ya da başka bir otorite. Bunu yaparsanız haberimiz olur."

Stan hâlâ körfeze bakıyordu. "Şimdi neden polisi aramadığınızı anlıyorsunuz." Fısıltısı suyu dalgalandıran rüzgârda neredeyse kayboluyordu. "Başka ne yapacağımızı bilemedik."

"Demek beni aradın."

Stan bunun üzerine döndü ve Ethan onun gözlerinde korku ve çaresizlik gördü. umutsuz bir öfke. Ve nefret. İki yılın ardından Stan Vaughn onu hâlâ hor görüyordu. "*Seni* aradık," dedi kasıtlı olarak, sanki ağzından çıkan her kelimeyi tükürür gibi. "Alec'i bulmamıza yardım etmelisin."

"Stan ..." Ethan ellerini kaldırdı, Stan'ın ondan yapmasını istediği şey karşısında yaşadığı şokla panik birbirine karışmıştı. "Ben bir güvenlik danışmanlığı işi yürütüyorum. Bilgisayar korsanlarını bilgisayar sistemlerinden uzak tutuyorum. Gözetleme sistemi kuruyorum. Ben polis değilim." Şimdiye kadar giydiği tek üniforma Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'ninkiydi. Şimdi onu giymeyi ne kadar çok istediğini bir Tanrı bilirdi.

Stan başını salladı. "Senin özel dedektiflik ehliyetin var."

"Evet, çünkü müşterilerimin müteahhitlerinin geçmişlerini araştırıyorum. *Ben polis değilim.*"

Stan onun gözlerini buz gibi bir bakışla karşıladı. "İnsanları nasıl bulacağını biliyorsun."

Bulduğu insanlar Afgan mağaralarında saklanan teröristlerdi, canavarlar tarafından kaçırılan küçük çocuklar değil. "Stan, bak. Bir laboratuvarım yok. Adli tıp yapamam. Dokunduğum her şey suç mahallini kirletir. FBI'ın Alec'i bulmak için kullanabileceği kanıtları yok etmiş olurum. FBI'ı ara ve işlerini yapmalarına izin ver."

Kör edici bir anda Stan öne çıktı ve Ethan'ın yakalarını iki eliyle kavradı. Onu sertçe sarstı. Ethan bulantı dalgasıyla savaştı ve bunu yapmasına izin verdi.

"Kahretsin, bize yardım etmelisin. Bunu her kim yaptıysa oğlum ellerinde. Onu öldürecekler." Ethan'ın yakalarını bıraktı, çenesini göğsüne indirdi, yumruklarını Ellerini iki yana açtı ve uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Stan konuştuğunda sesi sertti. "Sen ve Richard çölde Taliban'ın izini sürdünüz. Bana öyle söyledi. İnsanları nasıl bulacağını biliyorsun." Başını kaldırdı, gözleri çok öfkeliydi. "Richard'a sorardım ama o burada değil." Stan'ın gözleri kısıldı, çenesi sıkıldı. "Kardeşim eve gelmedi."

Senin sayende. Bu cümle sanki Stan'ın dudaklarından dökülmüş gibi aralarında yankılandı. Elbette geçmişti. Birbirlerini son gördüklerinde.

Ethan sessizce, "Bu hiç adil değil, Stan," deyince Stan patladı.

"*Olmasa da umurumda değil. Oğlum o hayvanların elinde. Bunu onlar yaptı.*" Öne doğru eğildi, parmağını cesede doğru salladı. "Onu öldürecekler, Ethan." Stan yavaşça doğruldu. "Eğer bunu benim için yapmayacaksan, Richard için yap. Ona bu kadarını borçlusun."

Ethan derin bir nefes aldı. Araçları Kandahar'dan çıkarken mayına çarptıktan sonra bilincini kaybetmeden önceki son anları hatırladı. Richard onu orada bırakıp kendini kurtarmalıydı. Ama yapmadı. Kaldı ve savaştı, vücudu Ethan'inkini düşmanın kurşunlarından korudu, pusuya yattı. Richard kalmaması gerektiği halde kalmıştı ve bunu sadece en iyi arkadaşı için değil, herkes için yapardı. Çünkü Richard Vaughn böyle bir adamdı. Richard çoktan Alec'i aramaya başlamış olurdu.

Ethan sadece başını çevirerek sağlıklı bir genç adam olan bu iğrenç şeye baktı. Ceset onları korkutmak için geride bırakılmıştı. Alec için dehşete düşmüş olsa da Ethan'ın aklı yerinde değildi. Nefesini dışarı verdi. "Pekâlâ. Ama bunu tek başıma yapmayacağım. Ortağımı aramama izin vermelisin. Clay Kolordu'dan sonra polis oldu. Ne yapacağımı bilir."

Stan başını sertçe salladı. "*Hayır.* Polis yok. Bunu rapor edecek. Anlatacak."

"Stan, bak. Ben bir elektronik uzmanıyım. Bilgisayar güvenliği ve gözetimi yapıyorum. Tanrı aşkına, şifreli iletimler. Ben adli tıp yapmıyorum ama Clay yapıyordu. O bir polisti, hem de çok iyi bir polisti. Bu suçluluk duygusuyla yaşayamam. Alec'in hayatını kurtarabilecek bir şeyi kaçırdı. Clay, Aleci daha fazla tehlikeye atmayacak. Söz veriyorum."

Stan gözlerini kapattı. "Onu ne kadar sürede buraya getirebilirsin?" "Washington'dan arabayla üç saat uzaklıkta."

"Ara onu o zaman. Acele etmesini söyle."

Wight's Landing, 30 Temmuz Cuma, 1030

Clay Maynard'ın arabası garaj yoluna girdiğinde Ethan ön verandaya çıktı. Rüzgâr yön değiştirmiş ve pis kokunun şiddeti azalmıştı. Ya da belki de sadece alışmıştı.

Clay arabadan inip irkildi ve Ethan bunun ikincisi olduğuna karar verdi.

"Bu doğru değil Ethan," dedi Clay, sesi sertti.

"Biliyorum." Ortağını ağırdığından beri geçen saatler boyunca bunu düşünmşt. Bir işi ve arkadaşlığı paylaşıyorlardı ve Ethan, Clay'den bu işe dahil olmasını isteyerek her ikisini de riske atıyordu. "Bana dizüstü bilgisayarımı ver ve Washington'a geri dn. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Kahretsin." Clay yorgun bir ifadeyle elini yüzünde gezdirdi, ayın parlak ışığında bronz ten rengi solmuştu. "Bu Richard'ı geri getirmeyecek. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Ethan, Clay'in durumu sıradan bir suçluluk duygusuna indirgemesine duyduğu öfke karşısında çenesini sıktı. "Bu Richard'la ilgili değil. Alec'le ilgili. şimdi eğer yardım etmeyeceksen bana dizüstü bilgisayarımı ver ve yolumdan ekil."

Clay yaklaştı, verandadan birkaç adım durdu ve ters ters baktı. "Kendine gel Ethan. Bu FBI'n işi, bizim değil. Her dakika Sessiz kalırsak Alec daha fazla tehlikeye girer. Eğer çocuğu gerçekten nemsiyorsanız, bu çılgınlığa bir son verir ve polisleri ararsınız."

Ethan bir nefes aldı, McMillan'ın çürüyen cesedini kokladı. Dehşeti hissetti yeniden kabardı ve beraberinde soğuk bir öfke getirdi. Clay'in gözlerini görebilmek için basamakları kasıtlı olarak indi. "Bu *ocuk* benim vaftiz oğlum."

Clay'in gözleri akmak akmak oldu. "Onun Richard'ın olduğunu sanıyordum."

"Bu doğru." Kelimeleri dişlerinin arasından zorla geçirdi. "O Richard'ındı. Ama Richard *ld* ve senin de belirttiğin gibi, yaptığım hiçbir şey onu geri getiremez. O ldğnde Randi benden onun yerini almamı istedi. Stan hayır dedi, bu sorumluluğa layık değildim. Ama Randi evet dedi, o yüzden ben ." İki yıl önceki o anı hatırlayınca nefesi kesildi, Stan'le olan dostluğundan geriye kalan azıcık şeyi de koparan o anı.

"*Vaftiz oğlum* masum bir adamı öldüren insanlar tarafından kaçırıldı. Eğer polise gidersek onu öldürürler." Clay'in gözlerinde şüphe belirmeye başladı ve Ethan yutkundu, o sırada Alec'i düşünmekten kendini alamadı.

canavarların elleri. "O sadece bir çocuk Clay," diye fısıldadı sertçe. "Dehşete düşecek, kafası karışacak." *Yardım isteyemeyecek.*

Clay'in gözleri yeniden sertleşti. "Eğer hala hayattaysa."

Alec şu anda ölmüş olabilirdi. Ethan'ın zihninden atması gereken bir resimdi bu. "O yaşıyor. Yaşıyor olmalı. Bak, eğer burayı izleyen biri varsa, onlara gözdağı veriyoruz. Ya kal ya da git, ama burada durup konuşamayız."

Clay uzun uzun baktı, sonra iç çekerek spor çantasını ve Ethan'ın dizüstü bilgisayarını ön koltuktan . "Lanet olsun. Lütfen klimaları olduğunu söyle."

"İçerisi daha iyi," diye onayladı Ethan, sinirleri yatışmıştı. Clay içerideydi. Clay'i doğruca Randi'nin kucağında telefonla oturduğu ve Stan'in elinde bir bardak viskiyle yerde volta attığı mutfığa götürdü.

Randi onları görünce başını kaldırdı, yüzü hâlâ çok solgundu. "Sen Ethan'ın ortağsın. Geldiğiniz için teşekkürler."

Clay basitçe, "Richard'la birlikte görev yaptım," diye cevap verdi. Söylemesi tek şey de buydu. Denizciler birbirlerine göz kulak olurlardı. Artık üniforma giymiyor olsalar bile.

Ethan, "Richard ve ben, Akademi'den hemen sonra Somali'ye gönderilirken Clay'le birlikte görev yaptık," diye açıkladı. Stan'in omurgası sertleşti. Stan, Richard'ın Deniz Kuvvetleri'ne olan bağlılığını hiçbir zaman anlayamamıştı ve bu, kardeşler arasında bir bölünme kaynağı haline gelmişti. Bunun Ethan ve Richard'ın paylaştığı ortak bir bağ olması Stan ve Ethan arasındaki uçurumu daha da derinleştirmişti. Richard'ın ölümü bu uçurumu bir uçuruma dönüştürdü.

"Eski güzel *Semper Fi*," dedi Stan acı acı, viskisinden kalanları geri atarken. "Tüm o kardeşlik ve bağlılık şimdi ona çok iyi geliyor." Bardağı tezgâhın üzerine vurdu ve odadan çıktı.

Randi gözlerini kapattı. "Özür dilerim."

Ethan onun omzunu sıktı. " değil."

Clay onun sandalyesinin önünde çömeldi. "Randi, tatilde burada olacağını kim ?"

Bu ima karşısında Randi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, Tanrım. Tanıdığımız biri olabilir." Eliyle ağzını kapattı. "Bilmiyorum. "Bilmiyorum. düşün."

Ethan rahatlatıcı elini Randi'nin sırtında gezdirdi. "Burada otur ve burada olacağını bilen herkesi ve daha da önemlisi son birkaç gündür Annapolis'e gittiğini bilen herkesi düşünmeye çalış. Clay'i dışarı çıkaracağım, sonra da e-postanın izini süreceğim."

Dışarı kelimesini duyunca irkildi ama başını salladı. "Pekâlâ."

Clay kulübeye giden yola çıkana kadar bekledi. "Bir e-posta mı almışlar? Ne zaman?"

"Perşembe sabahı saat yedi kırk beşte Rickman'ın e- posta adresinden geldi. Alec'in hayatta olduğunu söylüyor ve polisi aramamalarını hatırlatıyordu. Bir eklentiyle birlikte geldi."

"Rickman'ın e-posta adresinden mi geldi?"

"Evet. Dizüstü bilgisayar odasında kayıptı. Dijital kamerası da öyle."

Clay ona yandan bir bakış fırlattı. "Peki ya ek? Alec'in bağlı, ağzı tıkalı fotoğrafı mı?"

"Evet. Kuzey çamına ağaçlardan oluşan bir arka plana karşı gece çekilmiş."

"Ethan, bu çocuğun senin için önemli olduğunu biliyorum ama bu FBI'ın işi. Bunu biliyorsun."

Ethan biliyordu. Kulübenin içinde ne olduğunu da biliyordu. "Biraz daha bekle dakika." Bir dakika içinde küçük ahşap kulübeye vardılar. "İçeride hiç ışık yok." Kulübenin yanına bıraktığı el almak için eğildi. "Bunu kullan."

Clay kapıyı açtı ve bir an için sadece gece esen rüzgârın ve Stan'in demirli teknesinin yanlarına hafifçe vuran dalgaların sesi duyuldu

rihtımda. Ortağı ışığı etrafta gezdirerek içerideki cesedin üzerinde durdu.

"Adı Paul McMillan," dedi Ethan sessizce. "Baltimore'da bir mimardı. O ve Cheryl Rickman önümüzdeki Sevgililer Günü'nde evlenmeyi planlıyorlardı."

Clay ışığı kapattı. "Rickman'ın bununla bir ilgisi olma ihtimali var mı?"

"Bunu göz ardı edemeyiz ama pek olası görünmüyor. Randi, Cheryl'in Alec'i canı koruyacağına yemin ediyor ve yatak odalarından birinde büyük boğuşma olmuş. Lambalar kırılmış, resimler duvardan düşmüş. Yatak odasının duvarında bir sümüklü böcek var. Deliğin büyüklüğüne bakılırsa 9 milimetrelik bir silahtan çıkmış gibi görünüyor."

"McMillan'a karşı kullandıkları tüfek eski ve paslanmış, ama bunun için çok fazla isabete ihtiyaçları yoktu," dedi Clay acımasızca. "Kendileri için böyle bir silah taşımazlardı. Kullandıkları yöntem dışında bir işe yaramaz. McMillan'ı geride bırakmak için önceden plan yapmışlar, yani onun burada olacağını biliyorlardı."

"Stan ve Randi yıldönümleri için gittiklerinde Cheryl ile kalıyordu. Eğer burayı izliyorlarsa, McMillan'ın burada olduğunu bilirlerdi. Alec'i Salı akşamı saat sekiz ile Perşembe sabahı saat yedi kırk beş arasında bir zamanda aldılar. Randi Salı gecesi arayıp Cheryl'la konuşmuş ve Alec'e iyi geceler dilemesini . Telefon kullanmıyor."

Clay yürümeye başladı ve Ethan da onu takip ederek durdu. "Alec sağır, değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet. Alec iki yaşındayken menenjit oldu, Randi ve Stan evlendikten sadece bir ay sonra. Neredeyse ölüyordu. Olduğu gibi, onu sağır ve epileptik bıraktı. Epilepsisini kontrol altına almak için ilaç kullanıyor. Randi şişelerin banyodan gittiğini söylüyor. Alec üç yıl önce, dokuz yaşındayken sağırılık ameliyatı olmuş. Ona bir koklear implant taktılar."

"Açıkla," diye Clay. "Halkın anlayacağı dilden, lütfen."

"Basit bir ifadeyle, kulağın arkasındaki kemiğe cerrahi olarak yerleştirilen bir cihazdır. Bir işitme cihazı gibi sesi toplar, ancak yükseltmek yerine, beynin konuşma ve diğer sesler olarak yorumlayabileceği sinyallere çevirir. Alec kulağının arkasına ses toplama ve çevirme işini yapan bir parça takıyor. Yatak odasındaki dolapta buldum. O olmadan, tamamen sağır." *Ve yardım bulamıyordu.* Ethan yüzünü buruşturdu. Bunu düşünmeyi bırakmalıydı.

Clay eliyle havayı işaret etti. "Bu şey, bu parça şimdi nerede?"

"Hâlâ dolabın zemininde. Hiçbir şeyi rahatsız etmedim. Parmak izi almak düşündüm."

"Alec konuşabilir mi?"

"Hayır. Bu Rickman'ın işiydi-dinlemeyi ve konuşmayı öğrenmesi için cihazı öğretmek. Alec cihazı pek kabul etmedi. İşaret dili kullanıyor. dilini uzun süre kullanamayacak." Ethan, Alec'in gönderdiği ve implanttan şikâyet ettiği e-postaları düşündü. "İmplantın çok gürültülü olduğunu, sesin başını ağrıttığını söylemişti. Doktorlar Randi'ye alıacağını söylemişler. Henüz alışamadı. Son üç terapistinden de kaçtı."

"O kötü bir çocuk mu?"

Ethan başını salladı. "İnatçı belki ama fena değil. Düşünceli biri. Biz cephedeyken Richard'a her hafta e-posta gönderirdi. Ben hastanedeyken bana e-posta gönderdi." Boğazı düğümlendi ve sertçe temizledi. "Bana Ethan Amca der."

"Özür dilerim Ethan. İkinizin yakın olduğunu fark etmemiştim."

Çocukluğunun en güzel yıllarını geçirdiği sessiz suya bakarken pişmanlık duygusu kabardı ve Ethan içini çekti. "Daha yakın olmalıydık, ama Richard öldüğünde her şey dağılmış gibi göründü, Alec de Bu kavgada. E-maileşiyoruz, ama Stan onu ziyaret etmeme asla izin vermiyor. Stan ve Randi'nin arasını daha da açmak istemedim, bu yüzden zorlamadım. Zaten Alec'i ziyaret etmeliydim."

"Ethan, Stan senden neden bu kadar nefret ediyor?"

Ethan homurdandı. "Güzel soru. Ben istemeseydim Richard'Afganistan'a gitmeyi asla istemeyeceğini, hâlâ hayatta olacağını söylüyor. Ama Richard gitmek istedi. Tüm kariyerini bunun için hazırlamıştı. Tanrı aşkına, Farsça konuşuyordu. İletişimin şifresini çözmek için ona ihtiyacımız vardı. Sanırım Stan benden bundan çok daha önce nefret ediyordu. Biz çocukken Yazları buraya gelirdi ve biz üç silahşörlerdik. Ergenlik çağına geldiğimizde Stan'ın ilgi alanları bizimkilerden farklıydı. Richard ve ben akademiye gidiyorduk. Stan liseyi bitirir bitirmez bir motosiklet aldı ve gezintiye çıktı. Başlı biraz belaya girdi. Sanırım bir kabahat. Çok büyük bir şey değildi ama ailesi hayal kırıklığına uğramıştı. Stan babasının işinde çalışmaya başladı, Richard ve ben de Akademi'ye devam ettik. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Stan beni ve Richard'ı ailesinin en sevdiğim oğullarım." Ethan omuz silktili. "Ve ben onun ailesinin oğlu bile değildim." "Alec de değil, değil mi?" Clay sordu. "O Stan'ın biyolojik oğlu değil."

"Biyolojik değil," diye yanıtladı Ethan, yine on yıl öncesini, daha mutlu günleri hatırlayarak. "Stan Randi'yle tanıştığında, Randi garson maaşıyla geçinmeye çalışan bekâr bir anneydi. Alec'in babasıyla hiç evlenmemişti. Stan Randi'yle evlendi ve Alec'i yasal olarak evlat edindi." İç çekti. "Bir zamanlar mutlu bir aileydiler Clay. Gerçekten mutluydular."

Clay uzun bir süre sessiz kaldı. "Stan ve Randi, Alec'e implant taktırmak için neden bu kadar beklediler? İki yaşındayken menenjit geçirdiyse, neden dokuz yaşına kadar beklediler?"

Ethan bunu net bir şekilde hatırlıyordu ve sonuç çıkarmaya başlamıştı bile. "Ameliyat pahalı, elli bin dolardan fazla ve sigorta kapsamına girmiyor. Stan ve Randi'nin o zamanlar hiç paraları yoktu. Stan babasının elektronik mağazasında çalışıyordu ve ay sonunu zor . Hepimiz Alec'in ameliyatı için birikim hesabına katkıda bulunmaya çalıştık ama Richard'ın fazla bir şey eklemeye gücü yetmedi. Onun bir ailesi vardı."

"Üç kız, değil mi?"

Ethan onları, Richard'ın hayatının temeli olan küçük kızları düşündü. Babasız büyüyecek olan küçük kızları. Keder kabardı ama Ethan onu geri itti. "Evet. Sonra Stan babasının işini büyütme, yeni mağazalar açmaya başladı. Alec'i ameliyat ettirecek kadar para kazandı."

"Ve bu süreçte çocuğunu kaçırarak kadar kendisinden nefret eden bir düşman mı edindi?"

"bir fikir geldi. Stan müşterilerinin ve tedarikçilerinin bir listesini vereceğine söz verdi."

Clay kısaca başını salladı. "Şu anda polisi ararsak Alec'i öldüreceklerine inanıyor musun?"

Ethan bu soruyu bekliyordu, yardım etmeyi kabul ettiğinden beri kendisine yüzlerce kez sormuştu. "Zaten bir adam öldürdüler. Kaybedecek çok şeyleri yok. Stan ve Randi'nin buna inandıklarını ve polisi aramalarının mümkün olmadığını *biliyorum*. Eğer polisler ya da FBI olaya karışırsa, bu onları bizim çağırdığımız için olacak. Alec bizim yüzümüzden öldürülürse kendimle yaşayamam."

"Peki ya o?" Clay başını kulübeye doğru salladı.

"McMillan? Stan'in onu bulduğunu bildirmesi gerekiyor. Mülkünde bir intihar vakası bulunduğunu söyleyebilir. Belki yerel halk cesedin üzerinde yardımcı olacak bir şeyler bulabilir."

"Stan yapacak mı?"

Ethan dudaklarını büzdü. Stan'le ilgili anılarını, tam da bu rıhtımda durup teknesini masum bir adamın cesedini denize sürüklemek için kullanmayı planlayan adamla bağdaştırmaya çalıştı. "Yardımlarımı isterse eder."

Clay uzun bir süre daha sessiz kaldı. "O zaman gidip şu e-postanın izini sürelim."

Chicago, 30 Temmuz Cuma, 10:45

Dana otobüs terminalinin doğu çıkışında gölgelerin arasında durdu. Eğer biri görülmek istemiyorsa, burası beklemek için en göze çarpmayan yerdi. Yıllar boyunca burada kaç kez beklediğinin sayısını unutmuştu ama burada tanıştığı kadınları asla unutmamıştı. Her birinin yüzü hafızasına silinmez bir şekilde kazınmıştı. Hayatın her kesiminden, farklı geçmişlerden, yerlerden, yaşlardan geliyorlardı. Yolları normal şartlar altında asla kesişmeyebilirdi ama bu kadınlar normal şartlar altında yaşamıyordu. Birçoğu normal koşulları hiç tanımamıştı bile. Hepsisi hırpalanmıştı, bazıları diğerlerinden daha kötüydü. Çoğunun üzerinde

Bakmak isteyen herkes tarafından kolayca görülebilirdi. Kesikleri ve çürükleri tedavi edilecek ve zamanla iyileşecekti.

Ruhlarındaki yaraları tedavi etmek çok daha zordu. Bazıları toparlanıp devam edecek gücü bulurken, diğerleri . Bu kadar basit ve bir o kadar da karmaşıktı.

Bu gece Jane Smith adında bir kadınla buluşacaktı. Takma isim olarak pek orijinal sayılmazdı ama şimdilik idare ederdi. Jane şehir dışından geliyordu ve on yaşında bir oğlu vardı. Adı Erik'ti.

Dana için çocuklarla her zaman en zoru olmuştur. Onların gözlerinde gördüğü korku, mutlak ıssızlık. Yenilgi ve utanç.

Kişisel olarak ne yaparsa yapsın, her çocuğun büyüüp bir yetişkin olacağı ve her zaman bu içsel yaraları taşıyacağı bilgisi. Bu o çok iyi biliyordu.

Doğruldu ve izlemeye başladı. Otobüs yeni gelmişti ve yolcular terminale doğru akmaya başlamıştı. Yaşlı kadınlar, yaşlı erkekler. Çocuğuyla bir anne. Dana onları gölgelerin arasından izledi ve hızlı bir şekilde aradığı iki kişi değildi. Anne çok kolay gülümsüyordu, çocuğun gözleri çok parlaktı.

Sonra onları gördü. Kadın orta boyluydu. Bir çift şekilsiz bej tulum giydiği için yapısını söylemek zordu. Baş eğikti ve başında büyük faturalı bir beyzbol şapkası vardı. Zayıf, küçük bir çocuğun elini tuttu ve onu ileri doğru çekti. Çocuk biraz tökezledi ve kadın onu ayağa kaldırdı.

Dana çocuğun halsizliğinin hastalıktan değil, geç saatten ve uzun yolculuktan kaynaklandığını umuyordu. Kadın etrafına bakınıyordu, gerginliği neredeyse hissediliyordu. Dana gölgelerin arasından çıktı ve gerginliğin azalmasını izledi. "Jane? Erik?"

Kadın, gözlerini tekrar yere indirmeden önce Dana'nın ağır bir şekilde hırpalanmış yüzünü görebileceği kadar uzun süre başını kaldırdı. Bu kadın dövülmüştü, hem de yakın zamanda. Ama çocuk şu anda daha da büyük bir endişe kaynağıydı. Adını söylediğinde başını kaldırıp bakmayı reddetti, ama bu kendi başına olağandışı bir durum değildi. Onu rahatsız eden şey çocuğun yüzündeki ifadenin yoğunluğuuydu.

Sanki göz teması kurmamaya odaklanmış gibi geri çekildi. Bir dizinin üzerine çöktü, parmağını çenesinin altına sokmaya çalıştı ama adam titreyerek geri çekildi, ince omuzları öyle sert kamburlaşmıştı ki. Bu onun kalbini kırmaya yetmişti. Her zaman öyleydi.

"Her şey ," diye mırıldandı Dana. "Burada kimse sana zarar vermeyecek. Artık korkmana gerek yok." Ayağa kalktı, kadının omzuna hafifçe dokundu, onun sertleştiğini hissetti. Daha da hafifçe kadının çenesine dokunarak yüzünü yukarı kaldırdı. Kadının yüzünü morluklar ve yaralar kaplamıştı, hem kötü niyetli hem de yeni oluşmuşlardı ama Dana'nın irkilmesine neden olan kadının gözleriydi. Loş ışıktaki neredeyse beyaz görünüyorlardı. Dana hemen ürpertiye üzerinden attı ve ağzından sıcak bir gülümseme çıktı. "Ben Dana. Hoş geldiniz."

Wight's Landing, 30 Temmuz Cuma, 1100

Ethan duvara dayalı küçük masaya oturdu ve Clay üst katı kontrol ederken e-postanın izini sürmeye hazırlandı. Hızlıca çalışarak ağa bağlandı bilgisayarını Randi'ninkine götürdü ve iğrenç ekiyle birlikte e-postayı açtı. Bilgisayarında, e-postanın izini sürmek için ihtiyaç duyduğu yazılımı çalıştırdı.

"Bunu çok mu yapıyorsun?" Randi koltuktan mırıldandı. "E-postaları takip etmek mi? Yeterince."

Ayağa kalktı ve onun arkasında durdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup omuzlarını kamburlaştırdı. "Ethan, tam olarak ne iş yapıyorsun?"

Kızın tereddütlü ses tonu karşısında dudakları kıvrıldı. "Clay ve ben şirketlerin güvenliklerini artırmak için çalışıyoruz. Bilgisayar korsanlarının sistemlerine girip bilgi çalamayacağından emin oluyorum. Ayrıca hırsızlığı önlemek için çalışanlarını da gözetim altında tutuyorlar."

"Yani patronların çalışanlarını gözetlemesine yardım ediyorsunuz."

"Esasen evet. Müşterilerimizin çoğu savunma müteahhitleri. Onların sırların gizli kalması gerekiyor. Hükümet yetkileri ve ülkenin güvenliği buna bağlıdır."

"Clay ne iş yapıyor?"

"Güvenlik görevlilerini eğitiyor. Bazen küçük kasabalardaki polis departmanlarını saldırı silahlarının kullanımı ve kişisel savunma konusunda eğitiyor."

"Ve bunda başarılı mısınız?"

Ethan'ın gülümsemesi bu kez acımasızdı. "Evet, Randi, öyleyiz." O ve Clay yaptıkları işte iyiydiler. Sadece Alec'i bulacak kadar iyi olmaları için dua edebilirdi.

Bilgileri girmeyi bitirdi ve yazılımın yapmak için tasarlandığı şeyi yapmasına izin verdi - e-postaları kaynak noktasına kadar takip etti. Sonuç karşısında bir rahatlama dalgası hissetti. "En azından sunucular hakkında bir şeyler bilen biriyle uğraşmıyoruz. Bu mesaj doğrudan geldi." A Daha sofistike bir kişi, Randi'nin sunucusuna ulaşmadan önce mesajı birkaç kez yeniden yönlendirmiş olabilir.

"O zaman ... o zaman bu iyi mi?" Randi'nin sesi kısıktı ama Ethan bir umut ışığı duydu.

Omzunun üzerinden baktı ve onun gözleriyle buluştu. "Evet, bu iyi." Tersine bir arama yaptı. "Bu e-posta . . . Campus Joe's Copy Store, Morgantown, Batı Virginia." Sandalyeyi aniden döndürdü. "Orada tanıdığın biri var mı?"

Gözleri kocaman ve perili, başını salladı. "Hayır. Oraya hiç gitmedim." Clay merdivenlerden inerken kaşları çatılmıştı. "Bir şey bulabildin mi?"

Randi ellerini ovuşturdu. "Batı Virginia'dan geldi. Orada Alec var."

Clay'in kaşları daha da çatıldı. "Hareket halindeler."

Ethan dizüstü bilgisayarını kapattı. "Morgantown'a gitmem gerek. Fidyeye ararlarsa diye burada kalabilir misin? O çantayı ofisimden mi?"

"Arabamda."

"Güzel. Gitmeden önce telefon hattındaki izleme ekipmanını kuracağım."

Ayağa kalktı ve Clay onun kolunu tuttu, kara gözleri endişeliydi. Clay bir an Randi'ye baktı, sonra Ethan'a döndü. "Günde on sekiz saat çalışıyorsun. Ben giderim."

Ethan kızgınlığının alevlenmesine izin vermemeye çalıştı. Clay Maynard tüm sert adam imajına rağmen onun için bir anne gibi endişeleniyordu. "Teşekkürler ama ben iyiyim."

Clay onun kolunu bıraktı. "İyi," diye mırıldandı. "Direksiyon başında bir olay yaşa."

Ethan ses tonunu yumuşak tuttu. "Aylardır bir tane bile içmedim ve bunu sen de biliyorsun." Randi onları dikkatle izliyordu. "Sorun nedir?"

Ethan onun elini okşadı. "Bir şey yok. Şimdi beni dinlemeni istiyorum. Ben yokken aç olmasan bile yemek yemeni istiyorum. Uyumanı istiyorum, bunun için hap alman gerekse bile, çünkü Alec'in senin güçlü olmana ihtiyacı var, bitkin değil. Tamam mı?"

O konuşurken kadın küçülmüş gibiydi. Ciddiyetle başını salladı. "Ethan, onu bulacak mısın?"

Aklından istatistikler geçiyordu ama hiçbiri iyi değildi. Avın izini sürmek için ilk birkaç gün kritikti ve o günler çoktan geride kalmıştı. Ama Randi gözlerinde güven ve gözyaşlarıyla ona bakıyordu ve kendini başını sallayarak karşılık verirken buldu. Yalan olmamasını umduğu sözler söylüyordu. "Onu bulacağım."

Üçüncü Bölüm

Chicago, 31 Temmuz Cumartesi, 45

"Boynunu kıracaksın."

Düşüncelerinden sıyrılan Dana merdivenin kenarlarını sıkıca kavradı ve aşağıda kimin olduğunu çok iyi bilmesine rağmen tünediği yerden aşağıya baktı. David Hunter yukarı bakıyordu, elleri kalçalarında, yüzünde Çoğu kadının anında aşık olduğu bir yüzdeki kızgınlık. Dana o kadınlardan biri olmadığı için sık sık kendi akıl sağlığını sorguluyordu. Bunun yerine David, onun burada ne yaptığını bilen birkaç kişiden biri olan ve elinden geldiğince bu çabaya yardım eden değerli bir arkadaşı. "Beni böyle korkutmaya devam edersen korkutacağım," diye karşılık verdi ve kiremitleri incelemeye geri döndü. "Bir sızıntı var."

"Kahretsin Dana, sana birkaç gün içinde gelip kontrol edeceğimi söylemiştim."

"Çalışmakla meşguldün. Ne zaman fırsat bulacağınızı bilmiyordum. gel." Ama gerçek şu ki, yerinde duramadığı için çatıdaydı. Evie'yle tartıştığından beri kıpır kıpırdı, daha fazlasını yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Yapmalı mıydı?

"Artık buradayım," diye karşı çıktı David. "Aşağı gel de tamir edeyim *Doğru*."

Dana dudaklarını büzdü. "Sen çok önce işleri *yoluna* koyuyordum, koca oğlan."

"Doğru," diye onayladı. Kısa bir duraklama oldu, sonra sinsice, "Eteğinin üstünü görebiliyorum," dedi. Dana bir kahkaha attı ve gevşek kiremidi çekti. "Şikayet ettiğimden değil," diye devam etti David yardımsever bir şekilde. "Sadece bilmek istersin diye düşündüm."

"Git buradan yoksa annene kızların eteklerine baktığınızı söylerim." "Git .

Annem sana etekle merdivene tırmanmamamı tembihleyecek."

Tam oradaydı. Ancak Phoebe Hunter bununla yetinmeyerek Dana'nın fazla bağımsız olduğu gerçeğine dil uzatmaya devam etti. Eğer hayatında bir erkek olsaydı, kendi tamiratını yapmak zorunda kalmazdı. Bunu, evlenmemiş tek oğlu David'e anlamlı bir bakış izleyecekti. Hem Dana hem de David bunu gülümseyerek görmezden gelirdi.

Onlar arkadaştı. David'in kendi hayatı, kendi kız arkadaşları vardı. Onun da kendi hayatı vardı ve Hanover House bu hayatın çekirdeğiydi. Yere indiğinde kaşlarını çatarak David'e baktı, oysa David onda her zaman sırtıma isteği uyandırırdu. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı. "Evimi aramana gerek yoktu. etek."

David neşeli bir gülümsemeyle gülümsedi. "Aynı değiliz. Şimdi bir bakayım."

Merdivenden çıkmaya izledi, geldiği için minnettar olsa da onun kadar çekilmezdi. Her türlü küçük şeyi tamir edebilirdi ama bir çatı şu anda üstesinden gelmek isteyeceğinden biraz daha zorlu bir işti. "Eee?"

"Biraz kayma var. Biraz çatı katranı ve kiremit getirip eski haline getireceğim." Aşağı inmeye başladı. "Yarın tekrar geleceğim. Öğleden sonra." Ayakları yere değdiğinde ona sert bir bakış attı. "Gözlerinin altında halkalar var. Neyin var?"

Dana yüzünü buruşturdu. "Eğer fark edersen, bundan bahsetmemen gerekir. Bu kibarca değil."

Yan yan sırtışı onu neredeyse silahsız bırakıyordu. "Ne zamandan beri Kibar mı? Kızların eteklerine bakan benim." Ayıldı, göz ucuyla yukarı bakmadan önce bakışlarını iş botunun burnuna indirdi. "Sen ve Evie kavga mı ettiniz?"

Dana bir iç çekti. "Onunla konuştun mu?"

"Gerek yoktu. Nerede olduğunu sordum ve o da tek kelime etmeden Azrail gibi işaret etti. Ne oldu?"

Dana kendi kendine gülümsedi. "Evie müşterinin başarısı için yeterince çaba düşünüyor."

David'in yüzü karardı. "Kimin evreninde? Çok fazla Şey yapıyorsun." Uzun bir onu düşündü, çenesi gerildi. "Onun haklı olup olmadığını merak ediyorsun, bu yüzden etek ve açık parmaklı sandaletlerle bir merdivene tırmanmak iyi bir fikir gibi gelene kadar telaŐlandın ve takıntı yaptın."

Onu iyi tanıyordu. "Belki birazcık."

"Şey, o . Sen gereğinden fazlasını yapıyorsun. Çok fazla Şey yapıyorsun."

Zoraki glmsemeŐi, savunmasının sertliği karşısında doğal bir glmsemeŐe dönüştü. "Teşekkür . Bunu duymaya ihtiyaım vardı. Hadi içeri girip buzlu çay içelim. Burası çok sıcak."

David , sadece onun yolunu keserek durdu. "Ben ciddiŐim Dana. Bence çok fazla Şey yapıyorsun ve bu beni endişelendiriyor." Bir o yana bir bu yana baktı ve sesini alçalttı. "Yaptığın Şeyin gerekli ve hayati olduğunu biliyorum. Ama yakalanırsan bu sana yardımcı olmaz."

Buğn bu konuşmayı yapmak istemediği için onun etrafından dolaştı. Tekrar. "Yakalanmayı planlamıyorum." Adam onun üst kolunu yakaladı ve omzunun üzerinden ona bakana kadar hafifçe sıktı. Gri gözleri ciddiŐdi, acımasızlık sınırındaydı.

"Kimse yakalanmayı planlamıyor. Gecenin bir yarısı otobüs durağına gitmeyi bırakacağına söz ver."

"Bunun için söz veremem David. Bunu biliyorsun."

"Yani vermeyeceksin."

Ağzını yarım bir glmsemeŐle kırıştırdı. "Biraz A sütunu, biraz B sütunu?"

O gülümsemedi. "Hiç komik değil Dana. Geceleri orası çok tehlikeli. Eğer bana söz vermiyorsan, en azından beni ara ki seninle gelebileyim."

"Hayır. Sen çok iyi bir adamsın David, ama bu kadınlar erkeklerden kaçıyor. Yanımda bir erkek getirsem bana güvenmezler. Sana bile. aya ne dersin?"

Başını sinirli bir şekilde sallayarak vazgeçti ve onu mutfağa kadar takip . Kapıyı arkalarından kapattı ve sürgü gıcırdayınca irkildi. "Çatıyı yapmaya geldiğimde bunu senin için tamir ederim."

"Teşekkürler. Dün gece içeri girdiğimde korkunç bir gürültü çıkardı."

Kadın çaylarını doldururken David gözlerini kıstı. "Gecenin bir yarısı otobüs terminalinden dönerken mi?"

"Gece yarısından önce evdeydim." Garip renkli gözleri ve yüzündeki morluklarla Jane Smith ve yanağında kötü bir yanık olan ve kimsenin gözlerine bakmayı reddeden oğlu Erik. Dana yanığa merhem sürdüğünde çocuk gözlerini kapatmış, tek bir soruya ya da yemek teklifine bile cevap vermemişti. Annesi tüm bu süre boyunca elini sırtından çekmemiş olsa da çocuk çok korkmuştu. Jane'i bugün sadece bir kez görmüştü. Kendi başına aşağı inemeyecek kadar yorgun olduğunu söyleyerek çocuğa bir tabak götürmüştü. Pek normal sayılmazdı ama olağandışı da sayılmazdı. Jane kendine gelecektir. Dana Erik için endişeleniyordu.

", " diye homurdandı David. "Gece yarısından önce o kadar da kötü değil."

Dana kuru bir sesle, "Onaylamana çok sevindim," dedi. Bu gece o da Gecenin bir yarısı otobüs durağında, ama bunu söylememenin daha iyi olacağını düşündü. Perşembe günü gelmeyen kadın arayıp kaçamadığını ama bu gece geleceğini söylemişti. Dana geleceğine inanmıyordu ama gelmesi durumunda elbette orada olacaktı.

David çayını dudaklarına götürdü, sonra durdu, bakışları onun omzunun üzerinden sabitlendi. "Dana."

Evie mutfak kapısında duruyordu, yüzü dikkatle boştu. Minyon Yanında duran sarışın fazlasıyla ayık görünüyordu ve Dana dizlerinin titrediğini ve kalbinin hızla çarptığını hissetti.

"Mia." Dana'nın sesi kararsızdı. Eski arkadaşların fazla ayık görünmesi asla iyi bir şey değildi, özellikle de bu arkadaşlar cinayet masası dedektifleriye. "Ne oldu?"

Dana ve Mia yıllar önce, Mia'nın devriye polisi, Dana'nın da Hanover House'un yeni müdürü olduğu dönemde tanışmış ve kısa sürede arkadaş olmuşlardı. İyi bir

Yıllar boyunca birçok müşterisi Mia tarafından yönlendirilmişti. Dana sık sık Mia'nın Dana'nın sağladığı belgelerden haberdar olup olmadığını merak ederdi, ama haberdar olsa bile tek kelime etmezdi.

Mia Mitchell sosyal bir görüşme için gelmemişti. Dana'nın solgun yüzüne bakınca arkadaşının bunu bildiğini anladı. Mia bu aramalardan nefret ederdi. Normalde *ben Dedektif Mia Mitchell'ım* diye başlar ve *kaybınız için üzgünüm* diye biterdi. Bir yabancıyla konuşmak yeterince zordu. Bir de bu bir yakın arkadaş . . .

"Dana, seninle konuşmam gerek." Mia alet kemeri takan uzun boylu, esmer adama anlamlı anlamlı baktı. Hanover House'da bir erkek görmek alışılmadık bir şeydi. Daha önce hiç gördüğünü sanmıyordu. "Özel olarak."

"Sorun yok Mia. O biliyor. David, bu Dedektif Mia Mitchell." Elini

uzatmak için Dana'nın etrafından dolandı. "Ben David Hunter."

"Caroline'ın kayınbiraderi," diye açıkladı Dana.

Elini sıkarken Mia'nın kaşları kalktı. Max Hunter'ın kardeşi. Bunu hemen anlaması gerekirdi ama dikkati dağılmıştı. Dana'yı parçalara ayıracak bir haber vermek üzereydi. "Noktalar birleşti. Tanıştığımıza memnun oldum Bay Hunter. Caroline nasıl?"

"Ben David ve o bir ev kadar büyük," diye cevap verdi David sessizce. "Ama sağlıklı."

"Bunu duyduğuma sevindim." Omurgasını dikleştirdi. "Sana bazı haberler vermem gerekiyor Dana ve bunlar iyi şeyler değil. Oturmak isteyebilirsin."

Dana kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kararlıydı ama titriyordu. "Ayağa kalkacağım. Kim, Mia mı?"

Mia iç çekti. "Lillian Goodman."

Kapının yanındaki Evie'nin nefesi

kesildi. "Hayır."

Dana gözlerini kapattı, yüzünde kalan renk de akıp gidiyordu. "Ne zaman?"

"Perşembe günü. Bir ekip arabası annesinin dairesini aradı ve hem Lillian'ı hem de annesini ölü buldu." Mia, Dana'nın omuzlarını sıkıca kavradı. "Çok üzgünüm Dana. Keşke bunu sana söylemek zorunda olmasaydım."

"Nasıl?" diye sordu, sesi sertti.

"Kocasını onları öldüresiye dövmüş. Hem Lillian'ı hem de annesini."

Dana'nın boğazı şiddetle düğümlendi. "Çocuklar mı?"

"İkisi de hayatta."

"Geçen Cuma buradan ayrıldılar," diye mırıldandı Dana, gözlerini kaçırarak. "Lillian bir iş buldu. Kendi başına başaracaktı. Bir haftadan az dayandı."

Mia, bundan sonraki kısmın Dana için kişisel olarak katlanılması en zor kısım olacağını biliyordu. "Ekiplerden biri çocukların 911'ine cevap verdi. En büyükleri Naomi, polise üniformalarıyla bir arkadaşının evinde oynadıktan sonra eve geldiklerini ve ... onu bulduklarını söyledi."

Dana yavaşça kendini bir sandalyeye bıraktı. David Hunter'elleri koruyucu bir şekilde omuzlarını sardı. Mia, Evie'nin bir adım bile atmadığını fark etti. Tek başına, ayrı duruyordu, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Burada çok yanlış bir şeyler vardı.

"Şimdi neredeler?" David sert bir sesle sordu. "Naomi ve Ben?"

Onları o da tanıyordu, diye düşündü Mia. Ve önemsemişti. "Güvenli bir evde." Mia çömeldi ve Dana'nın çenesini yakaladı. "Eğer onları görmek istersen, bunu ayarlarım. Ama bir iki gün bekle."

Dana başını salladı, Mia'nın söyledikleri kafasına dank etmişti. O bebekler yine saklanıyorlardı, bu kez yabancılarla. Hanover House'da saklandıklarında o, Evie ve anneleriyle birlikteydiler. O da artık ölmüştü. Şu anda ne kadar korkmuş olabileceklerini ancak hayal edebiliyordu. Ama o gün, Perşembe. Onun parçalanmış bedenini bulmak. Dana'nın bunu hayal etmesine gerek yoktu. "Onları ne zaman görebilirim?"

"Bay Goodman'ı gözaltına alana kadar beklemenizi istiyorum."

David'in elleri kadının omuzlarında kenetlendi. "Yani onu henüz yakalayamadın mı?" tısladı. "Lanet olsun. Dana'yı biliyor mu? Burası hakkında?"

Mia doğruldu. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Sanmıyorum, çünkü öyle olsaydı çoktan burada olurdu. Sadece dikkatli olun ve kapılarınızı kilitli tutun. Daha fazla bilgi aldığımda seni ararım. Eğer bir şey duyarsanız, bana haber verin. bunu biliyorum." Mia David'e kartlarından birini uzattı. "Çıkış yolunu biliyorum."

"Mia." Evie onu durdurmak için elini kaldırdı. "Cenaze ne zaman?"

Mia kaşlarını çatı. "Yarın. Ama orada olmanı istemiyorum. Goodman ortaya çıkarsa seni buraya kadar takip edebilir. Anlaşıldı mı? Kendim çıkarım. Dana, bana ihtiyacın olursa ara."

Evie, parlayan gözlerle Dana'ya dönmeden önce ön kapı Mia'nın arkasından kapanana kadar bekledi. "Kâğıtları olsaydı onu bulamazdı."

Dana'nın gözleri irileşti, bu sözler midesine inen fiziksel bir darbe gibiydi. "Evie, bu doğru değil."

Evie'nin gözleri sertleşti. "Doğru olan şu ki, Lillian'ın kocası onu bir hiçmiş gibi öldürdü." Elleri iki yanında kenetlendi. "*Hiçbir şey*. Eğer bu kadar kibirli ve güçlü olmasaydın ve tüm o lanet *politikalarınla* inat etmeseydin, bugün hayatta olabilirdi."

"Evie, bu kadar yeter," diye David.

"Chicago'yu terk etmedi, Evie. Gitmesi için yalvardım ama gitmedi."

"Gerçekten, gerçekten ortadan kaybolabileceğini bilseydi kaybolabilirdi." Evie topuklarının üzerinde döndü, son sözlü el bombasını atmak için mutfak kapısında durakladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ama artık asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Mutfakta bir sessizlik oldu, sonra David onun yanına bir sandalye çekti ve ağır ağır içine çöktü. "Dana-"

"Sakın söyleme," diye sözünü kesti. "Bana bunun benim hatam olmadığını söyleme David. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyleme."

"Tamam, söylemeyeceğim. Bana öyle geliyor ki bunu kendiniz gayet iyi söylediniz."

Kolunu ona doladı ve bir anlığına başını onun güçlü omzuna yasladı. Sadece bir an için, keşke şu anda Gecenin bir yarısı kabuslarla uyanacağından emin olduğunda ona sarılacak kendi gibi biri. Sonra da asıl meseleye odaklanmak için kendine acıma duygusunu kenara itti. "Zavallı çocuklar," diye mırıldandı Dana. "Asla eskisi gibi olamayacaklar."

"Biliyorum." Onu sıktı. "Seninle kalmamı ister misin?" Kadın başını salladı. "Hayır, sen git. Ben iyi olacağım."

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"David, Mia haklı. Goodman'ın bizden haberi olsaydı çoktan burada olurdu. Muhtemelen bazı arkadaşlarıyla birlikte sarhoş bir şekilde saklanıyordur. Er ya da geç sendeleyerek dışarı çıkacak ve CPD onu yakalayacak. Ben daha çok çocuklar için endişeleniyorum. Artık onlara kim bakacak bilmiyorum. Lillian bakmadı. annesinden başka bir ailesi yoktu. Annesine bakmak için Chicago'da kaldı." Dana zorlukla yutkundu. "Bu yüzden şehri terk etmedi."

"Ama onları görmeye gitmeden önce Goodman'ın yakalanmasını bekleyeceksin, değil mi?"

Dana onun sesindeki uyarıyı duydu ve dudaklarını bükmeye zorladı. "Elbette. Ben aptal değilim David." *Sadece yüksek, güçlü ve inatçıyım.* Sözler canını yakmıştı. Hem de çok. Evie'nin kastettiği gibi. Belki de daha fazla acıttığını bilerek.

David ayağa kalktı ve Mia'nın kartını cüzdanına yerleştirdi. "Yarın çatıyı onarmak için geri geleceğim." Tereddüt etti, sonra ağzından kaçırды, "Silahın hâlâ yanında mı?"

Dana titredi. "Evet. Benim dairemde."

"Buraya getir. İhtiyacın olursa ara. Ciddiyim. Saatin kaç olduğu umurunda değil."

"Yapacağım."

"Yarın görüşürüz. Kapıyı kilitle."

Dana onu kapıya kadar takip etti, üç sürgüyü çevirdi. Sonra adının çok yumuşak bir şekilde söylendiğini duyunca sıçradı. Döndüğünde bir kadının ayakta durduğunu gördü.

mutfak kapısında. "Jane." Dün gece aldığı müşteri. Hemen Jane'üzüne baktı, ne kadarını duyduğunu merak etti. Ama Jane, Dana'nın sırtından aşağı yeni ürpertiler gönderen o solgun, solgun gözlerini kırıştırdı.

"Sadece Erik için biraz Benadryl almak istemiştim," diye yarı fısıldadı Jane.
"Nefes almakta zorlanıyor. Sanırım alerjisi var. Ama eğer kötü bir zamansa ..."

Dana ayaklarını hareket ettirdi. Lillian gitmişti ve bunu değiştiremezdi. Jane artık buradaydı ve onun yardımına ihtiyacı vardı. "Kötü bir zaman değil." Reçetesiz satılan ilaçların bulunduğu dolabın kilidini açtı ve bir şişe Benadryl ile plastik bir bardak çıkardı. "Erik kaç kilodur, seksen mi? Doksan mı?"

Jane'in gözleri plastik bardağa dikilmişti. "Hakkında. Ya bu yeterli değilse?"

Dana gülümsemeyi başardı. "O zaman ona biraz daha getiririz. Hanover House'un politikası ilaçları dozuna göre dağıtmaktır. Bir şişeyi alabilecekleri bir yerde bıraktığımız için bir çocuğun hastalanmasından nefret ederim."

Jane'in gözleri yere düştü. "Anlıyorum. Teşekkür ."

Dana onun küçük plastik bardağı almasını izledi. Merdivenlerden çıkarken Jane'in ayak seslerini duydu. Ve tekrar kilitlediğinde alnını dolaba yasladı. Politikalar. Onlar olmadan kaos olurdu.

Lillian, Ben ve Naomi'nin düşünceleri zihnini doldurdu ve keder kalbine keskin bir bıçak gibi saplandı. Lillian çok cesurdu, çocuklar çok umutluydu. Şimdi o güzel çocuklar kimsesiz büyüyeceklerdi. Görünüşe göre zaten bir kaosları vardı.

Çok yorgunum. Uyuyacağını düşündü, ama sadece birkaç saatliğine. Sabah dörde kadar otobüs durağında olması gerekiyordu. Hayat devam edecekti. *Ben de öyle.*

Dördüncü Bölüm

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 0530

"Ethan güvenlik görevlisini işaret etti. "Müdürle konuşmam gerekiyor."

Genç adam kumral kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında?"

Ethan cüzdanına uzandı ve sakinleştirici bir el kaldırdı. "Kimlik bilgilerim." Müşterilerinin geçmişlerini kontrol etmek için özel dedektiflik lisansına başvurmuştu. Gerçek Magnum, P.I. tarzında çıldıracağını hiç hayal etmemişti ama yaptığı tam olarak buydu. Son otuz altı saat içinde altı kez. Eğer durum kadar vahim olmasaydı, kendini gülünç hissedirdi.

"Bir kadın ve küçük bir çocuk arıyorum." Umursamaz bir omuz silkti. "Velayet meselesi. Annesi çocuğu okuldan almış ve kayboldu." Otuz altı saat içinde altıncı kez söylediği için anlaşılabilir olan bu yalanı rahatça söyledi. "Belki de burada ve güvenlik kayıtlarınızı kontrol etmeyi umuyorum."

Sonra nefesini tuttu. Teknik olarak hiç kimse mahkeme celbi olmadan kasetleri izlemesine izin vermek zorunda değildi. Şimdiye kadar beş kez şansı yaver gitmişti. Altıncısı için sessizce dua etti.

Güvenlik görevlisi gözlerini kıstı. "Nöbetçi müdürle konuşmam gerekecek."

Ethan tezgâha yaslandı, dirseği tüm vücudunun ağırlığını taşıyordu. Kandahar'dan önce dört saatlik uyku ona kırk sekiz saat yeterdi. Artık öyle değildi. Cuma gününden beri uyumadığını anlamak için saatine bakmasına gerek yoktu. Kafasının içinde çalan bando Yeterince ipucu. Cep telefonu cebinde vızıldadı ve onu uyanık olmaya teşvik etti. Gelen numara Clay olduğunu gösteriyordu. "Ne var ne yok?"

"Neredesin Ethan?" Clay sordu.

"Chicago'dayım. Sonunda."

"Ve?"

Ethan otobüs terminalinin bankosuna yaslandığı yerden güvenlik görevlisinin eğilerek müdürün odasında oturan adama bir şeyler mırıldanmasını izledi. Adam başını kaldırdı ve Ethan yirmi metre adamın dikkatle incelediğini hissedebildi. "Duş alıp tıraş olana kadar güvenlik kayıtlarına erişmeme izin vereceklerini sanmıyorum."

Clay sert bir sesle, "O zaman git bir otele yerleş ve birkaç saat uyu," dedi. "O kadar yorulacaksın ki Alec kasetteyse onu kaçıracaksın."

"Belki." Muhtemelen. "Başka bir e-posta aldık mı?" Clay'in keskinliği çabucak yerini endişeye bıraktı. "Hayır."

Ki bu iyi bir şey değildi. de bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Dört yıl olmuştu.

Alec'i kaçıran kişi onu alalı günler olmuştu ve bu süre içinde sadece bir e-posta göndermişti. O zamandan beri en ufak bir iletişim yok. Fidyeye talebi yok. Telefon yok, e-posta yok, hiçbir şey yok.

"Bir an önce bir şeyler bulmalıyız." Ethan ağrıyan alnını ovuşturdu. "Sadece hangi şehirde tam olarak tespit etmem gerekiyor. St. Louis'de olmadığını biliyorum," diye ekledi acı acı.

"Bunun için kendini suçlamayı bırakmalısın Ethan. Mantıklı bir seçim yaptın."

Ethan dişlerini sıktı. "Umarım benim *mantıklı seçimim* Alec'in ölümüne neden olmaz."

"Kes ." Clay'in sesi yeniden keskinleşmişti. "Bu noktada herkesin yapabileceği her şeyi yaptın. Son otuz altı saat içinde onu Morgantown'daki fotokopi dükkanından Chicago'ya kadar takip ettin. Bu da bir şeydir, bu yüzden kendini hırpalamayı bırak."

Ethan derin bir nefes aldı. "Biliyorum Clay." Nefesini , kendini sakinleştirdi. "Sadece hayal kırıklığına uğradım. Bir buçuk gündür bu kadının peşindeyim ve hâlâ yüzünü göremedim." Yüzünün her görüntüsü Güvenlik kamerası görüntüsü büyük gagalı bir tarafından engellenmişti. Yüzünün yüzde doksanını kapatması dışında şapkayı diğerlerinden ayıran bir şey yoktu.

Clay makul bir şekilde, "Çünkü senden bunu istemedi," dedi. "Kaç tane Bana kameranın yakalayamadığı şeyleri göremeyeceğinizi söylediğiniz zamanlar oldu mu?"

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum." Ama Ethan geçmiş hayatında teröristlerin e-postalarının izini sürerken, sonsuz bir tünel ve mağara labirenti gibi görünen yerlerin havadan çekilmiş fotoğraflarını incelerken profesyonel, hatta tarafsız davranmıştı. Bu çok farklıydı. Bu kez söz konusu olan Alec'ti. "Ama şimdi elinde daha da büyük bir ipucu var. Kahretsin, ne düşünüyordum ki?"

"Gelip kışına tekme basmak zorunda bırakma beni Ethan," diye uyardı Clay. "Columbus, Ohio üzerinden St. Louis'e iki bilet aldı. Onun açığını kapatmak için doğrudan St. Louis'e gitmen çok mantıklı."

"Tam da yapmamızı istediği şey buydu. O dolambaçlı en az on beş saat kaybettim." Randi'yi arayıp oğlunu kaybettiğini söylemek zorunda kalmış, sonra da Randi'nin dehşet içinde fısıldadığı yakarılar hâlâ kulaklarında çınlarken Columbus, Ohio'ya doğru yola çıkmıştı. Columbus'ta video kayıtları kaçırın kişinin Alec'le birlikte karaya çıktığını gösteriyordu, çocuk hâlâ şokta ve uyuşmuş görünüyordu. Bu sefer kadın Columbus'tan Indianapolis'e iki bilet almıştı. İki seferde de biletlerin parasını nakit ödemiş. İkisinde de kimlik göstermemiş.

"Bunu o planladı Ethan. Bizi . En azından onu Indianapolis'te buldun. Ve en azından artık onun kesinlikle Cheryl Rickman olmadığını biliyoruz."

Kadın Morgantown'dan Columbus'a kadar şekilsiz bir tulum giymiş, sonunda Indianapolis'e varmadan önce bir yerde tulumu çıkarmıştı. Yapısı Rickman'inkine benzemiyordu. Rickman zayıf ve ince kemikliydı. Bu kadının kol gelişmişti ve en az C bedene sahipti. Indy bilet gişesindeki görevli kadının Chicago'ya bilet aldığını doğruladı. Bir sonraki otobüs Perşembe gecesi geç saatlerde gelecekti.

"Yani Cheryl hâlâ kayıp ve Alec'in yanında değil. Randi bu haberi nasıl karşıladı?"

"Pek iyi değil. Bence Cheryl olamayacağını iddia ederken bile Cheryl olmasını umuyordu."

"Çünkü Cheryl olsaydı, Randi onun Alec'e zarar verdiğini hayal etmekte zorlanırdı." O da öyle, diye düşündü Ethan acımasızca. "Şimdi bütün bahisler kapandı."

"Doğru. Ama şimdi Rickman dışında bir kadın bağlantısı aramalıyız. Sen arayıp kesinlikle Cheryl olmadığını söyledikten sonra, Stan ve Randi'yi bir araya getirip kaçırma planı yapmak için bir nedeni olabilecek diğer kadınlar hakkında beyin fırtınası yapmalarını istedim. Randi, Stan'ın suçlu yüzüne bir kez baktı ve çılgına döndü. Stan'ın üzerine atladı, ona vurdu, yüzünü tırmaladı."

Ethan şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Onu bir ilişkisi olmakla mı suçladı?"

Clay'in iç çekişi acılıydı. "Seni lanet olası orospu çocuğu, neden aletini pantolonunun içinde tutamadin' sayılır mı?"

Ethan öksürdü. "Evet, sanırım öyle. Sen ne yaptın?"

"Randi'yi Stan'den ayırdım ve sınırları için bir şeyler içmesini sağladım. Bu arada epey bir koleksiyonu vardı Ethan. Sakinleştiriciler, antidepresanlar, aklına ne gelirse."

"Harika."

"Sonra Stan ve ben küçük bir konuşma yaptık. Bir isim listesiyle geldi." "İsimler mi?" Ethan yüzünü buruşturdu. "Birden fazla ilişki gibi mi?"

"Yani ondan fazla," dedi Clay, ses tonu tiksintisini açıkça belli ediyordu. "Ve bunlar Stan'ın isimlerini bildiği kişilerdi. Görünüşe göre bizim Stan'ın biraz bağımlılığı var. Randi'ye bir süre önce bırakacağına söz vermişti ama yalan söyledi."

"Düşünsene," diye Ethan, orada Stan'le birlikte olmadığına sevinerek. Randi'nin başladığı işi bitirmesine izin verebilirdi. Kahretsin, bunu kendisi de yapabilirdi.

"Kadınların mali durumlarını kontrol etmeye başlayacağım ve geçmişlerini araştıracağım."

"Peki ya Stan'ın iş ortakları?" Hoşnutsuz olan herkesle ilgileniyorlardı. Fidyeden maddi çıkar sağlayabilecek herkesle.

"Şimdilik bir şey yok. Hâlâ tedarikçi ve müşteri listesini inceliyorum. Çok fazla var. Bir şey bulduğumda size haber veririm."

Ethan bir sonraki soru üzerinde tereddüt etti. "Peki ya Alicia Samson?" Bu, kadının Morgantown'daki fotokopi dükkânında e-postasını gönderirken gösterdiği kredi kartındaki isimdi, bir kimlik gösterdiği tek zamandı.

"Samson Morgantown'daki üniversitede öğrenci. Onun evini aradım. Dün birkaç kez aradım ama cevap alamadım. Bugün de denemeye devam edeceğim ama durum pek iyi görünmüyor."

"Hayır, değil. Lanet olsun." Vicdanında bir kayıp kişi daha. Sadece cüzdanının çalınmış olmasını ve o haftayı tatilde geçirmiş olmasını umabilirdi. Ne de olsa yaz mevsimiydi. "Bak bakalım nerede çalıştığını ve Perşembe sabahından beri orada olup olmadığını öğrenebilecek misin? Eğer bulamazsanız, yerel yetkililere kayıp ihbarında bulunun. Anonim olarak tabii ki."

"Planım buydu," dedi Clay. "Bir işaretleyici çağırdım ve eski bir dostumdan yatak odasının duvarındaki kurşunun balistik incelemesini yapmasını istedim."

"Analiz için zamanlama?" "İki, üç gün. Belki dört."

"Çağırduğunuz bu işaretçinin ağzı sıkı olacağına güvenebilir misiniz?" "Daha önce hep öyleydi."

Kız. Bu çok mantıklıydı. "Eski aşk mı?"

"Daha çok küçük bir kıvılcım gibi. Ama kırılgan değil, bu yüzden benim için bunu yapmaya istekli."

"Peki kulübedeki tüfekte hiçbir şey yok muydu?"

"Olay yerini bozmadan görebileceğim bir şey yok. Vaughn yetkilileri aramak zorunda Ethan. *Bugün*. Dışarıdaki ceset çürüyor. Kimse onu yeni bulduğuna inanmaz."

Stan'in bunu dün yapmış olması gerekiyordu. Ethan yapmadığı için bir öfke dalgası hissetti. "Bunu ona söyle. Ve eğer buna uymazsa, isimsiz olarak kendin rapor et." Bu anlaşmalarının bir parçasıydı. Stan McMillan'ın cesedini yetkililere bildirmek zorundaydı. O genç adam öldürülmüştü. Cesedinin denize atılmasından daha fazlasını hak ediyordu.

"Belki yerel adli tabip bir şeyler bulur," diye mırıldandı Clay. "Bir ipucu işimize yarayabilir."

"Hatırladığım kadarıyla yerel adli tabip Baltimore'dan emekli bir adli tabip. Akıllı, yaşlı bir adam. Yardımcı olabilir." Ethan büyük bir güçlükle doğruldu. Güvenlik görevlisi ona geliyordu. "Benim gitmem gerekiyor. Sizi sonra tekrar ararım."

"Ethan, git biraz uyu." Clay tereddüt etti. "Sen iyi misin?"

Ethan sabırsız bir nefesle tısladı. "Bölüm yok Clay. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey. G le g le." Yüzündeki  atık kaşları düzelterek bebek yüzlü muhafıza döndü.

" z r dilerim Bay Buchanan," dedi güvenlik görevlisi. "Gece müdürü de ben de yeniyiz. Baş güvenlik müdürü geldiğinde geri gelmeniz gerektiğini söyledi."

Ethan boynundaki kordonlu kaslara masaj yaparak hem hayal kırıklığına uğramış hem de bu zorunlu mola için minnettar olmuştu. Alec'e sahip olan kadın daha da büyük bir avantaja sahip . Alec gerçekten de her yerde olabilirdi. Ama çok yorgundu. Zamanı bir şeyler yemek ve biraz uyumak için bir otele yerleşmek için kullanacaktı. "Ne oldu? Baş yönetici ne zaman gelecek?"

"Genellikle dokuzdan sonra, ama çocuğunun bu sabah beyzbol maçı var, yüzden en azından  ğlen . İsteyebilirsiniz-" Terminalde bir çığlık yankılandığında muhafız arkasını döndü. Güvenlik görevlisi sese doğru yöneldi ve Silahını kılıfından çıkardı.

Ethan kendi silahını güvenli bir şekilde böbreğine dayayarak onu takip etti, ani bir adrenalın dalgası bacaklarını koşmaya teşvik ediyordu. Otuzlu yaşlarının başında genç bir kadın metal banklardan birinin yanında yerde yatıyordu. şakağından yanağına doğru ince bir kan damlası süzülüyor, kısa saçlarının zengin bakır rengine karışıyordu.

Yaşlı bir kadın feryat ederken, bir avuç şaşkın yolcu sessizce en yakın çıkışı işaret etti. Güvenlik görevlisi o yöne doğru gitti ve olayı polise haber verdi.

"O öldü, o öldü," diye hıçkırdı yaşlı kadın. "Onu öldürdü ve hepsi benim suçum."

Ethan kadının yanında dizlerinin üzerine çöktü, bileğini tuttu ve nabzının yavaş ve sabit atışını hissedince rahatlayarak nefes verdi. Tam yardım çağırmak için cep telefonunu çıkarmıştı ki kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Geniş ve kahverengi gözleri onu gördüğünde telaşlı bir şaşkınlıkla titredi, sonra gözlerini ve yüzünü incelediğinde şaşkınlık yerini temkinli bir değerlendirmeye bıraktı. Sonra, sanki orada gördüklerini kabullenmiş gibi, basitçe ..yerleşir gibi oldu.

Ve inanılmaz bir şekilde ... o da öyle yaptı. İçindeki her şey, tüm kargaşa, kafa karışıklığı ve korku ... hepsi duruldu, odaklandı. Sanki kadın tüm bunları elle tutulur bir dokunuşla yatıştırmış gibiydi, oysa tüm bu alışveriş boyunca kadın kılını bile kıpırdatmamıştı.

O da almamıştı. Nefes de almamıştı. Şimdi yavaşça doğrulurken, bir eli eteğini çekistirmek için aşağı iniyor, gözlerini uzun, heykelsi bacaklara doğru çekiyordu.

"Ona ölmediğimi söyle." Sesi yumuşak ve boğuktu, sanki derin bir uykudan yeni uyanmış gibiydi ve bu ses gözlerini vücuduna, uzun dansçı bacaklarına, kıvrımlı kalçalarına, cömert göğüslerine, onu tutan sıcak kahverengi gözlerle geri götürdü. Kız doğrulmak için çabalamaya başlayıncaya kadar durumun farkındalığı kafasına inen bir çekiç gibi geri döndü. Kadın yaralıydı ve yaşlı kadın feryat etmeye devam ederken adam aptal gibi ağzı açık kalmıştı. "Ona ölmediğimi söyle," dedi tekrar, daha ısrarlı bir şekilde. "Lütfen."

Ethan sertçe başını kaldırdı, yaşlı kadının yaklaştığını ve şimdi birkaç adım ötede durup ellerini ovuşturduğunu gördü. "O ölmedi. Sakin olun hanımefendi, lütfen." Kadının dirsekleri üzerinde yere baktı ve bir elini omzuna koydu. Ethan sessizce, "Kıpırdamadan durmanız gerekiyor," dedi. "Neren ağrıyor?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Sadece başım." Yavaşça şakağına dokundu ve parmak uçlarının kanla kaplı olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Kahretsın."

"Bunun her şeyi özetlediğini söyleyebilirim." Ethan iki parmağını kaldırdı. "Kaç tane?"

Tekrar göz kırptı. Gözleri biraz büyümüştü ama endişe verici boyutta değildi. Bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu ve onu sabit bir şekilde tuttu. Ve kalbi küt küt atmaya başladı.

"İki," dedi. "Siz kimsiniz?"

Bir an için onu inceledi. Rengi geri geliyordu, gözleri her an daha parlak, daha keskin ve daha zeki oluyordu. Çekiciydi, ama hiçbir şekilde klasik anlamda güzel değildi. O bir şeydi . . .

Daha fazla, ve kendini başka tarafa bakmaktan alıkoyamadı. Etrafındaki hava neredeyse titreşiyordu. Damarlarında dolaşan kanı gerçekten hissedebiliyordu. "Ben Ethan. Ben bir görgü . Güvenlik görevlisi bunu yapanı binanın dışına kadar kovaladı. Polisi aradı."

Kahverengi gözlerinde bir şey kıpırdadı, hızla anlaşılabilir hale geldi. "Yanlış yer, yanlış zaman," diye mırıldandı, adamın elini yavaşça omzundan itti ve kendini oturur pozisyona getirdi. Sonra başını yavaşça yaşlı kadının hâlâ ellerini ovuşturarak durduğu yere çevirdi. "Canınızı yaktı mı hanımefendi?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Hayır. Sana zarar verdi mi?"

İnanılmaz bir şekilde karşısında oturan kadın gülümsedi. "Çok kötü değil. Sadece nefesimi kesti. Çantanızı aldı mı?"

"Evet." Yaşlı kadının dudakları titredi ve Ethan ne anladığında onun adına bir öfke patlaması hissetti. Bu öfkeyi, kızıl saçlı kadının bir soyguncuya engel olmasına duyduğu şaşkınlık .

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir durdurmaya mı çalıştın?"

Hafifçe ona baktı. "Ellerini boğazına dolamıştı. O çantayı alana kadar cüzdanı için çok endişelenmemiştim. Soyadın var mı Ethan?"

Ethan topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Buchanan. Ya sen?"

"Dana Dupinsky. Ayağa yardım edebilir misiniz, Bay Buchanan?"

Yerinde kalmasını önermek için ağzını açtı, sonra . Şimdiden onun sadece kendi istediğini yapan bir kadın olduğunu söyleyebiliyordu. "Bana elini ver."

Bir an için duraksadı, kahverengi gözleri kararsızca titredi. Ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve elini uzattı. Ona dokunmadan önce biliyordu. Beklediğinden daha fazlası olacağını biliyordu. Onun da bunu bildiğini biliyordu. Sonra elini tuttuğunda ve ayak parmaklarına kadar inen bir sarsıntı hissettiğinde haklı olduğunu anladı. Kalbi bir kez daha küt küt atmaya başladı.

Yanlış yer, yanlış zaman, demişti. Belki öyle, belki değil. Ama öğrenmeyi çok istiyordu. Sırtına sabitleyici bir el koyarak onu ayağa kaldırdı, dengesini bulurken elinin altında kaslarının gerildiğini hissetti, gözlerinin bir kez daha değiştiğini izledi. Isınmış. Daralmış. Aralarındaki elektriği o da hissediyordu ve bundan hiç de memnun olmadığını görebiliyordu. Ve bu onu her şeyden çok ilgilendiriyordu.

Bağlı mıydı? Kasten sol elini kaldırdı, gözlerini çıplak parmaklarına dikti. En azından bekârdı. Ve eğer bir erkek arkadaşı varsa, onun otobüs durağına yalnız gelmesine izin verdiğine göre gerçek bir pislik olmalıydı. *Benim kızım olsaydı, izin vermezdim*. Kaşlarını kaldırarak baktı ve kızın kahverengi gözleri parladı, sanki aklından geçenleri okumuş gibiydi.

Kibarca ama kararlı bir şekilde elini çekti. "Teşekkür ederim Bay Buchanan. Yardımınız için minnettarım ama gördüğünüz gibi ben iyiyim. Daha fazla zamanınızı almayacağım." Yaşlı kadına döndü ve bir kolunu onun ince omuzlarına doladı. "Oturmanız gerekiyor," dedi ve onu boş bir yere götürdü. koltuk sırası. "Kalbin nasıl? İlaç kullanıyor musun? Birini mi bekliyorsun?"

Ethan onu takip etti, endişeliydi ama daha da meraklıydı. Yaşlı kadının kalbinin Dana'nınki kadar güçlü olduğunu ve torununun gelmesini beklediğini söylediğini duydu.

"Çantanızda değerli bir şey var mıydı?" Dana ona sordu.

"Artık değerli bir şey taşımıyorum. Dünya çok fazla deliyle dolu." Dana'nın elini okşadı, şimdi çok daha sakindi. "Sadece o korkunç adamın seni yere sermesinden nefret ediyorum."

"Ben iyiyim, o yüzden endişelenme." Ayağa kalktı ve Ethan birkaç saniye boyunca onun gözlerini kapatmasını izledi. Kadın gözlerini açtığı anda Ethan Acı demleniyor. "Güvenlik görevlisi birazdan dönecek hanımefendi. Umarım çantanızı geri alır."

"Teşekkür ." Yaşlı kadın Ethan'la göz göze geldi. "Yardımseveriniz bekliyor."

Dana'nın gözleri önce ona, sonra da yaşlı kadına kaydı. "Gerçekten gitmem gerekiyor." Kadının budaklı yaşlı ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Kendine iyi bak." Sonra çıkışa doğru bir adım attı ve Ethan elini çabuk tutmak zorunda kaldı.
ona ayak uydurmak için.

Elini koluna koyarak onu kapıda durdurdu. "Belki de birkaç dakika daha burada kalmalısınız, Bayan Dupinsky."

Yine kahverengi gözleri parladı. "Doktor musunuz, Bay Buchanan?"

"Hayır."

"Avukat mı?"

"Tanrım, hayır."

Tekrar gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Güzel. Fikriniz için hiçbir tıbbi ya da yasal dayanağınız olmadığını tespit ettik. Yorgunum ve şimdi de başım ağrıyor. Temizlenmek için bir yere ihtiyacım var.
Bir iki aspirin içmek için biraz kahve."

"Buraya gelirken bir kahvehanenin önünden geçtim." Saatine baktı. "Saat altıyı geçti, açık olmalılar."

"Yeri biliyorum. Yirmi dört/yedi saat açıklar, o yüzden ben yoluma gideyim, sen de seyirci olmadan önce ne onu yapmaya devam edebilirsin."

Onu kibarca ama kesin bir dille kovuyordu. Sorun ki, kovulacak havada değildi. Bir şekilde yorgunluğunu geri itmiş ve Baş ağrısı, bu tesadüfî karşılaşmanın sadece bir saatliğine bile olsa nereye varacağını görmek istemesine yetecek kadar azalmıştı. Sonra biraz uyuması gerekecekti.

öğlene kadar buraya dönüp videolara bakabilirdi. Alec'i bulmak için buradaydı. Ama pragmatik olarak konuşursak, yemek yemesi gerekiyordu. Ve yemek yerken Basit bir dokunuşla tenini ateşe veren bu kadın hakkında bundan sonra ne yapmak istediğine karar verdi. "Şimdilik buradaki işimi bitirmiştım. Tam gidiyordum ki çığlık attığımı duydum."

"O ben değildim." Bu bir gurur meselesi gibiydi. "O yaptı." Sonra gözleri yumuşadı ve kalbi göğsünde yavaşça yuvarlandı. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Buchanan. Bugünlerde pek çok yabancı yardımsever olmak için zaman ayırmıyor."

"Sen yaptın. Ben de öyle." Durakladı, bu basit ifadenin kafasında yer etmesine izin verdikten sonra ekledi: "Bir sonraki durağım şu kafede kahvaltı etmek olacaktı."

İç çekti ve omuzları çöktü. "Kaba olmak istemem ama yardımınız için gerçekten minnettar olsam da, herhangi bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. Seni yönlendirmek istemiyorum."

Ethan son aylarda kendisine yaklaşan kadınlara biraz sempati duyuyordu. Eğer Dana kadar küçümseyici olsaydı, muhtemelen birkaç kadının egosunu incitmiş olurdu. Eğer Dana'nın o kısa fiziksel temastan kendisi etkilendiğini görmeseydi, kendi egosu da zedelenmiş olabilirdi. "Size evlenme teklif etmedim, Bayan Dupinsky." Kızın gözleri onun açık sözlülüğü karşısında irileşti ve adam omuz silkti. "Şu anda tek yapmak istediğim kahvaltı etmek ve beyin sarsıntısı geçirmediğinizden emin olmak. Eğer ikisini aynı anda yapabilirsem, zamanımı iyi kullanmış olurum."

Gözlerini kapattı. "Beyin sarsıntısı geçirmiyorum," dedi sıkıca. "Doktor

musunuz?" diye sordu adam, sesine hafif bir mizah katarak. Kadın

gözlerini açtı ve ona dürüstçe baktı. "Hayır, değilim."

"O zaman olmadığınızı nereden biliyorsun? Aç mısın?" diye ekledi, kadın başka bir ertelemeye geri gelemeyen.

Çok yorgun, neredeyse neşesiz bir kahkaha attı. "Yemek yiyebilirim."

"O zaman güvenlik görevlisi döndüğünde gidip kahvaltı ederiz."

Chicago, 1 Ağustos Pazar, Sabah 6:15.

Dana kafenin banyo kapısını kapattı ve boyalı kontrplağa yaslandı. Başı donuk bir zonklama şeklinde ağrıyordu ama şanslıydı.

Gölgelerin arasında durmuş, Perşembe gecesi gelmesi gereken kadını bekliyordu, eve gitmeye hazırdı. Mia ona dikkatli olmasını söylediğinde tek başına dışarı çıkmak riskliydi ama onunla nasıl iletişim kuracağını bilse bile kadına gelmemesini söylemezdi, ki bilmiyordu. David'i aramayı düşünmüş ama sonunda vazgeçmişti. Tanıştığı kadınlar erkeklere güvenmiyordu. David Hunter gibi nazik bir adam bile onları kaçırabilirdi.

Bu yüzden kendisi gitti ve orada durdu, her sestən gerildi, her yüzü dikkatle izledi, bekledi. Gitmek için döndüğünde genç adamın yaşlı kadına yaklaştığını gördü, gözlerinde çılgın bir ışık vardı. ne yazık ki çok tanıdıktı. Kendi eski sevgilisi de eve sık sık bu şekilde gelirdi, bir keş gibi, bir sonraki uyuşturucu için çaresizce. Ellerini yaşlı kadının boğazına dayamıştı ve Dana sadece tepki vermişti. Zekice ya da iyi planlanmış bir hareket değildi ve bir de baktı ki havada süzülüyor, kafasını bankın üzerine çarpıyor. Kahretsin, bu da çok acıtmıştı.

Orada uzanmış, yönünü bulmaya çalışıyor, yaşlı kadının feryatlarını dinliyordu ki, yanında diz çökmüş bir bedenin sıcaklığını hissetti. Ve sonra kendini bir çift sabit yeşil göze bakarken buldu. Yeşim taşı ya da zümrütün parlak yeşiline değil, uzun bir kıştan sonra yeni yaprakların yumuşak yeşiline. Ve içindeki her şey, Evie'nin, Lillian'ın ve hatta yaşlı kadının tüm kargaşası ... hepsi sakinleşti. Yok olmamıştı ama aniden kontrol edilebilir hale gelmişti. O bir an içinde yalnız değildi.

Ve sonra onun elini tuttu ve aniden, beklenmedik bir şekilde, içindeki her şey alt üst oldu. Şimdi bile, hâlâ öyleydi. Şu anda bile kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, derisi neredeyse acı verecek kadar hassaslaşıyordu. Kendine bunun yere serilmenin şoku olduğunu söyleyebilirdi ama Dana Dupinsky yalan söylemezdi. En azından kendisine.

Lavaboya doğru ilerledi ve aynadaki yansımasına baktı. Kan saçlarına, yüzüne ve düz polo tişörtüne bulaşmıştı.

Düşmenin etkisiyle yanağında bir çürük oluşmuştu. Morluk bir ya da iki gün içinde kaybolacaktı. *Daha kötülerini de yaşadım*, diye düşündü. Öyleydi de. Yine de şanslıydı.

Elleri titreyerek suyu açtı ve yüzüne sıçrattı. Bir kağıt havlu kaptı ve kesiği ortaya çıkarana kadar yüzündeki kanı kuruladı. Düşündüğünden daha kötüydü. Muhtemelen dikiş atılması gerekiyordu. Buchanan haklıydı.

Buchanan. Sabit yeşil gözleri ve nazik elleriyle dışarıdaydı. Masalardan birinde onu bekliyordu. Onun pes edip gittiğine bir an bile inanmadı. Ve kendi şaşkınlığına rağmen, onun gitmesini istediğinden emin değildi. Hayır, yalan söyleyemez ve adam elini tuttuğunda hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Bunu hissetmişti. Hissetmemesi için ölü olması gerekirdi. Sanki vücudundan bir akım geçmişti, güçlü ve çok gerçekti. Bu kesinlikle her gün başına gelen bir şey değildi.

Bu kesinlikle onun başına gelmiş bir şey değildi.

Böylece kahvaltı etmeyi kabul etti. Sonra oradan uzaklaşacaktı ve o da şafak sökmeden Chicago otobüs terminaline gitmesine neden olan işine geri dönebilecekti. Yalan söyleyip bu konuda da en ufak bir merakı yokmuş gibi davranamazdı. Neden sabahın beş buçuğunda otobüs terminalindeydi? Neden gözleri günlerdir uyumamış gibi bakarken takım elbisesi uyuyakalmış gibi görünüyordu? Ve neden iyi bir insan olmak için zaman ayırmıştı? Samaritan mı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Yemek salonuna geri döndüğünde kahve dükkânı dolmaya başlamıştı ama onu bulması sadece bir saniye sürdü. Duvara dayalı masanın yanında kibarca ayağa kalkın altın devi bir adam olacaktı. Kadın ona doğru gelirken sabırla onu izliyordu.

Bunu daha önce de yapmış olduğu hissinden kurtulamıyordu. Otobüs terminalinin zemininden ona bakarken hissettiği duygunun aynısıydı bu. Sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibi.

Kız ona ulaştığında oturmadı, bunun yerine nazikçe çenesinden kavradı ve onu daha yakına çekerek başını ışığa doğru eğdi. Ona yakından bakarak boğazının güçlü, bronzlaşmış sütununu görebiliyordu. Gevşemiş düğümü

Kravat. Açık yakasındaki altın sarısı saçlar. Sırtından aşağıya doğru inen ürpertiği kontrol edemedi. Adam derin bir nefes alırken göğsü aniden genişledi. "Dikiş ihtiyacın var," dedi. Kabaca.

"Kelebek bandajı," diye cevap verdi Dana. Kararsızca. Havayı yutkundu. "Kanaması uzun zaman önce durdu." Kalbi öyle bir atıyordu ki, gayzer gibi fişkırmamasına şaşmamak gerekirdi. Onu bırakmadı. Aksine onu daha da yakınına çekti.

"Enfeksiyon kapacak." Mırıltıların en cılızıydı. Cildinde bir ürperti daha yayıldı.

"Ben İğnelerden nefret ediyorum," diye itiraf etti.

Göğsü tekrar kıpırdadı, bu sefer sessiz bir kakhaha attı. "Sanırım buna itiraz edemem." Adam onu bıraktı ve kadın bırakmamış olmasını diledi. "Otur ve yemeğini ye," dedi sessizce ve masanın kendi tarafındaki vinil bankın üzerine kaydı. "Bu

Görünüşe göre buraya daha önce en az bir ya da iki kez gelmişsin," diye ekledi alaycı bir tavırla, dumanı tüten bir tabak patates kızartmasının beklediği yeri işaret ederek Dana anında bu dükkânı seçtiğine pişman oldu. Otobüs durağına o kadar yakındı ki, ne zaman bir otobüs planlanandan daha geç gelse buraya gelirdi.

Hiçbir zaman bir tabak patates kızartması ve bir koladan daha fazlasını alacak kadar parası olmadı, bu yüzden sipariş ettiği tek şey buydu.

Dana kahve dükkânı sahibinin sırtarak durduğu tezgâha baktı. Elli yaşının üzerinde ve erkek düşkünü olan Betty'nin gözleri şehvetle Buchanan'ın üzerinde gezindi ve ona başparmağıyla onay işareti yaptı. Buchanan işgüzara kibarca gülümsemekle yetindi ve ona keskin bir asker selamı verdi.

Dana gözlerini devirdi ve yerine . "Tezgâhın arkasındaki kadına aldırış etmeyin Bay Buchanan. Sadece bu yıl üç kez suç işledi."

Yumurtalarını bolca tuzlarken kaşları kalktı. Betty'nin oturduğu yerden şaşkın şaşkın baktığı yere meraklı bir bakış fırlattı. Dana onu suçlayamazdı, gerçekten. "Ah, öyle mi?"

Kaşlarını çatarak tabağına ketçap fişkırttı. "Hayır. O sadece meraklı."

Buchanan gülümsedi ve Dana bu manzara karşısında bir kez daha yutkunarak nefes aldı. Bu adam ona kalp yetmezliği yaşatacaktı. Buruşuk takım elbisesi ve tıraşsız yanaklarıyla bile adam, nabızı atan her kadının nefesini kesecek kadar muhteşemdi. Ve Dana kesinlikle bir nabızı olduğunu fark etti, ki bu nabız şu anda tüm cehennemi yenmek için çabalıyordu.

"Kızartmaları getirmeden önce de buraya sık sık geliyor olmalısınız diye düşündüm," dedi çatalını bifteğine saplarken. "İçeri girdiğimizde ve Sen doğruca gittin, o da buraya geldi ve yüzündeki kan yüzünden bana dert yandı. Oturmama izin vermeden önce ona neler olduğunu anlatmak zorunda kaldım. Ama sanırım artık benden hoşlanıyor."

Dana, sadece Betty'ye ters ters baktı. "Lütfen, sadece konu." Patates kızartmalarını ıslattı ve onun sanki günlerdir bir şey yememiş gibi büyük miktarlarda yemek yemesini izledi. "Peki sabahın beş buçuğunda neden otobüs durağındaydın?"

"Um ..." Yutkundu ve peçeteyle dudaklarını sıvazladı. Tabii ki gözlerini adamın ağzına dikti. Çok, çok güzel bir ağızdı. Çok güzel dudaklar. "İş."

"Ne tür bir iş?"

"Güvenlik danışmanlığı işim var."

Dana kaşlarını çatı. "Menkul kıymetler, hisse senetleri ve tahviller gibi mi?" Eğer o bir yatırım bankacısıysa, Dana da İngiltere Kraliçesiydi. Hiçbir yatırım bankacısının omuzları onunkiler gibi değildi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, güvenli ağlar gibi. Şirketlerin bilgisayar sistemlerini mümkün olduğunca hacklenmeye karşı korumalı hale getirmelerine yardımcı oluyorum. Ayrıca video gözetimi kuruyorum ve ortağım Clay ile birlikte güvenlik görevlilerinin eğitime yardımcı oluyorum."

Düşünceli bir şekilde ona baktı. Şimdi zihni biraz daha net çalıştığına göre bu daha mantıklı gelmişti. "Yani normalde potansiyel müşterileri gecenin bir yarısı buruşuk bir takım elbise ve iki günlük sakalla mı ararsınız?"

Öksürdü. ", değil mi?"

"Normalde, evet."

Gözlerini kısmıştı. "Peki güvenlik görevlisi eli boş döndüğünde seni orada yere seren adamı neden tarif?"

Dana onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Ben yaptım."

"Um-hmm. Uzun boylu, yirmili yaşlarda, göz rengi yok, kahverengi saçlı. Çılgık atan yaşlı kadın daha iyi bir tarif verdi ve başparmağım kadar kalın gözlükler takıyordu."

Gerçek şu ki, Dana adamın yakalanmasını gerçekten istemiyordu çünkü zaman mahkemeye çıkıp neden otobüs durağında olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı. Eğer kadın yaralanmış ya da değerli bir şey çalınmış olsaydı bunu yapardı ama yaralanmamıştı ve Dana da ağzını kapalı tutuyordu. "Her şey çok hızlı oldu."

Buchanan bunu yemedi. "Uh-huh. Peki neden bu kadar geç saatte otobüs?"

En azından hazırды. "Otobüs bekliyordum." "Ne için?"

"Kimden. Bir arkadaşımla

buluşacaktım." "Kim nerede?"

"Otobüsten inmedi, o yüzden sanırım gelmeyecek." İki saat boyunca bu akşamki müşterisini beklemişti ama kadın otobüsten hiç . Tekrar.

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Kaba arkadaş."

Dana omuz silkerek biraz daha kalın bir ifade takındı. "Daha çok titrek. Geleceğini söylüyor ama tarihleri . Yarın arayıp özür dilemek için gözyaşı dökcek."

"Bunu kabul edeceksin." "Doğal

olarak. O benim arkadaşım."

Başını öne eğdi. "Peki otobüs terminalinde tuhaf arkadaşlarıyla buluşmadığın zamanlarda ne yapıyorsun Dana?"

"Ben bir fotoğrafçıyım. Bilirsiniz, anneler ve bebekler, bu tür şeyler."

Bu aslında doğrudu. Bir bakıma. Hanover House'a sürekli kadın ve çocuk girip çıkmasının komşularının dikkatini çekeceğinden endişe ediyordu. Aile fotoğrafçılığının reklamını yapan küçük, gizli bir tabela asmak Evie'nin fikriydi. Dana'nın yeni ehliyetler çıkarmak için kullandığı kamera ekipmanı zaten vardı ve her şeyi açıktıyordu

Ama Dana'yı kızdıracak ve Evie'yi eğlendirecek şekilde, bazen gerçekten iş yapıyorlardı. Normalde aylık telefon faturasını ödemeye yetecek kadar, ama Hanover House'un gerçek misyonunu tehdit edecek kadar değil, bu yüzden herkes mutluydu.

Arkasına yaslandı, onu inceledi. "Peki neden sabahın beş buçuğunda buruşuk bir takım elbise ve iki günlük sakalla müşteri çağırıyordun?"

Çok güzel ağzının bir köşesini kaldırdı ve teninin her santimetre karesi cızırdadı, bazı santimetre kareler diğerlerinden çok daha fazla. "Güzel. Ben de tam sana bir handicap kesmek üzereydim."

Kendi gülümsemesini ısırarak geri çekti. "Engelin sende kalsın. Sadece soruya cevap ver."

"Şehre yeni geldim ve gündüz patronu aramadan önce gece yeteneklerini kontrol etmek istedim. Yeni iş kazanmak için en iyi strateji budur. Zaaflarını değerlendirin" -komplocu bir tavırla öne doğru eğildi- "ve daha iyi bir şey sunun."

Sesi mırıltıya yakın bir şekilde yumuşamıştı ve Dana'nın tek düşünebildiği avını takip eden büyük altın bir kedi idi. Ama kendini tehdit altında hissetmiyordu. En azından geleneksel anlamda. Kendini güçlü hissediyordu, sanki ona gizli bir anahtar vermişti.

"Siz . . . mı değerlendiriyorsunuz, Bay Buchanan?" O sabit yeşil gözler parlıyordu. "Ethan."

Küçük bir baş sallama hareketiyle onu onayladı. "Ethan. Peki, sen?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarını onun üzerinde tuttu. Sonunda arkasına yaslandı ve konuştuğunda sesindeki tüm yumuşak doku ve yapmacıklık kayboldu. "Yapmamı istiyor musun?"

Beklediği cevap bu değildi ve gözlerini kırıştırdı. "Ben mi?"

"Evet, sen. Yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi söylemediğiniz ya da yapmadığınız izlenimini edindim. Biri sizi zorlamaya çalıştığında da, bir çocuk gibi konuyu geçiştiriyorsunuz. profesyonel."

Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Ne tuhaf bir şey söyledin." *Ve oldukça da doğru.*

"Zekice, sanırım. Eee?"

Nefes aldı ve ona bildiği en dürüst cevabı verdi. "Bilmiyorum."

Başını salladı. "Sanırım bu adil. Bir soru daha sorarsan gitmene izin vereceğim."

Onun gideceği düşüncesi bile kalbini hayal kırıklığına uğrattı. "Tamam. Sor."

"Erkek arkadaşınız, kocanız ya da herhangi bir sevgiliniz var mı?"

Bu ima karşısında öksürme sırası ona gelmişti. "Şu anda kocam ya da erkek arkadaşım yok ve heteroseksüelim, çok teşekkür ederim."

Bunun üzerine gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu. O zaman eski bir kocanız olduğunu varsayabilir miyim?"

Eski kocasını, onun tacizleri altında acı çektiği yılları düşündü. Özgür kalmanın verdiği rahatlama. Bir daha asla arkasına bakmadı. "Çok eski. O kadar eski ki Z'yi çoktan geçti. Sen?"

"Eski. Seninki kadar eski değil. Muhtemelen Y'ye giden yolu yarılamıştır." Kız gülümseyince adam öne doğru eğildi, güzel ağzı tamamen ciddileşmişti. "Orada hissettin, değil mi?"

Anında ayıldı. İnkâr etmek için ağzını açtı ama yapamadı. "Evet."

Nefesini verene kadar, onun cevabı için nefesini tuttuğunu fark etmedi. Az önce zayıf noktalarından birini açığa çıkardığını fark etti. Elini masanın üzerinde kaydırarak onunkini örttü. "Şimdi gitmem gerekiyor. Benimle burada buluş. Yarın. Aynı saatte."

Bu bir soru değildi. Israrla sunulan bir talepti. Dana ona oturdu, her şeyi yeniden hissetti, elinin dokunuşundaki o akım dalgasını. Ve aniden bir uçuşumun kenarında durdu, bir şekilde vereceği cevabın çok önemli olduğunu biliyordu. Hayatının her gününü yaşadığı temkinlilik kendini gösterdi. "Ben-"

Başını sallayarak onun sözünü kesti. "Temkinlisin, bunu anlıyorum. Numaranızı, tabelanızı ya da en sevdiğiniz rengi bile sormayacağım. I söz veriyorum." Bir an çenesini sıktı, sonra gözle görülür bir şekilde gevşedi. "Hayat çok kısa Dana. Karşına çıkan fırsatları değerlendirmemek için çok kısa."

Bir şeyler değişmişti. sinsi kedi gitmiş, yerine tanıdığını sandığı kadar dürüst bir adam gelmişti. *Sadece patates kızartması ve kola. Daha ne kadar güvenli olabilirdi ki?*

Gözleri hâlâ onunkini örten eline kaydı. Hâlâ sıcaktı. Elektrikli. Bakışlarını kaldırdığında adamın dikkatle yüzüne odaklandığını gördü. "Yeşil." O farkına varmadan kelime ağzından çıkmıştı.

Gözleri kısıldı. "Ne?" "En

sevdiğim renk yeşil."

Arkasına yaslandı, yeşil gözlerinde rahatlama vardı. "Yarın o zaman? Aynı saatte mi?"

Adamın eli artık kızın elini örtmüyordu ve kız elini geri istedi. Ve onu geri istediği için de kaçmak istedi. "Bunu düşüneceğim."

Sarışın kaşları hafifçe çatıldı. "İyi düşün. Ben burada olacağım."

Beşinci Bölüm

Wight's Landing, Maryland, 1 Ağustos Pazar, Doğu 8:30 (Orta 7:30)

Şerif Louisa Moore inanamayarak , gözleri yaşarmıştı. Çürüyen et kokusu. Bay Stan Vaughn bu sabah ofisini aramıştı, belli ki panik içindeydi. Bir ceset bulduğunu söylemişti. Bu konuda kesinlikle haklıydı.

Lou ağzını kapattı ve başını küçük kulübeye soktu. "Bir şey bulabildin mi doktor?"

Bölge Adli Tabibi John Kehoe başını kaldırdı, yüzünün üst yarısı gözlükle, alt yarısı ise cerrahi maskeyle kaplıydı.

"Henüz değil."

Boston'daki ilk partneri ona şişkinliklere alışacağını söylemişti ama on yıl ve büyük bir kariyer değişikliğinin ardından hâlâ . "O zaman en azından bir ölüm zamanı?"

John kalçalarının üzerine oturdu. "Üç gün, belki dört. Tahminimce Çarşamba ile Perşembe arasında bir zaman. Gerçek hikâyeyi böcekler anlatacak."

Lou öğürme isteğine karşı koydu. "Böcekler mi?"

"Elbette. Böceklerin ve larvalarının örneklerini laboratuvara göndereceğim." Dizlerinin üzerinde öne doğru sallandı. "Bana bir yarım saat daha ver, o zaman tag 'n' bag için hazır olacağız. Eve kadar koşmak istiyorsan sana burada ihtiyacım yok."

"Teşekkürler."

Eve doğru ilerledi, ilerlerken sahili taradı. Onun Polis memurları cesedin her iki yanındaki birkaç yüz metre boyunca kumun her santimini taramışlardı. Perşembe gecesi kötü bir fırtına olmuş. Herhangi bir kanıt büyük olasılıkla yıkanıp gitmiş olacaktı.

Ama bir intihara benziyordu, bu yüzden muhtemelen büyük bir endişe kaynağı olmayacaktı. Ama boxer onu rahatsız etmişti. Neden bir adam intihar etmek için bir yabancı'nın kulübesine sadece boxer'ıyla gelsin ki? Ve not neredeydi? Ve Vaughn'lar neredeyse iki gün boyunca *bu* kokuyu gerçekten görmezden gelmiş olabilirler miydi? Kendini mutfağa bıraktı. "Bay Vaughn?"

"Oturma odasındayız."

Eski bir kanepede yan yana oturuyorlardı. Lou bir an için Vaughn'ları inceledi. İkisi de solgun görünüyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi elbette. Tatilciler her gün kulübelerinde bir ceset bulmuyorlardı. Yine de bu ikisinde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. "Dr. Kehoe şu anda cesedi inceliyor," dedi ve ikisi de başlarını salladı. "Bana ne zamandır burada kaldığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Yaklaşık bir haftadır," dedi Bayan Vaughn, sesi titreyerek. "Pazar günü buraya geldik ama Salı günü tekrar ayrıldık."

Lou göz temasını kesmeden not defterini göğüs cebinden çıkardı. "Neden?"

Bay Vaughn, Bayan Vaughn'un elini kendi eliyle kapattı. "Onuncu evlilik yıldönümümüz için Annapolis'e gittik."

İzlemiyor olsaydı bunu kaçırabilirdi, Bayan Vaughn'un kocası ona dokunduğunda nasıl irkildiğini kaçırabilirdi. Yine de kadın arka bahçesinde bir intihar bulmuştu, hem de tüyler ürpertici bir intihar. "Ne zaman Geri dönmek mi?"

"Cuma öğleden sonra," diye Bay Vaughn.

Sadece gerçekler, hanımefendi, diye düşündü Lou. Hoş bir şekilde gülümsedi. "Saat kaçta?" Bayan Vaughn omuzlarını ileri geri oynattı. "Üç buçuk. Ya da civarda." "Peki Annapolis'te nerede kaldınız?"

Bay Vaughn kaşlarını çatı. "Statehouse Hotel, ama neden soruyorsunuz?"

Lou omuz silkti. "Sadece tüm bilgileri topluyorum. Etrafta gizlenen birini gördün mü?"

Bay Vaughn hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Hayır."

"Bay Vaughn, Bayan Vaughn." Lou dostça bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Bu kokuyu bir buçuk gün boyunca nasıl görmezden gelebildiğinizi merak ediyorum."

"Bulduk," diye cevap verdi Bay Vaughn yumuşak bir sesle. "Bazen fırtınadan sonra kıyıya vuran ölü balıklar buluruz. Bir keresinde küçük bir köpekbalığı kıyıya vurmuştu. Gelgit her zaman gelir ve onu alır. Perşembe gecesi fırtına vardı. Biz sadece ..." Kendi yüzünü buruşturarak düşüncelerini bir kenara bıraktı. "Kardeşimin ailenin en demir mideli üyesi olduğunu söylemeliyim. Ölü şeyleri düşünmek midemi bulandırıyor. Körfezin benim yerime bu işi yapmasına izin vermeyi tercih ederim. Ama öyle olmadı ve daha fazla dayanamadık, ben de araştırmaya gittim. Ve o zavallı adamı buldum."

Lou not defterine baktı, onun cevabının cilasından rahatsız olmuştu. "Daha fazla zamanınızı almayacağım. Ama lütfen eve ne zaman dönmeyi planladığınızı bana bildirin." Tekrar dışarı çıktığında mendiliyle ağzını kapattı. kulübeye geri dönerken. Dr. Kehoe, ceset torbasını taşıyan sedyeyi taşırlarken yardımcılarını yönlendiriyordu.

Maskesini çıkardı. "Bir şey öğrendiğimde seni arayacağım."

"Ben de kayıp kişi raporlarını kontrol edeceğim," dedi. "Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu."

Chicago, 1 Ağustos Pazar, Sabah 8:00

Dana, Hanover House'un mutfağına girmeden önce etli yahninin kokusunu almıştı. Caroline buradaydı ve onları hafta boyunca idare edecek normal Pazar yemeklerini yapıyordu.

"Ben de ne zaman döneceğini merak ediyordum," dedi Caroline. Omzunun üzerinden baktı ve gözleri büyüdü. "Ne oldu?"

"Otobüs durağında küçük bir kaza geçirdim."

Caroline ilk yardım çantasını buldu ve Dana'yı bir sandalyeye itti. "Dikişe ihtiyacın var."

"Kelebek bandajı iş görür."

"Hep böyle diyorsun." Kesiğı peroksitle temizlemeye başladı. "David dün gece buradan ayrıldıktan sonra geldi. Bana Lillian'dan bahsetti. Çok üzüldüm."

Dana titreyerek derin bir nefes aldı. "Ben de öyle."

"David ayrıca Evie'yle aranızda bir şeyler konuştuğunuzu söyledi."

"Öyle de denebilir, sanırım."

"Dana, Evie'nin biliyorsun. Ben de Lillian'la çalıştım. Chicago'dan ayrılmayacaktı. Yeni isimler ona yardımcı olmazdı."

"Biliyorum."

"O zaman sen de yeterince oyalandığını biliyorsun. Ne oldu tatlım?"

Dana göz ucuyla Caroline'ın kahverengi peroksit şişesini dezenfektanla değiştirmesini izledi. "Sadece küçük bir kaza. *Ow*. Bu sokar."

Caroline, Dana'nın yüzünü ışığa doğru eğdi, mavi gözleri sıkıntılıydı. "Sende de bir çürük var. Bunu sana birinin kocası mı yaptı? Lillian'ın Kocan mı?"

"Hayır. Gerçekten bir kazaydı. Keşin biri yaşlı bir kadını soymaya çalışmış."

Yapışkan bantlardan birini soyan Caroline içini çekti. "Ve sen de öylece içeri mi girdin?"

"Refleksti. Beni itti ve kafam banklardan birine çarptı." Saçları kesikten geriye doğru çekilirken gözleri yaşardı. "Kahretsin, Caro, bu gerçekten acıtıyor."

"Özür dilerim. Bu ne zaman oldu?"

Dana mutfaktaki saate baktı. "Yaklaşık iki buçuk saat önce." Caroline şaşırarak geri çekildi. "Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Dana tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Bir adam vardı."

Caroline'ın elleri hareketsiz kaldı. "Bu *adamın* bir adı var mıydı?" "Ethan Buchanan."

"Hmm. Güzel isim." Bandajı nazikçe yerine bastırdı.

Dana kuru bir sesle, "Güzel olan tek şey adı değildi," diye cevap verince Caroline hamile bedenini dikkatle bir sandalyeye önce kıkırdadı.

Arkasına yaslandı, kollarını yuvarlak karnına dayadı, gözleri ayıktı. "Anlat bana."

"Şey, keş bana vurduktan hemen sonraydı. Gözlerimi açtığımda ... oradaydı."

Caroline elini kaldırdı. "Bir dakika bekle. Yani sen Kafanı çarptıktan sonra bilincini mi kaybettin? Ve hastaneye gitmedin mi? *Delirdin* mi sen?"

"Bayıldıysam bile sadece birkaç saniyeliğine bayılmışımdır. Ve hastaneye gitmedim çünkü sigortam yoktu. Herkesin zengin bir kocası yok. biliyorum."

Caroline acı çekmiş görünüyordu. "Biliyorsun, Max ve ben senin sigortanı öderiz."

"Hak etmediğim bir şeyi almayacağımı biliyorsun. Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

" biliyorsun. Demek oradaydı, Ethan Buchanan. Sonra ne oldu?"

Dana rahatsız bir şekilde omuzlarını oynattı. Şimdi bunu söylemek zorunda kaldığına göre, kulağa oldukça aptalca geliyordu. *Sonra bana baktı.* Kulağa çok çocukça geliyordu. Ama ilk başta bundan fazlasını yapmamıştı. "Bilmiyorum. Açıklaması zor."

Caroline, "Dene," diye .

"Kahretsin, bilmiyorum. Çok kızgın ve üzgündüm, başım ağrıyordu ve sonra birden karşımdaydı. Bana baktı. Ve sonra ..."

Sarışın kaşları kalktı. "Peki ya sonra?"

"Her şey girecekmiş gibi hissediyordum. Sanki onu hep tanıyormuşum gibi. Aptalca, değil mi?"

"Hayır." Caroline'ın sesi nazikti. "bile geçirme. Peki sonra ne oldu?"

Dana çok derin bir nefes aldı. "Kalkmama yardım etmek için elime dokundu ve sanki ... elektrik çarptı. Kalbinizi çalıştırmak için kürek kullandıkları zamanki gibi."

Caroline'ın gözleri . "Merhamet."

Dana bastırılmış ünlem karşısında kıkırdamak zorunda kaldı. "Evet. Güvenlik görevlisi keşi yakalamaya çalışmaktan dönmeden önce gitmeye çalıştım ama Ethan gitmeme izin vermedi. Beyin sarsıntısı geçirdiğimden korktuğunu söyledi. Sonra da onunla kahvaltıya gitmemi istedi."

"Seni *yaptı*, ha?"

Dana ona kötü bir bakış fırlattı. "Bundan zevk , değil mi?" "Son derece.

Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Yarın onunla orada buluşmamı istedi. söyledim." Sarışın kaşlarını

kaldırdı. "Yani evet mi hayır mı?"

"Emin değilim."

Caroline onun eline dokundu. "Seni gerçekten rahatsız eden ne tatlım?"

Dana bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Sadece var. " Orada oluşan baskıyı hafifletmek için elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Kadere inanır mısınız?"

Caroline gözünü kırpmadı. "Evet. Ve

hayır." "Şey, bu kesin."

Caroline gülümsedi. "Biliyorum. Geçen dönem hukuk fakültesinde öğrendim. Hayatın Sırrı Soruları Nasıl Atlatılır 101. A aldım."

Dana'nın dudakları kendine rağmen kıvrıldı. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Caroline hafifçe ayıldı ve irkildi. "Bu çok hızlı oldu" Sandalyesinde kaykıldı ve elinin topuğuyla karnının yan tarafını ovuşturdu. "Bu sabah çok hareketli." Arkasına yaslandı, bakışları keskinleşti, avucu doğmamış çocuğunun üzerinde duruyordu. "Bugün burada oturup size kadere inanmadığımı nasıl söyleyebilirim? Max'le ikimiz için de doğru zamanda tanıştım. Sanırım kader kısmı tanıştığımız yer. Ama çekip gitmemeye karar verdiğim anı çok net hatırlıyorum." Gözleri keskinleşti. "Kader bir fırsattır. Seçim ise onunla ne yaptığınızdır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Dana sessizce.

Caroline başını eğdi. "Ethan Buchanan senin üzerinde oldukça büyük bir etki bırakmış."

Dana'nın kıkırdaması neşesizdi. Öyleydi. Sadece bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Seni ve Max'i düşünüyordum ve sonra merak ettim - ya hiç kimseyle tanışmazsam?"

"Dana-"

Dana başını salladı. "Hayır, gerçekten. Sonra düşündüm, ya yaparsam? Gerçekten fark eder mi? Yaptığım işten vazgeçer miydin? Yapabilir miyim? Ben buyum."

"Sen Hanover House'un müdüründen çok daha fazlasısın Dana. Ama bu bir yana, neden yaptığın işten vazgeçmek zorunda kalasın ki?"

"Lütfen Caroline. Neredeyse evde yaşıyorum. Belki haftada bir kez kendi dairemde uyuyorum. Bir ilişkiye hak ettiği zamanı asla veremem."

"Peki, o zaman, sanırım seçim bu." Caroline bir nefes aldı ve . "Hanover House'da çalışmak zorunda olmadığın hiç aklına geldi mi? sonsuza dek?"

Dana'nın zihni, Lillian'ın çocuklarının annelerinin cesedini keşfederkenki görüntüsüyle dolup taşıtı. Umutsuzca bu görüntüyü uzaklaştırmaya çalışsa da, görüntü hala içini parçalara ayırmayı başaran bir görüntüye dönüştü. Önce ellerinin arkasına, sonra avuçlarına baktı. "Hayır, bu yapmam gereken bir şey. Bu benim hayatım. Hepsi bu."

Caroline Dana'nın ellerini kavradı, başparmaklarıyla avuçlarını yoğurdu. "Bana bak, Dana. Bana bak." Dana gözlerini yavaşça kaldırdı, Caroline'ın tek bir niyetle odaklanmış yüzünü gördü. "Ellerin temiz, Dana. Kendine ait bir hayatı hak ettiğini düşünmüyor musun? Mutlu olmayı hak ettiğini düşünmüyor musun? da mı?"

Soru banktan daha sert vurdu. Dana ağzını açtı ama tek bir ses bile çıkmadı ve Caroline'ın mavi gözleri hüznünlendi. "Git biraz uyu Dana. Belki yorgun olmadığında her şey daha netleşir."

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 11:00

Evie ön salondaki aynanın önünde durdu. Yansımasını inceledi. Makyajı iyiydi. Lanet yara izinden eser yoktu. Gülümsemesi beklenemezdi. Cenazeler bu açıdan iyiydi. Yansımasına bakarken dudakları incelmişti.

Lillian'ın cenazesine gitmezse lanetlenirdi. Eğer işlerini yapmış olsalardı, Lillian bugün hayatta olurdu. Arka tarafta oturacaktı. Cenaze başladıktan sonra içeri girecek ve bitmeden dışarı çıkacaktı. Kimse onu görmeyecek ve Dana'nın paranoyası devam edecekti.

Kapıya yöneldiğinde arkasında sessiz bir "Öhö" duydu ve sıçradı.

"Jane." Nabızı düşen Evie, arkasında duran kadına baktı. Cuma gününden beri buradaydı, son bir yıl içinde gelen onuncu Jane Smith'ti. Evie müşterilerinin takma isim seçerken daha yaratıcı olmalarını diliyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Jane ellerini gergin bir şekilde sıktı. "Önemli bir şey değil. Sen dönene kadar bekleyeceğim."

Evie aynada alıştırma yaptığı üç köşeli gülümsemeyle ağzının bir köşesini kaldırdı. "Bir süreliğine gideceğim. Gitmem gereken bir cenaze var. Ne istiyorsun?"

"Erik için biraz Benadryl alabilir miyim diye merak ediyordum. Kurdeşen döküyor."

Zavallı çocuk. bir topun içine kıvrılmış. Evie'nin dudakları inceldi. Birisi o küçük çocuğa her ne olduysa bunun bedelini ödemeliydi. "Sen ona git. Ben onu sana getireceğim."

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 1115

Tuzaklara bakılırsa, bu seferki mükemmeldi. Sue buradaydı, James'in bakmayı aklına bile getirmeyeceği bir yerde. Cuma gecesi geldiğinde verilen küçük odaya girdi ve çocuğu ikiz yatağında, bıraktığı yerde buldu. Uyanıyordu.

"Buna izin veremem," diye mırıldandı. Sırt çantasından çocuğun haplarından birini çıkardı ve ona yutturdu. Vaughn'ların banyosunda iki şişe vardı. Rickman'dan çocuğun ilaçlarıyla ilgili ayrıntıları öğrenmeye çalışmıştı ama nişanlısının kafasının tepesini görmenin etkisinden tam olarak kurtulamadığı için pek yardımcı olamamıştı.

Morgantown'a bağlıyken yaptığı hızlı bir internet araştırması daha iyi sonuçlar vermişti. Keppra daha güçlü bir ilaçtı ama Fenobarbital çok yüksek dozda verilirse çocuğu uyuşturabilirdi. Çocuğun uyumasını istiyordu. Kalabalık içinde fark edilmelerine neden olacak nöbetler geçirmesini istemiyordu. Ya da belki de ölmesini.

Sue'nun nefes almaya devam etmesi için çocuğa ihtiyacı vardı. En azından bir hafta kadar daha. Bu yüzden Keppra'dan yeterince verdi ve Pheno'yu iki katına çıkardı. Ve Chicago'ya kadar bir bebek gibi uyudu. Ama iki ilacı da azalıyordu.

Benimse, adapte ol ve geliştir. Annesi, çocukken Bryce'ı susturmak için şarapla karıştırılmış reçetesiz Benadryl kullanmıştı ve eğer bu annesine yetiyorsa, ona da yetecekti. Tekrar doldurana kadar Pheno'yu Benadryl ile uzatacaktı. Yeniden doldurmak, sığınaktaki diğer annelerin ona yapmasının kolay olacağını söyledikleri bir şeydi. Yan odadaki anne, "Dana'ya sorman yeterli," demişti.

Dupinsky dün gece Benadryl konusunda cimri davranmıştı. Ona sadece tek bir doz vermişti. Ama Yaralı Yüz ona bütün şişeyi vermişti.

Şimdi Sue hapı büyük bir kaşık dolusu Benadryl ile takip ediyordu. Çocuk önce zayıf bir şekilde debelendi ama tek bir sert bakış onu itaat etmeye zorladı. Yutkunurken boğazının çalışmasını izledi, ama gözlerindeki şey, sadece en küçük bir meydan okuma titreşimi, emin olmak için kontrol etmesini sağladı. Adam mücadele etti, kadın onu yakaladığında yüzünü ellerinden çekti, ağzını zorla açtığına yanağında hâlâ biriken kırmızı sıvıyı görünce neredeyse boğuluyordu.

Çocuğu kelimelerle tehdit etmenin bir işe yaramayacağını fark etmeden önce, "Yut şunu," diye mırıldandı. Bir eliyle çocuğun cılız çenesini sıkarak, birinin yatağın yanına özenle bıraktığı kâğıda bir not yazdı. Ona gösterdi.

Yüzünün kızarmasını izledi. Gözlerini bir kez daha kırpmadan yutkundu.

Ona başıyla selam verdi, notu cebine soktu ve başını zorla yastığa bastırdı. Aptal çocuk. Onu alt edebileceğini sanıyordu. Tanrı aşkına, daha on iki yaşındaydı. Ne kadar zeki olabilirdi ki? Ne de olsa babasını düşününce.

Bir an durup çocuğa baktı ve düşündü. Son perde indiğinde çocuk ölmüş olacaktı. Bir açıdan bu düşünce onu rahatsız etmeliydi. Ama rahatsız etmedi.

Elini yavaşça sıktı. Benadryl yüzünden yapış yapış olmuştu. Ellerini yıkaması gerekiyordu. Ve umutsuzca bir sigaraya ihtiyacı vardı. Çocuğa son bir uyarı bakışı attıktan sonra sigarasını ve çakmağını kaptığı gibi banyoya yöneldi.

Alec onun gidişini izledi, sonra gözlerini kapadı ve kendini küçük sefil bir topun içine çekti. Sahildeki evde onunla birlikte olan adamı hatırladı. Beyaz gözlü kadın onu bağlarken Cheryl'in kafasına silah dayayan adamı. Adı Bryce'dı. Alec artık bunu biliyordu. Alec bunu biliyordu.

Bryce geride kalmış, ailesini bekliyordu. Ve Alec, Bryce'ın şu anda annesinin kafasına silah dayadığını biliyordu. Notta öyle yazıyordu.

Alec beyaz gözlü kadının yalan söyleme ihtimalini göze alamazdı.

Annesi ölecekti. Tıpkı Cheryl'in öldüğü gibi. Ve Paul. İşbirliği yapmazsa.

Alec tekrar yutkundu, bu kez gözlerinin arkasında yaşların yakıcılığını hissediyordu. Annesinin yardımına ihtiyacı varken aptal küçük bir bebek gibi ağlıyordu. Annesinin yardımına ihtiyacı varken o kaltağın kendisini uyuşturmasına izin vermişti.

Nerede olduğu ya da etrafındaki insanların kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kızıl saçlı kadın beyaz gözlü kadına iyi davranmış. O zaman kötü biri olmalı, o da. İlk kez umutsuzca işlemcisini diledi. Cheryl'in ona öğrettiği gibi kulağının arkasına takıp dinleyebilirdi. Eğer Kızıl saçlı kadının iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu. Ama işlemcisi yoktu. Cheryl ölmüştü. Ve annesinin onun yardımına ihtiyacı vardı.

Ama ilaçlar kollarını kurşun gibi, kafasının içini de pekmez gibi hissettiriyordu. Çok mücadele etti ama sonunda sürüklendi.

Tatmin olan Sue, aynı derecede eski banyodaki eski küvetin kenarına oturdu. Cebinden bir sigara çıkardı, sigarasının ucuna bir fiske vurdu ve uzun bir nefes çekti. Bir hışımla cebinden notu çıkardı ve sigaranın yanan ucunu kağıda dokundurdu; sigaranın önce için için yanmasını, sonra da alevin kırmızı kenarının Kağıdın kenarına. Alev parmaklarına ulaşmadan hemen önce kağıdı tuvalete attı ve küllerini sifona . Bryce'yı annesini öldürmekle tehdit eden not işe yaramıştı. Bryce Maryland'de bir hapisanede çürüyordu. çocuğun bilmediği bir şeydi ve çocuğun bilmediği şey ikisine de zarar vermezdi.

Bir nefes daha çekerek ciğerlerini doldurdu ve günlerdir ilk kez rahatladı. Sonra cep telefonu çaldı ve neredeyse küvetin kenarından aşağı düşecekti. Cebinden telefonu çıkardı, nabızı hızlanmıştı. *Bryce. Ya da daha kötüsü, James.* "Evet."

"Bebeğim, ben Fred."

Bir ciğer dolusu duman üfledi, şimdi sinirlenmişti. "Ne istiyorsun?" diye tısladı.

"Kişisel teslimat servisinizle böyle mi konuşuyorsunuz?" diye alay etti.

Bundan korkuyordu. Tek istediği lanet olası bir iyilikti. Sadece iki gün önce birden fazla şekilde bedelini ödediği bir iyilik. "Ne istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Sadece seni kontrol ediyorum bebeğim. Burayı iyi buldun mu?"

"Evet."

"Ve? Sana inandılar mı? Çalışmam kabul edilebilir miydi?"

Sue lavabonun üzerindeki aynada yansımasına baktı. Yüzüne büyük bir zevkle uyguladığı morluklar yeni yeni solmaya başlamıştı. Ama hem Dupinsky'yi hem de Tammy'yi ikna etmek için gerekiydi.

Beş yıllık Hillsboro birliktelikleri boyunca Tammy'nin ona defalarca bahsettiği sığınma eviyle nasıl iletişime geçeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Tammy'nin kocasını öldürmek için eve dönmeden önce haftalarca saklandığı yer. Tammy, Sue'nun gerçekten tehlikede olduğundan emin olmasaydı, çürükler olmasaydı hikâyesine asla inanmaz, Hanover House'un telefon numarasını ona asla vermezdi. Tammy gibi tutkularının ateşiyle cinayet işleyen insanların özelliği de buydu. Akılları başlarında olduğunda, vicdan azabı çekmeye meyilliydiler. Sue bu kelimeyi bile tatsız bularak yüzünü buruşturdu. "Evet, bana inandılar. Gitmem gerekiyor."

"O kadar çabuk değil, bebeğim. Bugün devriye geziyordum ve Tammy seni sordu. İyi olduğundan emin olmak istedi." Sesini kahkahalar doldurdu ve bundan sonrasının iyi olmayacağını biliyordu. "Ona seni kendim kontrol edeceğimi söyledim."

Fred, Tammy'ye mesaj ulaştırmanın en iyi yoluydu. Sue ziyaret saatlerinde Hillsboro'ya dönmek niyetinde değildi, n kapılardan geçmesine izin verilse bile, ki şartlı tahliye edilmiş bir suçlu olarak buna izin verilmiyordu. İşte Fred burada devreye girmişti. Hücre bloğunda gardiyanlık yapıyordu, dışarıdan istedikleri her şeyi güvenilir bir şekilde tedarik ediyordu. tabii ki. Fred Hollywood malzemesi değildi ama diğer gardiyanlar gibi trol de değildi, bu yüzden kızların çoğu onun ücretini ödemekte sakınca görmemişti. Sue'nun vardı. Her seferinde.

Suenun salıverildiği sabah, eski günlerin hatırına, kendi deyimiyle bir kez daha "kalpten kalbe" konuşmak için onu malzeme dolabına gtrmşti.

Sake. İşi bittiğinde, ona bir şeye ihtiyacı olursa kendisini aramasını söylemişti.

O da öyle yaptı. Onu Columbus'tan aramış, Indy'deki istasyonda buluşmak istemişti ama piç kuruşu gelmemişti ve onu beklerken Chicago'ya giden bir sonraki otobüsü kaçırmıştı. Sonunda Cuma sabahı Chicago'ya giden otobüse binmiş, çocukla birlikte her zamanki otobüse aktarma yapmışlardı.

ziyaretçiler "Hapishane Ekspresi" diyorlardı. Bir taksi yolculuğundan sonra Fred'in kapısında idi. Fred'e yüzünde ikna edici morluklara, bunları göstermek için bir Polaroid'e ve fotoğrafı içeren bir mektubun bizzat Tammy'ye teslim edilmesine ihtiyacı olduğunu söyledi. Çocuğu banyoya kilitledikten sonra Fred'in istediği ücreti ödedi, çürük ihtiyacını karşılarken dişlerini sıktı ve kalemine doğru bir yolculuk yaptı.

Birkaç saat sonra geri dönmüştü. Tammy hikâyeyi satın almıştı ve Sue'da ihtiyacı olan telefon numarası vardı. O ve çocuk tekrar ve birkaç saat sonra Dana Dupinsky ile otobüs terminalinde buluştu. Sonuç olarak, sorunsuz bir operasyondur. Fred hariç. O yarım kalmış bir işti. Yarım kalmış işler normalde kötü bir şeydir. Cuma öğleden sonra onu dairesine bırakması gerekiyordu ama o da silahlıydı.

"Tammy'ye iyi olduğumu söyle. Gitmek zorundayım."

"O kadar çabuk değil." Sesi sertleşti. "Madem oradasın, benim için bir iyilik yapacaksın."

"Evie!"

Sue kapının hemen dışından gelen bağıışıyla irkildi. "Biri geliyor," diye fısıldadı. "Gitmem gerek."

"Unutma, telefon numarası bende de var şekerim. Bir telefonumla seni ve o çocuğu, her , ifşa ederim. Beni sonra ara." *Lanet olsun.* Onunla yakında ilgilenmek zorunda kalacaktı. İzmariti tuvalete attı ve sifonu çekti.

"Evie! Neredesin?" Hafif bir kapı sesi duyuldu. "Evie?"

Karakterine geri dönen Sue, banyonun kapısını açtı ve Henüz tanışmadığı hamile bir kadınla yüz yüze . Sarı saçları

çok parlaktı, gözleri çok sakindi, yüzü bir kadın olamayacak kadar huzurluydu. Dupinsky içeri aldığı kadınlara "müşteri" diyordu. Sarışın gardiyanlardan biri olmalı. Kadının kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "I Sanırım Evie başka bir yerde," dedi kadın yumuşak bir ses tonu ve nazik bir gülümsemeye. "Sen Jane olmalısın. Dana daha dün geldiğini söyledi. Ben de Caroline."

Sue gözlerini indirdi, kirpiklerinin arasından yukarı baktı. Titreyerek başını salladı. "Evet," diye mırıldandı. "Ben ve oğlum."

"Erik, değil mi?" Caroline, hâlâ yumuşak bir gülümsemeye. "Dana on yaşında olduğunu söylüyor."

"Bu doğru." Dupinsky'ye de böyle söylemişti. Çocuk o kadar cılızdı ki, Sue onun on iki yaşında olduğunu söylerse doktor konusunda ısrar edeceklerinden korkuyordu. "Burada mı çalışıyorsun?"

Caroline gülümsedi. "Bazen. Evie'yi arıyorum. Onunla tanıştın mı?" Evie, bir gece

önce mutfaktan kaçan Yaralı Yüz'dü.

Sue kapının dışında kulak misafiri olmuş, küçük sarışın polisin kadının cinayet haberini verdiğini duymuştu. Dupinsky ile Evie arasındaki tartışma kulak misafiri olduysa, Evie'nin fırtınalı ayrılışından sonra mutfağa kısa bir bakış da göz kamaştırıcıydı -Dupinsky nefis bir erkeğin kollarındaydı. Şu anda bile onu düşünmek Sue'nun ağzının sulanmasına neden oluyordu.

"O ... um ... bir saat kadar önce ayrıldı." Sue, Dupinsky ve kadın polisin cenazeye gitmesini kesinlikle yasakladığını duymuştu. "Cenazeye gideceğini söyledi." Ve göz ucuyla Caroline'ın yüzünün bir an için karardığını, sonra öfkesinin yatıştığını, sükûnetinin geri geldiğini izledi.

"Teşekkür ederim, Jane. Senin ya da Erik'in ihtiyacı olan başka bir şey var mı?"

Dizüstü bilgisayarım için bir bilgisayar bağlantısı, diye düşündü Sue. Vaughn'lara bir mesaj daha göndermenin zamanı geçmişti. Dün gece Dupinsky'yle mutfakta olan Adonis'le kesintisiz iki saat ... Başını eğdi. "Hayır. Biz iyiyiz."

Caroline hafifçe omzuna dokundu ve Sue onun elini itme dürtüsüyle savaştık zorunda kaldı. Sosyal hizmet uzmanlarından gerçekten nefret ederdi. Hep bir şeylerin içine girmeye çalışırlardı.

Kafanı.

"Artık her şey yoluna girecek Jane," dedi Caroline. "Burada güvendesin."

Sue gözlerini yaşarttı, dudaklarını titretti. "Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Bugün çatıda bazı çalışmalar yapacağız. Gürültü Erik'i rahatsız eder mi?"

Bir atom bombası Erik'i rahatsız etmezdi. Uyuşturulmamış olsa bile, çocuk bir kayadan daha sağırdı. Sue birçok kez onu sağır numarası yaparken yakalamaya çalışmıştı ama başaramamıştı. "Hayır, Erik iyi olacak." Kaşları çatıldı. "Çatıda kim çalışacak?"

Caroline'ın gülümsemesi biraz fazla parlaktı ve Sue onun sakın dış görünüşünün altında kaynayan öfkeyi görebiliyordu. Hâlâ Evie'ye kızgındı. Mükemmel. Gardiyanlar arasındaki dikkat dağıtıcı konuşmalar dikkatleri Sue'dan uzak tutacaktı.

"Kayınbiraderim David. Tanıdığım en güvenilir adamdır. Kocamdan sonra tabii ki. İşini çabucak bitirecek, böylece bu gece iyi bir uyku çekebileceksin."

Adonis onun kayınbiraderi miydi? Eğer kocası da kardeşinin yarısı kadar yakışıklıysa, bu Caroline'dan nefret etmek için bir neden daha demekti. Sue gözlerini zemini kaplayan yıpranmış halıya indirdi. "Teşekkür ederim. Artık Erik'in yanına dönmem gerekiyor."

"Tabii ki. Oh, Jane?"

Sue döndüğünde Caroline'ın gülümsemesinin hâlâ yerinde olduğunu gördü. "Evet?"

"Banyodaki duman kokusunu fark etmeden edemedim. Biz Hanover House'da sigara içilmesine izin verin. Çocukları rahatsız ediyor ve yangın tehlikesi var. Burası eski bir ev. Bir kıvılcım ..." Düşüncelerini dostça bir yüz ifadesiyle geçiştirdi. "Tamam mı?"

Sue bir nefes aldı. Öfkesini kaynadığı yerden geri itti.

Küçük sürtük, bana ne yapacağımı söylemeye çalışıyor. Sue başıyla halıyı işaret etti. "Ben

Özür dilerim." Dişlerini sıkarak özür diledi ve ezilmiş Jane'i yeniden etkilemek için elinden geleni yaptı.

"Sorun değil. Sadece bilmeni istedim. Sonra görüşürüz."

Sue başını salladı. "Sonra görüşürüz." Hızla odasına kaçtı ve duvardaki aynaya baktı. Caroline hâlâ koridorda duruyor, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle ona bakıyordu. Sue kapıyı kapattı.
Dikkatli ol.

Kendi kontrolünü yeniden kazanacak. *Sakinleşeceksin*. Aniden durdu ve hızlı, vahşi adımlarla yerde volta attığını fark etti. Derin bir nefes aldı.

Sadece bir haftaya ihtiyacım var, diye düşündü huzur içinde uyuyan çocuğa bakarak. Ama önce yapması gereken şeyler vardı. Rickman'dan çaldığı dijital fotoğraf makinesini sırt çantasından çıkardı ve uyuyan çocuğun bir fotoğrafını çekti. Dramatik bir şey değildi, sadece Vaughn'lara tüm kartların hâlâ kendisinde olduğunu hatırlatacaktı. Sırt çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve güç düğmesini çevirdi. Şimdi onlara şartlarını sunacaktı. Offshore bir hesaba beş milyon havale. Offshore hesaplarla ilgili her şeyi hapishane kütüphanesinde öğrenmişti.

Kaşlarını çattı. Dizüstü bilgisayarın ekranı hâlâ boştu. Kahretsin. Pili bitmişti.

Morgantown'dan ilk e-postayı gönderdiğinde bilgisayarda bol miktarda elektrik vardı. *İşim bittiğinde kapatmamış olmalıyım*, diye düşündü kızgınlıkla ve sırt çantasını karıştırdı ama elektrik adaptörü bulamadı.

Hay sikeyim. O aptal Bryce onu sırt çantasına koymuştu.

Maryland polisiyle bir yerlerde. Kalbi durdu. Ona dokunmuş muydu? Hayır, dokunmadığından emindi, yani hâlâ temizdi. Sadece Vaughn'lara ulaşmak ve dokunmak için başka bir yol bulması gerekiyordu.

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 1400

Dana ofisinin kapısını kapattı, Evie'nin yatak odasının kapısı üst katta bütün evi sarsacak kadar sert bir şekilde çarpınca irkildi. Caroline onu sarsarak uyandırmış ve Evie'nin Lillian'ın cenazesine gittiğini söylemişti. Dana ona engel olmaya çalışmış ama çok geç kalmıştı. Onun yerine, Evie kiliseden çıkana kadar beklemişti, ağır krep makyajı gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Dönüş yolculuğu pek hoş geçmemişti. Acı bir şekilde tartışmışlardı ve Evie'nin gözyaşları

Ta ki vizör aynasına bir bakış Evie'nin suçlamalarını aniden durdurana kadar.

Makyajsız Evie yara bere içindeydi. Dana onunla sahte görüldüğünü düşünüyordu. Ama yüzündeki makyaj eriyip gittiğinde... Dana, Evie'nin korkutucu görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Operadaki Hayalet gibi. Onun dehşetini anlayan Dana, Evie'nin makyajını düzeltmesine izin vermek için dairesinde durmuştu, böylece başka kimse onu o şekilde göremeyecekti. Ondan sonra da Evie tek kelime etmemişti.

Dana masasına oturdu ve gözlerini kapattı. Başı bu sabahtan beri hâlâ ağrıyordu. Ve acıkmıştı. Ethan Buchanan'la Betty's'de patates kızartması yiyeli uzun zaman olmuştu. Ethan Buchanan. Onunla tanışmasını istemişti. Yarın. Lillian'ın cenazesinin önünde oturup Evie'yi beklerken bunu düşünmüştü. Adam hakkında adından ve bir bakışıyla kalbini sakinleştirip bir dokunuşuyla sınırlarını zıplatabileceğinden başka bir şey bilmiyordu. Ama daha fazlasını öğrenebilirdi. İnternet kaynakları bir tık uzağındaydı.

Gözlerini hareketsiz bilgisayar ekranına dikti. Onun hakkında bir arama yapabilirdi ama bu kabalık olurdu. Mahremiyetin ihlali gibi. Tek parmağıyla faresini dürttü.

Ve ekranı Google arama sonuç ekranına uyandığında iç çekti. Sakinlerinden Beverly bu hafta batıya gidecekti ve Dana bir gece önce Kaliforniya'da düşük maliyetli ev arıyordu. Bu bir işaret gibi görünüyordu. Eğer ekranı solitaire'e uyansaydı, gülüp geçebilir ve işine devam . Ama Google ekranı onu çağırıyordu. Çekinerek onun adını yazdı. Ve ARA'ya bastı.

Dana sonuçlar geldiğinde ekrana baktı. Gözüne hiçbir şey çarpmadı. Aptalca davranıyordu. Ama sayfanın altındaki oklar onu çağırdı ve bir sayfaya, bir sonrakine tıkladı. Tam vazgeçmek üzereydi ki gözüne birkaç kalın kelime takıldı. Ve nefesini tuttu. Kelimeler *Kandahar* ve *yaralılar* ekrandan fırladı. Adamın o sabah Betty'ye verdiği keskin selamı hatırladı. O bir askerdi. Ya da öyleydi. Avucu farenin üzerinde terleyince tıkladı. Ve çevirmeli bağlantısının bir haber bültenine benzeyen bir sayfayı yavaşça yüklemesini izledi. Çok yavaşça.

Ofisinin kapısı hafifçe vuruldu ve Caroline başını içeri uzattı. "Dışarıdayken bir şeyler yedin mi?" Cevap beklemeden masanın üzerine bir kâse güveç koydu. "Ne arıyorsun?"

Dana ona üstü kapalı bir bakış fırlattı. "Bir kahkaha, küçük bir kıkırdama ve sen bittin, Caro."

Caroline gözlerini kocaman açarak bir sandalye çekti. "Ben olsam yapmazdım. Bu çok önemli."

"Kaliforniya'daki bir Deniz Piyadeleri üssünden," diye mırıldandı Dana. Fotoğraf yüklenirken bir saat gibi gelen bir dakika daha geçti ve Dana kendini yine o sabit yeşil gözlere bakarken buldu, bu sefer bir denizci şapkasının siperliği altında ciddiydi. Nabızı bir kez daha karıştı. Kalbi boğazında bir yere saplandı. Adam hatırladığı kadar güzeldi. O bir denizciydi. Yaralanmıştı. Ama iyiydi. Şimdi. Çok iyi. Çok canlı. Tam da şu anda hissettiği gibi. *Canlı*.

"Bu o mu?" Caroline sordu. Hiç

böyle bir şey oldu mu? "Evet, bu

o."

Caroline onun omzunu sıktı. "Görünüşe göre senin Ethan Buchanan bir savaş he-ro'su."

Gözleri makaleyi tararken Dana'nın dudakları Caroline'ın tınısı karşısında kıvrıldı. "11 Eylül'den sonra Afganistan'a gönderilen Deniz Seferi Birliği'nin bir parçasıydı."

"Yaralıydı. Şimdi iyi mi?" "Oh, evet."

"Öyleyse şimdi ne yaptığını öğrenin."

Dana, güvenlik danışmanlarını aramak için aramasını geliştirdi ve aramasında onun Web Sitesine ulaştığında gözlerini kırıştırdı. "Maynard ve Buchanan. Bir güvenlik işi var."

"Demek söylediği o. Öyle olacağını , değil mi?" "Orada oturup onunla konuşurken düşündüm. Daha sonra, şüphelerim vardı."

Caroline uzandı ve fareyi yakaladı. "Hadi personele bakalım." Tıkladı ve Ethan'ın daha yeni bir fotoğrafı yüklendiğinde onaylayarak mırıldandı. "O bir sarışın. Bunu bana söylememiştin."

Dana çarpan kalbini etmek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Adamın açık yakasındaki altın sarısı saçları hatırladı. "O bir sarışın, tamam mı?" *Her yeri sarışın.*

"Ve inşa edilmiş. Bana bunu da söylememiştin."

Dana kendini yelpazeleme dürtüsüyle savaştı. Resim onun vermiyordu. "Evet, yapılı."

Caroline'ın gözleri parladı. "Ve ofisinin telefon numarası da var."

"Bugün Pazar. Kimse orada olmayacak. Ayrıca cevap veren birine ne diyebilirim ki? Merhaba, benim adım Dana ve patronunuzun cinayete meyilli bir deli olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"çok hoş geliyor." Hafifçe kaşlarını çatarak ekrana geri döndü. "Ama haklısın. Eğer dikkatli olacaksan, o tam da dikkatli olman gereken türden biri."

"Sen neden ? O lanet olası bir savaş he-ro'su. Kendin söyledin."

Caroline onun resminin yanındaki ekrana dokundu. "Güzel yüzün ve madalyalarla dolu göğsün ötesine bak Dana."

Dana zorlukla da olsa bunu yaptı ve ne demek istediğini anladı. "Vay be. Onun da bir beyni var."

"Elektrik mühendisi, elektronik uzmanı, iletişim uzmanı ..."

Dana kaşlarını çatı, hayranlık ve kızgınlık arasında gidip geliyordu. "Benim hakkımda istediği her şeyi öğrenebilir."

Caroline dilini yanağına bastırarak, "Senin az önce yaptığın gibi değil," dedi.

Dana dudağını çiğnedi. "Evet, ama yaptığı şey yüzünden hapse atılamaz."

Caroline iç çekti. "Tüm bu gizlilik ve hançer işleri için çok yaşlandık Dupinsky."
"Biliyorum."

Altıncı Bölüm

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 17:15

Ethan masada bir fincan kahve belirince başını kaldırıp baktı. "Teşekkürler."

Güvenlik Müdürü Bill Bush homurdandı. "Hâlâ o monitöre inanamıyorum."

"Ben de," dedi Ethan kuru bir sesle. Gözleri yanıyor, başı ağrıyor ve midesi gurulduyordu. Üç saat önce otomattan çıkardığı sandviç artık tarih olmuştu.

"Bir şey var mı?" Bush kaba olmayan bir şekilde sordu.

"Hiçbir şey." Ethan kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Sıcak ve sertti ama yorgunluğunu gidermeye yetmemişti. Bu sabah Dana'dan ayrıldıktan sonra aldığı birkaç saatlik uyku yeterli olmamıştı. Özellikle de uykusunun çoğunda dönüp durduğu için. Gözlerini her kapadığında kulübedeki o cesedi görüyordu. Ya da Alec'i, sinmiş. Ya da Dana'yı. Her seferinde bir santimlik bantla Alec'i ararken, kadın zihninin sınırlarındaydı. "Keşke ben de Çocuğun annesinin bu otobüse bindiğinden bile eminim. Daha önce bir kez beni atlatmıştı."

Bush, üzerinde sadece Chicago Polisi emeklilik plakentinin bulunduğu bir masanın arkasına oturdu. "Şoför yarına kadar göreve dönmeyecek. Aradığında size haber veririm."

Ethan, "Benim için kontrol ettiğin için minnettarım," dedi.

Bush acımasızca başını salladı. "O yaşta torunlarım var. Kızımın eski kocasının çocukları alacağından endişeleniyorduk. Onları istediği için değil, kızıma acı çektirmek için."

Ethan'ın velayet hikâyesi bir kez daha sorgusuz sualsiz kabul edilmişti. Görünüşe göre, o sadece bir dizi özel dedektiften biriydi. gözetleme kayıtlarını da aynı amaçla kullanmış. İtiraf etmek istedi.

Bush ile, gerçekten iyi bir adama benziyordu. Ama Stan'e söz vermişti. Polis olmayacaktı ve emekli olmasına rağmen Bill Bush hâlâ bir polisti. Sorun şu ki, kasetleri aramak onunkinden daha fazla gözle çok daha hızlı ilerleyecekti. Gözleri odaklanamayacak kadar yorulmaya başlamıştı. "Sanırım daha fazla bakmadan önce biraz ara verip hava almam gerekiyor. Birazdan dönerim."

Ethan güneş ışığına adımını attığında gözlerini kırpıştırarak oradan ayrıldı. Caddenin karşısındaki kafeye göz attı. Yine Dana'yı, onun çenesinin altına nasıl sığdığını düşündü. Sanki tüm hayatı boyunca onu tanıyormuş gibi ona yaklaşmasına izin verişini. Nasıl titrediğini, saçına basit bir dokunuşla sesinin nasıl boğuklaştığını ve nefessiz kaldığını. Fiziksel olarak onun kadar etkilenmişti. Ama çok daha fazlası vardı. Gözlerindeki mizah ve zekâ. Sıcaklık.

Dana Dupinsky, basitçe söylemek gerekirse, ilgisini çekmişti.

Gözüne ter damladığında gözlerini sertçe kırpıstırdı. Ağustos güneşinin altında durmuş, bütün gece açık olan bir kafenin camlarına bakıyordu. Cep telefonunu çıkardı ve yürümeye başlarken Clay'i aradı.

"Eğer yarım saat içinde aramazsan seni arayacaktım," dedi Clay sert bir sesle.

"Özür dilerim. Son beş saattir otobüs terminalindeki güvenlik kayıtlarını kontrol ediyordum."

"Hiçbir şey mi?"

"Henüz değil. Gözlerim bulanıklaşmaya başlamıştı, ben de ara verdim. Sende bir şey var mı?"

"Stan sonunda yerel polisi aradı ve onlar da gelip McMillan'ın cesedini aldılar."

"Ne zaman?"

"Bu sabah, sen ve ben kapattıktan sonra."

"O sırada orada mıydın?"

"Hayır, polisin neden orada olduğumu sormaya başlamasını istemedim, bu yüzden Stan'i aramaya ikna ettikten hemen sonra. Sahil evine dönmeden önce ortalık sakinleşene kadar bekledim."

Clay söylenmemiş çok şey bırakmıştı. "Ne oldu?"

"Bu sabah sen ve ben telefonda konuşurken Stan'in teknesini çalıştırdığını duydum. Onu McMillan'ın cesedini körfezin ortasına sürükleyip atmaya hazırlanmakla suçladım. Stan inkar etti."

Ethan'ın omuzları çöktü. "Ama , değil mi?"

"Tabii ki . Stan polisi aramak istemedi. Bizi Alec'e ne olduğunu umursamamakla suçladı. Sonra Randi işlerini yine onun yüzüne vurdu. Hiç hoş değildi."

"Bu işin içine çekildiğin için üzgünüm Clay. Stan eskiden olduğu adam değil."

"Ne olursa olsun, onun senin düşündüğün gibi bir adam olduğundan emin değilim. İnsanlar değişmez Ethan, öyle değil. Şu anda baskı altında ve bu McMillan'ın cinayetini rapor etmek istememesini açıklayabilir. O zavallı adamın cesedini körfeze atmaya çalışıp kadınları atmamasını bile açıklayabilir. Kahretsin, üzerinde çalıştığım listeyi gördüğünde Randi'nin yüzünü bir görebilseydin."

Ethan'ın öfkesi kabardı. "Orospu çocuğu. test yaptırması gerekiyor."

Clay yumuşak bir sesle, "Nedense şu anda aklının bir köşesinde bunun olduğunu sanmıyorum," dedi.

Alec. "Sanırım değil." Ethan güneş ışığının yüksek binaların arasından süzüldüğü bir kavşağa geldi ve ışıktaki ırkıldı. Durumun gerçekliği zihnine sızarken düşünceli bir şekilde trafik sinyaline baktı. "Bu imkânsız. Samanlıkta iğne arıyoruz. Stan'in beni buna ikna etmesine asla izin vermemeliydim. Ne düşünüyordum ki?"

"Alec'in sonunun Paul McMillan gibi olmasını istemediğini," dedi Clay kesin bir ifadeyle. "Bak, eğer teselli olacaksa, polisin yapması gereken her şeyi yapıyoruz."

"Alec'in fotoğrafını kayıp kişi olarak ülke çapında yayınlamak dışında."

"Bunu da yapmamış olabilirler, E. Misillemenden korkuyorlarsa yapmamışlardır. Alec'i her kim kaırdıysa arkasında McMillan'ın cesedi dışında önemli bir ipucu bırakmadı ve o da polisin elinde. Sadece beklememiz gerekiyor. Git bir şeyler ye ve birkaç saat dinlen."

"Bana bir iyilik yap. William Bush'u araştırın. Emekli avuş, CPD, şu anda otobüs terminalinde güvenlik görevlisi olarak alışıyor. Nasıl bir polis olduğunu bilmek istiyorum. bir ses iyi bir sağ kol olacağını söylüyor ama içimdeki ses şu anda çok yorgun."

"Yapacağım. Hazır başlamışken başka bir isim vermemi ister misin?"

"Evet." *Dana Dupinsky*. Ethan onun adını söylemek için ağzını açtı, sonra bir çırpıda kapattı. Clay'in onun geçmişini araştırması düşüncesi nedense fazla kişisel, fazla mahrem görünüyordu. Hayır, Dana'yı kontrol ettirmeye karar verirse, kontrolü kendisi yapacaktı. "Boş ver. Bush'la ilgili bir şey bulduğunda beni ara."

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 15

Dana en yeni müşterilerinin odasının açık kapısında duruyordu. Evie, Erik'in ikiz yatağına , saçlarını okşuyordu. Jane ortalıkta görünmüyordu.

"O nasıl?" Dana mırıldandı ve Evie'nin sırtı sertleşti. Saatler nce Lillian'ın cenazesinden döndüklerinden beri konuşmamışlardı.

"Hâlâ uyuyor. Jane yolculuklarının çoğunda uyanık olduğunu söyledi, o yüzden yeni yetişiyor."

Dana kaşlarını çatarak, "Sağlıklı hiçbir çocuğun bu kadar uykuya ihtiyaçı yoktur," dedi. Bu küçük çocukta çok yanlış bir şeyler vardı. "David'in çatıda yaptığı tüm o gürültüler bir ölüyü uyandırmaya yeterdi. Yarın Dr. Lee'yi arayacağım, gelip Erik'i kontrol etsin."

Evie'nin eli nazikçe okşamaya devam etti. "Teşekkürler."

"Jane nerede?"

"Dışarıda sigara içiyor."

Dana iç çekti. "Naomi ve Ben bugün Lillian'ın cenazesinde miydi?"

Evie'nin koyu renk kafası iki yana sallandı. "Onları görmedim ama arkada kaldım. Mia oradaydı. Teselli olacaksa, bana doğru baktı ve beni tanımadı."

"Evet, aradı. Bu öğleden sonra beni aradı. Sanki bir şey yapmamış gibi davrandı. Çünkü Goodman izliyorsa, ona vermek istemedi. Evie, harekete geçmeden önce düşünecek yaştasın. Seni tehlikeye attım.

bugün bana ve Mia'ya doğrudan itaatsizlik ederek bu sığınaktaki her kadın ve çocuğun hayatını tehlikeye atmıştır."

Kalın, koyu bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Mia'ya Naomi ve Ben'i ziyaret etme konusunu sordum," dedi Dana sonunda ve Evie'nin başı yarım döndü, bu hâlâ konuşmayla meşgul olduğunu gösteren küçük bir işaretti. "Goodman'ı yakalayamamış olsalar bile iki gün içinde onları görmemiz için elinden geleni yapacağını söyledi."

Daha fazla sessizlik

"Yarın Erik için Dr. Lee'yi arayacağım. Bu gece burada kalmanı istiyorum. Bu sabah görüştüğüm kadından bir telefon aldım. Bu gece 11:30 otobüsünde ."

Evie'nin sırtı yeniden dikleşti. "Yani Goodman hâlâ dışarıda olsa bile sen istediğin yere gideceksin ama ben burada, bu odada kilitli kalmak zorundayım. . . ev," diye fısıldadı sertçe. "Bu oyunu bu şekilde mi oynuyoruz Dana?"

Dana dişlerini sıktı. "İstediğin zaman gitmekte özgürsün, Evie. Her zaman öyleydin."

"Belki . Tanrı biliyor ya, başka bir yerde gerçek maaşı olan gerçek bir işte çalışıyor olabilirdim."

Evie'nin kendi acısıyla saldırdığını bilmek, iğnenin acısını azaltmadı. Sesini eşit tutmaya çabalayan Dana mırıldandı: "İstediğin gibi davranmakta özgürsün."

istediğin zaman başka bir iş bulabilirsin. Başka bir asistan tutabilmem için bana önceden haber vermeniz yeterli."

Evie'nin sessiz kahkahası hoşnutsuzlukla doluydu. "Yani ben sadece bir asistan mıyım? Benimle ilgili de bir *politikanız* var mı?"

Dana içini çekti. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Ve bir asistandan daha fazlası olduğunu da biliyorsun. Sen ..." *Arkadaşımsın. Kız kardeşimsin.* Ama Evie'nin sert sırtına bakarken, Dana kelimeleri boğazından zorla çıkaramadı. "Sen benim için önemlisin. Senin için endişeleniyorum."

"Yapma," dedi Evie acı acı. "Cehennemden geçtim ve hikayeyi için yaşadım. Başka her şey parkta yürümek gibi. Goodman bile. Bırak gelsin derim. Ondan korkmuyorum."

Dana, Evie'nin sesindeki zehir karşısında irkildi. Bunu nasıl dağıtacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Evie ..."

"Ne?" Evie ayağa kalktı ve döndü, ağzının bir tarafı sert bir çizgi halindeyken diğer tarafı sarkmıştı. "Acımasız olma? Üzgünüm, elimden bir şey gelmez. Başka aptalca bir şey yapma? Sanırım bunu yapabilirim. Gitmeyi seçersen sana haber veririm. Şimdilik ..." Gözleri Dana'nın omzuna odaklandığında, yüzündeki ifade aniden rahatsız edici bir hal alınca bu düşünceden vazgeçti. "Merhaba Jane."

Dana döndüğünde Jane'in açık kapı aralığında durduğunu gördü, soluk gözleri kısılmıştı, bakışlarını Dana'dan Evie'ye ve yatakta uyuyan oğluna çevirirken yanaklarında ikiz renk lekeleri vardı. "Jane, Evie ve ben de tam Erik'i kontrol ediyorduk."

Nefesini bırakan Jane'in omuzları ve gözleri yere düştü. "Seni burada görünce korktum," diye mırıldandı. "Sadece bir dakikalığına gitmiştim."

Dana Jane'in elini sıkma riskini göze aldı, sonra kadının omuzları kaskatı kesilince aniden bıraktı. "Erik burada güvende," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece endişelendim. Uzun zamandır uyuyor. Doktor çağıralım mı?"

Jane başını salladı, gözleri hâlâ halıya odaklanmıştı. "Gecenin çoğunda ayaktaydı. Yolculuk yüzünden programında bir değişiklik oldu. O ... diğer çocuklar gibi değil."

Dana tekrar uyuyan çocuğa baktı. "Nasıl yani, Jane?"

"Oturuyor ve saatlerce bakıyor. Dün gece de öyle yaptı."

"Ona hiç test yaptırdınız mı?" Evie onun saçlarını hafifçe okşayarak sordu.

"Birkaç kez. Hep aynı şeyi söylediler. Neyi olduğunu bilmiyorlardı. Her zaman daha fazla test yapmak istediler, bunu karşılayamazdık. Ben de onu hep eve getirdim." Başını kaldırdı, garip gözleri yaşlarla dolmuştu ve Dana artık refleks haline gelmiş gibi görünen irkilmesini bastırdı.

Bunun üzerinde çalışması gerekiyordu. Bu kadının süt gibi gözlerine her baktığında irkilmemeliydi.

"İsterseniz birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

Jane başını salladı. "Belki biraz . Sadece önce yerleşmemizi istiyorum."

Evie üç köşeli gülümsemesini denedi. "Sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

Jane tereddüt etti. "Teşekkür ," diye mırıldandı sonunda ve Dana'nın yanından geçip odasına girerken bakışlarını yıpranmış halıya . "Yorulдум. Sanırım şimdi ben de uyuyacağım."

Jane kapıyı suratlarına kapatırken Evie geri çekildi. Dana Evie'ye koridorun diğer ucuna gitmesini işaret etti. "Ne yapmaya karar verirsen ver, benim için sorun değil Evie. Bunu biliyorsun. Ama hazır buradayken Erik'e göz kulak olmama yardım et. Ben de gecenin çoğunda ayaktaydım ve onları duymadım. Jane ne derse desin, hâlâ uyanmamış olması ve yüzündeki yanığın yeni olması hoşuma gitmiyor. Bunun için ilaç bile istemedi."

"Bu öğleden sonra biraz antibiyotik krem sürdüm," dedi Evie sessizce. "Bakalım yarın biraz daha sürmeme izin verecek mi? Ben de çok yorgunum. Sanırım bu gece yatacağım."

Evie'nin kapısının sessizce kapanmasıyla Dana kendini dolu bir evde yalnız buldu. İç çekerek merdivenlerden inmeye başladı. Şu an ile otobüs terminalinde olması gereken saat arasında uyumaya çalışmak yeterli zaman yoktu ama onu meşgul edecek işleri vardı. Beverly Çarşamba günü ayrılacaktı ve hâlâ Beverly'nin evraklarını bitirmesi gerekiyordu.

Kendini ofisine kilitleyerek bir çift beyaz eldiven giydi ve masasının çekmecesinden işinin araçlarını çıkardı. Kalemler, tıraş bıçağı, laminasyon filmi. Ve kaşlarını çattı. Caroline'ın sözleri bütün gün onu rahatsız etmişti. *Hanover House'da sonsuza kadar çalışmak zorunda olmadığımı hiç düşündüm mü?* Dana neyi düşünüp düşünmediğinin önemli olmadığını biliyordu. Bu onun hayatıydı. Başka bir şey yapma hakkını kaybetmişti. Sonunda iş olacaktı ve bu yeterli olmalıydı.

İçindeki tatminsizliği kararlılıkla silkti ve Beverly'nin ehliyetinin parçalarını birleştirmeye başladı. Fotoğraftan kendisine bakan yüz Beverly'ninki değil de Ethan Buchanan'ın denizci şapkasının altındaki gülümsemeyen yüzü olunca gözlerini kırptırmak zorunda kaldı. Onun bunu özleyip özlemediğini merak etti. Denizci olmayı özlemişti.

Çok çekici bir adamdı. Caroline'ın bunu ona söylemesine gerek yoktu. Ne kadar çekici olduğunu hatırlamak bile avuçlarının içini terletiyordu. beyaz eldivenler. Ve çok uzun olmuştu. Kendine ait bir hayatı olmayabilirdi ama ihtiyaçları vardı. Hem de karşılanmamış ihtiyaçları. Adam ilgileniyor gibiydi. Ve burada yaşamıyordu. İşi bittiğinde evine dönecekti. Washington'a dönecekti. Bir daha asla görülmemek üzere. Bir daha asla ondan bir şey istemeyecekti. İşe yarayabilirdi.

Gözlerini kapattı ve eldivenli avuçlarını masasının üzerine yaydı. Bir kaçamak. Aslında bir kaçamak düşünüyordu. Durumun gerçekliği yüzüne sertçe çarpınca yutkundu. Çok az tanıdığı bir adamla ilişki yaşamayı düşünüyordu. Kalbinin hızla çarpmasına, teninin karıncalanmasına ve zihninde karmakarışık çarşafların üzerinde yuvarlanıp gittiği her türlü görüntünün canlanmasına neden olan bir adamla. Sıcak, terli seksin uzun nöbetleri. Kalçalarını sıktı ve derin, derin bir nefes aldı. Terli ya da terlemeden herhangi bir seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. Ve bunu özlemişti. Hem de çok özlemişti.

Bu işte son derece iyi olacağından emindi. Onu uzun bir süre edecek kadar iyiydi. Çünkü kim bilir ne kadar zaman sonra

Ethan Buchanan gibi başka bir adam mı? Ne tür bir adam olursa olsun.

Çok az tanıdığı bir adamla ilişki yaşamayı düşünüyordu. *O zaman onu daha iyi tanı, diye* ısrar etti kafasının içindeki ses. Saatine bakmak için eldivenin paçasını kenara itti. Kahvaltıya on saatten az kaldı. Ne zaman onu tanımaya başlayacaktı. Sonra karar verecekti. Şimdilik, taklit etmesi gereken bir ehliyeti vardı.

Sue'nun sıkıldığı ellerinin tırnakları derine battıkça avuç içleri acıyordu, acı hoş bir dikkat dağıtıcıydı. O iki müdahaleci sürtüğe yardımlarıyla ne yapmaları gerektiğini söylemek büyük bir zevk olurdu. Bu daha büyük bir zevk olurdu. gülümsemelerinin silinip görmek büyük bir zevk. Kalıcı olarak. Ama bu olmazdı. Bugün olmazdı. Bugün onlara ihtiyacı vardı, bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de. Onlardan ne kadar nefret etse de.

Sue sosyal hizmet uzmanlarından nefret ederdi. Bugüne kadar ne kadar nefret ettiğini unutmuştu. Meraklılardı ve herkesin işine burnunu sokuyorlardı. Size sigarayı bırakmanızı söylüyorlar ve çocuğunuza kendiniz bakacak kadar zeki ya da iyi değilmişsiniz gibi onu kontrol ediyorlardı. Yüksek ve kudretliydiler ve istenmedikleri yerlere müdahale ediyorlardı. Dupinsky'nin yüzüne kapattığı kapıya gözlerini dikti.

Hepsi de kibirli sürtüklerdi. Annesi onları yıllarca uzak tutmayı başarmıştı. "İyi niyetli" bir komşunun, öğretmenin ya da çok fazla zamanı olan başka bir işgüzarın yönlendirmesinden kurtulmak için artık yalan söyleyemediğinde bir köhne daireden diğerine taşınıyordu. Gayet iyi geçiniyorlardı. Ta ki bir sosyal hizmet görevlisinin polislerle birlikte evlerini basıp onları götürdüğü güne kadar. Annesi itiraz edemeyecek kadar kafayı bulmuştu. Bryce daha bebektir ve götürülürken çılgılık atıyordu.

On iki yaşındaydı. Alexander Quentin Vaughn ile aynı yaşıydı. Sue uyuyan çocuğa dudak bükmek için kapıdan döndü. Birkaç iğrenç tehditten sonra tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi yere yığıldı. On iki yaşındayken çoktan sertleşmişti. Kuralları olan koruyucu aileden kaçmış, sosyal hizmet görevlilerinden en az kendisi kadar nefret eden babasını bulmuştu.

Birlikte Bryce'ı geri almışlar ve yola koyulmuşlardı. Ta ki babası bir gece çocukları arabadayken bir marketi soymak gibi parlak bir fikre kapılana kadar. Baba oğul gibi, diye düşündü, ne kadarının

Bryce bağırsaklarını çoktan polislere dökmüştü. Babasının, dükkan sahibi tezgahın arkasında tuttuğu tüfekte onu havaya uçurduğunda, kelimenin tam anlamıyla bağırsaklarını dükkanın zeminine nasıl döktüğünü hatırlıyordu.

O ve Bryce, Lucy ve Earl ile yaşamaya gitmişlerdi. Annelerinin yanında kalmaları daha iyiydi. Çocuğa soğukkanlılıkla baktı. O da öyle.

Şimdi daha sakindi, sonraki adımlarını düşündü. Dupinsky'nin "güvenli" olduğuna dair güvence verdiği bir yerdeydi. Dupinsky'ye birkaç gün katlanmak zorunda kalsa bu ironinin tatlı bir yanı vardı. Sosyal hizmet görevlileri onu savunuyor, güvende tutuyordu. Bu adaletti.

Şimdi biraz daha adalet için. Sırt çantasından bir kâğıt çıkardı, listedeki her isim anılarını canlandırıyor. Kötü olanları. Vaughn'un adı elbette oradaydı, ya da o zamanlar bildiği adıyla. Sırada Vickers vardı, duruşmasında ona karşı tanıklık eden sümüklü orospu çocuğu. Uyuşturucu kaçakçılığından on yıl hapis cezasına çarptırılmıştı, tıpkı diğer çocuklar gibi... Vickers hariç, o da lanet olası bir savunma yapmıştı. Ceza indirimi karşılığında Sue aleyhine tanıklık etmişti. Uyuşturucu kaçakçılığından hüküm giyeceği kesinleşmişti. O yapmıştı. Polisler kanıtı buldu. Başlangıçta tutuklanması Vickers'ın işi değildi. Ama onun hikayesi Basit bir uyuşturucu kaçakçılığı. Oh, hayır.

Vickers kürsüde katırları kullandığını söyledi. Uyuşturucu kuryeleri. Ama onları kullanmakla kalmamış, bir tanesini *öldürmüş*. Bunu kanıtlayamadılar. *Ceset* bulamadılar, çünkü ortada *cinayet falan yoktu*. Yine de savcı mahkumiyet kararı almakta kararlıydı ve "dikkatsizce tehlikeye atma" suçundan cezasına beş yıl daha eklemeyi başardı. Cezası on beş yıldır, Vickers denen o küçük pislik sayesinde diğerlerinden daha uzundu.

Onu *pervasızca tehlikeye* attığını düşündü vahşice. Bedelini ödeyecekti, hem de yakında.

Önemli roller oynamış birkaç kişi daha vardı. Eski bir komşu. Tutuklayan polis. Lanet olası savcı. Hepsi hayatının o yıllarını çalmak için komplo kurmuşlardı. Ve hafta bitmeden ödeyeceklerdi.

Sonra daha iyi anıları hatırlatan başka isimler de vardı. Onun zula taşıma ortakları. Ürünleri çok iyiydi. İthalatı kendileri yapmışlardı. Havaalanı köpeklerinin yanından geçmek, polislerin yeri asla bulamayacağını bilmek, kazandıklarını bilmek ... Ne büyük bir heyecandı. Ama sonra ihanete uğradılar. Yakalandılar.

Sue'ya göre Vickers ve diğerleri sadece yan unsurlardı. Ana yemek, intikamın odak noktası hainleriydi, her şeyi harekete geçiren kişi. İşlerini mahveden kişi. Hayatlarını. *Bakalım ortak bağımız hakkında hâlâ benim kadar güçlü hisleri varmı?*

Donnie Marsden onların lideri ve uzun zaman önce de sevgilisiydi. Donnie on yıllık cezasının yedisini çekmişti. Artık bir bahisçiydi ama söylentilere göre eli hâlâ eski şeker kavanozundaydı. Numarasını çevirdi, arka planda bir telaş duydu. "Donnie. Ben Sue."

Biraz fazla uzun süren şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra Donnie içini çekti. "Lanet olsun Suze, ne yaptın sen?"

Dişlerini sıktı. *James*. "Dostum seni ziyarete geldi. Sana ne kadar teklif etti?"

"On beş."

Sue sinirlensin mi yoksa aşağılansın mı emin . "Kahretsın."

Donnie kıkırdadı. "Surat asma, Suze. Ve endişelenme, on beş için satmak zorunda kalmayacağım kadar iyi gidiyorum. Belki on altı. Ama arkadaşın kılını bile kıpırdatmaz."

"Çok iyisin Donnie," dedi Sue kuru bir sesle. "Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Neden şimdi arıyorsun, Suze? Aylar önce ayrıldığını duydum."

"Sizi kafese küçük kuşu elinize almaya ne dersiniz?"

Donnie'nin sesi tamamen ayık, tamamen soğuktu. "Bize kimin tuzak kurduğunu biliyor musun?"

Her zaman biliyordu. Ama sırrını saklamış, intikamını kendi yöntemiyle alana kadar beklemişti. *Şimdi ipleri ben çekiyorum.* "Biliyorum. Sen ilgileniyor musun?"

"Hayatımın yedi yılını çalan piçle anlaşırken mi? Tabii ki. Plan nedir?"

"Sana zamanında söyleyeceğim. Sadece hafta sonu için takviminizi boşaltın."

"Doğru. Tamam, bekleyeceğim. Ama Suze, arkanı kollamalısın. Şu arkadaşın ciddi sende bir parça istiyor. Onun bütün bunlarla ne ilgisi var? Bu mu?"

"Hiçbir şey. Sadece iş bitene kadar ondan uzak durmam gerekiyor." Oyun tamamlanana kadar. *Ben kazanana kadar.*

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 1045

Dana gölgelerin arasına geri çekildi ve yorgun bir şekilde otobüs duvarına yaslandı. Otobüs bir saat gecikmişti, bu gece ihtiyacı olan tek şey buydu. Beverly'nin ehliyetinin üzerine eğilmekten omuzları kaskatı kesilmişti ama daha da kötüsü Evie'nin soğuk omzundan gelen ürperti idi.

"Neden bu kadar uzun sürdü, tatlım?"

Dana bu eğlenceli ses tonuyla irkildi ve neredeyse kafasını duvara . Caroline birkaç adım ötede durdu. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ruby, Evie'ye geleceğini söylediğini duymuş ve Ruby de Beverly'ye söylemiş, da beni aradı. Bu şartlar altında artık tek başına dışarı çıkmaman gerektiğini düşündük."

Dana, Caroline'ın iri orta boyuna sertçe baktı. "Yani beni Goodman'dan mı koruyacaksın? Ne ile, göbek atarak mı? Yoksa onu yakalayıp bebeğin tekmelemesine izin mi vereceksin?"

Caroline sadece kaşlarını kaldırdı. "Yalnız gelmedim." Dana'nın bekleme odasına baktığında tanıdık bir baston ve gazete okuyan uzun boylu bir adam gördü.

"Max'i getirmişsin," diye mırıldandı Dana. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Ve sen değil misin? Gecenin karanlığında tek başına dışarı mı çıkıyorsun? Kurşun geçirmez olduğunu mu ?"

Dana iç çekerek başını duvara yasladı. "Hayır, ben kurşun geçirmez değilim."

"Evie'ye Lillian'ın cenazesine gitmesi konusunda öğüt verip sonra da geceleri tek başına dolaşamazsın. Kendi güvenliğini düşünmek istemiyorsan, benimkini düşün." Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Tüm bu stres benim için kötü. Hassasım."

Dana . "Cehennem." Gölgelemin içindeki Caroline'a bakmak için başını yana çevirdi. "Evie yine bana kızdı."

"Bu sefer haklı olduğunu söyleyebilirim. Neden beni aramadın?"

"Çünkü sen narinsin," diye karşılık verdi Dana ve Caroline'ın gamzesi parladı.

"Touché." Ayıldı. "Sen eve git. Ben bunu alıp güvenli bir şekilde teslim edeceğim."

"Max'ten korkacak."

Caroline inatla başını salladı. "Hep söylüyorsun. Bence idare edebiliriz."

"Hayır." Yorgun düşen Dana gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Tartışma bitmiştir."

"Ama-" Caroline sözünü bitirmedi, onun yerine gözlerini açıp baktı. "Mercy. Bu o."

Dana'nın gözleri açıldı ve Caroline'ın kilerden daha da büyüdü. "Vay canına." Bu oydu. Ethan Buchanan kanlı canlı karşısındaydı ve otobüs terminalinin güvenlik şefi olduğunu bildiği adamla birlikte güvenlik ofisinden çıkıyordu. Ethan Bush'la tokalaştı ve yanlarında saklandıkları çıkışa doğru ilerlemeye başladılar.

Dana onu gölgelerin arasından çekti. "ama. Her zaman karanlık köşelerde saklandığımı düşünmesini istemiyorum. Sen ve ben, bu sabah yanlış otobüse binecek kadar tuhaf bir arkadaşla buluşmak için buradayız. Bu yüzden bu sabah ve bu gece yine buradaydım. Anladın mı?"

"Anladım. Ahh. Bu kadar sert çekmeyi bırak." Caroline sırtıyordu. "Ben hassasım."

"Cehennem." Dana onları bir dizi sandalyenin yanında durdurdu. "Oturun o zaman." Başını kaldırdığında Ethan'ın onu çoktan görmüş olduğunu fark etti. Gözlerini dikmiş bakıyordu ve bir kez daha onun bakışlarını bir dokunuş gibi hissediyordu. Bakışları teninde gezinerek onu tepeden tırnağa ürpertti.

Tekrar yürümeye başladı, bu sefer maksatlı adımlarla aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Ve kalbi çarpınmaya başladı. Ne söyleyeceğini düşündü, sonra zihni onunla kaçamak yaptığı önceki hayalleriyle dolunca yanaklarının ısındığını hissetti.

Ve sonra oradaydı, birkaç santim ötede duruyordu. O sabit yeşil gözleriyle ona bakıyordu. Ve lanet olsun ki bayılmak istemedi. "Merhaba."

Gülümsedi. "Merhaba, sen. Beni mi takip ediyorsun, Dana?"

Dana vücudundaki her sinir zonklasa da gülümsedi. "Hayır, korkarım öyle kasıtlı bir şey yok. Arkadaşım geri aradı, her zamanki gibi."

Omzunun üzerinden Caroline'a baktı. "Bana o kadar da görünmedi."

Caroline kıkırdadı. "Beni yukarı çek Dana, böylece savaş he-ro'yla onurlu bir şekilde tanışabilirim."

Dana, Caroline'ı sandalyeden çekmek için elini uzatırken gözlerinin nasıl açıldığını kaçırmadı. "Sakin olun hanımefendi. Hayatımda pek çok şey yaptım ama doğum ve doğum yaptırmak bunların arasında değil."

Caroline hamile bluzunu düzelttikten sonra adamın uzattığı eli sıktı. "Ben tuhaf bir arkadaş değilim. Otobüsü bir saat gecikti. Doğurmak da değilim. Ben Caroline Hunter, Dana'nın tuhaf olmayan arkadaşayım."

"Belki," diye Dana. "Bu jüri hâlâ kararını vermedi. Caroline, bu Ethan Buchanan."

"oldum, Bay Buchanan."

"Lütfen bana Ethan de." Dana'nın gözleriyle buluştu ve Dana artık gözlerindeki Yüzünde yorgunluğun gölgeleri vardı. Ama bu basit bir yorgunluktan daha fazlasıydı. Orada

endiŖe ve umutsuzluğa benzer bir Ŗeydi. Dudaklarını hala bükken gülümseme gözlerine ulaşmaya yaklaşmamıştı. "Demek gerçekten de tuhaf bir arkadaşın varmış. İtiraf etmeliyim ki Ŗüphelerim vardı."

Bir elini yüzüne götürüp endişesini yatıştırmak istedi. Ama , ellerini iki yanında yumruk yaparak sesini hafif tuttu. "Demek gerçekten bir güvenlik danışmanısın. İtiraf etmeliyim ki Ŗüphelerim vardı."

"Bugün çok meşguldün," dedi Ethan. "Beni kontrol ediyordun." "Bu sadece ihtiyatlı bir davranış. Ben bekâr bir kadınıml. Çok dikkatli olamam."

Bu fikre Ŗaşırmış görünüyordu. "Sanırım haklısın. mi?" "Şimdilik. Yorgun görünüyorsun Ethan. Bütün gün çalıştın mı?"

"Bütün gün değil. Bu sabah senden ayrıldıktan sonra biraz uyudum. birkaç arama daha." Başını sallayarak güvenlik ofisini işaret etti. "Burada güvenlik Ŗefiyle bir randevum var."

"Gece on buçukta mı?" Caroline sordu. Dana onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

Ethan omuz silkti. "Satış randevusu alabildiğiniz zaman alırsınız, hanımefendi."

Caroline cesurca onu değerlendiriyordu. "Demek Kandahar'da yaralandın."

Ethan'ın kaşları kalktı. "O civarda."

Caroline'ın gözleri onu tepeden tırnağa süzdü ve tekrar geri döndü. "Neye zarar verdin?"

Şimdi sırtıyordu, Dana'nın bacaklarının arasındaki tüm hisleri harekete yavaş ve emin bir sırtış. "Onsuz yaşayamayacağım hiçbir Ŗey yok, hanımefendi."

Caroline güldü, sonra ağzını büzdü. "Niyetin nedir Ethan?"

Dana mahcup bir halde nefesini dışarı verdi. "Caroline," diye homurdandı. "Yapma."

Caroline ona bir bakış fırlattı. "Sus." Hafifçe şaşkın görünen Ethan'a döndü. "Eee?"

"Bir centilmen olacağım, eğer kastettiğiniz buysa. Bunu mu demek istiyorsun?"

Caroline memnun görünüyordu. "Yeterince yakın. Şuradaki adamı görüyor musun? Gazetenin arkasındaki?"

Ethan önce omzunun üzerinden, sonra da arkasından baktı. "Büyük olan mı?"

"Evet. Neredeyse onun kadar büyük iki erkek kardeşi var. Dana bizim

ailemiz." Çok güzel dudakları kıvrıldı ve bu kez gülümseme gözlerine doğru

süzüldü.

Bu manzara karşısında Dana'nın dizlerinin bağı çözüldü. "Dana'nın onu önemseyen bir ailesi olmasına sevindim. Onları benim üzerime salmak zorunda kalmayacaksın. Bunu garanti edebilirim."

Caroline da gülümsedi. "Güzel. Dana, yemek yedin mi?" Dana

öksürdü. "Hayır. Caroline, ben-"

"Sus. Ethan, yemek yedin mi?"

Ethan Dana'ya yavaşça gülümsedi. "Hayır, görmedim. Sadece bir hamburger almaya gidiyordum."

"Dana burger sever. Ona salata da yedir. Yemin ederim ona sebze yedirmezsem bir hafta içinde iskorbüt olur. Kadın patates kızartmasıyla yaşıyor."

Ethan'ın dudakları kıpırdadı. "İskorbüt hastalığı C vitamini eksikliğinden kaynaklanır, hanımefendi."

Caroline yılmadan başını salladı. "Ona bunu da yedir. Dana, arabanın anahtarlarını bana ver. Arkadaşımızı eve götüreceğim." Elini uzattı ve parmaklarını şıklattı. "Benim bütün gece vaktim yok ve Ethan da akşam yemeğini yemedi. Anahtarlarını ver."

Dana kaşlarını çatı. "Ethan, lütfen bize izin verir misin?" Caroline'ı Max'in hâlâ gazetesini okuduğu yere doğru sürükledi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sana yardım ediyorum. Bu geceki müşterinin Max tarafından korkutulmasını istemediğini söylemiştin, yani sorun değil. Onu senin arabanla Hanover House'a götüreceğim."

Bizimkini takip et. Ben onu yerleştireyim, Evie devralabilir."

"Eve nasıl gideceğim?"

"El'i al. Ya da taksiye bin." Çantasını karıştırdı ve iki yirmilik çıkardı.

"Taksi ücreti. Dana, benimle tartışma. Git o adamla yemek ye."

Dana, Caroline'ın elini itti. "Paran sende kalsın. Bir hamburgere yetecek kadar param var, bir de jeton için. Bunu neden yapıyorsun? Baltalı bir katil olabilir."

Caroline burnunu çekti. "Adamın park cezası bile yok. Tertemiz."

Dana gözlerini kıstı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Caroline'ın gözleri tavanda bir tur attı. "Mia geçmişini ."

Dana parmaklarını şimdi zonklayan şakağına bastırdı. "Geçmiş kontrolü."

Caroline sırtıttı. "İhtiyatlı davrandım. Sen bekâr bir kadınsın. Çok dikkatli olamazsın. Anahtarlar, lütfen."

Max gazetesini indirdi. "Dana, sadece yap . Eğer yapmazsan eve kadar onun sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmak istemiyorum." Dana itiraz edemedi gazeteyi kaldırdı.

Dana anahtarları Caroline'ın avucuna sıkıştırdı. "Adı Shauna Lincoln." "Ben onunla ilgilenirim." Caroline Dana'ya sarıldı. "Yarın beni ara."

Dana kızgınlıktan çok minnettarlıkla ona . Bu, belki de birkaç gün daha atamayacağı bir adımdı. Belki de hiç. "Bunu bir daha asla yapma." Max'in gazetesini salladı. "Teşekkürler, Max."

"Seni öpmek isterse soğan yeme," dedi eşit bir şekilde.

Dana gözlerini devirdi ve arkasından Caroline'ın kıkırdamasını duyarak uzaklaştı. Ethan o yaklaşırken durup onu izledi, gözleri yavaşça onunkilere kaydı

ve vücudu o kadar hızlı ısındı. Adam onun göğüslerine bakıyordu. Bu düşünce bile onları hassaslaştırmıştı ve Dana'nın çok mütevazı polo tişörtünün şimdi çok dik meme uçlarını sergilediğini anlamak için aşağı bakmasına gerek yoktu. Neredeyse kollarını göğsünün üzerinde kavuşturacaktı ama sonra hayır demeye karar verdi. Adamın ilgisini çektiği belliydi, Dana'nın da öyle. Kaçamaklar utangaç kadınlara göre değildi.

Kadın önünde durduğunda zorlukla yutkundu. Gülümsemeye çalıştı. Yorgunluk ve endişe hâlâ gözlerini gölgeliyordu ama şimdi bir keskinlik vardı daha önce orada olmayan. Belki de birbirlerinin endişelerini bir süreliğine giderebilirlerdi. Bunun ne zararı olabilirdi ki?

Dana'nın Caroline'ın onu izlediğini bildiği yere doğru baktı. "Benimle yemeğe çıkman için sana para mı ödemeye çalışıyordu?"

Dana başını iki yana salladı. "Deli para," dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Sen almadın."

"Onun parasını asla almam. Ayrıca, El'le eve dönecek kadar param var." "Seni eve götüreceğim."

Sesi bir okşamaya dönüşmüştü ve kadın ürperdi. "Göreceğiz bakalım. Şimdilik Chicago'nun gerçek tadına bakmaya ne dersin?"

Dudakları kıvrıldı. "Orada sebze yiyebiliyor musun? İskorbüt olmanı istemem."

"Patates kızartması patatestir. , Wrigleyville'e gidelim. Wrigleyville'e gidelim. El'i alacağız."

"Arabam var."

Başını iki yana salladı. "El'i alıyoruz." Ve onun öfkesini bekledi.

Bunun yerine o sabit yeşil gözleriyle onu süzdü ve ateşi birkaç kademe yükseltti. "Bekâr kadın. İhtiyatlı. Anladım. İşte El."

Yedinci Bölüm

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 1045

Sue ofisin kapısını sessizce kapattı. Dupinsky yeni bir müşteri gitmiş, Yaralı Yüz de surat asarak kendini odasına kapatmıştı. Dupinsky'nin bu kapıda iyi bir kilidi vardı. Çoğu kilidi on saniyede açabilirdi. Bu on bir saniye sürmüştü.

Sue isterse yeni bir kimlik alabilirdi. Dupinsky görünüşe göre bunun büyük bir sır olduğunu düşünüyordu ama eski hücre arkadaşı Tammy'ye göre herkes biliyordu. Dupinsky'ye sadakatlerinden dolayı kimse tek kelime etmemiş. Dupinsky'nin sahte kimlikleri nereden bulduğunu kimse bilmiyordu ama masanın üzerindeki laminasyon filmine ve jiletlere bakılırsa Sue'nun iyi bir fikri vardı.

Masanın çekmecesinin kilidini kolayca açtı. İçinde bitmiş bir ehliyet vardı. Sue kaşlarını kaldırdı. Dupinsky bu işi tam zamanlı yaparak gerçekten para kazanabilirdi. Kadının bir yeteneği vardı. Sue ehliyetteki resmi tanıdı. Koridorun iki kapı aşağısındaki Beverly'nin resmiydi. Bir sürü damgası olan bir pasaport da vardı. Yine Beverly'nin resmi eklenmişti. Demek Dupinsky pasaport da yapabiliyordu. Bildiğim iyi oldu. Tüm bittiğinde, Vaughn'ların fidye parası güvenli bir şekilde bir offshore hesabında saklandığında Sue'nun bir taneye ihtiyacı olacaktı. Amerika'da kalmak istemezdi, hep omzunun üzerinden bakardı. Yurtdışına giderdi. Paris kulağa hoş geliyordu. Bir pasaport almayı planlamıştı ama Dupinsky'nin pasaportları da kendi ehliyetleri kadar , . . .

Beverly'nin ehliyetini inceledi. Yüz yapısı Sue'nunkine benziyordu. Biraz makyaj, lens ve boya işi . . . İşe yarayabilirdi. Ruby'ye göre Beverly bu hafta Kaliforniya'ya gidiyordu. Zamanlama mükemmeldi, koşullar da öyle. Beverly Hanover House'dan ayrıldıktan sonra kimse ondan günlerce haber alamayacaktı. Kimse kayıp ihbarında bulunmayacak ya da morgları kontrol etmeyecekti.

Chicago, 1 Ağustos Pazar, 1145

Burası bir spor barıydı. Her köşede, her biri farklı bir şey çalan televizyonlar asılıydı. Ethan'ın son on saatin dokuzunda gözlerini dikip baktığı bulanık videodan uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. Gözlerini dinlendirmek ve karnını doyurmak için çaresizce bir molaya ihtiyacı vardı, Bush'tan daha sonra gelmek için izin almıştı ve onu gördüğünde kapıya doğru gidiyordu. Bir an için onu hayal ettiğini düşünmüştü, o kadar yorgundu.

Sonra göz göze geldiler ve her şey bu sabah olduğu gibiydi. Havadaki elektrik, vücudundaki her bir tüyü diken diken ediyor, adrenalinin ani yükselişi onu terminal boyunca itiyordu. Ve tıpkı bu sabah olduğu gibi, o da bunu hissetmişti. Bush'un ofisinden bir oyalanma, zihnini boşaltma yolu aramak için ayrılmıştı, böylece Alec'i aramak için geri döndüğünde taze ve zinde olacaktı. Aradığı şeyi kesinlikle bulmuştu.

Muhtemelen birden fazla şekilde.

Cubs taraftarları her yerdeydi, zavallı, kandırılmış ruhlar. Birkaç yüz kişi barı doldurmuş gibi görünüyordu ama şikâyet edemezdi. Sıkışık Çeyrek Dana'nın sırtını tam göğsüne dayamış, kıvrımlı poposunu da kasıklarına dayamıştı. Yine de bu kadar yakın olmasına rağmen sesini duyurabilmek için bağırması gerekiyordu.

"kadarıyla Cubs taraftarısın?"

Dana döndü, omzunun üzerinden attığı sırtıış eğlenceden çok uyarıcıydı. "Öyleyim ve eğer değilsen, bunu burada çok yüksek sesle söylemeni tavsiye etmem. Kalabalık coşmuş durumda." Dönüp barın üzerine monte edilmiş skor tabelasını işaret etti. "Bu gece kazandık."

Ethan başını kızın kulağına doğru eğdi. "Tadını . Bunun tekrar yaşanması biraz zaman alabilir."

Başını çevirdi, kahverengi gözleri kısıldı. Büzülmüş dudakları onunkilerden sadece milimetre uzaktaydı. Sersemlemiş bir anın ardından gözleri genişledi ve sıcak bir farkındalıkla doldu. Dudakları gevşedi, sadece bir saç teli kadar ayrıldı, dolgun ve nemli, şimdiye kadar gördüğü en kışkırtıcı, davetkâr resimlerden birini yaptı. Ve onun o lanet otobüs terminalinde, göğüs uçları gömleğinin yumuşak malzemesine bastırarak kendisine doğru yürüdüğünü görmekten hâlâ yarı tahrik olmuş olan vücudu tam gaz kükredi. Küçük bir hareketle ne olduğunu anlayacaktı.

onu öpmek istiyordu. O da bunu istiyordu. Bundan emindi.

Ama gözleri tekrar kısıldı ve öpülesi dudakları bir sırtışıya dönüştü, sözleri barın gürültüsü ve kendi şehvet sisi arasında zar zor kaydedildi. "Kendi güvenliğinin için, sanırım bunu dışarıda yapsak daha iyi olacak." Kadın bara doğru ilerledi ve onu öne doğru eğilmiş, kaya gibi sert bir halde bıraktı. Hiç de zorlanmadan doğruldu ve onu takip etti, barmene bar boyunca kayarak gelen biralar için sözsüz bir şekilde ödeme yaptı. Dana iki bardağı da aldı ve başıyla arka kapıyı işaret etti. "Dışarı."

Yine takip etti, birden fazla adamın ona baktığını fark , sırf baktıkları için hepsinin gözüne sokma isteğini bastırdı. Ama onları suçlayamazdı. Tüm doğru yerlerdeki kıvrımlar, o bir ham şehvetti kolsuz polo tişört ve düz pamuklu etek.

Onu istiyordu. Bu kadar basitti. Ve cehennem kadar karmaşık. Akşam yemeği için zaman ayıracağına dair kendine söz vermişti. Başka hiçbir şey için zamanı yoktu. Ne kadar istediği ya da ne kadar zaman geçtiği önemli değildi. Yemeğini yiyecek, sonra da onu eve götürecekti. Sonra kasetlere geri dönerdi. Ta ki tekrar yemek vakti gelene kadar.

Burada çok fazla düzeyde sembolizm vardı.

Sıcak bir yaz öğleden sonrasında Wrigley Field'ın gölgesinde kalan verandanın kenarında bir masa kaptı. Adam birasını onun elinden aldı ve kadeh kaldırdı. "Kazanma serisine dönüşebilecek bir şeye," dedi ve dudakları seğirdi.

"Demek beyzbolu seviyorsun Buchanan, yoksa sadece mazlumları dürtmeyi mi seviyorsun?"

"Bilmiyor musun? Beni kontrol sanıyordum. Beni ve yaralı parçalarımı yani."

Yanakları kızardı. "Web siteniz beyzbol tercihleriniz hakkında hiçbir şey söylemedi."

Düşünceli bir şekilde birasını yudumladı ve onu izledi. "Orioles hayranı."

Yüzünü buruşturdu. "Ah, evet. D.C.'de yaşıyorsunuz. Baltimore en yakın takım olacaktır."

"Şu anda Washington'da yaşıyorum ama her zaman bir Orioles taraftarıydım. Her zaman mazlumu mu desteklediniz?"

Gözlerinde bir şeyler değişti. "Evet," diye mırıldandı. "Sanırım öyle." Sonra dolgun ağzı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Peki D.C. sadece yaşadığın yer ise, evin nerede?"

"Maryland. Doğu kıyısında Wight's Landing adında küçük bir kasaba." Aklına hemen kulübedeki cesedin fotoğrafı geldi. Ardından Alec'in yolun kenarında elleri ve ayakları bağlı bir şekilde durduğu resim geldi. Ethan huzursuzca gözlerini uzakta yükselen gökdelenlerin ışıklarına dikti ve doğru şehirde olup olmadığını merak etti. Alec burada mıydı yoksa binlerce kilometre ötede mi? Eğer Alec yaralandıysa ya da öldüyse. *Kendimi asla affetmeyeceğim.*

Dana'nın avucu, yumruk haline getirdiğini fark etmediği elini kapayınca sıçradı. Kendini yüzünü inceleyen sıcak kahverengi gözlere bakarken buldu. Ruhundaki türbülansın bir kez daha sakinleştiğini fark etti. "Sorun ne Ethan?" diye mırıldandı.

Ve aslında ona söylemeyi düşündü. "Şu anda ikimizin de düzeltebileceği bir şey yok."

Başını eğdi, gözleri hâlâ onunkilerdeydi. "Ben iyi bir dinleyiciyimdir. Eğer konuşmak istersen."

Söyleyiş tarzında bir şey vardı. Pratikti. Sahte ya da yapmacık değil, sanki daha önce birçok kez söylemesi gerekmiş gibiydi. Ve birdenbire konuşmak istedi. Onu dinlemek için. Belki de sadece o sıcak gözlerin ona bakmaya devam etmesini, yumuşak sesini duymayı. Fırtınanın içinde sakinlik hissini korumak için. O yüzden omuz silkti. Ve konuştu. "Ne zaman evimi düşünsem aklıma iki arkadaşım gelir. Kardeşler."

Kaşları kalktı. "Kardeşlerin mi?"

"Hayır. Onlar kardeşti. Ben Wight's Landing'de büyükannemle birlikte büyüdüm ve onlar her yaz Baltimore'dan gelirlerdi. Richard ve Stan."

"Richard ve Stan şimdi neredeler?"

Ethan dişlerini sıktı. "Richard öldü. Kandahar'ın dışında düşman ateşi."

"Yaralandığınız yer," dedi usulca. "Bulduğum bültende aracınızın bir mayına çarptığı ve düşman çapraz ateşine yakalandığınız yazıyordu. Anladığım kadarıyla Richard başaramamış."

"Beni korurken öldü." Ethan başka tarafa baktı. "Bizi bir gemiden attılar. Araç ve ben bayılmıştım ama Richard . Sürünerek geri çekilebilir ve sağlık görevlileri bizi almaya gelene kadar Humvee'yi kalkan olarak kullanabilirdi."

"Ama yapmadı. Seninle kaldı." Adamın gözleriyle buluşana kadar yumruğuna vurdu. "Tıpkı durum tersine dönseydi senin yapacağın gibi. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Ethan acı acı. "Bunu biliyorum."

"Ama sabahın üçünde yine de sizi etkiliyor. Yaşayan kişi olmak zor olabilir. Suçluluk duygusu ve tüm bu ek sorumluluklar. Sen kurtuldun. O kurtulamadı. Bu, pek çok insanın nedenini merak etmesine, daha önce o kadar hassas olmadıkları bir amaç aramalarına neden oluyor."

Ethan yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Hastanedeki psikiyatrist gibi konuşuyorsun." Aslında daha iyi. Psikiyatrist suçluluk duygusunda durmuştu. Sorumluluk onun kendi başına üstesinden geldiği bir şeydi.

Bir omzunu kaldırdı. "Stan, Richard ve seninle birlikte deniz piyadesi miydi?"

Ethan'ın gülümsemesi acımasızdı. "Hayır. Stan hiçbir zaman çok disiplinli olmadı."

"Onu hala görüyor musun?"

Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda. "Richard öldüğünden beri aramız pek iyi değil."

"Seni suçladı." Yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Öyle de denebilir." Ethan birasından sağlıklı bir yudum aldı. "Aslında, öyle yaptı."

Yumruğu gevşeyene kadar avucuyla elini ovuşturdu. "Bu çok kabaydı."

Ethan, Stan'ın Randi'yi aldattığını, Alec'in ziyaretlerini yasakladığını, zavallı Paul McMillan'ın cesedini denize atmaya çalıştığını düşünerek sertçe güldü. "İşte sana Stan. Kaba."

Parmak uçları adamın elinin arkasını okşadı. "Richard da Orioles taraftarı mıydı?"

Ethan başını kaldırdığında onun gülümsemesinin hâlâ yerinde olduğunu gördü. "Evet, öyleydi. Televizyondaki hiçbir maçı kaçırmazdık. Her fırsatta burun kanaması bölümünden bilet alırdık." Kadın hiçbir şey söylemedi ve sessizlik içinde Wrigley'in dış duvarlarına baktı, kendisini ve Richard'ı Baltimore'daki eski Memorial Stadyumu'ndaki ucuz koltuklara tırmanan, paralarını sosisli sandviç için biriktiren genç çocuklar olarak gördü. Sonra neredeyse unutulmuş bir anının su yüzüne çıkmasıyla gülümsedi. "85'te, Richard bir faul topu yakaladı. Çok kıskanmıştım ama ayakta durdum. takım girişinin dışında Eddie Murray'in gelip imzalamasını bekliyordu."

Dudakları kıvrıldı. "Sakin ol Eddie. Seksen beş onun en iyi yılıydı. Ne vurdu . . . 125 RBI?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bir-yirmi dört. Tanıdığım çoğu kız takımları takip etmezdi."

"İstatistiklerimi sınıfımdaki tüm çocuklardan daha iyi biliyordum. O da biliyor muydu? Topu imzala, yani."

"O ve diğer dört oyuncu."

Tekrar gülümsedi. "Bulutların üzerinde olmalısınız."

"Öyleydik ama Wight's Landing'e döndüğümüzde Richard kendini suçlu hissediyordu. Maçın ortasında yer değiştirmiştik çünkü konuşmak istediği bir kız vardı. Eğer değiştirmeseydik, o kızı yakalayabilirdim. top."

"Peki kızla ilgilenmiyor muydun?" diye sordu.

"Hayır. O zaman değil. Cal Ripken sahadaydı."

"Tamamen anlıyorum," dedi. "Kızlar bunun yanında solda sıfır kalır."

"Peki, o zaman, belki. Richard bu konularda her zaman benden biraz daha hızlıydı. Bir kızı ilk elde eden, ilk elde eden-" Kısa kesmişti ama kızın kısık kahkahası ona anladığını gösteriyordu. "İlk *evlenen* diyecektim." Gülümseyerek başını salladı. "Her neyse, eve vardığımızda topun kimde kalacağı konusunda kavga ediyorduk. Yazı tura attık."

"Ve sen kazandın?"

Ethan'ın boğazı aniden düğümlendi ve cevap vermeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Hayır." Sertçe yutkundu, anının onu bu kadar derinden etkilemesi dehşete düşürmüştü. "Öyle yaptı. Yazın geri kalanı boyunca her gün özür diledi, ta ki ben onu yere sermek isteyene kadar."

Parmakları onun elini sıktı. "Peki ya kız? Ona ne oldu?"

"O sonbaharda birlikte olmaya başladılar ve sekiz yıl sonra, biz Akademi'den mezun olduktan hemen sonra evlendiler." Yine boğazı düğümlendi. "Ben onun sağdııcıydım."

"Peki ya top? Topa ne oldu?"

"Yatak odamdaki kitap rafında cam bir kutunun içinde. Vasiyetinde bana bıraktı."

"Topu ona çok mu gördün Ethan?"

Sesinde bir şey vardı, inkâr edemeyeceği bir otorite. "Hayır." "Ama yer değiştirdiniz. Senin koltuğunu o aldı."

İçinde bir şeyler . "Richard doğru zamanda doğru yerdeydi."

"Yani tam tersine, yanlış zamanda yanlış yerdeydin. Tıpkı o gün gibi."

O gün. Kendi zihninde böyle düşünüyordu. "Yanlış zamanda yanlış yerde olduğumda." Kelimelerin geldiğini bile anlamadan ağzından çıkmıştı.

"Gerçekten mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Ölmek mi istedin?"

"Hayır." Şimdi öfkeyle birasını masanın ortasına doğru itti. "Ölmek istemedim."

"Richard'ın sana hayatını çok göreceğini mi sanıyorsun?"

"Lanet bir top ile bir hayat arasında dağlar kadar fark var." "Evet, var.

Ama o yapar mıydı?"

"Hayır." Titreyen bir nefes verdi. "O böyle bir adam değildi."

"Ethan . . . Bazı insanlar hayatları boyunca böyle bir arkadaş bulamazlar. Sen buldun."

Richard'eskidenden olduğu gibi bir arkadaş olarak hatırlayınca kalbi ısındı. "Caroline senin için o arkadaş mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Öyle. Ama Caroline tek bir yazı tura atmayı bile kabul etmezdi. En iyisi üçte iki, sonra da beşte üç olurdu. O biraz inatçıdır."

"Bunu . Akademi günlerimden beri bir flörtün ailesi tarafından tehdit edilmediğimi söylemeliyim. O kızın risk almaya değmeyeceğine karar verdim."

"Peki ya bu gece?"

Elini çevirdi ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, kendisini ondan uzak tutacak kadar büyük bir erkek kardeş ordusu olmadığını fark etti. "Buradayım, değil mi?"

Gözlerini birleştirdikleri ellerine indirdi, sanki yabancı görüntüymüş gibi bakıyordu. Sonra tekrar yukarı baktı ve başını salladı. Yavaşça. "Evet. Evet, ."

Onu cesaretlendiren kahverengi gözler aniden savunmasız ve güvensizdi. Üzgündü. Ve ona ne söyleyeceğinden emin değildi.

Ona verdiği huzur.

Ama sert bir göz kırpışla bu bakışı yok etti omzunun üzerinden masalarına kocaman bir tabak sıcak kanat ve iki devasa hamburger bırakan garsonlarına gülümsedi. Dana kanat tabağından gevşek bir kereviz sapı aldı.

"Sebzeler," dedi. "Artık Caroline'a dürüstçe biraz yediğimi söyleyebilirim." Büyük bir hevesle sıcak kanatlara yumuldu ve ilk yudumda iç çekti. "Düşündüğümden daha açmışım."

Ethan tabağını doldururken gördüğünü bildiği üzgün bakışı düşündü. Buna neyin sebep olduğunu merak etti. Ve onu nereye sakladığını. İyi bir dinleyici olduğunu iddia etmişti ve kesinlikle . Konuşma konusunda da o kadar iyi olup olmadığını merak etti.

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 1300

Sue, Yaralı Yüz'ün yatak odasına girdi ve bir süre orada durup uyuyan kızı düşündü. Parazit bir sosyal hizmet uzmanından kurtulmak çok kolay olurdu. Ama tatmin edici olsa da, böyle bir eylem göze alamayacağı gereksiz bir incelemeye neden olur.

Sue, Yaralı Yüz'ün krep makyaj malzemesini cebine attı. Sabah Vaughn'ların son e-postasını göndermek için dışarı çıkmadan önce bazı belirleyici özelliklerini kapatmak için buna ihtiyacı olacaktı. Yataktaki kıza doğru döndü. Çok geçmeden Dupinsky ve tatlı Caroline'la birlikte onun da günü gelecekti. Önce uzanıp Vaughn'lara dokunması gerekiyordu.

Ve sonra, tutması gereken bir randevusu vardı. Kanı şimdiden hızla akmaya başlamıştı. Bu, listesinde üstünü çizeceği ilk isim olacaktı. Leroy Vickers.

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 1345

Dana, trende yanındaki koltukta uyuyan Ethan Buchanan'ı izlerken, bunun o basmakalıp ama gerçek şeylerden biri karar verdi. O bir kız değildi. Onu daha iyi tanımaya başlamıştı ve artık bunun bir kaçamak biliyordu. Terli seks nöbetleri olmayacaktı.

Gece ilerledikçe büyük özlemlere dönüşen küçük cızırtılardan kurtulamıyordu. Kimi kandırıyordu ki? Onlar asla küçük cızırtılar olmamıştı. Otobüs durağında şimşek çakması gibi başlamış ve o andan itibaren şiddeti artmıştı. Ve spor barında ona doğru bastırıldığı o an için . . . *Tanrım*. Saatler sonra, onun sert uyarılmışlığının arka tarafına doğru titreştiğini hatırlamak bile ürpermesine yetiyordu. zaman onu öpmeliydi, Cubs'a o yarım yamalak lafı ettikten hemen sonra. Yanarlardı, bir oda bulurlardı ve sevişirlerdi. Gelincikler gibi. Onu sisteminden çıkarabilirdi. Deposunu doldurabilirdi. Ama yapmadı.

Hayır, geri çekildi. Oturdu ve adamla konuştu. Ve onu iyi, nazik ve ... onurlu biri olarak buldu. Bir kadının kendi cinsel amaçları için kullanıp bir kenara atacağı türden bir adam değildi. *En azından bu kadın için*. Kahretsin. Ona en iyi arkadaşından bahsederek içgüdüsünü masaya koymuştu. Ona güvenmişti. Onun gözlerinde gördüğü sefalet karşısında kalbi hâlâ sıkışıyordu. İki yıl geçmişti ve Richard'ın ölümü yüzünden hâlâ suçluluk hissediyordu. Ama bu tür bir suçluluk duygusunun zaman aşımı . Dana bunu çok iyi biliyordu.

Ama arkadaş hakkında konuşmak, onun da bildiği gibi, yardımcı olmuştu ve yemeğin geri kalanında adam düpedüz konuşkan olmuştu. Beyzbolu ve filmleri , tıpkı onun gibi. *Zor Ölüm* ve *Terminatör*'ü seviyordu ve ligdeki herhangi bir oyuncunun istatistiklerini verebilirdi. Uykunun verdiği rahatlıkla onun yüzünü inceledi. İki yıl öncesine kadar herhangi bir oyuncuydu. Son zamanlarda, o hiçbir şey bilmiyordu. İlk başta yaralanmadan kaynaklanan hafıza kaybını merak etmişti.

Ama sebep bundan çok daha basitti. Hastaneden taburcu olduktan sonra danışmanlık başlamıştı ve Ethan da kendini paralıyordu. Meşgul olmak suçluluk duygusunu uzak tutuyordu. Ethan şu anda eski püskü tren koltuğunda oturmuş, usulca horlarken onun işine olan takıntısını görüyordu. Onunla yemeğe çıkmadan önce dün gece ve Pazar gününün büyük bölümünde çalışmıştı. Arabasını almak için doğruca otobüs terminaline gitmek onu eve geri götürmekte ısrar etmişti. Ama bu yolculuk El'de beş dakika geçirdi, trenin sallanan ritmiyle gözleri kapandı. Çok yorulmuştu.

Ayrıca muhteşemdi. Ve parmakları dokunmak için kaşınsa da, o sınırların dışındaydı.

Neyse ki istasyonu yaklaşıyordu. "Ethan." Onun omzunu sıktı. "Uyan."

Ethan sarsılarak uyandı, koltuğunda dikleşti, nabızı tavan yaptı.

"Uyuyakalmışsın," dedi. "Wrigleyville'den beş dakika uzakta."

Uyuyordu. Rüya görüyordu. Richard'ı, McMillan'ı ve Alec'i. Ama tüm bunların arasında Dana vardı, onu kendine çekiyor, içine gömülmesine, vücudunun yumuşaklığında huzur bulmasına izin veriyordu. Onun içinde sallanıyordu, girip çıkıyordu, yavaş ve kolay bir ritimle . . .

Bu ritmi artık trenin salınımı olarak tanıyordu. Adam uyanıktı ve kadın o sıcak kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. Bir iniltiyi bastırdı. Kaskatı kesilmişti.

"Burası benim yer," dedi.

Ethan gözlerini kırptırdı, kadının sözleri rüyasının gerçeküstü bir uzantısıydı. "Affedersiniz?"

Tren istasyona yanaşırken pencereyi işaret etti. "Benim durağım. Burada ineceğim."

"Tamam." Adam ayağa kalkmaya başladı ama kadın onu nazikçe geri itti.

"Burada inmek zorunda değilsin. Bu duraktan evime kısa bir yürüyüş mesafesinde. Ben iyi olacağım."

Kasıklarındaki keskin sızıdan neredeyse irkilerek ayağa kalktı. "Seni evde göreceğim Dana," dedi dişlerinin arasından ve gözleri kısıldı.

"İyi. Sinirlenmene gerek yok." Neredeyse acıdan topallayarak onu trenden inerken takip etti.

"Sinirli değilim." Tren yoluna devam etti ve Dana'nın mahallesine ilk kez baktı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi sertçe, çünkü hâlâ canı yanıyordu.

Kadın çoktan yürümeye başlamıştı ve adam ona ayak uydurmak için acele ediyordu, cinsel rahatsızlığı giderek artan alarmı karşısında hızla hafifliyordu. Çoğu

Pencereler tahtalarla kapatılmıştı ve duvarları kaplayan grafitilerdeki çete sembollerini tanımak için polis olmaya gerek yoktu.

Kolunu kavrayarak onu durma noktasına getirdi. "Gerçekten burada yaşıyorsun, değil mi?"

Yanakları kızardı ve gözleri parladı. "Evet, istiyorum."

"Neden?"

ekildi. "atı katı olmadığı için  zg n m ama gücüm buna yetiyor."

Aklındaki son şey bu olduğu halde onu utandırmıştı. "Dana,  z r dilerim. Çok güzel bir akşamı mahvetmek istemem. Lütfen bana bak." Dana gözlerini kaçırınca onun kollarını sıktı. "Cubs hakkında söylediğim her kötü şeyi geri alacağım."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Her biri mi?"

Tereddüt ediyormuş gibi yaptı. "Oh, pekala. Her biri." enesini yukarı kaldırdı ve kirpikleri aşağı indi, hâlâ gözlerini saklıyordu. " z r dilerim. Pislik gibi davranmak istememiştim."

" değil," diye mırıldandı. "Paramın çoğunu işe geri yatırdım. Gösteriş için geriye pek bir şey kalmadı."

Temel güvenliğe "gösteriş" demezdi. "Fotoğrafçılık işiniz mi?" "Sahip olduğum tek iş bu," dedi yavaşça. Neredeyse ihtiyatlı bir şekilde, diye düşündü. "İşiniz sizin için önemli."

Kaşlarını kaldırdı. "Son yirmi dört saatin çoğunu çalışarak geçiren adamdan."

Keşke bilseydi. "Touch ." Elini uzattı. "şimdi seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

Bir süre tereddüt ettikten sonra elini Ethan'ın elinin içine koydu ve caddede ilerlemeye başladı. Ethan başka bir söylememeye kararlıydı ama kız köhne görünümlü bir binanın önünde durduğunda kararlılığının azaldığını hissetti. İki sarhoş kapının hemen dışında uyukluyor, üçüncüsü ise gölgelerin arasına kaçıyordu. Lanet olsun, diye düşündü. Her gece *buraya* geliyor.

"Teşekkür Ethan," dedi basitçe. "Bu gece seninle harika vakit geçirdim."

Binaya baktı ve tekrar ona döndü. "Seni yukarı çıkarayım." "Buna gerek yok."

"Benim için öyle." Gülümsemeye çalıştı. "Büyükanнем beni doğru yetiştirdi."

İç çekerek onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Koridorlarda dolaşan ayyaşların ve keşlerin sayısı öfkesiyle birlikte artıyordu. Kendi işinin sahibi olmak başka bir şeydi. İşten eve her gelişinde kendini tehlikeye atmak tamamen başka bir şeydi.

Mekanik bir hareketle ön kapısının sürgülerini açtı, beş adım ötede kıvrılmış uyuyan kokuşmuş sarhoşu fark etmemiş gibiydi bile. "Teşekkür ederim, Ethan." Dudakları tamamen sahte bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Büyükanнем seninle gurur duyardı. İyi geceler."

İki saat önce onu böylesine duygulandıran sıcak, şefkatli kadın tamamen gitmişti. Ve nedenini bilmek istiyordu.

"Beni içeri davet et. Lütfen."

Dana'nın bakışları koridora kaydı, serseriler onunkilerle birlikte kaydedildi. Amansız ses tonu onu caydıramayacağını söylüyordu. Cinsel hayal kırıklığını gizli tutma çabası, bu tepkiden duyduğu korkuyla birleşince yorgun bir teslimiyetle yüzünü buruşturdu.

"Lütfen içeri gelin." Onun oturma odasına girişini izledi. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Nasıl yaşayabiliyordu? Nedenini sadece güvendiği birkaç kişi biliyordu. Muhtemelen bir daha hiç görmeyeceği bir adama ağzından kaçırmak istediği bir şey değildi bu.

Kaçınmayı umduğu şey buydu. Ethan'ın vereceği tepki. Ama onu Hanover House'a götüremezdi ve o da evini görmek için ısrar etmişti. Şimdi eski televizyon setinin önünde duruyordu. "Çocukluğumdan beri tavşan kulağı görmemiştim," dedi parmaklarını antenlerden birinin üzerinde hafifçe gezdirerek.

Parmaklarının bu şekilde üzerinde gezinmesinin nasıl bir his olduğunu merak etti ve ağzı kurudu. "Kablolu yayına degecek kadar televizyon izlemiyorum."

Göz ucuyla ona bir bakış fırlattı. "Bütün paranı bu işe yatırdın."

Başını kapıya yasladı. "Bu doğru."

"Dışarıdaki iyi geceler daha çok elveda gibi geldi. Bana elveda mı diyorsun?"

"kesinlikle daha kolay olurdu," diye mırıldandı.

Omuzları sertleşti ve anteni televizyonun üzerine bıraktı. "Restorandan çıktığımızda gülümsüyordun. El'de uyandığımda ." İki uzun adımda odayı geçip onun önünde durdu. "Horladığımı biliyorum ama bu hiçbir zaman bir kadını yetmedi," diye ekledi onu gülümsetmek için alaycı bir sesle.

Kendine rağmen yaptı. Başını salladı. "Ethan."

Kaşlarını onunkilere indirdi, o kadar nazikti ki ağlamak istedi. "Dana." Başparmağının bir hareketiyle onun yanağını okşadı. "Ben de iyi bir dinleyiciyimdir. Sadece bir dene."

Ve sorun da burada yatıyordu. Umutsuzca bu adama bir vermek istiyordu. Boyun eğerek gözlerini onunkilere dikti. "Bir ilişki aramıyorum Ethan. Bunu sana söylemişim."

Doğruldu, ona bakarken gözleri titriyordu. "Evet, söyledin. Neden olmasın?"

Sertçe yutkundu. "Sen başka bir yerde yaşıyorsun. Ve benim başka önceliklerim var."

Dudakları inceldi. "Fotoğrafçılık işiniz."

"Diğer şeylerin yanı sıra." Gözlerini kapattı. "Yine de seninle bir kaçamak yapmayı düşündüm."

Şimdi hiçbir yerine dokunmamış olmasına rağmen onun gerildiğini hissedebiliyordu. "Sen yaptın."

". Benim için uzun zaman oldu ve ..." Dikkatle nefes verdi. "Çok çekicisin."

Boğazını temizledi. "Öyleyim." Bu bir soru ya da anlaşma değildi. Ne olduğundan emin değildi, bu yüzden gözlerini açtı. Ve adamın sabit yeşil gözleri parlayıp yanarken keskin bir nefes çekti. Yanıyordu. Zaten hassaslaşmış olan tenini kavuruyordu.

"Yani benimle birlikte olacak ve beni terk edecektin," dedi kalın bir sesle.

"Hayır." Sözcük sert bir fısıltıyla ortaya çıktı. "Seninle istediğimi yapacaktım ve sen de evine dönecektin. Zarar yok, faul yok. Hayır. dizeler."

Yanaklarına renk geldi ve nefes alış veriş hızlandı. "Fikrini ne değiştirdi?"

Dana gözlerini göğe doğru devirdi. "Bu aptalca."

Yumruklarını kalçalarına yerleştirerek, "Dene beni," diye söylendi. Bu duruş, sözlerinin onu ne kadar rahatsız ettiğini ortaya koyuyordu ve ellerini kontrol altında tutmak için kollarını kavuşturdu.

"Sen iyi bir ."

Kaşları alnının üstüne fırladı. "Bu mı?" Kaşlarını çattı.

"Sen iyi bir adamsın ve bir savaş he-ro'sun."

Dudakları kıpırdadı ve kızgın olmasını diledi. "Yani benim yerime korkak bir piçle mi kaçamak yapacaksın?"

O böyle söyleyince bir çukura gömülmek istedi. "Sana aptalca olduğunu söylemiştim."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Hayır, aslında oldukça dikkat çekici olduğunu düşünüyorum. Dana, bu gece söylediğin bir şey gerçekten etkiledi. Hayatta kalan kişinin sorumluluk duygusunun arttığını. O mayına çarpmadan hemen önce Richard'la ne hakkında konuşuyorduk biliyor musun? Evlilik. Özellikle de onun başarısı ve benim başarısızlığım."

"Eski karının Y'ye giden yolun yarısında olduğunu söylemiştin," diye

mırıldandı Dana. "Jill harika bir kadın. Sadece yanlış nedenlerle evlendik. Richard Brenda ile evliydi ve Stan de Randi ile yeni evlenmişti. Kendimi dışlanmış hissediyordum. Bu yüzden dışarı çıktım ve bir eş buldum. Sorun şu ki, önce aşık olmak için zaman ayırmadım ve sanırım o da ayırmadı. Bunun büyük bir şey olduğunu biliyordum.

İlk günden beri bir hataydı. Jill ve ben balayından döndüğümüz gün birbirimizden uzaklaşmaya başladık ve iki farklı kıtada görev yapıyor olmamız da buna yardımcı olmadı."

"O zamanlar denizciydi."

"O bir donanma pilotu." Sesinde gurur vardı ve Dana bir kıskançlık duygusu hissetti. İlk karısının yiğitçe bir kariyeri vardı ve onun lanet olası bir fotoğrafçılık işi için kendini yoksulluğa köle ettiğini düşünüyordu.

"Evliliğimizden yaklaşık bir yıl sonra beni aradı ve başka biriyle tanıştığını söyledi. Neredeyse rahatlamıştım. Ona iyi dileklerde bulundum ve hepsi bu kadar."

"Mutlu mu?"

Yüzü bir an için yumuşadı. "Evet, öyle. Ve onun adına mutluyum.

Evliyken hiç sapmadım ama boşandıktan sonra ..." Omuz silkti. "Sanırım kaybettiğim zamanı telafi ettim. Dikkatliydim ama Bay Bağlılık . Richard birkaç hafta önce üsse yeni gelmişti ve ..." Kaşlarını çatı. " hayal kırıklığına uğrattı. Bana cehennemi yaşattı. Bana yeterince uzun süre avare dolaştığımı, artık bir aile kurmam gerektiğini söyledi." Gözlerini kırptırdı. "Bir miras bırakmak," dedi kararsızca. "Bana söylediği son şey buydu."

Adamın gözlerindeki parıltı kadının yeniden bocalamasına neden oldu. "son sözleri yerine getirmek zordur," dedi usulca.

"Ben de buldum. Dolaşmayı bıraktım Dana. Özel birini beklemeye başladım."

Panik göğsünde kabarmaya başladı. "Benim özel olduğumu düşünemezsin," dedi. "Değilim."

Omuz silkti. "Belki de değilsin. Ama öğrenmek istediğimden eminim." Ona sert bir bakış fırlattı. "Sen istemez miydin? Sana dokunduğumda bunu hissetmediğini söyleyebilir misin?"

"Bu sadece şehvet, Ethan. Benim hâlâ önceliklerim var ve sen hâlâ başka bir yerde yaşıyorsun."

"Detaylar, Dana. Hayatın büyük planında, senin işin ve benim ikametgahım sadece ayrıntılar." Dana hiçbir şey söylemedi ve adam içini çekti. "Geç oldu ve ikimiz de yorgunuz. Neden sadece ... bunun nereye gideceğini görmüyoruz? Benimle kahvaltıda buluş ve biraz daha konuşalım." Parmak ucunu onun yanağından aşağı kaydırды. "İyi tarafından bak," dedi boğuk bir sesle. "Belki beni daha iyi tanırsın ve gerçekten bir piç olduğumu anlarsın ve benimle kaçamak yapmanın yolunu bulursun."

Dana dudaklarının kıvrıldığını fark etti. "Kahvaltıya sadece birkaç saat kaldı."

"O zaman biraz uyumak için kullan. Yarın saat yedi buçukta benimle kafede buluş. Oradan işe devam edebilirsin." Dizlerini büktü ve onun bakışlarını yakaladı. "Eee?"

Bir iç çekti. "Pekala."

Yeşil gözlerinde rahatlama açıkça görülüyordu. "Güzel." Tereddüt etti, sonra kadının çenesini nazikçe kavradı ve alına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler. Kapıyı arkamdan kilitle."

"Yapacağım." Dedi, sonra kapıya yaslandı, nabzı vücudunda gümbür gümbür atıyordu. Ne yapmıştı ki? Onunla tekrar buluşmayı kabul ederek. Bu sadece vedalaşmayı zorlaştıracaktı.

Ama ya veda etmek zorunda olmasaydı? Caroline'ın sözleri hâlâ zihninde . Ya artık Hanover House'un yöneticisi olmasaydı? O da bir hayatı hak etmiyor muydu?

Halısı kasıtlı olarak eğri duran oturma odasının zeminine baktı. Sonra ellerine baktı. Ve hatırladı. Ethan iki yıl sonra bile hâlâ suçluluk duyuyordu. O da on iki yıl sonra kendininkini hissediyordu. Bu onun hayatıydı. Ve bu hayatta Ethan Buchanan'a yer yoktu.

On beş dakika bekledikten sonra dairesinden çıktı ve üç kapıyı kilitledi. arkasındaki sürgüler. Evinde uyumaktan nefret ediyordu. kesin bir olaydı. Bu gece Hanover House'da uyuyacaktı. Ayrıca, ilgilenmesi gereken yeni bir müşterisi vardı.

Sekizinci Bölüm

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, Sabah 7:25.

Betty'nin kafesindeki masada oturan Ethan aynı anda hem yorgun hem de enerjikti. Dana'nın dairesinden ayrıldıktan o sabah yediye kadar geçen saatler sonunda bazı sonuçlar vermişti. Güvenlik ofisine yenilenmiş ve yeniden harekete geçmeye hazır bir halde dönmüştü ve saatler süren bant taramasından sonra Alec'i bir anlığına fark etmişti.

Clay cep telefonunun ilk çalışında cevap verdi. "Onu kasette buldun mu?"

"Evet. Alec Perşembe gecesı Indy'den Chicago'ya giden otobüste yoktu, ben de oraya bakıyordum, ama onu Cuma sabahı otobüsten inerken buldum. otobüs."

Clay bir iç çekti. "Tanrı'ya şükür. Burada uzun bir gece geçirdim. Randi'nin seninle konuşması gerek."

"Ethan, onu gördün mü?" Randi'nin sesi titriyordu. "Lütfen iyi olduğunu söyle."

Ethan Randi'nin bütün gece Clay'in yanında oturup telefonunun çalmasını beklediğini hayal etti ve kalbi onun için sıkıştı. "Randi, onları sadece geçen Cuma otobüsten inerken peron kamerasında bir anlığına görebildim. Alec sersem gibiydi ama yaralanmış gibi görünmüyordu."

Acı dolu bir hıçkırık duyuldu. "Ethan, onu bulana kadar aramaya devam edeceğine söz ver."

Onun kalp ağrısı kendi kırdı. "Git dinlen, Randi. Ben oğlunu devam edeceğim."

Clay telefonu aldı. ", gitmem gerek." Bir dakika sonra geri döndü. "Konuşabilmek için dışarı çıktım," dedi. "Randi bütün gece beni takip etti. Enkaz halinde."

"Onu sadece birkaç saniye gördüm Clay. Uyuşturulmuş gibi görünüyordu."

"Birinin on iki yaşında bir çocuğun etrafta sendeleyerek dolaşmasını şüpheli bulacağını düşünürsünüz."

Ethan iç çekti. "Lanet olsun, otobüs terminalinde dolaşan insanların dörtte üçü uyuşturulmuş görünüyor. Özellikle de bütün gece süren seferlerden sonra. Alec o da göze çarpmıyordu. Kötü haber şu ki onları peronda otobüsten inerken sonra kalabalığın içinde kayboldular. Lobi ve terminal kayıtlarını kontrol ettim ama onları bulamadım."

"Ne zamandır kaset izliyorsun Ethan?"

Ethan omuz silkti ve saatine baktı. Yedi buçuğa sadece birkaç dakika vardı. Gözlerini kapıya dikti. Her an burada olabilirdi. "Muhtemelen son on sekizin on dördü. Birkaç saat uyudum, o yüzden sor." Gözlerini dinlendirmek ve Dana Dupinsky ile yemek yemek için birkaç saat ayırmıştı. O saatler uykudan daha ferahlatıcı olmuştu.

"Dışarı çıkıp o kasetlere bakmanıza yardım etmem gerekiyor."

"Seni bırakmaya hazırlanıyorum. Ara vermeden bir seferde birkaç saatten fazla izleyemiyorum. Gözlerim seğirmeye başlıyor. Saat iki buçuktan yediye kadar izledim ama yine ara vermek zorunda kaldım. Ve başka bir e-posta gönderene kadar elimizdeki tek ipucu bu."

"Bir uçak bulup öğle yemeğine kadar orada olabilirim."

"Yapabilirsin, ama bu kadın ararsa diye izini sürmek için birinin orada olması gerekiyor."

"." Clay bu olasılıktan pek memnun görünmüyordu. "Güvenlik görevliniz Bush'u biraz araştırdım. İyi bir polismiş. İyi bir yerel müttefik olabilir."

"Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm." Ethan kahve dükkânının kapısındaki zil doğruldu. Dana tam vaktinde kapıdan içeri girdiğinde kalbi yeniden çarpmaya başladı. Mükemmel... mükemmel. "Şimdi gitmem gerekiyor. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Ethan, bekle. Daha işim bitmedi. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." İyiydi. Onu görmek, aynı çatı altında olmak bile iyiden daha iyiydi. Bir kez daha gençleştğini, kanının daha hızlı aktığını, kafasının daha berrak olduğunu hissetti. Kadın kahvehaneyi tarıyor, onu arıyordu, vücudu uzun, düz ve güçlüydü ve çılgın bir an için *The Natural* filminde Glenn Close'un kalabalığın içinde ayağa kalktığını görmesinin Robert Redford'a topu dışarı atması için gereken sihri verdiği sahneyi hatırladı.

Parkta. Dana artık onun için buydu ve şu anda her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Şu anda, Alec'i bulmak bile biraz daha mümkün görünüyordu.

Akılsızca ayağa kalktı. "Kahvaltım burada, Clay." *Öğle ve akşam yemeklerim* de, diye düşündü. O sanki ... rızık gibiydi. "Gitmem gerekiyor."

"Yemek yerken benimle konuşabilirsin," dedi Clay sinirlenerek.

Ethan onu gördüğü anda bunu anlamıştı. "Alec'le ilgili söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sordu kadın ona doğru ilerlerken, gözleri şimdi onunkilere kilitlenmişti. Ciğerleri, katlar arasında sıkışmış bir asansör gibi, nefes alış verişinin ortasında durakladı. Tıpkı dün gece onu terminalin karşısında gördüğü zamanki gibi. Tıpkı önceki sabah gözlerinin içine ilk kez baktığı zamanki gibi.

"Hayır, Stetson'la ilgili." En yeni müşterileri. "Ağlarını bu hafta bitirmezseniz onlara ne söyleyeceğimize karar vermeliyiz. Sözleşmeyi ihlal edebiliriz."

"Clay, söz seni sonra arayacağım ve tüm müşteriler hakkında konuşacağız. Bir saat içinde. Alec'le ilgili bir şey olursa bana haber ver. Hoşça kal." Clay'in sinirli bağırışını kesti, cep telefonunu cebine attı ve elini ona doğru uzatarak bekledi. Altı yıl önceki gibi giyinmişti.

Saatler önce, herhangi bir erkeğin hediye olarak kabul edeceği göğüsleri saran yeni bir kolsuz polo tişört, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bacakları gösteren bir başka basit pamuklu etek. Ethan'ın ağzı onu görünce neredeyse sulanacaktı. Vücudu kapı zilinin ilk çınlamasında tepki vermişti. Pavlovvari bir tepkiydi ama umurunda değildi.

Yanından geçerken kafalar döndü ama o fark etmedi. Kahverengi gözleri onunkilerdeydi ve hiç tereddüt etmedi. Tereddüt etmeden onun elini tuttu ve her şey eskisi gibiydi. Sarsıntı, farkındalık parıltısı. Diğer elini yüzüne doğru kaldırdı, parmak uçları yanağındaki kirli sakala değdi. Gözleri şüpheyle değil ama endişeyle kısıldı.

"Sorun ne?" diye sordu ve bir kez daha o bağlantıyı, her zaman birlikte oldukları hissini yakaladılar. "Oteline dönüp uyumadın, değil mi?"

Dudaklarındaki inkâr ifadesi kayboldu. "Evden bazı kötü haberler aldım." "Özür dilerim."

Tuttuğu eli dudaklarına götürdü, avucuna bir öpücük kondurdu. Endişeli gözlerinin ısındığını, boğazının çukurundaki nabzın hızlandığını, hızlı nefes alış verişiyile göğüslerinin yükselip alçaldığını izledi. Sonra ona baktı Betty'nin bir kez daha heyecanla durduğu tezgâha doğru yürüdü. "Otursak iyi olur. Betty'nin bu yılki dördüncü bağlılığından ben sorumlu olmak istemem."

"Yüzünde bir gülümsemeyle gideceğinden eminim."

Oturdular, elleri masanın üzerinde birleşti. Ethan başparmaklarını parmak eklemlerinde gezdirdi, bir gece önce alnından öpmekten fazlasını yapmış olmayı diledi ama aynı zamanda öpmediği için de memnundu. Onu öğreniyordu, her seferinde biraz daha. Ona kendisini öğrenmesi için zaman veriyordu.

Kırmızı kaşlarını kaldırdı. "Bana kahvaltı ısmarlayacak mısın, mısın?"

"Bilmiyorum. Bu bana daha fazla iyi adam puanı kazandırır mı?"

"Peki ya olursa?"

"O zaman tek başınasın. İyi adam sütununda daha fazla puanı göze alamam."

Bunun üzerine sıırttı ve Ethan oturduğu bankta kaydı. Kız kapıdan içeri girdiği andan itibaren tahrik olmuştu ama o gür dudakların gülümsediğini görmek onu daha da sertleştirmişti. "Not edildi, Bay Buchanan." Betty'ye el salladı ve ikisi için de yumurta ve domuz pastırması sipariş etti, sonra tekrar yalnız kaldıklarında ciddileşti. "Evden gelen bu kötü haber... ailenizden mi?"

"Yeterince yakın. Aslında Richard'ın ailesi. Şu anda elimde kalan tek şey onlar."

"Büyükanenle birlikte büyüdüğünü söylemiştin. Artık hayatta değil mi?"

"Hayır. Ben Akademi'den mezun olduktan bir yıl sonra öldü."

"Peki neden büyükannenle yaşıyordun? Ailen neredeydi?"

"Annem ben yedi yaşındayken öldü. Babam bir denizaltıdaydı. Kuzey Atlantik'te bir yerde. Eve dönmesi bir aydan fazla sürdüğü için büyükannem beni yanına aldı."

Küçük bir çocuğun annesini kaybetmenin acısıyla tek başına başa çıkmaya çalıştığını düşününce gözleri tekrar açıldı ve bu kez dehşete kapıldı. "Bu korkunç bir şey."

Yine omuz silkti, bu sefer daha savunmacı. "Babam elinden gelenin en iyisini yaptı. Nükleer bir denizaltıdaydı ve Soğuk Savaş dönemi idi. Öylece ortaya çıkıp onu en yakın otobüs durağında indiremezlerdi." Sinirlenmişti ama niyeti bu değildi.

"Seni üzmemek istememiştim," dedi sessizce. "Ordudan ya da babandan . Sadece küçük bir çocuk olarak senden bahsediyordum. Çok korkmuş ve yalnız olmalısın."

Derin bir nefes aldı ve gömleğinin düğmeleri gözle görülür bir şekilde gerildi. "Sinirlenmek istememiştim." Gözleri spekülasyon içinde onun yüzüne odaklandı. "Ben asla daha önce hiç

yapmadım." "Hiç

mi?"

Ethan soruyu dikkatle değerlendirdi. "Şey, babam hakkında değil."

Betty göründü ve kahvaltılarını masaya bıraktı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli," dedi ve omzunun üzerinden bakarak uzaklaştı.

Dana o gidene kadar bekledi. "Yani baban seni hiç kızdırmadı." Sanki buna pek inanmıyormuş gibi söyledi. "Peki ya diğer şeyler? Hangi şeyler seni kızdırıyor?"

Düşünceli bir cevabı hak eden ağır bir soruydu. Yumurtalarından başını kaldırdı. "Tabelamı, telefon numaramı ya da en sevdiğim rengi bilmek istemediğine emin misin?"

Dudakları kıvrıldı. "Pek sayılmaz, ama bana söylemek istediğın buysa, ben de bunu kabul ederim."

Bakışları dolgun dudaklarına kaydđ ve bir kez daha dudaklarının onunkilere karşı nasıl bir his vereceğini merak etti. Sonra gözlerini kaldırıp onunkileri sıcak ve farkında buldu ve birden sorusu o kadar da zor görünmemeye başladı. "Leo, 202-555- 8943, ve mavi. Hızlı şeritte yavaş gidenler, bayrak için ayağa kalkmayanlar ve küçük çocuklara zarar verenler."

Bir nefes aldı. Başını sallayarak bıraktı. "Yeterince makul. Evden gelen kötü haberler seni oraya geri götüreceğ mi?"

"Bir noktada. Ne zaman ararlarsa." "Sana yardım edemez miyim, Ethan?"

Başını tekrar salladı, duygulanmıştı. "Hayır, bununla olmaz. Ama sorduğın için teşekkürler. Bunu hep yapar mısın?"

"Ne yapmak?"

"Hiç tanımadığın insanlara yardım etmek mi? Önce dünkü yaşlı kadın, şimdi de ben."

Gülümsemesi garip bir şekilde kendini küçümsüyordu. "Etrafta gizlenen tek sen değilsin. Ayrıca, seni daha iyi tanıyacağımı sanıyordum." Elini çekmeden önce onun avucunu okşadı. "En son ne zaman uyudun Ethan? Ve El'de kestirmekten bahsetmiyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Bütün bir gece boyunca mı? Sanırım Perşembe günüydü."

"O zaman git biraz uyu." Ona sabit bir şekilde baktı. "Wrigleyville'de, dün gece yemek yediğimiz yerin yanında bir sosislı sandviççi biliyorum. Şehirdeki en iyi sosisliler orada."

Bunun üzerine gülümsedi. "Bana mı teklif ediyorsun? Caroline'ın yardımı olmadan mı?"

O da gülümsedi ve adamın kalbi göğsünde küçük bir dans yaptı. "I Sanırım öyleyim. Bu akşam yediye ne dersin? Eğer orada olmazsan anlayışla karşılarım." "Eğer bağlanırsam, sana nasıl ulaşabilirim?"

Yüz ifadesi acılı ve temkinli bir hal aldı. "Sana Betty'yi aramanı söylesem kızarmısın?"

"Hayır," dedi ve onun rahatladığını gördü. Ve geçmişte kimin ona beş dakika içinde iki kez öfkesini soracak kadar kızdığını merak etti. Cebinden bir kartvizit çıkardı. "Sana verdiğim numara benim cep numaram. İhtiyacın olursa beni ara."

". " Saatine baktı. "Artık işe dönmem gerekiyor."

"Arabana kadar sana eşlik edeyim."

Kafenin dışında onun elini tuttu ve arabasına doğru rahat bir sessizlik içinde yürüdüler, ama oraya vardıklarında ona döndü, gözleri temkinliydi. "Bana hiç soru sormamana ya da beni kontrol etmemene şaşırdım. Neden?" Bu düşünce onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

"Dün gece zamanım yoktu."

"Peki ya bugün? Bugün beni kontrol edecek misin?"

Bunun ne kadar kolay biliyordu. Ama başını iki yana salladı. "Hayır. Çünkü şimdilik bilmem gerekeni biliyorum."

"Şimdilik," diye tekrarladı. ". Yedi o zaman. sürece."

"Dana, bekle." Ellerini Dana'nın omuzlarına koydu ve onu nazikçe kendisine doğru çevirdi. "Aslında bilmem gereken bir şey var."

Gözleri bir kez daha temkinli bir şekilde kırıştı. "Ne?"

"Sadece bu." Ve başka bir uyarıda bulunmadan başını ve dudaklarını nazik bir keşif olması amaçlanan bir öpücük aldı, ancak boğuk bir her şeyi değiştirdi, ona açıldı, öpücüğü iffetli bir gagalamadan ağzı açık ve tamamen cinsel bir öpücüğe dönüştürdü. Öne doğru bir adım attı, vücudunu arabasına doğru sıkıştırdı ve kollarını boynuna doladı ve vücudunu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı, anında uyumlarını mükemmelleştirdi. Adam itti, kadın bastırdı ve adam daha ne olduğunu anlamadan avuçları kadının göğüslerini kavradı.

Başparmakları meme uçlarına değdi ve kollarının arasında kaskatı kesildi.

Böyle olmasını planlamamıştı. Sadece bir öpücük olacaktı ama kadının vücudunun onunkiyle bütünleştiğini hissetmek onu kontrolünün sınırına getirmişti. Bir dakikadan kısa bir süre içinde düşünebildiği tek şey onun bedeninin derinliklerine gömülmek, sıcak ve sıkı bedeninin kendisini sardığını hissetmekti. Ama kahretsin, gün ışığında işlek bir caddede duruyorlardı. Ve umurunda değildi.

Kontrolünü elinde tutan Ethan geri adım attı. Ellerini yanlarına indirdi. Kalbinin yeniden normal bir şekilde atmaya , kasıklarındaki acı verici ağrının azalmasını bekledi. Ellerinde yumuşacık bir his uyandıran kolsuz polo tişörtünün içinde göğüsleri inip kalkarken dilinin ucuyla dudağını yoklamasını izledi. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Gözleri geniş ve çalkantılıydı ama özür dilemeden bakışlarını karşıladı. "Ben değilim."

Parmak uçlarını onun nemli dudaklarına götürdü ve dudaklarının şeklini çizdi. Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek . Artık biliyordu. Ayrıca basit bir öpücükle asla tatmin olamayacağını da biliyordu. Cehennem, hiçbir şey olmamıştı

Bu konuda basit. Derin bir nefes aldı. "Dana?"

"Evet?"

"Dün gece bunu yapmayı gerçekten çok istedim. Bunu tekrar yapmayı gerçekten çok istiyorum."

"Ben de öyle."

Tuttuğu nefes bir tıslamayla dışarı çıktı. "Ama şu anda yeterince zamanım yok."

"Ben de." Arabasına bindi, sonra yüzünü çevirip ona baktı ve gözlerindeki sıcak ihtiyaç adamın yumruklarını sıkmasına neden oldu. "Arabada görüşürüz. yedi."

Orada durmuş, asfalta yapışmış, kadının arabasını otoparktan çıkarıp caddeye çekmesini izliyordu. Cep telefonu çaldığında kadın gözden kaybolmuştu.

"Kahvaltını bitirdin mi?" Clay sertçe sordu.

Ethan bir nefes verdi. "Evet."

"O zaman belki de işinizin başına dönmek istersiniz."

Clay'in ses tonundaki bir şey ensesindeki tüyleri diken diken etti. "mu geldi?"

"Başka bir e-posta. Benim için izini sürebileceğin bir yere gitmeni istiyorum."

Ethan hızlı bir koşuyla arabasına doğru yola koyuldu, kalbi birkaç dakika önce Dana Dupinsky'yi kollarına aldığı anda olduğundan daha sert atıyordu. "Otel odama gitmem için bana on beş dakika ver. Ne yazıyor?"

"Alec hâlâ hayatta."

"Öldüğünü söyleyeceklerini sanmıyordum. Bir bağ var mıydı?"

"Alec ikiz yatakta yatıyordu. Yatak örtüsünün deseni beyzbol ve futbol toplarıydı."

Ethan kaşlarını sertçe çattı. "Şimdiye kadar kaldığım hiçbir otelde yatak örtüleri yoktu. Sanki onu birinin evinde saklıyor."

"Ben de öyle düşünüyordum. Alec'in elinin hemen altında bir gazete parçası var, dünün tarihi. Şehir adının olduğu üst kısım ."

Dün itibarıyla Alec hâlâ hayattaydı. Ethan'ın kanı beynine hücum etti. "Kesilip resme yapıştırılmış olabilir mi?"

"Buna siz karar vereceksiniz. Sana e-postayı gönderdim. Ayrıca Vaughn'lara polise gitmedikleri için iltifat etti ve fidye şartlarını açıkladı. Onu tekrar görmek istiyorlarsa beş milyon doları gözden çıkarmaları gerekiyor. Ayrıntılar ileride."

Ethan arabasının önünde aniden durdu. "Stan'in o kadar parası yok." Clay tereddüt etti. "Evet, dostum, var."

"Nasıl aldığını bilmek istiyor muyum?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum ama sanırım cevabım hayır."

"Lanet olsun."

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 07:30

E-posta iyi gitmişti. Rickman'ın dizüstü bilgisayarına bile ihtiyacı yoktu. Fotokopi dükkânındaki halka açık bilgisayarda Yahoo! mail hesabı açmak çok kolaydı; tezgâhtar, Sue'nun küçücük atletinin içinde sallanan göğüslerini görünce şaşkınlıktan kimliğini kontrol edememişti. Bu iyi bir şeydi çünkü Alicia Samson, Morgantown'daki bir gazetede yapılan araştırmaya göre Sue'dan beş santim daha kısa olmakla kalmıyor, dün itibariyle kayıp ilan edilmişti. Kimliği bundan sonra işe yaramazdı.

Şimdi Leroy Vickers'ın iş yerinin önünde durmuş, onun dışarı çıkmasını bekliyordu. Bu, Vickers'ın sabahki ikinci teslimat turu olacaktı. Sue bunu biliyordu çünkü "yapılacaklar" listesindeki herkesin hareketlerini takip etmeye özen göstermişti. Vaughn hariç hepsini kendi başına bulmuştu. Vaughn'u bulmak için James'in yardımına ihtiyacı vardı. Florida'da yaşlı kadının izini bulmuş ve Sue oradan devam edebilmişti. Artık ona ihtiyacı kalmamıştı ve şimdi onu öldürürken de aynı titizliği göstermiş olmayı diliyordu.

Yaşlı kadınla olduğu gibi. *Çünkü artık James beni durdurmak için her şeyi yapacaktır.*

Endişeyle etrafına bakındı, sonra da paranoyasına lanet okudu. James Chicago'daydı ve nerede olduğunu öğrenmek için eski arkadaşlarına ödeme yapmaya çalışıyordu. Ama Donnie Marsden, Earl ve Lucy'lere gittiği günden beri ondan hiçbir haber almamıştı. Ve Sue ne Donnie'ye ne de diğerlerine nerede olduğunu söylemeye niyetliydi. Açgözlü olurlarsa diye.

Düzeltti. Leroy Vickers'a nerede olduğunu söyleyecekti. Yakında. Etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra Vickers'ın kullandığı çamaşır dağıtım kamyonetinin arkasına geçti. İş küçük bir teselli kaynağıydı. Hapisten çıktığında doğru dürüst yasal bir iş bulamamıştı ve uyuşturucu işinde kimse ona bir metrelik sopayla bile dokunmak istemiyordu. Çünkü . Kendi adamlarından birine sırtını dönmüştü. Donnie'yi ele verseydi, hapiste ölmüş olabilirdi. O günlerde Sue'nun o kadar gücü yoktu.

Şimdi yaptı.

Sonunda dışarı çıktı ve direksiyonun arkasına geçerek patronu hakkında kötü bir şeyler mırıldandı. Yıllar geçtikçe kendini bırakmıştı. Kolları ve bacakları sarkmıştı. Öte yandan o, bu ana ve onu takip edecek diğerlerine hazırlanmak için demir pompalıyordu. Sue, arabayı bir arka yola çekip kollarını koltuğa dolamadan ve bıçağının ucunu adamın boğazına dayamadan önce bekledi. Sağ elinde bıçak, sol elinde ise uzun bir koli bandı vardı. Koli bandını adamın ağzına yapıştırarak onu susturdu.

"Sürmeye devam et," dedi, adamın vücudunun gerilmesinin tadını çıkararak. "İki elin de direksiyonda olsun." Adam yutkundu ve bıçağın keskin ucu derisini ısırdı. "Geri döndüm, Vickers," diye mırıldandı. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Onun tek

Sue'nun tepkisi, bıçağı uzaklaştırmak için koltuğuna geri bastırmak oldu. Sue daha da bastırdı ve sol eliyle kot pantolonunun silahını çıkarıp adamın şakağına dayadı.

"Şuradaki sokağa çek." Öyle yaptı, vücudu artık felç geçiriyormuş gibi titriyordu. "Neyi hak ettiğini düşünüyorsun, Vickers? Hayatımın beş yılının değerinin ne olduğunu düşünüyorsun?" Kalbi beklentiyle çarpmasına rağmen bunu sakince sordu. "Bana ne borçlu olduğunu düşünüyorsun, Leroy? Merak etme. Tahsil etmek için buradayım. Faiziyle birlikte. Minibüsü park et."

Ve tam da bu an için alıştırmayı yaptığı bir hareketle, önce birini, sonra diğerini olmak üzere iki bileğine birden vurdu. Adam acı içinde bağırdı ama bu sokak bir ilkokulun arkasındaydı ve yılın bu zamanında ıssızdı. Kimse onu duyamazdı. Kollarını göğsüne yaklaştırdı, elleri artık işe yaramıyordu. Bileklerinden kan . Eğer daha fazla vakti olsaydı, burada oturup kan kaybından zayıf düştü. Ama zamanı yoktu. Dupinsky gittiğini fark etmeden önce sığınağa geri dönmeliydi. Çocuk uyanmadan önce.

"Şimdi beni dinle, seni küçük korkak," diye mırıldandı onun iniltileri arasında. "Bıçağı alacağım. Bu koltuktan yuvarlanmanı istiyorum. diz çök." Öndeki iki koltuk arasında, kadının emrine itaat etmesine kadar boşluk vardı. "O zaman buraya, dizlerinin üzerine sürünerek gelmeni istiyorum." Silahı adamın şakağına dayadı. "Şimdi yap."

Yuvarlandı ve iki koltuğun arasına bir alabalık gibi kondu. Minibüsün arka girintilerine geri geri gitti. "Şimdi sürün, Vickers. Tıpkı lanet bir köpek gibi."

Başını kaldırdı, gözleri acı ve umutsuz korkudan çılgına dönmüştü. Ve süründü. "Yere yat." Silahıyla bir çamaşır yığınına işaret etti. "Şarküteriden ve bakkaldan kovulman iyi olmuş," dedi Sue eğlenerek.

"Bu çamaşırhane minibüsü çok daha kullanışlı. Burada temizlenebileceğim."

Gözleri büyüdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak çantalara doğru büzüldü.

"Evet, son altı aydır seni izliyordum, sadece bu anı bekliyordum. Aramızda kırılan tek kişi sendin,

Vickers. Aramızda kolay yolu seçen tek kişi. Şaşırdım.

diğerleri seni şimdiye kadar yok etmedi. Ama sonra, kimse benim kadar uzun yıllar hizmet etmedi."

Hızla önce kalçalarına, sonra dizlerine bir iğne sıktı. Kaçamıyordu ve elleri de işe yaramıyordu. Sırt üstü yatmış kıvranıyordu, boğuk acı iniltileri kulaklarına müzik gibi geliyordu. Silahı bir kenara bıraktı ve bıçağı adamın görmesi için tuttu. "O mahkeme salonunda oturdun ve onlara her şeyi anlattın.

Her şey," diye tısladı. "Sen topsuz bir solucansın. Mecazi anlamda tabii ki."

Parmağını bıçağın üzerinde gezdirdi. "Şimdi gerçek anlamda da bir solucan

olacaksın." Ona anlaması için bir dakika verdi, sonra dehşet gözlerini

doldurduğunda hareket etti ve bıçağı kasıklarına sapladı. Adam çığlık attı, ses

boğuk çıkıyordu. Keşke bandı koparmaya cesaret edebilseydim diye düşündü.

Onun çığlığını duymak için. Bunun yerine bıçağı geri çekti ve tekrar sapladı. Ve

tekrar. Duygu, güç onun içinde yuvarlandı. Orgazmdan daha baş döndürücü ve iki kat daha güçlüydü.

Şimdi sessizdi, gözleri kafasının içinde geriye doğru dönmüştü. Ama ölmemişti.

Henüz değil. James'i yarım bıraktıktan sonra, aynı şeyi yapmak üzere değildi.

yine hata yaptı. Bıçağını, teslim edeceği kabarık beyaz havluya sildi ve dokuz milimetrelilik şarjörün geri kalanını adamın kafasına boşalttı. *Artık* ölmüştü.

Temizlenip barınağa dönmek için yeterli zamanı vardı. Belki bir paket sigara bile alırdı. Biri gitti, dördü kaldı. Büyük final Vaughn'la olacaktı.

Wight's Landing, 2 Ağustos Pazartesi, Doğu 9:00 (Merkez 8:00)

Şerif Louisa Moore adli tabibin ofisinin kapısının önünde durakladı.

Kehoe bir mikroskobun üzerine eğilmiş oturuyordu. Kadın cama hafifçe vurdu ve Kehoe onu içeri davet etti.

"Haklıydın Lou," dedi Kehoe. "Sahildeki kimliği belirsiz kişi intihar etmedi."

Lou şaşırmadan bir kalçasını masasına yasladı. "Bir adamın intihar etmek için boxer'ıyla bir yabancı'nın kulübesine gitmesi mantıklı gelmiyor. Otopside ne buldunuz?"

"El ve deri altı morarması. Vücut çok şişkin olduğu için deri yüzeyinde göremezsiniz ama slaytlar yalan söylemez."

"Yani biri beynini önce onu bağlamış." Kehoe gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Öyle görünüyor." "Ölüm zamanını daha iyi tespit edebilir misin?"

"Çarşamba , saat bir ile dört arasında."

Lou etkilenmiş bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bu oldukça spesifik bir zaman aralığı."

"Böcek örneklerini Georgetown Üniversitesi'nde tanıdığım bir adli entomologa gönderdim. Larva gelişim döngülerine dayanarak, baktığımız zaman dilimi ."

"Stan ve Randi Vaughn Çarşamba sabahı hâlâ Annapolis'teydi," diye düşündü Lou. "Kaldıkları otel Cuma sabahı geç saatlerde, on bir civarında çıkış yaptıklarını doğruladı."

Kehoe gözlerini kırıştırdı, kalın lenslerinin ardındaki gözleri baykuş gibiydi. "Sence onlar da mı işin içinde?"

Omuz silkti. "Dün sabah ifadelerini aldığımda tedirgindiler."

"Tatilde olsaydınız ve tatilden dönseydiniz siz de gergin olabilirdiniz. Bu adamı kulübenizde bulmak için yan geziye çıkmışsınız," dedi Kehoe hafifçe. "Dün sabah iki yardımcınızın kahvaltılarını Vaughn'ların rıhtımının kenarına yığıldıklarını hatırlıyor gibiyim."

"Müthiş bir keşifti, hakkını vereyim," dedi, "ama yine de Bay ve Bayan Vaughn'un söylediklerinden çok daha fazlasını bildiklerine dair bir his var içimde."

"Bu sizin yetki alanınız Şerif. Stan Vaughn'un ailesinin çok iyi insanlar olduğunu söyleyebilirim. Onları yıllardır tanırım."

"Huxley ailelerin yaz için geldiğini söyledi." Huxley, Lou'nun baş yardımcısıydı, kasaba ve sakinleri hakkında gerçek bir yürüyen ansiklopediydi. Lou, Huxley'nin Wight's Landing'den uzakta olduğundan daha fazla su altında kalmıştı ama bu küçük Rockwellian kasabasında hemen hemen aynıydı.

"Son birkaç yıldır bu doğrudur. Son zamanlarda Stan işi satın aldığından beri seyahat etmeye başladılar."

"Stan Vaughn ne iş yapıyor?" Bu onun için merakтан öte bir . Bu intihar bir cinayet olduğuna göre, genç adam hakkındaki içgüdüleri Vaughn'lar önemliydi.

"Dick'in Baltimore'da bir elektronik mağazası vardı, ama son birkaç yılda Stan işi büyüttü, oh, bilmiyorum, Virginia'dan New York'a kadar tüm sahilde yirmi veya daha fazla mağazaya ulaştı. Her neyse, iş o kadar başarılı oldu ki Dick emekli oldu ve Edna ile birlikte dünyayı dolaşmaya başladılar. Hatta az önce Londra'dan bir kartpostal aldım."

"John, otopside cesedi teşhis etmemize yardımcı olabilecek başka bir şey elde ettin mi?"

"Çürükler dışında otopside başka bir şey çıkmadı. Ölümü. Ölüm sebebi kesinlikle av tüfeğinin ateş almasıydı. Bay Doe yaklaşık yirmi beş yaşındaydı. Parmak izleri sistemde yok ve ağzı Patlama yüzünden diş kayıtları yok oldu. Eğer onu kayıp bir kişiyle eşleştirebilirsek, elbette DNA eşleştirmesi yapabilirim. Ancak karşılaştırılacak bir şey olmadan, kimlik tespiti konusunda size yardımcı olamam."

"Dün ve bu sabah kayıp kişileri tekrar gözden geçirdim. Kimse eşleşmedi."

"Eğer tatildeyse, eve dönmesi gerekene kadar özlenmeyebilir." Telefon çaldı ve masasının üzerinden telefonu açtı. "Adli tabibin ofisi. Kehoe konuşuyor. Evet, kendisi burada." Lou'ya telefonu uzattı. "Telefon size."

"Ben Şerif Moore."

"Günaydın, Şerif. Adım Dedektif Janson ve Batı Virginia, Morgantown'daki Cinayet Masası'ndanım. Umarım önemli bir şeyi bölmüyordumdur."

"Adli tabiple görüşüyordum ama işimiz bitmek üzereydi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir davayı araştırıyorum ve yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Lou, Kehoe'nin sandalyelerinden birinin koluna oturdu, ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Elbette."

"Cuma sabahı ana otoyolumuzdaki ormanlık alanda genç bir kadın cesedi bulduk. Ölüm saati gece yarısı ile altı arasındaydı. Perşembe, bir gün önce."

"Ölüm nedeni?" Lou sertçe sordu.

"Kafaya dokuz milimetre. Neden?"

"Çünkü benim de bir John Doe'm var, yaklaşık yirmi dört saat önce vuruldu. Seninkinden önce. Hoparlörü açabilir miyim? Sadece ben ve adli tabibimiz John Kehoe varız."

"Elbette." Janson devam etmek için kadının hoparlöre basmasını bekledi. "Jane Doe'mun artık bir adı var, Şerif. Sizi bu yüzden aradım. Parmak izlerini Cheryl Rickman ile eşleştirebildik. Bayan Rickman'ın parmak izleri Baltimore okul bölgesinde kayıtlıydı. Oradaki bir ilkokulda konuşma terapistiymiş. Ailesine haber verdiğimizde bu hafta Wight's Landing'de tatilde olması gerektiğini söylediler."

Janson "konuşma terapisti" deyince Kehoe kaskatı kesildi. "Tatilde mi?" diye sordu.

"Evet. Özel terapist olarak bir işe girdi ve işverenleri ondan sahildeki evlerine gelmesini istedi. Vaughn adında bir aile için çalışıyordu. Onları bulmamıza yardım edebilir misin?"

"Evet, yapabiliriz." Lou sarsılmış görünen Kehoe'ye döndü. "Vaughn'lar neden bir konuşma terapisti tutsunlar ki John? İkisinin de konuşma terapisti yok. engel."

Kehoe derin bir nefes aldı. "Hayır, terapist oğulları Alec içindi. O sağır." Lou gözlerini kıstı. "Dün o evde hiç çocuk yoktu, John."

"Belki de onu Baltimore'da arkadaşlarının yanına bıraktılar ya da sadece kendileri tatile çıktılar."

"O zaman neden konuşma terapistini davet ettiniz?"

Kehoe başını salladı. "Bilmiyorum."

"John Doe'nun öldürüldüğünü öğrendik, Janson. Bunu her kim yaptıysa intihar süsü vermiş. Cesedi Vaughn'ların arazisindeki bir kulübede bulduk. Ben de tam oraya gitmeye hazırlanıyordum. Onlarla Cheryl Rickman hakkında konuşmamı ister misin?"

"John Doe'daki şüpheliler onlar mı?"

"Hem Çarşamba hem de Perşembe günü için mazeretleri var," dedi, "yani doğrudan değil, hayır."

Lou, Janson'ın ucundaki kâğıt hışırtılarını duyabiliyordu. "Birbirimize yardımcı olabiliriz, Şerif. Cheryl Rickman'ın ailesi bir nişanlısı olduğunu söyledi. Adı Paul McMillan. Bayan Rickman'ın kayboluşuyla ilgili onu sorgulamak için izini bulmaya çalışıyordum."

"Dur tahmin edeyim," dedi Lou. "Beyaz erkek, yirmi beş, beş-on bir, yetmiş beş?"

Janson iç çekti. "John Doe ile tanış. Evet, Vaughn'larla konuş. Belki bu çiftin öldürülmesine neden olabilecek herhangi bir şeye ışık tutabilirler."

"İrtibatı koparmayacağım." Lou hattı kapattı, sonra Kehoe'ye döndü. "Özür dilerim John."

Kehoe'nin çenesi sıkıştı. "Stan'i çocukluğundan beri tanırım. O katil değil."

Vaughn'un mazereti sağlam olduğu için tartışmayacaktı. Şimdilik.

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 9:45

Ethan arabasının koltuğuna çöktü, kravatını çekiştiriyordu, telefonu kulağındaydı. "*Lanet olsun*. Onu iki saatle kaçırdım. İki gün de olabilirdi."

"Bu sefer yüzünü gördün mü?" Clay sordu, sesi sertti.

"Hayır, aynı lanet şapka. Fotokopi dükkânındaki tezgâhtar bana bir tarif verdi ama yüzüne bakmıyordu." Ethan motoru çalıştırdı ve klimayı açtı. "Şort ve küçük bir tişört giyerek içeri girdi. Tezgâhın arkasındaki zavallı ineğin her küçük sallantıyı gördüğünden emin oldu."

"Farlarıyla onu kör etti, ha?"

"Lanet olsun. Kauçuk bir Nixon maskesi takıyor olabilirdi ve adam bunu fark etmezdi. Sadece kırk yaşın altında olduğunu söyleyebilirdi. Güvenlik videosu porno film gibi oynuyordu."

"Anladığım kadarıyla açıkta kalan deride herhangi bir dövme ya da tanımlayıcı başka bir özellik yok."

"Belki de. Omzunda bir şey vardı. Makyajla kapattığı için ilk başta neredeyse fark etmedim ama parasını adama vermek için tezgâhın karşısına eğildiğinde gömleğinin askısı kaydı ve bir leke aldığını fark ettim."

Clay'in ses tonu onaylayıcıydı. "İyi göz."

"Teşekkürler." Ethan yüzünü buruşturdu. "Gözlerim kumla ovulmuş gibi hissediyorum."

"Peki, biraz daha açık tut. Bu yeni e-posta Rickman'ın bilgisayarından mı geldi?"

"Hayır, bir Yahoo! mail hesabı açmış. Dizüstü bilgisayarını yanında değildi."

"Nedenini merak ediyorum. Peki ya kimlik?"

"Yine Alicia Samson'ın kartını kullanmış. Görevli, kartı kullanmasını istemediğini, limitine çok yakın olduğunu söyledi. O sadece kartı tuttu. Sonra da nakit ödedi. Aynı şeyi Morgantown'da da yaptı."

"Yani kartın çalıntı olduğu bildirilirse kimse onunla ilişkilendiremeyecek. Parmak izi alabilir miyiz?"

"Klavyeyi önce ve sonra sildi. Başka hiçbir şeye dokunmadı." "Kahretsin. Peki, sırada ne var?"

"Video kopyalama ekipmanı almak için bir elektronik mağazasına gidiyorum. Çocuğa kaseti kopyalamaya yetecek kadar ödünç vermesi için yüz dolar verdim. Saklamaya çalıştığı şeyin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için onu geliştirmeye çalışacağım."

"Kelime oyunu yapmıyorum."

Ethan yorgun bir kahkaha attı. "Senin ortaokul şakaların için çok yorgunum. Lanet ekipmanı satın alacağım, lanet kaseti kopyalayacağım, orijinalini muhtemelen avuçlarında tüyler çıkana kadar tekrar oynatacak olan görevliye iade , sonra da otelime dönüp uyuyacağım."

Clay bir dakika sessiz kaldı. "En iyi plan bu. Uyandığında beni ara."

Dahası da vardı. Dehşet Ethan'ın üzerine çöktü, yoğun ve boğucu. "Ne var Clay?"

Clay iç çekti. "Cheryl Rickman öldü, Ethan."

Pişmanlık parçaladı. Kadın Alec'i korumak için hayatını vermişti. "Bunun olacağını biliyordum. Yine de umuyordum. Nereden biliyorsun?"

"Siz bu son e-postanın izini sürmeyi bitirdikten hemen sonra yeni şerif . Şerif Louisa J. Moore. Morgantown'daki polisten duymuş."

Cheryl'in cesedini Cuma günü buldu. Artık kulübeden aldığı cesedin Paul McMillan olduğunu biliyor."

"Sen de mi oradaydın?"

"Evet. Bize sürpriz yaptı. Gitme şansım olmadı. Arkadaş olduğumu söyledim ama inanmadı. Bir polis tanıyordu. Stan ve Randi'nin bir şeyler sakladığını biliyor."

"Bir şey mi söyledi?"

"Hayır, ama anlayabiliyordum. Cheryl'in neden Paul'le birlikte burada olmadığını sordu. Stan ona Cheryl'e bir hafta izin verdiklerini çünkü Alec'i ailesiyle kalması gönderdiklerini söyledi. Şerif gözlerinin içine baktı ve 'Londra onun yaşındaki bir çocuk için harika bir deneyim' dedi."

Ethan kendini hasta hissetti. "Stan'in ailesi İngiltere'de mi? Lanet olsun. Stan bunu bize hiç söylememişti."

Clay'in kıkırdaması tamamen mizahtan yoksundu. "Stan bize pek çok şey anlatmadı, E, ama buna sonra geleceğiz. Moore doğrudan bana baktı. Adli tabibin Vaughn'larla iyi arkadaş olduğunu, geçen hafta bir kartpostal aldığını söyledi. Stan'in yalan söylediğini bildiğini bilmemi istedi. Bu arada çok da iyi yaptı. Hiç ter dökmedi."

Ethan başparmaklarını göz çukurlarına bastırdı. "Harika."

"Tam bir performanstı. Sonra Moore sakince McMillan'ın intihar etmediğine dair kanıtları olduğunu söyledi. Stan şaşırmış gibi davrandı ama Randi'nin beti benzi attı. Sonra Moore gözlerimin içine baktı ve evi arayıp arayamayacağını sordu."

Stan'e McMillan'ın cesedini bulduğunu bildirmesi için ısrar ettiklerinde istedikleri buydu. Yerel polisin onları katile götürecek bir şey bulmasını istemişlerdi. Yine de bir sürü üniformalının sahil evine akın düşüncesi Ethan'ın midesini bulandırmıştı. Bunun Randi'ninkine ne yaptığını ancak hayal edebilirdi. "Ve sen dedin ki?"

"Misafir olduğumu söyledim. Bu ev sahipleri Vaughn'lara bağlıydı. Ama Randi çok sakın bir şekilde Moore'un arama izni olup olmadığını sordu. Şaşırdım."

beni deli etti. Moore sadece hayır dedi ama bir tane alabileceğini söyledi. Randi nezaketle ona kapıyı gösterdi."

Ethan ne söyleyeceğinden emin değildi. "Randi'nin içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Uzun sürmedi. Moore uzaklaştıktan sonra Randi tuvalete koştu ve . Stan, onu McMillan'ın cesedini ihbar etmeye zorlayarak Alec'in ölümüne neden olacağımı söyledi."

Ethan, "Tanrım, umarım öyle değildir," diye mırıldandı.

"Hiç sanmıyorum, E. Moore gittikten sonra kısa bir araştırma yaptım. Buraya gelmeden önce Boston'da Özel Kurbanlar'da çalışmış. Muhtemelen en az bir ya da iki çocuk kaçırma olayında çalışmış. Bence onu içeri tıkmanın zamanı geldi."

"Clay, Alec'i kaçıran kadın polise gitmediğimizi biliyor. Bu sabahki e-postasında öyle dedi. Şu anda evi izleyen biri olabilir. Öldürebileceğini biliyoruz. İki kişi öldü. Alec'i de öldürseydi vicdanım rahat etmezdi."

Clay, "Polisin bu işe karışmadığını bilmek için yerel gazeteyi internetten okumuş olabilir," diye itiraz etti. "Ya da belki sadece iyi bir tahmindir. Her iki durumda da onu öldürmeyeceğini bilmiyoruz."

Ethan soruyu düşündü, ruhunu yokladı. Polise söylemeliydiler. . Sonra zihninde Alec'in, kadının onu otobüsten sürüklediği halini gördü. Sersemlemişti, büyük ihtimalle uyuşturulmuş ama hâlâ hayattaydı. Ve bugünün ekinde dünkü kâğıt parçası vardı. Dün itibarıyla hala hayattaydı. Gerçek şu ki, Alec *hâlâ hayattaydı*. Ethan'ın onu bu şekilde tutması gerekiyordu. "Alec'in hayatını riske atmaya hazır mısınız?"

Aralarında uzun, çok uzun bir sessizlik oldu, sonra Clay içini çekti. "Hayır."

"Eğer biri söyleyecekse, bu Randi ve Stan olmalı. Vicdanımda daha fazla ölü Vaughn istemiyorum."

"Richard senin hatan değildi Ethan," dedi Clay sert bir sesle. "Eğer işler tersine dönseydi, ölen sen olurdun."

"Biliyorum," dedi Ethan acı acı, sonra Dana'nın birkaç saat önceki sözlerini düşündü. *Bazen hayatta kalan kişi olmak zordur.* "Biliyorum," diye tekrarladı yorgunca.

"Yorgunsun. Git kandırmaca ekipmanlarını al, sonra uyu. Gerekirse bir hap al."

Haplar. Ethan'ın aklına bir düşünce geldi. "Alec'i uyuşturmak için kaç tane Fenobarbital hapi gerektiğini bulabilir misin? Randi'ye sormadan. Onu korkutmak istemiyorum."

Ethan neredeyse Clay'in daha dik oturduğunu duyabiliyordu. "Randi şişede tatil için ihtiyaç duyacağından biraz daha fazla olduğunu söyledi. Eğer Hooter'ın kızı onu uyuşturuyorsa, yakında yeniden doldurması gerekecek."

"Ben de öyle düşünüyordum. Bu sabah kullandığı yerin eczaneleri araştıracağım. Belki yeniden doldurmak için gitmiştir."

"Bu, tüm bu kabus başladığından beri sahip olduğumuz ilk proaktif plana benziyor."

"Katılıyorum. Bu kaseti analiz etme fırsatım olduktan sonra sizi arayacağım."

"*Bekle.* izin vermeyeceğim. Kahvaltı, dostum. Bu da neydi şimdi?"

Ethan bir nefes aldı ve kalbi rahatladı. Dana Dupinsky'nin samimi kahverengi gözlerini düşünmek bile bozmaya yetmişti. "Yumurta ve domuz pastırması."

"Bana hakaret etme. Bana ondan bahsedecek misin?" "O

olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum Ethan. İyi mi?" Clay'in sesinde hoş olmayan bir vardı.

"Neden birdenbire *kahvaltımla* bu kadar ilgilenmeye başladın?"

"Çünkü sen *kahvaltının* dikkatini dağıtmasına asla izin vermedin. *öncelikler.*"

"Önceliklerimi biliyorum Clay," dedi Ethan sertçe. "Benim önceliğim Alec."

Sinirli bir huff. "Kahvaltı yapmayalı çok uzun zaman oldu dostum."

Ethan kaşlarını çattı. En son ne kadar zaman önce yemek yediğini çok iyi biliyordu.

Kahvaltı. Dakikasına kadar. Birkaç saat önce kendini Dana Dupinsky'nin olgun vücudunun sıcaklığına bastırılmış bulduğunda bu bilgi özellikle keskinleşmişti.

Ethan hâlâ bir şey söylemiyordu ve acı dolu bir sessizlikten sonra Clay devam etti. "Jill'den sonra düzenli bir kadın diyetin vardı. Sonra çölden eve döndün ve Sanırım bir münzevi oldun. Kabul etmelisin Ethan, iki yıl ilişkisiz ve birdenbire odaklanmaya en çok ihtiyaç duyduğun anda biriyle tanışyorsun. Bunu anlamak zor."

Ethan iki yanağını da içine çekti. "Benim ilişkilerimi anlamak senin işin değil."

"Sen benim arkadaşımsın, Ethan. Sadece incindiğini görmek istemiyorum." "O bana zarar vermez."

"Kasıtlı olarak değil. Ama seni Alec'i bulmaktan alıkoyarsa kendinden nefret edersin."

Bu, yelkenlerindeki rüzgârı alıp götürdü. "Clay, durum biraz karışık. O ..." Zihninde bir paralellik aradı. "Sen hiç denizdeyken çok kötü bir fırtınaya yakalandın mı? O kadar kötü ki, oradan sağ salim çıkacağından emin olamadın mı?"

"Bir ya da iki kez."

"Hiç denizin oldu mu? Sanki fırtına hiç olmamış gibi?"

"Hayır."

"Dün sabaha kadar ben de bilmiyordum." Arabasını fotokopi dükkânının otoparkından çekti. "Gitmem gerekiyor. Elektronik mağazası yakında açılacak."

Dokuzuncu Bölüm

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, Saat 10:00

"Beni mi görmek istedin?"

Dana bilgisayarından başını kaldırdı ve Jane Smith'in sıcak gülümsemesiyle karşılaştı. "Otursana." Jane oturdu, gözleri haliya sabitlenmişti. "Konuşmadan önce yerleşmeniz için size bir iki gün vermek istedim. Nerede olduğunu anlamak istiyorum nereden geldiğinizi, nereye gitmek istediğinizi."

"Gitmek mi? Nereye gideyim? I . . . Daha yeni geldim."

Jane'in sesinde titrek bir korku vardı, elleri dizlerinin arasında sıkıca kenetlenmiş, sırtı kamburlaşmıştı. "Bugün değil Jane. Ama bir noktada ayrılmak ve kendinle Erik için bir hayat kurmak isteyeceksin. Nasıl bir hayat istediğin hakkında düşündün mü?"

Bir omzunu kaldırdı. "Artık dayak yemek istemiyorum."

Bu ortak bir nakarattı. "Bu iyi bir başlangıç. Bana önceki hayatınızdan bahsedebilir misiniz?"

"Kocam içki içerdi. Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda beni döverdi ki bu neredeyse her gün olurdu."

"Peki ya Erik?"

"Peki ya o?" diye mırıldandı.

Ne olmuş ona? Ne soru ama. "O çok sorunlu bir genç çocuk." Başını

kaldırdı, garip gözleri kasvetliydi. "Babası ... ona zarar verdi."

Dana buna inanabilirdi. Çocuk burada kaldığı iki gün boyunca hiç göz teması kurmamıştı. Onu her kontrol ettiğinde yatağında top gibi kıvrılmış halde bulmuştu. Ona bir kez dokunmaya çalıştığında

sanki onu yakmış gibi irkildi. Ve biri yakmıştı. Son zamanlarda. "Nasıl, Jane? Babası onu nasıl incitti?"

"Bazen onu dövdüm. Yüzünü yaktım. Bu yüzden ayrıldım." "Erik'le konuşmak istiyorum."

"Hayır." Hızlıca ve hararetle söylendi. "Yeterince şey yaşadı."

Dana sandalyesinde arkasına yaslandı ve kadının büzülmüş halini inceledi. "Onu daha fazla incitmek istememeni anlıyorum Jane, ama Erik'in yardıma ihtiyacı var. Belki de benim ona verebileceğimden daha fazlasına."

Başını kaldırdı ve Jane'in gözleri yaşlarla dolup, gözbebekleri beyazdan başka bir şey görmeyince Dana irkilmemek için kendini zor tuttu. "Onu rahat bırak. Lütfen."

Rahatsız olan Dana başını salladı. ". Onunla henüz konuşmayacağım. Ama bir doktor tarafından görülmesi gerekiyor Jane. Eğer babası ona zarar verdiyse, onu kontrol etmeliyiz."

Jane'in gözleri parladı. "Kimse benim çocuğuma dokunamaz." Neredeyse bir hırıltı gibiydi ve sanki Dana kadar kendisi de şaşırmış gibi irkildi. Kadının gözleri tekrar yere düştü. "Erik hiçbir zaman iyi olmadı," devam etti, sesi şimdi daha sakindi. "Nöbet geçiriyor."

Dana, *Erik'in annesinin tam olarak doğru olmadığını* düşündü. "Ne tür nöbetler, Jane?"

"Epileptik. İlaç kullanıyor. Yakında biraz daha lazım. Keppra ve Phenobarbital."

"Şişeler sizde mi?"

"Hayır. Kocam kaybolduğunu görüp gittiğimizi anlamasın diye şişeleri bıraktım."

"Dr. Lee ile tekrar doldurması için konuşacağım. Buraya gelmeden önce ne yapıyordun Jane?"

Jane'in çenesi belli gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, evinizin dışında bir işiniz var mıydı, herhangi bir iş eğitimi aldınız mı?"

"Neden?"

Dana masasının etrafından dolaştı ve kenarına gözdağı verme hissini azaltmaya çalıştı. "Jane, Hanover House sonsuza kadar kalabileceğin bir yer değil. Kadınlar gelir, kendilerini toparlar, sonra da giderler. En fazla üç hafta kalma kuralımız var." Tabii ki rutin olarak bu kuralı çiğniyorlardı.

Nedense Dana bu gerçeği söylemekten nefret ediyordu.

"Ama gitmeye korkuyorum," diye fısıldadı. "Beni bulacak ve geri dönmek zorunda bırakacak."

Benim. Biz değil. Ben. "Nereye dönüyorsun Jane?" diye sordu ve kadın sertleşti.

"Anlamıyorsun. Güvenebileceğim tek kişi sensin. Tek güvenebileceğim güvende olacağım bir yer."

Ben güvende olacağım. *Biz* değil. *Oğlum* değil. *Ben değil. Ben.* Burada Dana'nın hoşuna gitmeyen bir düzen vardı. "Nereye, Jane?" diye tekrarladı.

Kaşları inatla çatıldı. "Fark etmez. Zaten oraya asla geri dönmeyeceğim."

"Bu senin ve Erik için iyi. Ama Erik'in istikrarlı bir eve ihtiyacı var. Bunun gerçekleşmesi için sana bir iş bulmamız gerekiyor. Erik doğmadan önce bir işin var mıydı?
doğdun mu?"

"On yedi yaşıyordum." Savunmacı bir tavırla söylenmişti, Jane'in kolları göğsünün üzerinde çaprazlama duruyordu. Ve Dana bu hareket sırasında Jane'in yara izlerini gördü.

Küçük ve hafifti, kollarının iç kısmını bilekten dirseğe kadar çaprazlama kesiyordu. Sadece bir anlık bir görüntüydü. Ama Dana'ya önünde oturan kadın hakkında çok şey anlatıyordu.

Bir keresinde Jane kendini kesmişti. İntihar girişimi olarak değil, ilk başta dikkat çekmek için. Daha sonra, o sırada kontrol edebildiği tek şey üzerinde kontrol sahibi olmak için. Kendi vücudu. Dana bunu bir kereden fazla görmüştü. yıllarca terapist olarak çalıştı. Şimdi Jane'in dünyası yeniden alt üst olmuştu. Stres genellikle

insanların alışlagelmiş başa çıkma yöntemlerine geri dönmesine neden oldu. Hem Jane'i hem de Erik'i daha yakından izlemeleri gerekecekti.

Dana şimdiki zamana odaklandı. Jane bir iş düşünmek istemiyordu ki bu alışılmadık bir durum değildi. Çoğu kadın, çoğu hayatlarında ilk kez olmak üzere, dünyada gerçekten yalnız oldukları için yapmaları gereken her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyordu.

"Bak ne diyeceğim. Neden gazetedeki iş ilanlarına bakmıyorsun, sonra da öğleden sonra grup terapisi seansımıza katılmıyorsun? Jane, sen Kocanızdan uzaklaşmak için en büyük adımı attınız. Bu, çoğu insanın hayatı boyunca yapabileceğinden daha cesurca bir adımdı. Benim işim, kendinize verdiğiniz ikinci şansı en iyi şekilde değerlendirmenize yardımcı olmak."

Jane kısa bir süre başını salladı. "Artık geri dönebilir miyim? Erik'i bu kadar uzun süre yalnız bırakmaktan nefret ediyorum."

"Elbette." Dana gazeteyi ona uzattı, Jane öylece oturup gazeteye bakarken gazeteyi eline dürtüsüyle savaştı. Sonunda Jane gazeteyi aldı, ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Dana onun ardından bakakaldı, içgüdüleri bir şeylerin çok yanlış olduğunu haykırıyordu. Ama aynı zamanda iki kadının istismara aynı şekilde tepki vermediğini de öğrenmişti. Oturdu ve notlarını almayı bitirdi, gerçeğe geri döndüğünde derin düşüncelere dalmıştı.

"Günaydın," dedi Caroline kapı aralığından. "İçeri girebilir miyim?" "Seni durdurabilir miyim?" Dana kuru bir sesle sordu.

Kapıyı kapatan Caroline kıkırdadı. "Muhtemelen hayır." Bir sandalyeye oturdu. "Peki dün gece ne oldu?" diye sordu başka bir giriş yapmadan.

Dana en iyi mülayim bakışını attı. "Arayıp sorabilirdin."

Caroline sırıttı. "Ve şu yüzünün kızarmasını özlüyor musun? Asla." "Yüzüm kızarmıyor."

Caroline gözlerini tavana kaldırdı. "İlk aşama inkârdır."

Dana omuz silkti, umursamaz olmaya çalışıyordu ama bunu biliyordu.
"Haklısın."

Caroline gözlerini kıstı. "Yanlış bir şey mi yaptı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Mükemmel bir beyefendiydi." *Ellerinin göğüslerimi örtmesi dışında. Ve bu inanılmaz bir heyecandı.* Dana dirseklerini masasına dayamış, çenesini yumruklarının üzerine koymuştu. "Akşam yemeği yedik ve bana geçirdiği kazayı anlattı. Arkadaşı ölmüş ve hâlâ yas tutuyor ama konuşmak yardımcı oluyor gibiydi. Sıcak kanat yedik. Ben sebze yedim."

Caroline kaşlarını kaldırdı. "Küçük, üzgün bir kereviz sapı sayılmaz Dana. O zaman ne olacak?"

"Beni eve götürmek istedi ama ben hayır dedim."

"İhtiyatlı," dedi Caroline.

"Ama , ben de beni evime kadar geçirmesine izin vermek zorunda kaldım."

Caroline yüzünü buruşturdu. "Eminim bu gerçekten göz açıcı olmuştur."

"Pek etkilenmemişti. Biraz daha sohbet ettik. Sonra da gitti."

"Gitti." Caroline dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bana bir kroşe kancasıyla her küçük ayrıntıyı çıkarttıracaksın, değil mi?"

Dana parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Kahretsin, Caroline. Konuştuk. Alnımdan öptü. Bu kadar. Kudurmuş bir romantizm yok." *Tankımı dolduracak sıcak terli seks yok.* "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." *Ne kadar olduğunu bilemezsin.*

"Tamam. Peki onu bir daha ne zaman göreceksin?"

Dana tavana baktı. "İki saat önce."

Caroline'ın sırtışı odayı aydınlattı. "Şimdi pişiriyoruz, Dupinsky. Peki sonra ne oldu?"

Dana arkadaşının neşesine gülmek zorunda kaldı. "Biraz daha konuştuk. Sonra benimle arabama kadar yürüdü. Ve beni öptü. Dudaklarımdan."

"Ve?"

Dana gözlerini kapattı, yanakları yanıyordu, kalbi o öpücüğün anısıyla çarpıyordu, dudakları saatler sonra bile hâlâ karıncalanıyordu. "Aman Tanrım."

Caroline alaycı bir ifadeyle, "Yani onsuz yaşayamayacağı hiçbir şeyi kaybetmedi," dedi.

Dana tam da ihtiyaç duyduğu yerde titreşen o sert düşündü. "Oh, hayır."

"Peki onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Bu akşam yedide. Evie meşgulse, burada bir iki saat geçirebilir misin?"

"Senin için mi, bunun için mi? Kesinlikle. Bu sabah buraya gelmek için Buchanan raporu dışında başka bir nedenim daha vardı." Kapıya baktı ve sesini alçalttı. "Jane."

Dana kaşlarını çatarak notlarına baktı. "Peki ya o?"

"Beni gerçekten endişelendiriyor, Dana. Dün onu banyoda sigara içerken yakaladım. Kızmadım, sadece bir daha yapmamasını istedim. Ama o çok öfkeliydi. Kontrollü bir patlama yaşadı. Bunu yapmak ve kendini sakinleştirmek için mücadele ettiğini söyleyebilirim." Caroline kaşlarını çattı. "Bir an için bana Rob'u hatırlattı."

Dana gözlerini kırptırdı. Caroline'ın eski kocası bir canavardı. "Oh, Caroline, gerçekten."

"Ben ciddiyim. Sonra David çatıyı tamir etmeye geldiğinde? Sigara içmek için dışarı çıkmıştı ve onu David'e bakarken gördüm."

"David yakışıklı bir adam. Çoğu kadın ona bakıyor."

"değil. Bu iğrençti. Şehvet düşkün. Hesapçı." Titredi. "Hoşuma gitmedi."

Dana içini çekti. Kendi içgüdüğü neyse de Caroline'ın da aynı fikirde olması görmezden gelemeyeceği bir şeydi. "Sence ne yapmalıyız Caroline? Buraya gelirken üzerinde taşıdığı çürükler gerçikti. Erik ciddi bir travma geçirmiş."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Oğlu kalbimi kırıyor. Sadece şimdilik ona göz kulak ol, tamam mı?"

"Yapacağım."

Caroline, Dupinsky'nin ofisinin kapısını açmadan bir an önce merdivenleri atlayarak çıkan Sue nefes nefese odasının kapısını kapattı. Yatağın üzerinde oturan çocuğa baktı, halsizdi ama farkındaydı. Dupinsky ilacı tazelemek için yakında gelse iyi olacaktı. Çocuğu iletişimsiz tutması gerekiyordu çünkü Dupinsky'nin onunla konuşmaya çalışacağından hiç şüphesi yoktu. Bu tipik bir sosyal hizmet görevlisi tepkisiydi; konuş, konuş, . Dupinsky'nin onu bu kadar erken bir zamanda iş zorlaması biraz şok etkisi yaratmıştı. Biraz şımartılmayı beklemişti.

küçük bir nezaket. Gazeteyi fırlattı, çocuğun kafasını kıl payı kaçırdı ve onun irkilmesini izledi.

En azından iş arama sürecini kendi lehine kullanabilirdi. Bu sabah Vaughn'lara gönderdiği son e-postayı almak ve yaşlı Leroy Vickers'ı öldürmek için gizlice dışarı çıkmıştı. Ama eğer iş aramak için dışarı çıkmış olsaydı. artık gizlice dolaşmak zorunda değildi. Yine de dikkatli olmak zorundaydı, yine de eski uğrak yerlerinden uzak durduğundan emin olmalıydı. onu tanıdı. James hâlâ dışarıdaydı, etrafta dolanıyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Çocuğu bir hap daha içmeye zorlamıştı ve Benadryl ile onu takip ediyordu ki pencereden sokağa doğru bir hareket dikkatini çekti. Caroline'dı, arabasına doğru yürüyordu. Bu kadın tehlikeliydi. Sue her kelimeyi duymuştu. Er ya da geç Dupinsky bu rahatsız edici gözlemleri ve şımartılmamış olsun ya da olmasın, burası saklanmak için oldukça iyi bir yerdi. Caroline'ın icabına bakılması gerekiyordu.

Sırt çantasından cep telefonunu çıkardı. Fred üçüncü cevap verdi. "Biraz endişelenmeye başlamıştım, SusieQ. Beni geri arayacağını ."

"Evet, yaptım. Bak, benden ne istersen yaparım ama sana bir iyilik daha yapacağım."

"İyilikleri biriktiriyor musun, Susie? Bilmiyorum."

"Güven bana. Bu seferki hoşuna gidecek."

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 1630

Sıcak ve ıslaktı ve sürekli akışkan bir hareket halindeydi, bir deniz dalgası gibi onu karşılamak için yükseliyordu. Uzun, upuzun bacakları onu sarıyor, boğuk sesi

Adını fısıldadı, kahverengi gözleri şehvetle doluydu. Adam daha derine itti ve kız inledi ve-

Ethan sarsılarak uyandı ve anında başını yastıktan kaldırdı. Saat iğrenç bir şekilde bipliyordu. Bir iniltiyle yüzünü tekrar yastığa gömdü. Baş hâlâ ağrıyordu ama vücudu daha çok ağrıyordu, bazı bölgeleri diğerlerinden daha fazla. Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüya. Ama o kadar gerçek ve o kadar iyiydi ki. Kaya gibi sertti ve sadece bir rüyadan çıkmaya hazırdı. Ona gerçekten dokunduğunda nasıl olacaktı? Çünkü dokunacaktı. Dün sabah otobüs durağında ona ilk baktığında bunu düşünmüştü ama arabasına kondurduğu o öpücükten sonra bunu anlamıştı. Onun kollarında canlanmıştı ve sanki
Sanki sadece benim için yaratılmıştı. Ve onu birkaç saat içinde tekrar göreceğim. Midesi gurulduyordu ama yemek yemiyordu. Onunla sosisli sandviç standında buluşana kadar olmazdı. Yemek zorundaydı. Onu görmeliydi. İkisini aynı anda yapmak vicdanını tatmin etmenin tek yoluymuştu çünkü Clay'e de söylediği gibi önceliklerinin farkındaydı.

Buna şimdi satın aldığı ekipmanı monte etmek ve kopyalama mağazasının güvenlik videosunu kontrol etmek de dahildi. Kendini yataktan dışarı sürükleyerek, kutuları açıp kabloları bağlarken Orioles maçının sonunu yakalamak için ESPN'i açtı ve Dana'nın anne ve bebeklerin fotoğraflarını çekerken Cubs maçını dinleyip dinlemediğini merak etti.

Kopyacının videosunu dijitale çevirmeyi bitirdiğinde O'lar iki sayı öndeydi ve konsantrasyonunu bilgisayar ekranındaki görüntüye çevirdi, kadının omzunu büyüttü, kontrast ve renkle oynadı, makyajın neyi örttüğünü görmeye çalıştı.

Yarım saat sonra arkasına yaslandı. Sol omzunda bir dövme vardı ama tek görebildiği, ortaçağda elle çizilmiş bir metnin ilk harfine benzer şekilde stilize edilmiş büyük bir A harfiydi. Geri kalanı inatla kalın makyajın altında saklı kalmıştı. "Bu sabahkinden daha iyi ama yine de yeterli değil," diye mırıldandı ellerini yüzünde gezdirirken. Bir duş ve tıraş ihtiyacı vardı. Ve yemeğe. Ama yemek için şehirdeki en iyi köpekleri beklemesi gerekecekti.
Ve Dana.

Bu gece onunla buluşmadan önce hâlâ yapması gereken işler vardı. Sadece birkaç dakika kalacaktı, çünkü önceliklerini biliyordu ve şu anda önceliği, verebileceği her uyanık ana ihtiyacı olan on iki yaşında bir çocuktü.

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, :45

Anne. Alec evdeydi. Annesi onun saçlarını okşuyordu ve o evdeydi. Hepsi korkunç, korkunç bir rüyaydı. Ona anlatırdı, şakaya dönüştürürdü. Ama annesi yine de onunla kalır, o tekrar uyuyana kadar saçlarını okşardı. Hep öyle yapardı.

Gözlerini açtığında ona her şeyi anlatacaktı. Ama bunu yapmak zordu. Gözlerini açmak zordu. mücadele etti. Onu görmek istiyordu, onu görmeye ihtiyacı vardı. Saçlarını okşuyordu ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Göz kapaklarıyla mücadele etti, çırpındıklarını hissetti. Yüzünü görecekt kadar kaldırdı. Bulanık resimler önce bir araya geldi, sonra ayrıldı, sonra yavaşça tekrar bir araya geldi. *Anne.*

Çılgılık boğazında düğümlendi. O değildi. Annesi değildi. Annesinin yüzü pürüzsüz ve güzeldi. Bu yüz . . . Bu yüzde uzun kırmızı bir yara izi vardı. Ağzı gülümseiyordu. Nefes almak için savaştı. *Anne.*

Ama el saçlarını okşamaya devam etti ve bir nefes aldı. *Annesi değil. Rüya değildi.* Kimdi o? Gülümsemeyen ağzı garip bir şekilde hareket ediyordu ve onunla konuştuğunu biliyordu. Eli hâlâ sakinleştiriciydi. Gözleri tekrar aşağıya kaydı. Sertçe mücadele etti, onu aşağı çeken akıntıyla savaştı. Siyah ve karanlıktı. *Hayır. Yine mi? Anne.*

Çocuğun üzerine bir gölge düştüğünde Evie başını kaldırıp baktı. "Yine uyuyor," diye mırıldandı.

Jane'gözleri kısıldı, sonra oğlunun iyi olduğunu görünce rahatladı. "Uyandı mı?" diye umutla fısıldadı.

"Hayır, pek sayılmaz. Uykusunda çırpınıp duruyordu." Evie tam bir saat boyunca Erik'le oturmuş, onun saçlarını okşamış ve iyi olduğuna dair bir işaret vermesini ummuştu. Bir ara gözlerini açmıştı ve neredeyse bir tanıma kıvılcımı, bildiğine dair bir belirti vardı.

olduğu yerde. Erik'in saçlarına son bir dokunuş yaptı ve kalktı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Grup nasıldı?"

Jane sıkıca omuz silkti. "İyi idi."

Evie onun kolunu okşadı. "Merak etme, Erik ve senin için her şey yoluna girecek."

"Dana da az grupta böyle söyledi." Kadın Evie'nin kalbini parçalayan bir gülümsemeye cesaret etti. "İnsanların bu kadar iyi olabileceğine inanmak zor, sonra ..."

"Biliyorum. Buraya ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum. Diğer ayakkabının ne zaman düşeceğini merak ediyorsun. Ama burada değil. Burada korkacak bir şey yok. Bak, eğer Erik'le oturmamı istersen, seni rahatlatmak için, sadece izin ver. biliyorum."

Jane gözlerini yere indirerek, "Çok nazıksınız," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Evie tereddüt etti, sonra kısa ve sert bir sarılma için kolunu Jane'e doladı. "Bir şey değil."

Sue kirpiklerinin altından yaralı kadının çıplak ayaklarının odadan çıkışını izledi. Bu kadınlar yeterince rahat bırakılmayı öğrenseler iyi olacaktı. Sürekli konuşan Dupinsky, lanet kuralları olan Caroline ve şimdi de çocuğa gereğinden fazla ilgi duyan Yaralı Yüz. Sue odanın kapısını kapattı, sonra yatağa doğru iki adım attı ve çocuğun omuzlarından tutarak onu yataktan kaldırdı. Onu vahşice salladı ve bir an için gözleri açıldı. Ama ne bir kıvılcım ne de bir meydan okuma vardı. Sadece sersemlik. Bu da tam olarak onun sahip olmasını istediği şeydi. Dupinsky'yle birlikte çocuğun zihinsel yetersizliğinin tohumlarını birkaç kez atmışlardı. Erik epileptik ve otistikti. Kimse ondan şüphe duymuyor ve duysalar , o bir doktor değildi, sadece piç kocasından kaçan zavallı bir köylü kadındı. Burada hikâye doğruydı.

Çocuğu yatağa geri bıraktı. Hala cevap yok. Güzel. Bir an için durdu ve ona baktı. Yatağından aldığı, günlerce uyuşturduğu çocuk için bir merhamet kırıntısı bekledi.

Titreme gerçekleşmeyince de hızlıca başını salladı. Tüm bu kanayan kalp saçmalığının bulaşacağından biraz endişelenmişti. Bunu yapmamalıydı.

. Çünkü intikam altındaydı ve çocuk da havuçu. Yem. Ödüldü.

Sığınağın arkasındaki sokaktan gelen sesler kulağına çalındı.

Caroline ve Dana ayrı arabalara biniyorlardı. Görünüşe göre Dana randevusuna .

Caroline modaaya uygun bir şeyler yapmayı planlıyordu. Sonra Dupinsky randevusuna gidecek ve Caroline da Fred'le buluşacaktı. Ama bunu bilmeyecekti. Çok geç olana kadar.

Onuncu Bölüm

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 1815

Ethan lanet okuyarak duştan çıktı. Otelin telefonu çalıyordu. "Evet."

"Cep telefonunu aradım ama cevap vermedin," diye yakındı Clay.

"Duştaydım. Ne oldu?" Ethan havluyla sordu.

"Yeni e-posta yok ama Stan hakkında bazı bilgilerim var. Kitaplarını inceliyordum."

"Hangi defterler? Stan hiç defter tutmadı. Mağazada bu hep Randi'nin işiydi."

"Artık öyle değil. Stan bir muhasebeci tuttu ... ve kendi defterlerini tutmaya başladı."

"Cehennem."

"Ah, evet. Her şey dizüstü bilgisayarında, başlangıçta görmeme izin vermedi."

Ethan şifonyerden bir çift boxer çıkardı. "Peki dizüstü bilgisayarında ne var?"

"Klasik kara para aklama gibi görünüyor. Görünüşe göre Stan sadece arada kalmış. Bir müşteriye satış yapıyor, bir sürü nakit alıyor, sonra dönüp bir başkasından satın alıyor. Doğrulamak için şirketinin sunucusundaki yasal girmeni istiyorum."

Ethan omuz silkerek tişörtünü giydi. "Randi seni içeri alamaz mı?"

"Emin olana kadar ona sormak istemiyorum. Ayrıca, o biraz ... baygın."

Ethan içini çekti. "Giyinmeme ve telefonları değiştirmeme izin ver. Sonra da içeri gireceğim."

On dakika sonra Ethan, Clay'in Stan'in dizüstü bilgisayarında bulduğu, hesap girişlerini ve şifrelerini listeleyen dosya sayesinde Stan'in şirket sunucusundaydı. Anlaşılan Stan onun hafızasına güvenmiyordu. Dehşet vericiydi ama çok yaygındı. Ethan büyük şirketlerin CEO'larının unutmamak için şifrelerini yazdıklarını görmüştü. Bu olduğunda, güvenlik tehlikeye giriyordu. Ethan'ın Stan'in şirketinin bilgisayar sistemine kolayca girdiği bu an gibi. "Girdim. Bana Stan'in kayıtlarındaki işlem tarihlerini ver."

Clay biliyordu ama Stan'in yaptığı anlaşmaların hiçbirisi resmi şirket kayıtlarıyla uyuşmuyordu. Ethan iç çekti. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Üç yıl önce Philadelphia'da üçüncü mağazayı açtığı zaman başladı."

"Alec ameliyat olduğunda. Lanet olsun. Artık parayı nereden bulunduğunu biliyoruz."

"New York Eyaleti'ne yayılana kadar bu bir alışkanlık haline gelmiş gibi görünmüyor."

"İşte o zaman bu kadar başarılı oldu," dedi Ethan acımasızca. "Sanırım ameliyatın parası ödendikten sonra bile paraya sahip olmak hoşuna gitti. Bu Randi'yi öldürecek, Alec kayıp, Stan'in bu işte parmağı olup olmadığını bilmiyoruz. Hapse girecek." Ethan parmak eklemelerini göz çukurlarına bastırdı. "Stan'in çıkmak istemiş olması ve bunun onu ikna etmek için bir oyun olması mümkün mü?"

"Eğer öyleyse de söylemiyor. Ama sanırım artık neden polise gitmemizi istemediği çok açık. Her şey ortaya çıkacaktı ve o da bunun olmasını istemedi."

Ethan bir nefes verdi. "Hâlâ bunun ikincil olduğunu düşünmek istiyorum. Asıl amacının Alec'i güvende tutmak olduğunu. Alec'in kaçırılması hakkında bir şey bildiğine inanamıyorum."

"Biliyorum E, ama bunu görmezden gelemeyiz. Tüm işlemleri New York/New Jersey bölgesindeki insanlarla. Chicago'da birkaç bağlantısı var ama onlarla hiç para alışverişi olmamış. Aramaya devam edeceğim. Hooter'ın kızıyla ilgili bir gelişme var mı?"

"Vücudunu iyi çektim ama yüzünü çekemedim. Konuştuğumuz eczanelerin listesini . Onları ve fotokopi dükkânının etrafındaki diğer işyerlerini sabah, onun orada olacağı saate yakın bir zamanda araştıracağım. O sırada pek çok yer açık olmayacaktır, umarım açık olanlar bir şeyler görmüşlerdir."

Clay şüpheyle, "Onlara yüzünü gösterebilseydin çok daha iyi olurdu," dedi.

"Bu gece daha fazla kasete bakmak için otobüs terminaline geri dönmeyi planlıyorum. Eğer onun yüzünü görürsem, yarın gösterecek daha çok şeyim olacak. Ama önce yiyecek bir şeyler alacağım. Açlıktan ölüyorum."

Wight's Landing, 2 Ağustos Pazartesi, Doğu Saatiyle 19:50 (Merkez Saatiyle 18:50)

Lou sandalyesine çökmüş, şakaklarına masaj yapıyordu. Adli tabip John Kehoe sırtını sertçe sıvazladı.

"Kimlik tespitlerinden hep nefret etmişimdir," dedi. Otuz yıllık adli tabiplik kariyeri boyunca bunlardan yeterince yaptığını düşünüyordu. Kendisi de çok fazla yapmıştı. Bir tanesi çok fazlaydı.

"Ben de öyle. John, neden bu kadar yeter deyip iskeleye inmiyorsun?"

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Sanırım gidebilirim. Peki ya sen?"

"Biraz daha evrak işim var. Yarın görüşürüz."

Telefon çaldığında yığına yüzeysel bir çentik atmaktan fazlasını yapmamıştı. Dora kapıda belirdi. "Şerif, Morgantown'dan Dedektif Janson birinci hatta."

"Teşekkürler." Lou telefonu açtı. "Janson, ben Moore. Cesedim ailesi tarafından resmi olarak Paul McMillan olarak teşhis edildi." İronik bir şekilde, bir yıl önce hayatını kurtaran apandisit ameliyatından kalan yara izinden. "Vaughn'lar onun barakalarında ne yaptığını bilmiyorlar. Rickman'a izin verdiklerini çünkü oğullarının büyükannesi ve büyükbabasıyla Avrupa'ya gittiğini söylediler."

"Onlara inanıyor musun?"

"Hayır. Büyükanne ve büyükbabanın Avrupa'da olduğunu biliyorum ve onlarla iletişime geçmeye çalıştım ama Vaughn tam olarak nerede olduklarını bilmediğini iddia etti. Çocuğun gerçekten ülkeyi terk edip etmediğini öğrenmek için gümrük departmanına bir talep gönderdim ama bu birkaç gün sürer. Stan Vaughn ve karısı bir şeyler biliyor ama mazeretleri çok sağlam."

Ne yazık ki, mazeretleri o kadar sağlamdı ki, hâkimi kendisine arama izni vermesi için ikna edememişti. Bu hâlâ canını sıkıyordu. Boston'da olsa savcı bir saat içinde tutuklama emri çıkarırdı. Ama burası Boston değildi ve Görünüşe göre yargıç Stan Vaughn'un babasını yıllardır tanıyordu ve Stan'in bu işe karıştığına inanmakta en az John Kehoe kadar güçlük çekiyordu. Stan'den gelen bir telefon, daha dilekçe bile vermeden arama emri çıkarma girişimini suya düşürmüştü.

"McMillan'ın öldürüldüğü gece otellerine oda servisi yaptırmışlar. öldürüldü," dedi Janson'a. "Her ikisi de sonraki iki gün boyunca bazı personel tarafından görüldü. Morgantown'a gidip dönmek onlar için çok zor olurdu. Gidiş-dönüş on iki saat sürüyor."

"Bir sonraki sorum buydu çünkü yarın sabah yola çıkacağım."

Lou sandalyesinde doğruldu. "Elinde ne var?"

"Rickman'ın ailesi aradı. Ocean City'deki şeriften bir telefon almışlar. MapQuest'e göre sizden yaklaşık bir saat uzaklıkta. On yedi yaşında bir serseriye silahlı soygundan gözaltına almışlar. Çarşamba günü gece yarısı."

"Cinayetlerimiz arasında. McMillan'ı öldürebilirdi ama Rickman'ı öldüremezdi."

"Doğru, ama daha da iyisi var. Punk'ın sırt çantasında Cheryl Rickman'ın parmak izleriyle kaplı bir dizüstü bilgisayar kablosu var. Ocean City şerifi Rickman'ın ailesini arayıp elektrik kablosunu sormuş, ailesi de beni aradı. Az önce Ocean City şerifiyle konuştum. Punk'ın ağzı sıkı. Sabah 10'da orada olacağım. Benimle hapisanede buluşmak ister misin?"

Lou arkasına yaslandı, memnun bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Teşekkür ederim. Beni de dahil ettiğin için minnettarım."

"İkimiz de bu genç çifti öldüreni yakalamak istiyoruz. Yarın görüşürüz."

Lou kapattı. "Hey, Dora, Huxley eve gitti mi?"

"Hayır, devriyeye çıktı ve ben onu çoktan aradım. Seninle konuşmaya geliyor."

Lou, Huxley'e Vaughn'ların sahil evini gözetlemesini söyleyecekti. Beklerken Vaughn'ları ziyaret eden adamı kontrol edecekti. Adamla ilgili her şey polis olduğunu gösteriyordu. Arama ekranına adamın adını yazdı. *Clay Maynard*.

Maynard'ın Wight's Landing'e tatile geldiği düpedüz yalandı ve Stan Vaughn'dan zerre kadar hoşlanmadığı da ortadaydı. Lou bunun için Maynard'ı suçlayamazdı. Sümüklü orospu çocuğunun her şeye bir cevabı vardı. Maynard'ın sonuçları kaşlarını kaldırdı. Otuz sekiz yaşında, D.C.'de . Eski polis. Hiç şaşırmadım. DCPD, sekiz yıl, madalyalı. Eski denizci. Mantıklı. Şu anda Ethan Buchanan ile kendi işini yürütüyor. Güvenlik danışmanlığı.

Vaughn'lar neden bir güvenlik danışmanına ihtiyaç duysun ki? Güzel bir soruydu. Stan Vaughn'un iyi bir cevabı olacağına şüphe yoktu. Sorun şu ki, o gerçeği öğrenmek istiyordu.

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, :10.

Ethan'ın burnu sosisli sandviç standını gözlerinden önce buldu. Yaklaşık yirmi kişilik bir kuyruk kasabanın en iyi sosislileri için bekliyordu. İnsan kümelerini taradı, hâlâ kendisini bekliyor olması için dua ettiği kişiyi aradı. Onun beklediğini görünce rahat bir nefes aldı. Ve kıpırdamadan durdu, sadece baktı. Onu görmenin tadını çıkarıyordu.

Kalabalığın ortasında ama bir şekilde dışında duruyordu. Herkesin nasıl eğlendiğini izliyordu. Onun için giyinmişti ve bu bilgi kalbinin göğsünde sert bir şekilde çarpmasına neden oldu. basit siyah elbise ve öldürücü yüksek topuklu ayakkabılar boşa gidecekti. Elbise bacaklarının ortasına kadar uzanıyor ve onları daha da uzun gösteriyordu. Vücudunu doğru yerlerden sarıyor, ellerini her santiminde, her kıvrımında gezdirmek için kaşındırıyordu.

Elli adım öteden havanın onun etrafında nasıl çatırdadığını hissedebiliyordu. Kadın adamın nefesini kesmişti.

Kaykay kullanan bir grup genç gördü. "On dolar kazanmak ister misiniz?"

Birbirlerine ihtiyatla baktılar. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Bu sırada bekleyin ve bana biraz sosisli sandviç, patates kızartması ve kola getirin."

Çocuklardan biri ona şüpheli bir bakış attı. "Neden sıraya kendin ?"

Ethan Dana'yı işaret etti. "Şuradaki kadını görüyor musun? Onunla yemek yemek için yaklaşık yirmi dakikam var ve bu süreyi lanet olası bir kuyrukta bekleyerek geçirmek istemiyorum. Anladın mı?"

Çocuklar onun işaret parmağını takip ettiler ve yüzlerini yavaş bir sırtıma kapladı. "Sanırım öyle," dedi ilk çocuk. Elini uzattı. "Parayı bana ver önce."

Ethan cebinden birkaç banknot çıkardı. "Bu köpeklerin masraflarını karşılar. Ben yemeğimi yiyince paranı alırsın. Şimdi dillerinizi ağzınıza geri sokun ve gidin."

Dana onu görmeden önce geldiğini hissetti. Bu sefer hazırlıklı olduğunu düşünmüştü ama adamın tek bir kararlılıkla yaklaşmasını izlerken farkındalığın çarpması bir kez daha nefesini kesti. Başı ve Kalabalıktaki çoğu erkeğin omuzları üzerindeydi, saçları akşam güneşinin ışınlarında altın parlıyordu. Geniş omuzlu ve zayıf kalçalıydı. Takım elbisesi ve kravatı, yanından geçtiği kişilerin şort ve tişörtlerine uyuyordu. O sabah giydiğinden farklı bir takım elbiseydi. Uyumuş, diye düşündü. Gözlerinde artık yorgunluğun gölgesi yoktu. Onun yerine parlak ve dikkat çekiciydi. *Ve bana odaklanmıştı.*

Adam ona ulaşır tek bir yumuşak hareketle yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda ve dudaklarını basit bir hoş geldin öpücüğüyle dudaklarına götürdüğünde, alıştırma yaptığı kelimeler aklından uçup gitti. Kalabalığın gürültüsü kaybolmuş, yerini kafasının içindeki kan sesleri almıştı. Otomatik olarak onun

Elleri bileklerini kavramak için yukarı kalktı ve o da . Dudaklarının daha fazlasının geleceğini söyleyen iffetli bir dürtüsüyle bitirdi.

Başını kaldırdı ve bir adım geri çekildi, gözleri kızın vücudunda hızlı bir gezintiye çıktı. "İnanılmaz görünüyorsun." Gülümsedi. "Ama sanırım bunu biliyordun."

Öyle olmasını umuyordu. Yine de yanaklarının ısındığını hissetti. "Caroline biraz temizlenmem için ısrar etti." Dana, Caroline'ın bir saat önce dolabına nasıl el koyduğunu düşündü. Bu elbise sahip olduğu tek düzgün şeydi. "O çok ikna edici."

"Ona teşekkür ettiğimi söyle." Omzunun üzerinden sosisli sandviç almak için sıraya girmiş insanlara baktı, sonra kaşlarını çatarak ona döndü. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama fazla kalamayacağım."

Hayal kırıklığına uğramıştı ama çenesini kaldırdı ve bir gülümseme yapıştırdı. "Anlıyorum." Bir akşam sohbetinin ardından daha fazla O sabah arabasının karşısında olanlar akıp . En azından ona kendisi söyleme nezaketini göstermişti.

Birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü ve hafifçe bastırdı. "Hayır, . Evden birkaç haber daha aldım. Sana bahsettiğim şu aile meselesi."

Başka bir zaman, başka bir insanla olsa, konuyu kurcalayabilirdi ama adamın gözlerindeki sıkıntı ve çenesindeki sertlik konunun sınırlarının dışında olduğunu gösteriyordu, o yüzden bunu yapmadı. "Kalamayacak olsan bile gelmene sevindim."

"Seni görmem gerekiyordu."

Basitçe söylenmişti ve kalbine dokunmuştu. "Bütün gün seni düşündüm," mırıldandı. Parmaklarını onun yüzüne doğru kaldırdı, başparmağını yüzünün altına

Bu sabah koyu halkaların olduğu gözleri. "Biraz uyumuşsun. Güzel."

Sonra gözleri parladı, ayak parmaklarına kadar hissettiği bir sıcaklık patlaması. "Seni rüyamda gördüm."

Adamın sesinin boğuk tınısı onu yutkunmaya zorladı ve birden kendini cevap verecek hiçbir kelime bulamazken buldu. Sadece büyülenmiş ve büyülenmiş bir şekilde ona bakabildi. Ve tarif edilemeyecek kadar tahrik olmuştu. Eğer bu bir çizgiyse, kesinlikle müthiş bir çizgiydi. Ama gözleri berrak, dürüst ve içtendi. Bunun doğru olduğuna inanmayı çok istiyordu.

Dudakları kıvrıldı. "Sonunda seni gafil avladım."

Gülümsemesi kalbinin göğsünde çılgınca çarpmasına neden oldu. "Sanırım bunu yaptın."

Ellerini tuttu, avuçlarını öptü. "Geç kaldığım için özür dilerim. Park yeri bulamadım."

"Seni bu konuda uyarmalıydım. El'i aldım." "Kaldığına sevindim."

Yine kelime aramaya başladı. "Bu ... güzel bir gece. İnsanları izlemeyi seviyorum."

"Biliyorum." Tüm yüzünü aydınlatan, onu yıllarca genç gösteren alaycı küçük bir sırıtışla söyledi. Kaygısız.

"Beni izliyordun," diye suçladı, telaşlıydı çünkü... telaşlıydı. Bu Dana Dupinsky için yeni bir duyguydu ve hoşuna gittiğine karar verdi. Flört ediyordu, telaşlıydı ve kendini çok daha genç hissettiğini fark etti. Hatta kaygısız.

"Sadece bir dakikalığına. değildi. Köşeyi döndüm ve sen oradaydın, bir resim kadar güzel." Kadının ellerinden birini bıraktı ve kafasındaki bandajın hemen üstündeki saçlarla oynadı, onu araştıran gözleriyle esir aldı. "İyileşiyor mu?"

"Ben iyiyim." Ama iyi olmaktan çok daha iyiydi. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve bütün sinir uçları yanıyordu. "Ama sanırım oturmam gerek." Dizlerinin bağı çözülmüştü. "Bu ayakkabılar beni öldürüyor."

Gözleri bacaklarından aşağı kaydı, bir an oyalandıktan sonra geri gelip yüzünde durdu. "Keşke onları giymemeliydin diyebilseydim,

ama bunu yaptığına çok sevindim." O zaman sırtıttı ve kız yüzünün pembeleştiğini fark . "Kızardığında çok tatlı oluyorsun."

Dana gözlerini devirdi, o an bozulduğu için biraz rahatlamıştı. Kalbinin o yoğun yeşil bakışa daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. "Hadi bir bank bulalım."

Öyle yaptılar ve oturdular, adamın kolu rahatça bankın arkasına sarktı, eli kadının elini tuttu. Ve bir kez daha gözleri odaklanmıştı. *Bana odaklanmıştı.*

"Bana iş ortağından bahset," dedi aniden. Adamın gözleri

şaşkınlıkla açıldı. "Neden?"

"Çünkü işiniz sizin için önemli, dolayısıyla iş ortağınız da öyle olmalı. " Bakışlarını birleştirdikleri ellerine indirdi, sonra kendini ona bakmaya zorladı. "Ve seni daha iyi tanımaya çalışıyorum."

Adam bir an sessiz kaldı, sadece ona baktı ve kadın Kafasının içini görmeye çalıştığını hissetmek rahatsız ediciydi. Onun bunu yapabileceğini düşündüğünde rahatsızlığı daha da arttı. "Dün gece bütün konuşmayı ben yaptım, sana Richard'ı anlattım." Başını eğdi. "Sen iyi bir dinleyicisin. Bana kendinden bahset Dana ve benim de iyi bir dinleyici olmama izin ver."

Caroline'la bile kendisi hakkında konuşmayı hiçbir zaman kolay bulmamıştı. Ama şimdi, kendini keşke yapabilseydim diye düşünürken buldu. Bir yabancından biraz daha fazlası olan bir adama en kötü sırlarını anlatabilmeyi diliyordu. Bunu çok istediği için de yapmaması gerektiğini biliyordu. "Bu benim için pek kolay değil," diye mırıldandı ve adam başını eğerek onun sözlerini yakaladı. Bir an için orada asılı kaldı, yüzleri sadece birkaç santim ayrıydı ve kadın onun kendisini öpeceğini düşündü.

Adam konuştuğunda gözlerini beklentiyle kapatmıştı bile. Çok sessizce. Nazikçe.

"Ortağımın adı Clay. Onunla Deniz Harp 'ndan sonraki ilk görevimde tanıştım. Richard ve ben birlikte gitmek için başvurmuştuk.

Çünkü Clay ilk birkaç hafta hayatımı cehenneme çevirdi. Richard'ın orada olmasından memnundum."

O anlamıştı. Adam aralarındaki kısa mesafeyi koruyup devam ederken şaşkınlıktan sadece bakabildi. "Clay hepimize lakap takmıştı. Ben Goldilocks'tım."

Dana dudaklarını nemlendirdi. "Sert adam imajının canı cehenneme."

Muhteşem ağzı kıvrıldı. "Öyle de diyebilirsin. Ama Clay ve ben arkadaş olduk. Somali'deki görevinden sonra ordudan ayrıldı ve polis oldu. Yine de görüşmeye devam ettik ve ben Afganistan'dan eve döndüğümde o da hastaneye geldi. Eve döndüğüm ilk haftalarda her şey çok daha iyiydi. Kolordu'dan ayrılacağımı hiç düşünmemiştim. Artık aktif bir denizci olamadığım için hayatımın sona ermediğini görmeme yardımcı oldu."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Alt dudağını ısırды, adamın gözlerinin kendisinde olduğunu farkındaydı, çok yakındı ama yeterince yakın değildi. "Bir dahaki sefere söylerim."

Adam yaklaştı ve kadın nefesini tuttu. "Seni tutacağım." Sonra adamın ağzı onunkinin üzerindeydi, sıcak ve hareketli ve bir kez daha kalabalık kayboldu ve sadece ikisi vardı, sıcak bir yaz gecesinde öpüşüyorlardı. Normal bir çift gibi. Bankın arkasında duran eli saçlarının arasından geçerek onu kendisine daha da yaklaştırdı ve dilinin ucu dudaklarına dokunduğunda kadın ona doğru açıldı. Onu tutan el sertçe sıktı, sonra bıraktı, koluna doğru ilerledi ve ardında ateşten bir iz bıraktı. Parmak uçları elbisesinin kumaşı altında omzunu buldu. Orasını okşadı. Dana boğazının derinliklerinde bir uğultu hissetti, parmaklarının karşılık olarak gerildiğini hissetti.

bir boğazın sabırsızca temizlenişini duydular. Soğan ve kızarmış patates kokusu. Boğaz tekrar temizlendi. "Tanrım, dostum. Kendine gel ya da bir oda tut."

Ethan irkildi ve kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Dana, Ethan'ın nefesinin kulağına vuruşunu duyabiliyordu ve gözlerini yukarıya, elinde gazoz kutuları, patates kızartmaları ve kasabanın en iyi sosislileri ile dolu sığ bir kutu tutan bir gencin durduğu yere çevirecek aklı bulana kadar bir an daha geçti.

"Şimdi bana on dolarımı ver."

Ethan yüzünü buruşturarak öne doğru eğildi ve arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Ağzının payını kesmeliyim evlat. Al sana onluk. Şimdi git."

Çocuk on dolarlık banknotunu inceleyerek uzaklaşırken Dana kıkırdamak zorunda kaldı. "Artık iyi bir yardımcı bulamıyorsun." Sosisli sandviçlerden birini alıp bankta arkasına yaslandı ve Ethan'ın kolunun kendisine dolanmasından mutluluk duydu

Omuzlar. Mutlu. İçerik. Bir bankta oturmuş sosisli sandviç yerken bir adam kolunu ona dolamıştı. Bunun her gün her tür insanın başına geldiğinden emindi. *Ama benim başıma gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu.* Çok geçmeden Ethan boş kutuyu buruşturdu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama gitmem gerekiyor. Benimle buluşabilir misin-" Ethan sıçradı, sonra arkasına, küçük siyah çantasının sıkıştığı yere . "Vızıldadı."

"Çağrı cihazım. Genelde cebimde taşıyım." Mesajı kontrol etti ve Ethan onun tüm vücudunun gerildiğini hissetti. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bir telefon bulmam gerek."

Ethan onun omzunu sıktı ama o çoktan ayağa kalkmış, elbisesinin eteklerini . "Dana, bekle. Cep telefonun yok mu senin?"

Bir telefon kulübesi arıyordu, yüzü gergindi. "Param yetmiyor. Kahretsin."

Ethan ayağa kalktı ve onun üst kolunu nazikçe ama sıkıca kavradı. "Benimkini kullan."

Aradı, çevirmek için birkaç adım uzaklaştı, yüzü dikkat çekmeyecek şekilde başka tarafa dönüktü. "Benim," dediğini duydu, sonra, "Bir arkadaşşıma ait bir cep telefonu.

var?" Hızlı bir nefes çekişiyile omuzları sarsıldı. "Oh, hayır. Oh, Tanrım, hayır. Max." Sesi titredi ve eli ağzını kapatmak için havalandı. "Bebek mi?"

Ethan onun arkasından yürüdü, elleriyle omuzlarını kapattı ve kız ona doğru eğilene kadar çekiştirdi. Kız titriyordu, yüzden ellerini kızın üst kollarında gezdirdi.

"Sakinim," dedi telefona. "Bana nerede olduğunu söyle, hemen geliyorum." İşini bitirdiğinde birkaç derin nefes aldıktan sonra telefonunu omzunun üzerinden ona uzattı. "Ben ," dedi ama sesi

hâlâ titriyordu. Arkasını döndü ve perili gibi görünen bir gülümsemeyi başardı. "Beni ayakta tuttuğun için teşekkürler."

"Caroline?" diye mırıldandı ve Caroline başını

salladı. "Hastaneye gitmem gerekiyor. O

yaralı."

Bir önceki sabah başını incittiği zamankinden daha solgundu. "Ne oldu?"

"Evimden çıktığında market alışverişine gitmişti. El arabasını arabasına doğru itiyordu ki aptalın biri otoparktan hızla gelip ... ona çarptı."

"Durumu ne kadar kötü?"

"Henüz bilmiyorlar. Kahretsin, pislik durmadı bile." Kadın gözlerini kapattı ve adam onun konsantre olmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. "Daireme gitmem ve arabamı almam gerekiyor."

"Seni ben götüreceğim," dedi ve onu arabasına kadar götürdü.

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 19:45

Adam onu arabanın yolcu tarafına beri tek kelime etmemiştir, sadece pencereden dışarı bakıyor ve dudaklarını ısıırıyordu. Birkaç dakikada bir nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. Bir dua diye düşündü. Bir gece önce Dana'yı kendisiyle yemek yemeye zorlayan küçük, cesur kadın için de bir tane mırıldandı. Ona borçlu olduğunu düşünüyordu.

Caroline Hunter'a çok şey borçluydu. Onun elini tuttu ve tutuşu paramparça oldu.

"Üzgün olduğunu biliyorum," dedi Ethan sessizce, "ama bu kadar gergin onu sadece üzersin."

"Haklısın. Sakinleşeceğim." Dana bir tuğla yutmuş gibi . İki yıl önce Evie'nin parçalanmış, boğulmuş ve bıçaklanmış cesedini bulduğundan beri bu kadar büyük bir korku yaşamamıştı. Ölüme terk edildim. Ve şimdi Caroline'a araba çarpmış ve ölüme terk edilmişti. Lillian'ın cenazesinden bir gün sonra.

Dana'nın kanı . Vur-kaç. Goodman olabilir. Caroline'ı Dana'nın dairesinden itibaren takip etmiş olabilir. *Ama nerede yaşadığını bilmiyor*, diye düşündü umutsuzca. Tabii . . . *Dün Lillian'ın cenazesinden Evie'yi aldıktan sonra beni takip etti. Lanet olsun o kıza.* Öfke içinden akarak onu sarsmıştı. Ama öfkenin kimseye faydası olmazdı, korkusunun da. Kendi korku yönetimi derslerinden birini aldı ve korkularını bir kutuya süpürdüğünü hayal etti. Sıkıca kilitlediğini. Ve uzaklaştığını.

Başka bir şey düşün. Başka birini. "Bill Bush'la iş yaptınız mı?"

Ethan göz ucuyla ona bir bakış fırlattı. "Henüz değil. Yine de pes etmedim. Biraz daha iyi görünüyorsun."

Kendini daha sakın hissediyordu. "Teşekkür ederim. Caroline için Evie'yi aramam gerekiyor. Bu kadar üzgünken onu aramak istemedim."

"Evie kim?"

"O benim ..." Ne? Evie ile ilişkisi ne hale gelmişti? "Ben onun vasisiyim." Çıkışa yaklaşıyorlardı. "Buradan çıkmak istiyorsun."

Başını sallayarak onayladı. "Neden onun koruyucususun? Seninle ne ilişkisi ?"

Dana cevabını düşündü. Ona gerçeği söylemek çok tehlikeli olmazdı. Hatta ona tüm gerçeği söylemesi durumunda bile işe yarayabilirdi. *Eğer.* "Evie bir kaçaktı. Artık aileden biri."

Ethan cebinden cep telefonunu çıkardı. "Ara onu. Caroline'dan haberi olsun."

Dana'nın bu konuda bir şey düşünmesine gerek yoktu. Ethan'ın cep telefonundan Hanover House'u aramayacaktı. " değil. Hastaneye gidene kadar bekleyeceğim."

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 15

"."

Yatağında oturmuş, ayak tırnaklarını boyarken hücreyi omzuna dayamış olan Sue gülümsedi. "Biliyorum." Haber, yüzü bembeyaz kesilmiş ve titreyen Evie aracılığıyla . Ve tırnaklarını tükürecek kadar kızgındı. göre Dana arayıp yerinde kalmasını emrettiğinde hastaneye gitmeye hazırdı. Ruby, Evie'nin telefon konuşmasının sonuna kulak misafiri olmuştu ve Ruby herkesin iyi bilgilendirildiğinden emin olmayı severdi.

"Bana hamile olduğunu söylememiştin." Fred'in sesi iğrenmiş gibiydi. "Evet, söyledim."

"Tamam, iyi ama çocuğu her an doğurmaya hazır olduğunu söylememiştin." Sue eğleniyordu. "Sende bir tür Madonna kompleksi mi var Fred?"

Bir anlık huysuz bir sessizlik oldu. "Beni zorlama Susie," uyardı. "Ben sana iyilik yaptım. Şimdi sıra sende."

"İyiliğimin yarısını yaptın Fred. O hâlâ hayatta. Ama yine de nazik davranıp senin için iyiliğini yapacağım. Ne yapacağımı biliyorum. Yarın icabına bakacağım." "İş aramaya" çıktığında. Ojenin üstünü çevirdi ve sırt çantasına attı. "Öğlen buluşuruz."

Gülümsemesi arttı. Öğleye kadar birkaç işi daha tamamlamış olacaktı. yapılacaklar listesinde. Donnie Marsden'in numarasını aradı. Final için sahneyi hazırlama zamanı gelmişti. "Donnie. Benim."

"Seni hayal ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Bana bu planı hazır mısın?"

"Henüz değil, ama yapacağım." *Hazır olduğumda hazır olacağım.* "Çocukları aradın mı?"

"Evet, Vickers hariç herkes. Onu bulamadım." *Şaşırtıcı değil,* diye düşündü Sue gülümseyerek. Vickers'ın cesedini taşıyan minibüs Bir ilkokulun arkasındaki ormanda. Eninde sonunda biri onu bulacaktı. "Adamların hepsi daha fazla bilgi istiyor," diye devam etti Donnie. "Bir tuzağa düşmek istemiyorlar. Onları suçlamıyorum."

"Onlara kafese kapatılacak tek kişinin küçük kuşumuz olacağını söyleyin."

"Nasıl?"

"Kuşumuzun geri almak istediği bir şey var." "Peki sonra?"

Sue yeni boyanmış ayak parmaklarını oynattı. İntikamın çok bireysel, kişisel bir şey olduğunu düşündü. "Sonra her birinizin en kötüsünü yapmak için yarım saatiniz var. İstedığınız kadar yaratıcı olun. İntikamımı düşünmek için on yılım vardı. Sizininki düşünmek için dört gününüz var."

Bir an sessizlik oldu. "Neye kadar ve ne dahil?"

"İşi ben bitireceğim," dedi Sue basitçe. "Ve kuşumuzun işi bitirenin ben olduğumu bilmesi gerekiyor, bu yüzden bilinç kaybına izin yok. Bunun dışındaki her şey sizin kararınız. Önceden plan yaparsanız, otuz dakikayı çok uzun bir süreye dönüştürebilirsiniz."

"Bütün bunlardan ne çıkarıyorsun Suze?" Donnie'nin sesi yumuşaktı.

Sue parmaklıklar ardında geçirdiği on yılın her bir gününü düşündü. Her doğum gününde biraz daha büyüyor, her gün bir hapisaneye hapsediliyordu. başkasının yaptığı bir rutin. Yüzünü buruşturdu. Fred ne zaman "kalp kalbe" konuşmak için onu malzeme dolabına zorlasa. Bağırsaklarında kaynayan ateş öfkeli bir aleve dönüşüyordu.

"Ben izleyeceğim."

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 15

Dana asansör ekranına odaklandı. "Benimle gelmek zorunda değilsin. Artık iyiyim."

"Sanmıyorum ama seninle tartışmayacağım," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Ethan ve onun alnında oluşan endişe çizgisini izledi. Ethan onun iyi olmadığını düşündü. Hastane lobisindeki ankesörlü telefonda Evie'yle yaptığı tartışma yüzünden hâlâ titriyordu. Telefonu çarparak kapatmadan önce Evie'ye olduğu yerde kalmasını emretti. Başka bir gün

bilgi almak için baskı yapabiliirdi ama bunun zamanı olmadığını biliyordu. Ayrıca, bir dahaki sefere kendisi hakkında konuşacağına söz vermişti ve onu bu sözünde tutmayı planlıyordu.

sesi duyuldu ve kapılar kayarak açıldı, doğumhanenin hemşire masası ortaya çıktı. Dana'nın Caroline'ı istemesi üzerine bir hemşire bekleme odasını işaret etti.

Ethan, o uzaklaşmadan önce kolunu yakaladı. "Şimdi gidiyorum. Rahatsız etmek istemedim, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Öne doğru eğilip kızın yanağına bir öpücük kondurdu ve gitmek için geri adım atmıştı ki kızın eli fırlayıp yakasına yapıştı.

"Kal," diye mırıldandı. "Gitmen gerektiğini biliyorum ama bir iki dakika daha kalabilirsen çok memnun olurum."

Sesi tamamen sakindi ama içinde reddedilmesi imkânsız bir özlem yatıyordu. Ethan onu kollarına çekti ve tutunmasına izin verdi. O da sessizce tutundu, Ethan'ın sırtını kavrayışı neredeyse morarıyordu. Sonunda titrek bir nefesle bıraktı ve başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu. "Teşekkür ederim. Seni incitmedim, değil mi?"

Ethan ona gülümsedi. "Yaşayacağıma eminim." Bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdı ve yanağını avucunun içine aldı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Dana?"

Dudakları titredi ve bir an için gözlerinin dolacağını sandı ama hemen kendini kontrol etti ve dudaklarını bükmeye zorladı. "Yarın benimle kahvaltıda buluşur musun?"

"Bu bir randevu." Ona veda öpücüğü vermek için başını eğmişti ki, Dana'nın adını söyleyen keskin bir ses çenesini kaldırmasına neden oldu. Uzun boylu, esmer bir adam yaklaşıyordu, suratı asıktı.

"Her yerde seni arıyorduk."

Ethan'ın yanında, Dana gerildi. "O iyi mi?"

"O uyuyor. Bebek şu anda stabil." Adam Ethan'a sert bir bakış fırlattı. "Konuşmamız gerek Dana. Özel olarak."

". Ethan, Caroline'ın kayınbiraderi David Hunter ile tanış. David, Ethan Buchanan."

Ethan David'e başını salladı. Çenesini sıkan David başıyla onayladı. Ethan Adamın sahiplenme duygusu apaçık ortadaydı ve Ethan ergenlikten kalma hak iddia etme dürtüsüne boyun eğerek kolunu Dana'nın beline doladı. Ethan, "Sadece bir dakika sürecek," dedi.

Hunter çenesini iki yana salladı. "Ben diğerleriyle birlikte bekleme odasında olacağım."

Ethan kaşlarını kaldırmadan önce onun gitmesini bekledi. "Diğerleri mi?"

"Aile," diye mırıldandı Dana. "Bir kriz olduğunda bir araya geliyorlar. Lütfen David'i affet. Caroline için üzgün. Normalde bu kadar kaba değildir."

Hunter üzgündü, Ethan buna katılabilirdi. Hangi konuda aynı fikirde olmayabilirdi. Ama Hunter az önce bir şok geçirdiği için Ethan buna izin .
"Benim

Yarın erkenden bazı randevular var." Bu sabahki e-postanın gönderildiği bölgeyi, Alec'i kaçıran kişinin e-postayı gönderdiği saatte araştırmaya başlamak istiyordu. "Benimle altıda buluşabilir misin? Kahve dükkanında mı?" Alec'le buluşmak için
Gerekirse bütün gece video izlemeyi planladığı için otobüs durağına gitti.

"Orada olacağım. Ethan, teşekkür ederim. Her şey için." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, bir kolunu Ethan'ın boynuna doladı ve onu usulca öptü. "Yanımda olduğun için mutluyum." Ve onu daha fazlasını ister halde bırakarak bekleme odasına yöneldi. Biraz kara kara düşünerek asansörün düşmesine bastı. Asansörün kapısı çaldığında aklına bir düşünce geldi.

Arabada ona Bill Bush'tan iş alıp almadığını sormuştu. Otogardaki güvenlik müdürünün adını nereden biliyordu ki?

Asansöre adımını atarken omzunun üzerinden arkasına baktı ama kadın gitmişti. Onunla ilk tanıştığında Dana Dupinsky'de görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu anlamıştı. Bu "daha fazla "nın tam olarak ne olduğunu anlamaya başlamanın zamanı gelmişti.

Dana kapıdan içeri adım atmadan önce David bekleme odasından çıktı. "Konuşmamız gerek," dedi sıkıca. "Ama diğerlerinin yanında değil." Onu gecenin bu saatinde terk edilmiş bir oyun alanına götürdü. "O şimdilik iyi," dedi.

o sormadan önce söyledi. "Bacağı kırılmış ve plasentada küçük bir yırtık var. Onu ilk getirdiklerinde bebeğin hayati değerleri dengesizdi ama ikisini de stabil hale başardılar. Doktor dinlenirse ve ek stres olmazsa bebeğin hala doğabileceğini söylüyor."

Olabilir. Dana ürperdi. "Tanrı'ya şükür." Ama adam mırıldanarak onaylamadı ve Dana başını kaldırıp adamın gri gözlerini karanlık ve sert buldu.

"Sürücü hiç durmaya çalışmamış Dana. Patinaj izi yok, lastik yok." "Goodman olduğunu düşünüyorsun."

Gözleri parladı. "Öyle değil mi?"

"Arabada düşündüm. Mia'ya söylemeliyiz."

Dişlerini sıktı. "Kahretsin Dana, bunun sen aklından geçti mi?"

Gözlerini onun bakışlarını karşıladı. " oldu. Dikkatli davrandım."

"Dikkatli. Evet. Peki o adamla nerede tanıştın?"

Dana, Ethan Buchanan'ı Lillian'ın kocasıyla kıyaslama fikri karşısında bile gözlerini kıstı. "Otobüs terminali, Pazar gecesi."

"Dedektif Mitchell size kapılarınızı kilitli tutmanızı söyledikten saatler sonra, gecenin bir yarısı dışarıdaydınız ve siz buna *dikkatli* olmak mı diyorsunuz?"

Öfke kabarmaya başladı. "Ben buna işimi yapmak diyorum David."

"Caroline'ın orada yatmasının ve kardeşimin korkudan ölmesinin nedeni senin *işin*."

Sözleri derine saplanmıştı. Kendi sözleriyle karşılık vermek istedi ama adam haklıydı. *Caroline incindi çünkü öfkeli bir koca bana kızgın.* Suçluluk duygusu ve onunla birlikte Goodman'ın bir sonraki hamlesinin korkusu da kabardı. Korkuyla başa çıkabilir, onu zihnindeki küçük kutunun içine itebilirdi ama suçluluk duygusu midesinde yatıyor ve onu hasta ediyordu. İçini çekti, aniden yorulmuştu. "David, ikimiz de korktuk. Bir adım geri çekilelim ve Mia'yı arayalım, sonra da ne yapacağımıza karar verelim."

David başka tarafa baktı. "Tamam. Ara."

Wight's Landing, 2 Ağustos Pazartesi, 9:45 Doğu (8:45 Merkez)

Wight's Landing manzara reklamı yapıyordu ve James Lorenzano yalan söylemediklerini kabul etmek zorundaydı. Oturduğu yerden birasının ve yengeçli keklerinin tadını çıkarırken, beyaz atletli barmen Pattie'nin hem martinilerini hem de gerçek olabilecek göğüslerini sallayışını izleyebiliyordu. Bir kadının gerçek olup olmadığı tartışmalı göğüslerini küçük beyaz bir izlemenin basit zevkini bir daha asla tadamayacağını düşündüğü zamanlar olmuştu. O zaman, kısa bir süre önce kendi kanıyla dolu bir havuzda yatarken Sağlık görevlileri, Sue'yu işini bitirmeden korkutup kaçırmak için tam zamanında gelen görgü tanığı tarafından 911 çağrısına yanıt verdi.

Bunun olacağını göremeyecek kadar aptaldı ama Sue'nun gerçek göğüslerinin tadını çıkarmakla meşguldü. Asla müşteri edinmemeyi ilke edinmişti ama Sue çok baştan çıkarıcıydı. O gece onu kandırmış, içkisine bir şey koyarak yavaşlatmıştı. İronik bir şekilde, kutlama şampanyasıydı. Onun ikramı. Bir kutlama pikniği. Florida'daki gizemli kadının izini bulmuştu ve kadın ona çok minnettar olmuştu.

Ona yetiştiğinde ne kadar minnettar olduğunu göreceklerdi.

Sue'yu Wight's Landing'e kadar takip etmek tam bir baş . O onu aramak için hastaneden çıktı, ilk durağı onun dairesi oldu. Boştu. İkinci durağı teyzesi ve amcasının eviydi. Onu orada bulmayı beklemiyordu ama ağabeyinin kızın nerede olduğuna dair bir fikri olabileceğini ummuştu. Nerede olduğunu. Anlaşıldığı kadarıyla kardeşi, Sue ile çıktığı küçük yolculuktan amcasını aramıştı. Doğuya doğru gidiyorlardı, Sue'nun Bryce'a ve Bryce'ın da amcasına söylediği tek şey buydu. James yaşlı adamdan bu kadarını öğrenmişti. son nefesini vermeden önce. James telefon şirketindeki bağlantısından daha fazlasını öğrendi - Bryce'ın arama yapmak için kullandığı ankesörlü telefonun adresi. O küçük kasabadan yavaşça doğuya doğru ilerlemiş ve bir plajda tüyler ürpertici bir intihar haberi duyana kadar daha fazla küçük kasabadan geçmişti.

Bu Sue'nun işiydi, bunu biliyordu. Çünkü ondan öğrendiği bir teknikti. Şimdi pişman olduğu o lanet yastık sohbeti anlarından biri. Buradaydı. Sorun, onu ya da kardeşini bulamamasıydı. İşte burada oturuyordu,

eski bilgi toplamaya çalışmak. Uzun bir günün sonunda bir kupa kaldıran mavili adamları gözetlemek.

Arkasında Wight's Landing'in en iyilerinden oluşan bir masa oturuyordu, vardiyadan yeni çıkmışlardı. Görünüşe göre kasabanın polis gücü küçüktü, bu yüzden bir şerif yardımcısı devriyeden çekildiğinde, bir başkası onun yerine bakmak zorunda kalıyordu. Şerif Ocean City'deki hapishanede Batı Virginia'dan bir dedektifle buluşacağı için izin gününü Huxley adında bir adama ayırmak zorunda kaldığından yakınan Şerif Yardımcısı Billy'nin ikilemi de böyleydi. Ve görünüşe göre kulübedeki cesetle ilgiliydi. Her şeyin Sue ile ilgisi vardı.

James şerifi takip edecek, hapishanede kimin ilgilerini bu kadar çektiğini öğrenecekti. Sanki tahmin edemiyormuş gibi. Bu, Sue'nun izinin neden Wight's Landing'de aniden kesildiğini açıklıyordu. Açıklamadığı şey ise nedeniydi? Neden burası? Florida'da öldürdüğü yaşlı kadınla bu küçük sahil kasabası arasındaki bağlantı neydi? Bunu öğrenecekti. Sonra da Sue'yu yakalayacaktı.

On Birinci Bölüm

Chicago, 2 Ağustos Pazartesi, 45

Mia kavisli istasyonun içinde duran hemşireye rozetini uzattı ama kadın kaşlarını çatı. "Bayan Hunter zaten ifade verdi. Şu anda dinleniyor."

"Onu rahatsız etmeyeceğim, Hemşire Simmons," dedi. "Buraya arkadaşı Dana'yı görmeye geldim."

Hemşire Simmons koridorun sonundaki bir alanı işaret etti. "Bu taraftan."

"Bu yol" bir oyun alanıydı. David Hunter ve Dana yalnız oturuyordu; David yetişkinlere uygun bir sandalyede, yüzü asıktı. Dana ise plastik bir masanın üzerindeki çocuk sandalyesinde oturmuş, siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti. Bir kule inşa ediyor, rengârenk Lego yığınının gergin bir şekilde manipüle ediyordu. Caroline'dan haberi olmasaydı bile Mia, Dana'nın korktuğunu bilirdi. Dana korktuğu zaman ellerini asla sabit tutamazdı. "Güzel elbise, evlat."

Dana başını kaldırdı ve Mia içini çekti. Suçluluk duygusu arkadaşının kahverengi gözlerini doldurdu ve

Mia, dünya üzerinde bunu atacak kadar güçlü bir güç olmadığını biliyordu. Dana başkalarının korkularını yatıştırıyor, suçluluk ve utançlarıyla başa çıkmalarına yardımcı oluyordu. Kendisinininki ise derinlere gömülmüştü.

"Eee?" Dana legoları sanki bir kabuk oyunuymuş gibi hareket ettirerek sordu.

"olay yerine gelen memurla konuştum. Patinaj izi yok, görgü tanıkları lastik sesi duymamış. Arabanın markası ve modeli Goodman'ınkiyle uyuşmuyor ama çalmış olabilir. Onu nasıl bulmuş olabilir?"

"Caroline benim dairemdeydi." Elbisesini karıştırdı. "Bunu seçmeme yardım ediyordu."

Mia Hunter'a baktı. "Ateşli bir randevu mu?"

"Hayır." Tek kelimesi bir yük treni etkisi yarattı. Soğutmalı vagonları olan.

Dana parmak uçlarını şakağına bastırdı. "Ethan Buchanan'la birlikteydim."

Farkına vardı. "Caroline'ın dün bana yaptırdığı geçmiş kontrolü."

"Bu gece bir randevumuz vardı." Dana kırmızı bloklardan oluşan bir yığını ayırmış, parmakları titreyerek yeni bir kule inşa ediyordu. "Dün cenazeden sonra Evie'yi evime götürdüm. Goodman bizi takip ettiyse, nerede yaşadığımı biliyordur. Eğer

Caroline'la beni onun arabasıyla ayrılırken görmüş. Beni El istasyonuna bıraktı."

"Bu en azından noktaları birleştiriyor." Mia çocuk sandalyelerinden birine oturdu ve mavi bir kuleye başladığında ellerini Dana'nınkilerin üzerine koydu. "Kes şunu. Beni delirtiyorsun."

Dana'nın elleri hareketsiz kaldı ve omuzları uzun bir titremeyle sarsıldı. "Özür dilerim."

" yok. Onu bulacağız Dana. O zamana kadar dikkatli olman gerekecek."

Hunter sert bir sesle, "Bu çok yapıcı," deyince Mia ona soğuk bir bakış fırlattı.

" arama emri çıkarttık. Ortağım ve ben uğrak yerlerinin listesini tekrar kontrol edeceğiz."

"Dört gün oldu." Hunter ayağa fırladı. "Onu neden bulamadınız?"

"David," dedi Dana yorgun bir sesle. "Ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar."

Hunter döndü ve onlara çok kaslı, gergin bir sırt gösterdi. "Bu yeterince iyi değil."

Mia iç çekti. "Haklısın. Öyle değil. Ama yapabileceğimiz tek şey bu, Bay Hunter. Tabii başka bir öneriniz yoksa." Hunterın omuzları çöktü ve gri gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle döndü.

"Özür dilerim, Dedektif. Haddimi aştım. En azından ona şu lanet sığınma evini kapatmasını söyleyebilir misiniz? Ya da gecenin bir yarısı o lanet otobüs durağına gitmemesini söyler misiniz?"

Onun gözleriyle karşılaştı. Dana'nın açıkça hiç görmediği şeyi gördü ve Hunter'ın ona ne kadar zamandır aşık olduğunu merak etti. İşine insanlıktan daha güçlü zincirlerle bağlı bir kadını seven her erkek için üzülyordu. Suçluluk duygusuyla dolu sosyal hizmet görevlileri ve polisler. Dupinsky ile ne güzel bir çift olmuşlardı. "Yapabilirim. Beni, seni dinlediğinden daha fazla dinlemez."

Kadının ses tonunda istemediği bir merhamet sezmiş olmalıydı, çünkü bir sarsıntıyla arkasını döndü. "O lanet sığınak olmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Caroline iyi ve peşlerinde bir manyak olmayacaktı."

Dana başını kaldırdı, yüzü solgundu. "David, bu hiç adil değil."

Öyle değildi ama Mia bunu hissettiği için onu suçlayamazdı. Söylüyordu belki. Hissediyorsa, hayır. "Sanırım Caroline buna itiraz ederdi," diye mırıldandı. "de biraz uyuyun. Dana, bu gece eve gitme. Bana bir anahtar ver de daireni kontrol edeyim."

Hunter acı bir sesle, "Sarhoşların ve keşlerin üzerine bastığınızdan emin olun," dedi.

Hunter'ın düşüncelerine katılsa da Dana'nın o daireyi neden tuttuğunu anladığı için Mia ayağa kalktı ve elini onun koluna koydu. "Mr. Hunter, bırak gitsin."

Annesinin elini . "Annemi eve götürüyorum Dana. Daha sonra döneceğim."

Dana blokları dizmeye geri döndü. Adam gittiğinde, "Bana kızgın," dedi. "Buna hakkı var. Goodman asla onun peşinden gitmezdi. Caroline, eğer ben olmasaydım."

Dana, Hunter'ın öfkesinin gerçek nedenini göremiyordu. "Bana Ethan Buchanan'dan bahset."

Dana'nın dudakları gözlerini tamamen dolduran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O gerçekten iyi bir adam, Mia."

Zavallı David Hunter'ın hiç şansı yoktu. Mia Dana'yı ayağa kaldırdı. "Abe birazdan burada olur ama o gelene kadar kafeteryaya gidelim, biraz patates kızartması alalım, sen de hepsini pişir kızım."

Dana ona hesapçı bir bakış fırlattı. "Beni Lillian'ın çocuklarını görmeye götürürsen yemek veririm. Yakında."

Mia kaşlarını çatı. "Yakında. Şimdi biraz sulu dedikodu istiyorum. Kuyum azaldı."

Chicago, 3 Ağustos Salı, 1345

Karanlıktı ama koridorun sonundaki banyoda bir ışık yanıyordu. Alec onu uyandırmamaya dikkat ederek başını yastıktan kaldırdı. O, artık beyaz olmadığını bildiği gözleri olan kadın. Maviydiler ama o kadar açık renkteydiler ki neredeyse görünmezdi. Derin bir nefes alıp . Deneme. Ama kız uyanmadı.

Çok aç ve susamıştı. Ona biraz su verdi; ölmesini engelleyecek kadar. Kaç gündür kayıptı? Takip etmek zordu. Ona doktorun yazdığından iki kat fazla ilaç içirmişti. Aklını başından alacak kadar uyuşturmuştu. Ama hapları tükeniyordu. Ve o da tolerans geliştiriyordu. Doktoru buna böyle diyordu. Aynı miktarda ilaç artık işe yaramıyordu.

Ama bu gece uyuyormuş gibi yapmış, uyuşturulmuş gibi davranmıştı. Yatağa uzanmış, onun kim olduğunu ve bunu neden yaptığını merak ediyordu. Para olduğunu biliyordu. Ailesinin parası vardı. Her şeye sahip olabilir diye düşündü. Sadece eve, ailesinin yanına dönmek istiyordu.

Eğer hâlâ hayattalarsa. Bu düşünce nefesinin kesilmesine neden oldu ve nefesini sertçe kontrol etti. Ses çıkaramıyordu. Bu sinir çünkü ne zaman çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Cheryl'la mücadele ettiği, konuşma işlemcisini takmak istemediği, o yüksek, gürültülü ses okyanusunu istemediği tüm o zamanları düşündü. Korkmuştu, diye düşündü. Sesten korkmuştu. Aptal görünmekten korkuyorum. Aptal gibi görünmekten. Şu anda o küçük konuşma işlemcisine sahip olmayı Tanrı'dan diliyordu. Neler olduğunu anlayabilmek için onu kullanabilirdi.

Ama yoktu, bu yüzden başka bir yol bulmalıydı. Ama önce biraz yiyeceğe ihtiyacı vardı. Kendisi için odaya yemek getirmişti. Birkaç kez

Ona bir dilim ekmek verdim. Bir parça peynir. Eğer hemen yemezse. ölürdü.

Alec yataktan kaydı. Ve bekledi. Kız .

Yaşıyordu. Ve açlıktan ölüyordu. Sadece midesinin Cheryl'ı uyandırdığı gibi onu da uyandıracak kadar yüksek sesle guruldamamasını umabilirdi. *Cheryl*. Göğsü ağrıyordu ve bir yanı hâlâ ilaçtan sersemlemiş olmayı diliyordu.

O zaman Cheryl'i düşünmek zorunda kalmazdı. Onu kafasında görmek. Cheryl ölmüştü. Cesedini görmüştü. Cheryl'ı bir çöp torbası gibi yolun kenarına atmıştı. O kadar kızmıştı ki. Şimdi bunu düşününce gözleri doluyordu. Onu durdurmak için nasıl hiçbir şey yapamadığını.

Onu durdurmak için bir şey yapmalıydı. Bir şey yapmak zorundaydı. Herhangi bir şey.

Ama önce bir şeyler yemesi gerekiyordu, yoksa yine bayılacaktı. Yavaşça adım attı. Bekledi. Eski evlerde döşemelerin gıcırdadığını biliyordu ama bunun gıcırdayıp gıcırdamadığını bilmiyordu. Kadın uyanırsa hemen öğreneceğini düşündü. Ama uyanmadı, yüzden bir adım daha attı, bir adım daha, ta ki koridorda, banyoyu geçip merdivenlere varana kadar.

Parmaklıklara sıkıca tutunarak adım adım aşağı indi. Başı dönüyordu ve bir keresinde neredeyse düşüyordu ama aşağıya inmeyi başardı ve kendini kafasının içinde neşelenmeye bıraktı. Burası da karanlıktı ama aşağıda bir ışık vardı.

koridorun sonunda. Ampul değil.

Bir bilgisayardı. Birinin bilgisayarını vardı ve açıktı. En azından hangi gün olduğunu öğrenebilirdi. Ayaklarının üzerinde hafifçe durmaya çalışarak koridorda yürüdü ve içeriye göz attı.

Mutfaktı. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı. Ve birisi onu kullanıyordu. Lanet olsun. Bir ses çıkarmış olmalı çünkü adam kafasını kaldırdı.

Nefesini içine çekti. Bu oydu, rüyalarındaki kadın. Ya da kabuslarındaki. Hangisi olduğundan emin değildi. Birkaç kez uyandığında onu yanında oturmuş, saçlarını okşarken bulmuştu. İlk seferinde çılgılık atmıştı. Kafasının içinde, sadece kendisinin duyabileceği kadar uzun ve yüksek sesle. Bir yara izi vardı. Çirkin, kırmızı, korkutucu bir yara izi. Ama gülümsemişti. Bir . Ve tıpkı annesinin yaptığı gibi saçlarını okşadı. Bu yüzden

Bir sonraki uyandığında biraz daha az korkmuştu ve ondan sefer de biraz daha az. Deli bir kadınla çalışıyor olabilirdi ama gözleri daha güzeldi.

Şimdi gülümsedi, o tuhaf yarım gülümsemeyle ve parmağını dudaklarına götürüp kucağını işaret etti. Alec ona baktı, sonra buzdolabına baktı. Yakında yiyeceğe ihtiyacı . Ve kızgın görünmüyordu, bu yüzden içeri süzüldü. işaret ettiği şeyi görene kadar dolaplar. Bir bebek. Bir bebeği vardı. Yukarı baktı, onun gözleriyle karşılaştı. Dudaklarının hareket ettiğini gördü. Onunla konuşuyordu ama söylediği hiçbir şeyi anlayamadı.

Bundan nefret ediyordu. İnsanların ona ne dediğini bilmemekten nefret ediyordu. Onun hakkında.

Cheryl onun çok paranoyak olduğunu, insanların onun hakkında konuşmadığını söyledi. Ona inanmıyordu ama artık böyle bir sorunu yoktu, değil mi? Cheryl gitmişti ve yiyecek bulamazsa o da gidecekti. Alec buzdolabını işaret etti ve yaralı kadın başını salladı. Küçük plastik kaselerle doluydu. Ve bir tabak tavuk . Hepsini yiyebileceğini düşündü. Bir tane aldı ve ona doğru baktı. Ona bakmıyordu, sadece bilgisayara bakıyordu. Tavuk budunu mideye indirdi ve bir tane daha aldı. Ve bir tane daha. Sonra gerçekten hasta hissetti.

Çok fazla yemek, çok hızlıydı. Biraz suya ihtiyacı vardı. Şimdi. Oh, hayır. *Hayır, hayır.*

Evie onu ürkütmemeye çalışarak ekrana odaklandı. Sanki günlerdir bir şey yememiş ve bir daha ne zaman yiyeceğini bilmiyormuş gibi üç tavuk budunu nasıl mideye indirdiğini izlememeye çalışıyordu. Bu çok iyi hatırladığı bir duyuydu. Onu yalnız bıraktı, ağır ağır nefes almaya başlayıp boğazından boğulma sesleri gelene kadar dikkatlice ona bakmadı. Sonra tam zamanında etrafına baktı ve üç tavuk budunun ağzından geri çıktığını gördü. Yüzü bembeyaz kesilen Erik bir yığın haline geldi.

Chicago, 3 Ağustos Salı, Saat :00

Gömleğinin cebindeki cep telefonu göğsüne çarpınca Ethan ırkıldı. Sadece birkaç dakika uyumuştı, bu yüzden otobüs durağındaki video kaseti geri sarmak için fazla zamanı olmayacaktı. Arayan Claydi ve sinirleri gerilmişti. "Saat sabahın ikisi. Ne oldu?"

"Burada saat üç," diye yanıtladı Clay, sesi yorgun çıkıyordu. "Alicia Samson'ı buldular."

Ethan'ın kalbi sıkıştı. Morgantown'daki fotokopi dükkanında kullanılan kimlik. "O öldü mü?"

"Evet. Kahretsin, sadece tatilde olduğunu umuyordum. Gelip gelmediğini öğrenmek için çalıştığı restoranı aradım. Patronu yeni duymuştu ve neredeyse histerikti. grup çocuk Samson'ı ormanda bulmuş. Perşembe sabahından beri ölüymüş."

"Kızımız ilk e-postayı göndermek için Samson'un kimliğini kullandığında. Neden?"

"Başından vurulmuş, Cheryl Rickman gibi. Ethan, yetkilileri buraya getirmeliyiz."

"Biliyorum." Ethan başparmağını şakağına bastırarak seçenekleri tarttı. Görünüşe göre bir kadın yüzünden üç kişi ölmüştü.

İstediği zaman ortadan kaybolabilen. Hala Alec'e sahip olan bir kadın.

"Bilmiyoruz

Nerede olduğunu, hatta kim olduğunu bile bilmiyorum. Polislere bir resim ya da kimlikle kesinlikle daha iyi olur."

"Otobüs videosunda onu bulmaya ne kadar yakınız?"

"Saatlerdir video izliyorum. Onları hâlâ bulamadım." "Öylece ortadan

kaybolamazlar."

Ethan'ın gözlerinin ardındaki acı büyüyordu. Hızla. Yaklaştığını hissediyordu ve umutsuzca cebini yoklayarak evden asla yanından ayırmadığı küçük hap paketini aradı. Aylardır kriz geçirmemişti.

Lanet olsun. "Biz de bunu söyleyip duruyoruz." Paketi buldu, her şey karanlığa gömülürken toka ile oynadı. "Lanet . ." Ethan hapi dilinin arkasına yerleştirdi ve bekledi.

"Ethan?" Clay'in sesinde korku vardı, çığ ve gizlenmemişi.

Hap çözülmüştü. "Sadece bekle Clay. İyi olacağım. Sadece başım ağrıyor."

"Görebiliyor musun?"

"Bir dakika içinde yapabileceğim." Bunu biliyordu ama yine de panik ve onunla birlikte çaresiz bir öfke pençeliyordu. Tıbbi olarak taburcu edilmesinin nedeni bu bilinç kayıplarıydı. Çölde bir yerlerde bir görevde olmamasının nedeni. Burada olmasının nedeni. Burada, Alec'i arıyordu. Şu anda Alec'in tek umudu oydu. Bu düşünce hem alçakgönüllü hem de korkutucuydu. *Doğru yer, doğru zaman mı yoksa yanlış yer, yanlış zaman mı?*

Dana'nın bir gece önce ikisini düzgünce çevirdiği gibi. Bakış açınıza . Bakış açısı da tutumdu. Ve tutum ... başarı ile başarısızlık arasındaki tüm farkı yaratabilirdi.

"Gıcırdayan metal sesi duymadım, bu yüzden o sırada araba kullanmadığınızı varsayıyorum."

"Hayır, ." Karanlık bir tünelin sonunda parıldayan ışıklar belirmeye başladı ve Ethan nihayet rahatlamaya başladı. "Burada, lanet olası otobüs terminalinin güvenlik ofisinde oturuyorum."

"Şimdi görüyor musun?" Clay huysuzca sordu.

"Clay, ben iyiyim. Bak, şu kasetlere geri dönmem gerek." Clay

iç çekti. "Sadece dikkatli ol."

"Yapacağım." Ethan telefonu kapattı, hiçbir şeyi çözemediklerinin farkındaydı. Bir adam ve iki kadın ölmüştü ve Alec hâlâ kayıptı. Polise gitmeliydi. Ve gidecekti de. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Chicago, 3 Ağustos Salı, 1430

Sue temiz gömleği çocuğun başına geçirdi, kollarını kollarından geçirdi ve onu yatağa doğru itti. Notu gözlerinin önünde tuttu. *Bu hiç akıllıca değildi.*

Çocuk nottaki sözleri başıyla onayladı, vücudu top gibi olmuştu, hâlâ terli ve titriyordu. Onu temizlemek zorunda kalmıştı. Yüzündeki kusmuğu silmek zorunda kaldı. Öfkelenen Sue kağıda bir cümle daha karaladı ve ona baktırdım. Daha da gördüm. Gözlerini sıkıca kapattı. Gözyaşlarının yüzünden süzülüşünü izledim. *Annen bunu ödeyecek.*

Belli ki çocuk ilahtan sandığı etkilenmemiştii. Ve sadece iki hapi kalmıştı. Ona vermek için sabaha kadar beklemesi gerekecekti, böylece kendisi ayak işlerini yaparken o da uyuyacaktı.

Fred. Daha fazla Benadryl ile takip ederdi. Bunun daha etkili olduğu görölüyordu. Ama çocuk artık yirmi dört-yedi saat uyuşturulamazdı. Yaralı Yüz onu akli başında görmüşken olmazdı. Lanet olsun.

Onu hizada tutmak için başka bir yol bulması gerekecekti. Yarını . Fred için planlarını. Vaughn'lar için. Küçük hakkında Vaughn'ların itaatini sağlayacak bir paket. Çocuğun da hizaya gelmesini sağlayacaktı.

Benimseyin, adapte olun ve geliştirin. Çok iyi bir slogandı.

Chicago, 3 Ağustos Salı, saat 500.

Ethan hayal kırıklığına uğramış bir halde gözlerini ovuşturdu. Aynı görüntüyü tekrar tekrar izlemiş ama bir alamamıştı. Saatlerce video izlendi ve Alec'ten hiçbir iz yoktu. Alec ve kadın Cuma sabahı gelmişler ve tüm niyetlerine rağmen Kalabalık. Ethan bütün gece izlediği videoları düzgünce istifledi. On iki yaşında bir çocuk öylece ortadan kaybolamazdı, o halde başka bir açıklaması olmalıydı. Alec bu videolarda bir yerdeydi. *Sadece bakacak doğru yeri bulamadım.* Alec'i kaçıran kişinin dün kullandığı fotokopi dükkânının çevresini araştırmayı bitirdiğinde tekrar bakmaya gelecekti.

Şimdilik bir molaya ihtiyacı vardı. Uzun bir koşu kafasını boşaltabilirdi. Ama Dana'yla buluşmak için bir saatten kısa bir süre içinde yola çıkması gerekiyordu, bu yüzden koşu beklemek zorundaydı.

Dana. Ethan video monitörünün yanında duran ve kasası kapalı olan dizüstü bilgisayarına baktı. Bush'un burada kablosuz interneti vardı, yani Ethan istediği zaman girebilirdi. Dana Bush'u tanıyordu. Dün gece güvenlik müdürünü ismiyle çağırmıştı. Betty'nin kafesinde, sahibinin en sevdiği yemeği hatırlamasını sağlayacak kadar sık yemek yiyordu.

Görünüşe göre bu otobüs durağında çok zaman geçirmiş. Sadece tuhaf bir arkadaşını almak için ihtiyaç duyacağını düşündüğünden daha fazla. Ethan kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayarını açtı ve internet tarayıcısını çalıştırdı. Dürüst olmak gerekirse, ne bulacağından biraz korktuğu için bunu gecenin çoğunda ertelemişti.

Kendisi. Ethan geçmiş kontrolü için en sık kullandığı kişi veri tabanına girdi ve elleri klavyenin üzerinde durdu. Bunu bir kez yaptığında, bulduğı şey hoşuna gitmezse geri dönüşü olmayacaktı.

Ama sonra Dana'nın gözlerini düşündü, o kadar rahat ve bilgeydi ki. Yanlış bir şey yapıyor olamazdı, bundan emindi. Bu yüzden onun adını yazdı ve bekledi.

Ve sonuç ekranında bilgiler görünmeye başladığında gözlerini kırptırdı. Görünüşü göre o bir fotoğrafydı. . Geçen yıl C izelgesinde sadece 2.867 dolar gelir beyan etmişti. Bir fotoğrafçı olarak berbattı. İyi ki fotoğrafçılık ikinci planda kalmış. İsmi, bir fotoğrafçının

Kâr amacı gütmeyen bir işletmenin yöneticisi. Kaçaklar için bir barınak. Ethan onun bir gece önce Evie hakkında söylediklerini hatırladı. *O bir kaçaktı. şimdi ise ailedendi.* Artık yoksulluğı bir anlam ifade ediyordu. Parasını işine yatırdığını söylemişti. Bu da çok az maaş aldığı ya da hiç maaş almadığını anlamına geliyordu.

O haklıydı. Çok iyi dinliyordu ve bu kimliğinin önemli bir parçası değıldi. İçini bir rahatlama duygusu ve onunla birlikte belirgin bir gurur kapladı. Tam da onun düşündüğü gibiydi. Başkalarının ihtiyaçlarına önem veren bir kadın. kendisinden önce.

Son ilgi çekici konu ise baş dndrcyd. Görünüşü göre Dana Dupinsky'nin sabıka kaydı da varmış. Araba hırsızlığına teşebbüsten bir mahkumiyet. On üç yıldan fazla bir süre önce. Görünüşü göre hayatını . Ve sonra biraz.

Onun yaşama şeklini, parasızlığını, ev dediğı yeri düşündü. Önümüzdeki otuz dakika içinde bunların hiçbirini değıştiremezdi. Ama dairesinin kapısındaki  sürgüyü kapatamadan önce o keşlerden biri biraz fazla yaklaşırsa yardım çağırmak için bir yolu olduğundan emin olarak hayatını biraz daha güvenli hale getirebilirdi.

Onunla kahvaltıda buluşmadan önce köşedeki marketten önceden yüklenmiş bir cep telefonu alacak kadar vakti vardı. Ethan dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi. Onu arabasının bagajına, belinin arkasında sakladığı silahıyla birlikte koyacaktı. Böylece kadın ellerini Ethan'ın üzerinde gezdirmeye karar verirse, Ethan'ın hâlâ açıklamaya hazır olmadığı silaha değıl, ona dokunmuş olacaktı.

On İkinci Bölüm

Chicago, 3 Ağustos Salı, Saat 6:00

Ethan bu kez onu kaldırımında bekliyordu. Onu orada görmek onu şaşırttı ve savunmasız bıraktı. Hâlâ önceki geceden kalma kıyafetlerini giyyordu.

O da öyleydi.

Kadın yaklaştığında doğruldu ve yaklaştıkça yüzünü inceledi. Kadının saklamak için çok uğraştığı şeyi görmüş olmalıydı. Korkmuş, kızgın ve suçlu olduğunu. Adam kollarını açtı ve kadın kollarına yürüdü, kollarının onu sardığını hissetti. Kollarını takım elbisesinin ceketinin altına soktu, ellerini adamın sırtındaki gergin kaslara doğru uzattı. İlk kez hissetti
...onun kollarına son kez girdiğinden beri huzurun bir ölçüsü.

"Ne oldu?" diye mırıldandı. Yanağını başının üstüne koydu. Onu kucakladı.

"Bütün gece kasılmaları devam etti."

Ethan dudaklarını onun şakağına bastırdı ve iç çekmesine neden oldu. "Ne kadar erken gelebilir ki?"

"Altı hafta."

"Optimal değil ama idare edilebilir." Sesi gürlledi, titreşimler kadının yanağını gıdıkladı.

"Doktor olmadığını söylemiştin," dedi ve onun sessiz kahkahasını hissetti.

"Richard bir keresinde bunu yaşamıştı." Boğazını temizledi. "Ortanca kızıyla."

O ölmemişken ölen Richard. Biraz daha sıkı tutundu. "O iyi miydi?"

"İlk başta değil. Brenda'nın tansiyonu çok yükseldi ve bebeği yedi hafta erken almak zorunda kaldılar. Bebek birkaç hafta YYBÜ'de kaldı, sonra eve gitmelerine izin verdiler. Ama şimdi iyi. Sağlıklı ve ... Şey, sağlıklı."

Sesi sonlara doğru sertleşmiş, zaten yaralı olan kalbini sızlatmıştı. Arkasına yaslandı ve onun yüzüne baktı. "Richard'ın kaç çocuğu vardı?"

"Üç. Hepsi de kız." Konuyu aniden değiştirdi. "Uyumadın, değil mi?"

"Birazcık. Bekleme odasındaki kanepede. Eve döndüğümde birkaç saate yetişirim." Dana durdu, kendini tuttu. Neredeyse dilini ısıracaktı. Neredeyse Hanover House diyecekti. Düşündüğünden daha yorgun olmalıydı. "Dün geceki sosislilerden beri bir lokma bile yemedim. Neden içeri girmiyoruz?" Kurtulmaya çalıştı ama adamın kolları onu sıkıca tutuyordu.

"Bir dakika içinde." İri ellerinden biri saçlarının arasından geçerek başının kavrarken diğeri onu daha da yaklaştırdı, kalçaları onunkilere sürtündü. Adamın karnına yaslandığını, sertleştiğini ve nabzının attığını hissedebiliyordu. Tamamen uyarılmıştı. Onu istiyordu. Baş döndürücü bir düşünceydi. "Sadece başka bir dakika." Sesi yumuşamış, alçalmıştı. Okşamıştı. Kalbi hızla çarpmaya başladı, dizleri titredi ve elleri adamın yüzünü çerçevelemek için yukarı kalktı. İnanılmaz derecede yakışıklı yüzünü. "Seni düşündüm," diye mırıldandı. "Bütün gece."

İçindeki her şey sıvıya dönüştü. "Ben de seni düşündüm. Uzun bir geceydi."

Adam dudaklarını dudaklarına değdirdi ve kadın inlemek istedi. Yalvarmak istiyordu. "Dün seni arabanın karşısında öpmeyi düşündüm," dedi ve kadının sırtından aşağı bir ürperti indi. "Bana karşı nasıl hissettiğini. Seni tekrar bana karşı hissetmeyi ne kadar istediğimi."

Onu kelimelerle ve fısıltılarla baştan çıkarıyordu. daha fazlasını istemesini sağlıyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Şimdi onu hissedebiliyordu, kalın ve sert. Artık karnına , çok daha iyi geldiği göbeğine doğru nabız atıyordu. Kendini tutmaya kararlı bir şekilde onun bakışlarını yakaladı ve tuttu. Ona meydan okuyordu. "Öyle yap."

Gözleri parladı ve parmakları sırtının küçük kısmına doğru sıkılaştı. Nefesini içine çekti. "Burada olmaz. Burada istediğimi yapamam."

Oh, Tanrım. Bu sözcükler aklına her biri bir öncekinden daha erotik olan bir dizi görüntü getirdi. "Ne istiyorsun?" Bu bir fısıltıydı, boğuk, gırtlaktan gelen bir fısıltı.

Sertçe baktı. Cevabını uzun bir süre düşünmüş gibiydi. Sonra başını eğerek dudaklarının kulağına değmesini sağladı. "Sana kendi adını unutturmak istiyorum."

O zaman inledi, kalçaları kamburlaştı ve onu adama daha da sağlam bir şekilde yaklaştırdı. Sahip olduğu her sinir ucu yanıyordu. Kalbi gerçekten seks yapmış gibi daha sert atıyordu. Ve adam kelimelerden başka bir şey kullanmamıştı. Doğruldu, gözlerini küçük siyah elbisesinin içinde hızla yükselip alçalan göğüslerine dikti. Sonra gözleriyle buluşmak için onları kaldırdı. Ve sarışın bir kaşını kaldırdı. Sıra ondaydı.

Demek ön sevişme bu, diye düşündü. Bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Ne bir yatak odasında ne de sokakta. Ama ona öğretilibilirdi. Eğildi, adamın ağzının kenarını yaladı. Onun inlemesini sağladı, derin, harika, gırtlaktan gelen bir ses, ayak parmaklarına kadar karıncalanmasına neden oldu. "Kısa bir isim." Kadın adamın ağzının diğer tarafını yaladı ve adamın eli saçlarından ayrılıp kışının üzerine kapandı ve sarsıcı bir şekilde yoğurmaya başladı. Onun titrediğini hissedebiliyordu.

Titreyerek. "Sadece dört harf. Bana unutturmak için çok çalışman gerekecek."

Gözleri parlıyordu. Tehlikeli diye düşündü. Ama en ufak korkusu yoktu. "Oh, sanırım bu göreve hazırım," dedi ipek gibi.

Dudakları kıvrıldı. "Bence sen de öylesin."

Sonra gülümsedi ve Dana'nın nefesini . "Günaydın, Dana."

"Günaydın Ethan. Nasılsın?"

"Şimdi seninle olduğum için daha iyiyim." Sonra onu öptü, derin, zengin ve dolu dolu ve başını kaldırdığında kadın iç çekti. Adam onun burnunun ucunu öptü.

"Peki ya sen?"

"Sen de beni daha iyi hissettiriyorsun," dedi. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama yapıyorsun."

"Sevindim. Kahvaltıya hazır mısınız?"

". Ve gerçekten açım. O sosisliler uzun zaman önceydi."

Ethan ona kapıyı açarken öyle olduklarını düşündü. Kalbi nihayet normal hızına dönmeye başlamıştı. Kız ona ne istediğini sorduğunda kalbinin göğsünden fırlayacağını düşünmüştü. Gerçekte ne istediğinin onu ölümüne korkutabileceğini düşündüğü hafif tutmuştu ama şimdi o kadar emin değildi. Alec'i bulup Randi'ye sağ salim teslim ettiğinde, bunu öğrenmeyi kesinlikle planlıyordu.

Betty kabine girdiklerinde onları merakla süzdü. "Siz ikiniz şehir dışına mı ?"

Dana gülümsedi ve bir kez daha kalbinin göğsüne çarpmasına neden oldu. "Korkarım çok heyecan verici bir şey yok. Ethan'ın birazdan koşması gerekiyor, o yüzden kahvaltısını hızlıca hazırlayabilir misin?" Betty gidene kadar bekledi, sonra öne doğru eğildi.

"Caroline'ın hastanede olduğundan bahsetmeyelim. Bu sadece Betty'yi endişelendirir ve Caro'nun şu anda Max ve ailesi yüzünden yeterince endişelenen insanı var."

"Bunu anlıyorum. Clay de -biliyorsunuz, ortağım- bana karşı aynı şekilde davranıyor."

Kaşlarını kaldırıp onu inceledi. "Bana oldukça sağlıklı göründünüz."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Artık öyleyim. Ama her zaman değildim."

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Afganistan'da neye zarar verdin Ethan?" diye sordu.

"O mayına çarptığında Richard ve ben aracımızdan fırladık. Başımı vurdum." Omuz silktili. "Bayılmışım. Beynim şişmiş halde hastanede uyandım. Üç kelimeyi tutarlı bir şekilde bir araya getirebilmem için uzun bir süre geçmesi gerekti. Kelimeler oradaydı ama ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Bu sinir bozucu."

O kadar zeki ve açık sözlü bir adamdı ki. "Sanırım öyle," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak.

"Hâlâ bazen başım ağrıyor. Doktorlar buna görsel auralı migren diyor."

"Bir süre göremezsiniz. Onlardan bir müşterim vardı. Optimal değil ama idare edilebilir."

Ona baş ağrılarından bahsetmek hiç de zor olmamıştı. Öyle görünüyordu ki bunu . Buna saygı duyabilirdi. Arkasına yaslandı ve bunu yapmaktan zevk aldığı için ona baktı. Üstü başı dağınıktı ve uzun zaman önce tüm makyaj izlerini silmişti ama yine de onu güzel ve büyüleyici buluyordu. Artık onun gerçekte kim olduğunu bildiği için daha da çok. Bunu neden sır olarak sakladığını merak ediyordu. "Fotoğrafçılık işinizdeki bir müşteriniz miydi?"

Göz kırptı. Uzun bir göz kırpması. "O müşteri mi? Hayır."

Adam bekledi ama kadın başka bir şey söylemedi. Betty kahveyle geldi ve o gittiğinde Dana iç çekti. "Dün gece beni sordun. Sana anlatacağımı söyledim ve anlatacağım. Belki hepsini aynı anda değil, çünkü bazı şeyleri anlatmak benim için çok zor. Sadece sabırlı olman gerekecek."

Ethan kuru bir sesle, "Ara sıra bu özelliğimi sergilediğim bilinir," diye karşılık verdi. "Git."

Kendini güçlendirmek istercesine derin bir nefes aldı. "Ben burada, Chicago'da doğdum. Illinois dışına hiç çıkmadım."

Ethan'ın gözleri büyüdü. "Yani hiç okyanus görmedin mi?" "Bir kez bile."

Düşünceli bir şekilde kahvesini yudumladı. "Hiç gerçekten . . . kaçırdığım şeyi. Yakın zamana kadar değil. Son zamanlarda neden öyle görüldüğümünden emin değilim." Bir an düşündü, sonra aniden ileri atıldı. "Babam bir alkolikti ve annem doyurabilmek için bir otelde hizmetçi olarak çalışıyordu." Kaşlarını kaldırdı. "Bu benim hakkımda kötü düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Onun umurunda olup olmadığı umurunda değilmiş gibi görünmek istiyordu ama Ethan cevabının önemli olduğunu görebiliyordu. "Hayır."

". Babam ben on yaşımdayken öldü. Annem ben on iki yaşımdayken tekrar evlendi. Babamdan daha kötüydü."

Ethan'ın midesi bulandı ve bu yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Ethan elini sallayıp başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değildi.

Bizi taciz etmedi. Sadece bizi dövdü. Ve onu. Annemi. Ondan nefret ediyordum, o da benden nefret ediyordu. Asi oldum ve on dört yaşımdayken okulu bırakıp kaçtım."

"Biz mi?"

"Benim bir kız kardeşim var." Ağzının yapısından bu konunun kapandığı anlaşılıyordu.

"Ama Chicago'dan ayrılmadın."

Güldü. "Kahretsin, Güney Yakası'ndan ayrılmadım bile. Kaba bir kalabalıkla tanıştım ve ..." Durakladı. Düşündü. Bir omzunu kaldırdı. "Ve küçük bir hırsızlıktan içeri alındım. Islahevinde bir süre yattım. Şimdi hakkımda kötü mü düşünüyorsun?"

Bulduğu bilgilerde böyle bir şey yoktu, ama yine de olduğu için böyle bir şey olamazdı. "Hayır."

"Tamam. Islahevinden çıktım ve beni eve gönderdiler. Üvey babam birkaç hafta boyunca canıma okudu, sonra bir gün canıma tak . Bir şey öğrenmiştim. sokakta biraz. Bir bıçakla nasıl hasar verilir."

Ethan'ın gözleri tekrar büyüdü. "Onu bıçakladın mı?" *Yürü be kızım. Aferin sana.*

"Sadece birazcık. Bir kılıçla nasıl daha fazla hasar verebileceğimi öğrenene kadar beklemeliydim. Onu hakladım ama istediğim gibi değil. Muhtemelen dikiş atılması gerekirdi." Sanki gerçekten eğlenmiş gibi gülümsedi. "Ama o da iğneden korkuyordu. Biraz ironik, değil mi?"

"Öyleydi diyorsun. O öldü mü?"

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Henüz değil. Yakında bekliyorum. O hasta ve yaşlı ve çukurunu o kadar derin kazmış ki kimse onu oradan çıkaramayacak. Özellikle de ben. *Bu* benim hakkımda kötü düşünmene neden oluyor mu?"

Soruya sinirlenmeye başlamıştı. "Hayır. Annen hâlâ yaşıyor mu?"

Şimdi gözleri sadece çakmak çakmak değildi. Onu nefessiz bırakacak kadar yoğun bir acıyla parladılar. Sonra gözlerini indirdi ve kahvesini yudumladı. "Hayır. Annem öldü."

"Özür dilerim."

Ağzı sarktı. "Benim de." Omuzlarını dikleştirdi. "Ama bana dönelim."

Bir parmağını kaldırdı. "Bekle." Betty elinde yemekle mutfaktan çıkıyordu ve Dana'nın onu dinlemekten hoşlanmayacağından şüpheleniyordu. Tuzluğu alıp yumurtalarını önce Betty'nin tekrar gitmesini bekledi.

"Onu bıçakladıktan sonra tekrar kaçtım çünkü ıslahevine geri dönmeyecektim. Bu sefer nasıl tutuklanmayacağımı biliyordum. Bana öğretilbilirdi, görüyorsunuz."

Hiçbir şey söylemedi çünkü ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendi çocukluğu, yalnız olmasına rağmen, onunkine kıyasla cennet gibi geçmişti.

"Biraz oradan, biraz buradan öğrendim. Yasalara saygılı bir vatandaşın muhtemelen bilmemesi gereken şeyler. Bazı dolandırıcılıklar yaptım. Hiç uyuşturucu kullanmadım, bunu söyleyebilirim. Belki biraz esrar kullandım ama hiç içmedim ve bu hikayeye sadık kalacağım.

Neyse ki kaçak şeridin daha kötü taraflarını da hiç görmedim. Ama bir gün araba çalmaya çalışırken yakalandım. Şu düz kontak işini hiç beceremedim. Sanırım berbat bir elektrik mühendisi olurdum. Ne yazık ki o zaman 18 yaşındaydım. Şimdi ağır bir suç kaydım var. Benim hakkımda kötü mü düşünüyorsun?"

Ethan başını salladı, bunu onunla paylaştığı için inanılmaz derecede duygulanmıştı ve zaten bildiğini asla söylemeyeceğini çok iyi biliyordu. "Henüz değil.

Bundan daha iyisini yapmalısın Dana."

"Şartlı tahliye memurumla randevumu bekleyen bir adamla tanıştım. Charlie. onun adıydı. Adamın. PO'nun değil. Charlie'nin bir Harley'i vardı." Şimdi kahverengi gözleri, yine gerçek bir eğlence gibi görünen bir ifadeyle parıldıyordu. "Ben bir

yaklaşık bir yıl boyunca motorcu piliç. Bana bir dövme bile yaptırdı," diye ekledi etkilenmiş bir ses tonuyla. "Ye, Ethan."

Çabucak yemek yemesi gerekiyordu. İronik bir şekilde dövmeli bir kadının peşindeydi. "Nerede peki?" diye sordu, sonra anaokulu macunu gibi boğazına yapışmak isteyen yumurtaları yuttu "Dövmen."

Kaşlarını salladı. "Belki bir gün öğrenirsin." Sonra ayıldı. "Bu yüzden sana söyledim. Benim seni kontrol ettiğim gibi sen de beni kontrol etseydin, sicilimi görürdün."

"Yani? Topluma olan borcunu ödedin mi?"

"İtiraf ettim. Otuz gün yattım, iki yıl denetimli serbestlik. İçeride bitlenecek kadar bile kalmadım."

"Sen çocuktun."

"Beyninden çok kabadayılığı olan on sekiz yaşında bir çocuktum. Eğer bir fark yaratacaksa, daha sonra geri döndüm ve arabasını çalmaya çalıştığım kişiden özür diledim." Dudakları neşesiz bir şekilde kıvrıldı. "Bana cehenneme gitmemi söyledi ama denedim. Telafi etmek için, cehenneme gitmek için değil."

Ethan kuru bir sesle, "Bunu tahmin etmiştim," dedi. "Charlie'ye ne oldu?"

Omuz silkerek bir lokma yumurta yuttu. "Onunla evlendim. Şartlı tahliye bürosunda yapılan bir evliliğin nasıl olacağını düşünüyorsanız o kadar iyi gitti. Charlie'nin babam ve üvey babamla pek çok ortak yönü olduğu ortaya çıktı. Sarhoş olduğunda, saldırganlaşırdı. Bir gün kendimi acil serviste buldum. İğneler ve düşündüm *ki, bu berbat*. Ben de onu terk ettim."

Söylemediği çok şey vardı, ama o ısrar etmedi. En azından bugün. "Bu yüzden çok eski, Z'yi çoktan geçti."

Acı acı gülümsedi. "."

"Senin hakkında hâlâ kötü düşünmüyorum ve dövmeni *gerçekten* görmek istiyorum."

Sırıltısı çok hızlıydı. "Sen iyi bir adamsın Ethan. Bunu sana karşı kullanmamaya çalışacağım."

Tabaklarını kenara itti ve masanın ucundaki kızın eline uzandı. "Bence sen iyi bir kadınsın Dana. Bence kendine karşı diğer herkese olduğundan çok daha katırsın."

Gözleri biraz hüznünlendi. "Geç oldu Ethan. Gitmen gerek."

"Bekle." Ona aldığı cep telefonunu neredeyse unutmuştu. "Önceden yüklenmiş beş yüz dakikası var."

Adamın uzattığı ele tek kaşını kaldırdı ama telefonu almak için hiçbir harekette . "Hak etmediğim bir şeyi almam, Ethan."

Bugünden önce bunu anlamamış olabilir. "Sana kahvaltı ısmarlamama izin verdin. Al şu lanet telefonu Dana."

"Kahvaltı 6.95 dolar. Bir telefon çok daha pahalı." Başını salladı. "Caroline'ın bana telefon almasına izin vermedim, sana neden izin vereyim?"

"Çünkü Caroline dövmeni görmek istemiyor," diye karşılık verdi ve onu güldürdü. "İşte. Al bunu. Sana ulaşmanın tek yolu bu. Numaralarım programlandı, hem cep numaram hem de otel numaram.

Kaldığım yere. Bugün ne zaman boş olacağımı bilmiyorum ve seni daha sonra görmek istiyorum. Akşam yemeği için." Telefonu masanın üzerine bıraktı ve Dana'nın telefona bakışını izledi. "Düz kontak yapmana gerek yok Dana. Sadece güzel numaralara bas, üst kısım ile dinle ve alt kısım ile konuş. Elektrik mühendisi olmana gerek yok. Söz veriyorum." Ayağa kalktı ve kravatını düzeltti.

Alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Kendini çok komik sanıyorsun. Tamam, lanet telefonu şimdilik alıyorum ama Washington'a döndüğünde seninle birlikte dönecek."

Kalbi boğazına kadar çarptı. D.C.'ye döndüğünde, dönüp dönmemesi umurunda değilmiş gibi . Ama geri dönecekti. Bu konuda haklıydı. Alec'i bulduğunda geri dönecek ve eski hayatına devam edecekti.

Öncekinden daha da boş görünüyordu. Şaşkınlığını bir kenara iterek eğildi ve kızın dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Eve git ve biraz uyu. İhtiyacın olursa beni ara. Bu akşam yemekte görüşürüz."

Chicago, 3 Ağustos Salı, 645

Sue'nun fazla zamanı yoktu. Dupinsky hastaneden barınağı aramış ve yedi buçukta döneceğini söylemişti. Bu da Sue'nun yeni bir kimlik alıp barınağa dönmesi için bir saatten az bir zaman bırakıyordu. Sabahın bu saatinde, şehir halkı sokakları doldurmadan önce av bulmak daha kolay olacaktı. Özellikle de kimliği taşıyan kişi işten yeni çıkmış ve dikkatli olamayacak kadar yorgunsa. Uygun bir aday El'den indiğinde hızını artırdı.

Sue da onun adımlarına ayak uydurdu. "Affedersiniz." Kadın gençti, biraz kiloluydu, Winnie the Pooh önlükleri giymişti ve hafifçe kan sıçramıştı. Ne kadar da uygun. Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı. Sue kadını adımlıyor, saldırısının zamanlamasını yapıyordu. "Ben şehir dışından geliyorum, bayan. Adresimi bulmama yardım edebilir misiniz?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı kadın ve yürümeye devam etti. İyi içgüdüler, diye düşündü Sue. Ama sonuçta yeterince iyi değildi. Herhangi bir hokey oyuncusunu gururlandıracak bir omuz darbesiyle kadını bir sonraki sokağa itti ve tabancasını belinden çıkarıp tek bir akıcı hareketle kadının şakağına dayadı. Lanet bir bale gibiydi.

"Tek kelime etme," diye mırıldandı Sue ve kadının gözlerinin dehşet içinde açılmasını izledi.

"Çantamı al," diye yalvardı kadın boğuk bir fısıltıyla. "Sadece bana zarar verme."

Sue gözlerini devirdi. Hiç dinlemezlerdi. Hep bir şeyler söylerlerdi. Bazen bir dizi kelime. Tetiğin bir kez çekilmesi, kurşunun kemiğe temas etmesi ve *alacazam*, kadının Winnie the Pooh önlüğüne sıçrayan kan büyük ölçüde artmıştı. Susturucu gerçekten akıllıca bir alışveriş olmuştu. Kadın sessizce yere yığıldı ve Sue çantasını alıp cüzdanını buldu.

Bugün Kristie Sikorski'ydi, pediatri hemşiresi, üç çocuk annesi.

Chicago, 3 Ağustos Salı, 07:30

Dana bir saat sonra Hanover House'un arkasındaki ara sokağa girdiğinde hâlâ dudaklarındaki karıncalanmayı hissediyordu. Kısa öpücükler bile hislerini sersemletmişti. Ama öpücüğün kendisinden bile daha şaşırtıcı olan, yüzündeki ifadeydi

onu öpmeden önce. Kendine söyletti, "D.C.'ye dön." Kendisine bir kez daha onun kalıcı bir demirbaş olmadığını kabul ettirmişti. Cep telefonu jesti çok nazikti... çok evcildi.

. . . Aralarındaki ilişkinin sadece aynı şehirde oldukları sürece edeceğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Ve işi biter bitmez, gitmiş olacaktı.

Onun kıkırdamasını bekliyordu. Sanki karnına yumruk atmış gibi bakmasını beklemiyordu. Sanki geri döneceğini unutmuş gibi. Sanki yaşadıkları şeyin geçici olduğunu düşünmüyordu. Ve bunu düşündüğünü düşünmek bile kalbinin titremesine neden oldu.

Arka kapıyı itip kilitsiz olduğunu görünce titremenin yerini kızgınlık aldı. Evie lanet kapıyı kilitlemeyi hep unuturdu. Kaşlarını çatarak kapıyı itti ve üç sürgüyü kapattı. Üstteki bir tanesi gıcırdamıyordu. David Pazar günü çatıyı onardığında onun için yağlamıştı.

David. Kaşları çatıldı. Dün gece çok ileri gitmişti. Ama bir haklıydı. Caroline'ı ve diğer herkesi riske atmıştı.

"Dün gece geri gelmedin." Kahve fincanının yanından gelen bu sessiz gözlem, yuvadan ayrılmaya hazır olan sakinleri Beverly'den geliyordu. Aslında yarın onun veda günüydü. Bugün Hanover House'daki son günü olacaktı.

"Hayır. Bütün gece hastanede kaldım."

"Caroline nasıl?" Beverly Dana'ya bir fincan kahve doldurup uzattı.

"Şimdilik tamam. Teşekkürler." Kahve sertti, Evienin yaptığı gibi. "Evie burada mı?"

"Üst katta yeni çocuklarla birlikte."

Shauna Lincoln, Caroline'ın Pazar gecesi aldığı anne.

Shauna, dün bütün gün ağlayanbademcikleri iltihaplı iki küçük çocukla birlikte nihayet gelmişti.

Beverly hafif bir ürpertiyle gözlerini kapadı. "O çocuklar bütün gece ağladılar."

Dana onun omzunu sıvazladı. "Muhtemelen Kaliforniya'ya kadar otobüste seninle birlikte çılgılık atan bir bebek olacak." Beverly yüzünü buruşturunca da güldü. "Hazır mısın, Beverly?"

"kadar . Dana, teşekkür . Sen olmasaydın muhtemelen bugün ölmüş olurdum. Seni özleyeceğim." Beverly çabucak ona sarıldı, sonra da üstesinden gelerek mutfaktan çıkıp odasına koştu. Bu çok ihtiyaç duyduğu bir onaylamaydı. Dana yaptığı işin hayati önem taşıdığını biliyordu. Kritik. Ama tehlikeli olduğunu da biliyordu. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Ama şimdilik Dana'nın Evie'yle arasını düzeltmesi gerekiyordu. Dün geceki telefon konuşmaları hiç de samimi değildi. Dana yatak odasında, yatağının kenarında oturmuş, hasta bebeklerden birini sallarken buldu. Evie'nin kara kaşları kalktı. "Caro?" "Bu

sabah daha iyiyim."

"Güzel."

"Plasentası yırtılmış." Dana, Evie'nin solgunluğunu izledi ama sallanması kesilmedi. "Durumu düzelmezse bebeği erken almaları gerekebilir."

Tek söylediği "Hmm," oldu. Sonra, "Erik sabahın ikisinde yemek için aşağı indi."

Dana'nın gözleri büyüdü. "Erik mi? Bu harika!"

"Hayır, pek sayılmaz." Evie sallanmaya devam etti, sesi buz gibi soğuktu. "Aklı başındaydı. Son derece aklı başındaydı. Gözleri parlak, hareketleri sabitti. Ta ki iki dakika içinde üç tavuk budu yiyene kadar. Sonra da mutfağın her yerine kustu."

Dana bir nefes aldı ve iç çekerek bıraktı. "Jane ona kendi odalarında yemek . Görünüşe göre yeterince alamamış."

"Görünüşe göre hayır. Her neyse, o sırada bu küçük adamı tutuyordum ve bir çılgılık attı. Jane sanki ev yanıyormuş gibi merdivenlerden aşağı fırladı. Ve Erik'e çok kızgındı. Çok, çok kızgındı."

Dana'nın gözleri kısıldı. "Ona vurdu mu?"

"Hayır. Sadece onu . Çok nazikçe değil. Daha sonra onu kontrol etmeye çalıştım ama uyuduğunu söyledi."

"Dr. Lee bugün geç saatlerde geliyor. Ona neler anlatmamız gerekecek."

"Günlüğe kaydettim." Evie kalktı, uyuyan bebek kolunun . Boştaki eliyle kapı tokmağına uzandı. Etkili bir kovulma.

"Şimdi onu kontrol edeceğim," dedi Dana. "Ya Evie? Goodman . Lütfen kapıyı açık bırakma. Lütfen."

Evie'nin kara gözleri donuklaştı. "Bunu da not edeceğim." Ve kapı Dana'nın yüzüne kapandı.

Dana bir kez daha iç çekerek Jane'in kapısını çaldı. Jane göründü, yarı saydam gözleri kapı aralığında Dana'yı görünce genişledi. Daracık bir atlet ve kısa bir şort giymiş olan Jane, on yaşında bir çocuğun istismara uğramış annesinden çok egzotik bir dansçıya benziyordu. Dana bu düşünce yüzünden kendini azarladı. Bir kadının kendi odasının istediği gibi giyinmeye hakkı vardı. Ve dışarısı dayanılmaz derecede sıcaktı. "Merhaba Jane. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol ediyordum. Dün gecedem."

Jane dönüp Erik'e baktı ve Dana'nın omzundaki dövmeyle bir an için görmesini sağladı. Atletin omuz askısından stilize edilmiş büyük bir *A* harfi görünüyordu. "Uyuyor," diye mırıldandı. "Sanırım tavuk dün gece onunla aynı fikirde değildi."

"Ya da midesi bir süre aç kaldıktan sonra doymaya dayanamadı."

Dana sessizce söyledi. Jane'in kollarındaki yara izleri, dövme... Karşısında duran yenilmiş kadınla çelişkili görünüyorlardı. "Buraya gelmeden önce yeterince yemek yedin mi Jane?"

Jane gözlerini kaçırıldı. "Her zaman değil. Bazen aç kalırdık. Elimdeki yiyecekleri olabildiğince uzatmaya çalıştım. Ama bazen Erik'in ilaçları iştahını kaçırıyor. Buraya geldiğimizden beri ona yemek yedirmeye çalışıyorum."

"Dün gece kızgındın. Neden?" Dana onu dikkatle izledi. Hem de çok dikkatle. Öyle olmasaydı, Jane'in dişlerinin nasıl sıkıldığını fark etmeyebilirdi. Çünkü görüldüğünden daha hızlı bir şekilde kaybolmuş ve yerine kararlı bir umutsuzluk gelmişti.

"Utanmıştım. Kızgın değil."

"Bazen stres bize normalde yapmayacağımız şeyler yaptırabilir," dedi Dana, hâlâ izliyordu. "Bazen istemeden de olsa en yakınımızdakilere saldırırız."

"I . . . Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Dana Jane'in kollarından birini nazikçe kavradı ve parmaklarını aynı naziklikle küçük yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Bazen stresli olduğumuzda kendimize . Kendimize zarar veririz. Bazen de sevdiklerimize zarar veririz."

Ve sonra Dana Caroline'ın ne demek istediğini anladı. Jane'in gözlerinde kontrollü küçük bir patlama oldu ve bir anlığına nefret , saf, öldürücü bir öfke. Dana planlamadığı bir şekilde geri adım attı, tam o sırada Jane kolunu çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben oğluma asla zarar vermem." Kelimeler tıslayarak söylendi.

"Eminim yapmazsın," diye yatıştırdı Dana. Gözleri Jane'in gözlerine Elleri refleks olarak çıplak kollarının üst kısmını kazıyordu. Ve sonra sol yüzük parmağının boğumunun hemen altındaki daha küçük dövmeyle gördü. Küçük bir haç. Bir hapishane dövmesi. Yukarı baktı. Jane'in neye bildiğini gördü.

"Ne yaptın sen?" Dana sessizce sordu.

Jane'in göğsü körük gibi inip kalkıyordu. "Seni ."

Dana omzunun üzerinden uyuyan çocuğa bir bakış attı. Bu konuyu Dr. Lee ile konuşması gerekiyordu. Erik'i annesinden ayırmak için Çocuk Hizmetleri'ni devreye sokmaları gerekip gerekmediğini öğrenecekti. Ama bunun için şu anda gördüğü davranışları temel alması gerekiyordu. Daha önceki davranışlara değil. İnsanlar hata yapar. Borçlarını öderler. Hayatlarına devam ettiler. Dana da öyle yapmıştı. Jane Smith'in de o insanlardan biri olduğuna inanmak istiyordu.

"Haklısınız. Önemli olan oğlunuzun iyiliği. Anlaşıldı mı Jane?"

Jane başını salladı. "Evet." Sonra on dakika içinde ikinci kez bir kapı Dana'nın yüzüne dikkatle kapatıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dana, sonra saatine baktı. Akşam yemeğine hâlâ on dört saat vardı.

Sonra telefon çaldı ve Evie kapısında belirdi, yüzü taş gibiydi. "Arayan Max'ti. Bebeğin monitörleri çıldırmış ve Caroline gelmeni istiyor."

Chicago, 3 Ağustos Salı, Sabah 9:00

Evie endişeyle kaşlarını çatarak Erik'in yanına oturdu. Jane, Pazar günü iş ilanlarını almış ve iş aramaya çıkmıştı. Çocuğun saçlarını okşadı ve Parmaklarındaki kir ve yağ. Hanover House'a gelen her kadın özenli bir anne değildi, ama Jane Smith en ihmalkâr olanlardan biriydi. Ayrıca en antisosyal olanlardan biriydi. Onu nadiren görürlerdi. Nadiren diğerleriyle birlikte yemek yerdi, genellikle kendisinin ve Erik'in yemeklerini odalarına götürdüğünü belirtirdi. Evie, onun Erik'in yemeğini nasıl mideye indirdiğini hatırlıyordu. Tavuk budu, sanki günlerdir bir şey yememiş gibiydi. Ve Erik'in gerçekten ne kadar yemek yediğini merak etti.

Birinin bu çocukla ilgilenmesi gerekiyordu. "Ve bu ben de olabilirim." mırıldandı. Birkaç havlu aldı. Gerekirse yatakta yatan bu çocuğun saçlarını bile yıkardı. Tanrı aşkına, dün gece tavuğu kustuğu için hâlâ terli ve kirliydi.

Bu da onu her çok endişelendiriyordu. Gözleri çok parlak, çok uyanıktı. Hiçbir şey daha önce olduğu gibi değildi. Şimdiki gibi değillerdi. Dosyasını görmüştü, Dr. Lee'nin ilaçlarını tazelemek için gelmesini beklediğini biliyordu. epilepsi ilaçları. Jane'in ona doğru dozu verip vermediğini merak ediyordu. Çok zayıftı. Belki de ona çok fazla veriyordu.

Bunun bir kaza olmadığı Evie'nin aklına gelmişti ama bu, iyi bir kanıt olmadan dile getirilebilecek bir şey değildi. Dozu doğru ayarlamak bu öğleden sonra Dr. Lee ile üzerinde çalışacağı konulardan biri olacaktı. Erik'in bir gece önceki aşırı açlığı ve mide bulantısı da bir diğer konu olacaktı.

Havluları altına yığmak için adamın kaldırdı ama elini çektiğinde her yer kıpkırmızı ve yapış yapıştı. Bir an için sarsıldı. Sonra bunun kan olmadığını fark etti. Tatlı ve şeker yapışkanlıydı. Zekice elini kaldırdı parmaklarını burnuna götürdü.

Hayır, kan değildi. Benadryl'di. Jane'in Pazar günü, Lillian'ın cenazesine gitmeden hemen önce şişeyi istediğini . Normalde Evie her seferinde tek bir doz verirdi ama o gün dikkati dağılmıştı. Jane belli ki şişeyi saklamıştı. Yavaşça Erik'in yüzünü ve boynunu yıkadı ve Erik kıpırdanarak gözlerini açtı.

"Lütfen konuş benimle Erik," dedi yumuşak bir sesle. "Benden korkmana gerek yok."

Ama Erik ona boş boş baktı, gözlerini kapadı ve uyumaya devam etti.

Evie iç çekerek Dana'nın ağrı cihazını aradı. Kabul nefret etse de yardıma ihtiyacı vardı.

Ocean City, Maryland, 3 Ağustos Salı, Doğu

Saatıyle 10:00 (Merkez Saatıyle 9:00)

Lou Moore, Ocean City hapishanesinin bankosuna tam zamanında yaklaşmış, Janson'ın uzun bir yolculuktan sonra omuzlarını esneterek içeri girdiğini görmüşü. "Dedektif Janson, ben şerif Moore."

"oldum şerif," dedi Janson elini sıkarken. "Soyguncumuzun adı Bryce Lewis. Ehliyetine göre on yedi yaşında ve Chicago'da. Ayrıca bu sabah erkenden Cheryl Rickman'ın arabasını bulduk. Birisi plakaları değıştirmiş, bu yüzden ilk başta gözden kaçırdık. Otobüs terminalinden yaklaşık iki blok ötede buldular."

"Belki de Rickman'ı öldüren her kimse şehir dışına otobüsle gitmiştir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Otobüs şirketine soracağız ama kimi aradığımızı bilmediğimiz için bu noktada pek bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum."

Bir memurun genç bir adamı prangaya vurduğunu gördü. "Lewis şiddet yanlısı sayılır mı?"

Janson omuz silkti. "Market sahibine yirmi iki çekti, o da tezgahın arkasından bir Saturday Night Special çekti. Görünüşe göre Lewis'in gözleri fardaki geyiğe dönmüş ve dükkan sahibi de kasanın yanında duran bir çuval çeyreklikle kafasına vurmuş."

"Rickman'ın dizüstü bilgisayarının güç kablосunu sırt çantasında nasıl bulunduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Bir telefon görüşmesi dışında tek kelime etmedi. Bir akrabasını aradığını söyledi ama kimse onu kurtarmaya gelmedi. Soygun girişimi için Cuma günü mahkemeye çıkarıldı."

Küçük görüşme odasına girdiler ve asık suratlı genç adamla genç avukatının karşısındaki masaya oturdular. Görüşme Janson'ındı, bu yüzden Lou arkasına yaslanıp dinledi.

"Ben Morgantown, Batı Virginia Polisi'nden Dedektif Janson. Departmanı," dedi. "Cinayetleri araştırıyorum." İfadesini havada bıraktı ama Lewis sıkılmış görünüyordu. "Bu Şerif Moore. Wight's Landing'in şerifi."

Bir anlığına Lewis'in omuzları gerildi. Hakkını yemeyelim, avukatı gözünü bile kırpmadı. "Ben Stuart Fletcher, kamu avukatlığı bürosundan. Bu işi çabuk hall, olur mu?"

Janson omuz silkti. "Morgumda bir ceset var. Kadın, yirmi altı yaşında."

"Ne zaman öldürüldü?" Fletcher sordu.

Janson tek yanağını emdi. "Geçen hafta Perşembe sabahı, gece yarısı ile altı arası."

Savunma avukatının gülüşü alaycıydı. "*burada* gece yarısı tutuklandı, sizden arabayla altı saat uzaklıkta. Sanırım oldukça sağlam bir mazeretimiz var, Dedektif."

Janson sinirlenmedi. "Müvekkiliniz tutuklandığı sırada kurbanımın eşyalarından birine sahipti."

"Ve bu aidiyet-?"

"Dizüstü bilgisayarı için bir güç kablosu."

Fletcher homurdandı. "Bana Batı Virginia'dan buraya bundan daha fazlasıyla geldiğini söyle."

Janson ve savunmacının göz temasını kesmediği çok uzun bir duraklama oldu. Lou, Fletcher'ın bir şeyler bildiğini biliyordu. *Fannie teyzemin ayrıcalığı*. Çocuk ona bir şey söylemişti ve Fletcher hiçbir şeyi açığa çıkarmayı düşünmüyordu.

"Paul McMillan," dedi Lou ve bir kez daha çocuğun irkildiğini gördü. "Vaughn," diye ekledi ve çocuk neredeyse sandalyesinden sıçrayacaktı. Janson'a baktı ve o da memnun bir şekilde başını salladı. "Elimde bir de ceset var," dedi, "müvekkilinizin mazeretinin olmayacağı bir ceset. Benim cesedim Dedektif Janson'ın nişanlısı. İlginç bir tesadüf, kabul edersiniz."

"Ölüm zamanı mı?" Fletcher sabırsızlıkla sordu.

"Geçtiğimiz Çarşamba , saat bir ile dört arasında." Fletcher başını eğdi, gözleri kısıldı. "Kesinlikle."

"ME'm Paul McMillan'ın kafasından geriye kalanları yiyen böcekleri analiz etti."

Lewis ayağa fırladı ve ayak bileğindeki prangalara takıldı, dizlerinin üzerine düştü ve kustu.

Fletcher gözünü bile kırpmadı. "Buranın yemekleri berbat," dedi sakince. "Ve bu görüşme bitmiştir. Gardiyan, lütfen Bay Lewis'i hücrelerine geri götür." Eğildi, Lewis'in kulağına fısıldadı, sonra doğruldu ve onlara gülümseme sundu. "Umarım Batı Virginia'ya keyifli bir yolculuk geçirirsiniz, Dedektif."

Onlar gittikten sonra Lou kaşlarını çattı. "Biriyle çalışıyor olmalıydı."

"Rickman'ın cinayetini açıklamanın tek yolu bu," diye kabul etti Janson. "Rickman'ın arabasından bir şey çıkarsa size haber veririm. Eğer Bryce'ı Lewis arabadaydı, bu bir iddianame için yeterli olabilir.

Ortağını ortaya çıkaracak kadar. Sadece soygunla karşıya olduğu sürece, çenesini kapalı tutarak kaybedecek bir şeyi yok."

Lou onun elini sıkarak vedalaştı. "Henüz kimse kefaletini ödemedi, yani en azından bir yere gitmesi konusunda endişelenmemize gerek yok. Bu bize biraz zaman kazandırır."

Ocean City, Maryland, 3 Ağustos Salı, 11:30

Doğu (10:30 Merkez)

James Lorenzano ziyaret camının diğer tarafında oturmuş, sabırla bekliyordu. Sue burada değildi ama kardeşi buradaydı. Bir bakkalı soyduğu için tutuklanmıştı. James, Sue'nun bu habere vereceği tepkiyi hayal ederek gülümsemek zorunda kaldı. Onun planı her neyse, ağabeyi tam tersi yönde ilerlemişti. Sue'nun evlat edindiğini, uyum sağladığını ve geliştiğini umuyordu. Her nerede olursa olsun.

James, kendi kıyaslandığında, Moore ve dedektifinin sadece amatör olduklarını biliyordu. Çocuk konuşacaktı. Belki bugün değil, ama kesinlikle Yarın.

Bryce Lewis camın diğer tarafına oturdu ve sadece ona baktı.

"Amcanın evinden geliyorum," dedi James, resmi bir tanışma faslından vazgeçerek. Bir böcek gibi ezeceği küçük bir umut kıvılcımı gördü. "O öldü."

Şok. Biraz keder. Çoğunlukla korku. "Neden?"

James gülümsedi. "Sanırım zaten biliyorsun. Nerede o, Bryce?"

Bryce dudaklarını yaladı. "Kim nerede? Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

James ayağa kalktı. "Tamam. Bugün senin yönteminle oynayacağız. Yarın döneceğim ve benim yöntemimle oynayacağız."

Chicago, 3 Ağustos Salı, 1100

Dana bekleme odasındaki eski kanepeye çöktü, bitkin bir haldeydi. Fiziksel olarak. Duygusal olarak.

David onun yanındaki mindere oturdu. Sertçe. David de onun yorgun görünüyoru. Üzerinde hâlâ dün gece giydiği kıyafetler vardı. En azından Max aramadan önce Hanover House'da bir duş alabilmiş ve yeni kıyafetler giyebilmişti. O geldiğinde, krizin en kötüsü yine sona ermişti ve Caroline dinleniyordu. Dana kapıdan içeri daldığında Caroline'in yüzünde beliren gergin gülümseme kalbini kırmıştı Max'in gözyaşlarıyla kaplı zayıf yüzünü görmekten daha fazla. Dana'nın düşünebildiği tek şey, tüm bunların onun hatası olduğuuydu. *Hepsi benim hatam.* Çünkü öyleydi.

Yere eğilmiş, yumruklarını gözlerine bastıran David çekti. "Özür dilerim Dana."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Neden?"

Elleri iki yana açılmış dizlerinin arasına gevşekçe düştü ama sırtı eğik kaldı. "Her şey, sanırım. Dün gece haddimi aştım. Buna sen sebep olmadın. I sadece kızgın ve korkmuştum."

Dana ona doğru eğildi ve alnını onun omzuna dayadı. "Ben de üzgünüm. Haklıydın. Bu bir oyun değil ve ben Caroline, Evie ve herkes tehlikede. Bu konuda ciddi bir şekilde düşündüğümü bilmenizi isterim. Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim ama bazı değişiklikler yapacağım." Bütün gece boyunca bunu düşünmüştü. Cehennemin son üç saati boyunca.

Onun işi önemliydi. Hayati. Caroline da buna en az onun kadar inanıyordu. Ve Dana Caroline'ın asla gönüllü olarak çekip gitmeyeceğini biliyordu. Caroline Hanover House'dan çok şey almıştı. Bu Caroline'ın ölene kadar ödemeye çalışacağı bir borçtu.

Dana sertçe yutkunduy. Kötü kelime seçimi. Ya da belki de değildi. En iyi arkadaşı dün ölmüş olabilirdi ve eğer ölmüş olsaydı, Dana kendinden daha büyük bir şeyi kaybetmiş olacaktı. Bu nedenle, son birkaç saat içinde, Caroline'ı işten uzak tutmanın tek yolunun işi Caroline'dan uzaklaştırmak olduğuna karar vermişti.

Chicago'dan ayrılacağım. Bildiği her şeyi geride bırakmak korkunç bir düşünceydi. Artık müşterilerinin nasıl hissettiğini biliyordu. Bu alçakgönüllü bir farkındalıktı.

David uzun bir süre sessiz kaldı. "Beni duydun mu?" dedi. "Değişiklikler yapacağım. Caroline ve Evie artık tehlikede olmayacak."

David o zaman döndü, gözleri hüznüydü. "Seni duydum," dedi sessizce. "Caroline ve onun gibi kadınlar için neler yaptığınızı biliyorum. Kardeşim ve ailem için de minnettarım. Ama senin incindiğini ya da daha kötüsünü görecek kadar değil.

Günün birinde *seni* salonunun zemininde ölesiye dövülmüş halde bulan ben ya da Evie ya da Tanrı korusun Caroline olacak."

Dana irkildi, olarak canlandığı görüntü eve çok yakındı. "Çizgiyi aşıyorsun David."

"Ben senin arkadaşını Dana. Çizgiyi aşmaya iznim var." "O değil."

Ayağa kalktı, çenesi gergindi. "En azından şimdi nerede durduğumu biliyorum."

"David, bekle." Ama ona sessiz olmasını işaret etti ve kapıya yöneldi.

"Hayır, sorun değil Dana. Bir süreliğine eve gidiyorum. Beni aramaya gelirse Max'e söyle."

Ve adam gitmiş, onu ıssız bekleme odasında yalnız bırakmıştı. Çağrı cihazı kalçasında tekrar çaldı ve yorgun bir şekilde numarayı kontrol etti. Arayan yine Evie'ydı. Son üç saat içinde beş kez çağrı cihazı çalmıştı ama hiçbirinde acil durum 911 kodunu yazmamıştı, bu yüzden Dana Caroline'ın krizi sona erene kadar beklemişti.

İç çekerek cebinden Ethan'ın cep telefonunu çıkardı. Güzel numaralara baktı. Hanover House'un numarasını tuşladı. Üstte dinledi ve altta konuştu. Ve hatırlayarak, özlemle gülümsedi. "Evie, ben Dana."

"Hangi numaradan arıyorsunuz?"

Arayanın kimliği. En azından Evie artık numarayı biliyordu. "Benim ... benim yeni cep telefonum."

Evie inanamayarak güldü. "Cep telefonunu nereden buldunuz Bayan Skinflint?"

Bu alay şaka değildi. O ve Evie'nin çözmesi gereken bazı şeyler vardı. "Bu bir hediyeydi. Bundan sonra benimle iletişime geçmek istersen bunu

kullanabilirsin." "Caro iyi mi?"

"Öyle. Bebek de öyle." Şimdilik. "Ne ?" "Jane ve

Erik."

Dana iç çekti. "Peki ya onlar?" Evie endişelerini anlatırken onu dinledi. Sonra Evie son gelişmeleri anlatırken kaşlarını çattı. Kayıp Benadryl.

"Sadece bir doz vermeliydim ama Lillian yüzünden üzgündüm. Bu bir mazeret değil."

" değil. Hepimiz hata yapmıyor değiliz. Şimdi uyandı mı?"

"Pek sayılmaz. Sadece ve ben anlamıyormuşum gibi bakıyor. Ona ne kadar verdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kalp atışları normal görünüyor."

Dana saatini kontrol etti. "Dr. Lee bu öğleden sonra geliyor. Jane şu anda nerede?"

"İş arıyorum."

"Dr. Lee'yi ara ve biraz daha erken gelip gelemeyeceğini sor. Jane olmadan Erik'e bir göz atmasını istiyorum. Erik'e yeni bir epilepsi ilacı getirmesi gerekiyor. Belki de Jane bu yüzden Benadryl kullanıyordu - çünkü ilaçları bitmişti."

Evie bir an sessiz kaldı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Dana tekrar iç çekti. Jane'in kollarındaki küçük yara izlerini, Dana'nın onları gördüğünü fark ettiğinde yarı saydam gözlerinde sertleşen düşmanca, patlayıcı bakışı düşündü. Jane'e karşı üçte üç yapmışlardı. O, Caroline ve şimdi de Evie. "Hayır. Dr. Lee'ye bunu da söyle. Oh, ve, Evie? İyi iş çıkardın. Gerçekten çok iyi iş çıkardın."

Bir sessizlik daha, bu sefer şaşkınlıkla. "Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Dana, sesin yorgun geliyor. Bunu burada halledebilirim. Neden evine gidip biraz uyumuyorsun?"

"Mia, Goodman'ın orada olma ihtimaline karşı evime dönmemi istemiyor. Burada uyuyacağım."

"Um . . . Dana, makyaj malzemelerimi aldın mı? Odamda değil ve onsuz gidemem."

Evie'nin evden çıkarken yanından ayırmadığı makyaj malzemesi. Onun kalkanı. Dana hepsinin kalkanı olduğunu düşünüyordu. Evie'ninki plastik bir kutuda geldi.

"Evie, sen

Makyajına dokunmayacağımı biliyorsun. Ama sana biraz daha alabilirim. Git Erik'i kontrol et. Sonra görüşürüz."

Dana telefonu kapattı ve başını kanepeye yasladı. Uyudu. Ve rüya gördü.

On Üçüncü Bölüm

Chicago, 3 Ağustos Salı, 1240

Bunun olacağını hiç tahmin etmediğini söylemek yanlış olmaz. Çünkü Fred lanet bir morundu. Şimdi onu istediği yere götürmüştü ve çeyrek kilo kokain *de* cabasıydı.

Onun istediği yer, kendi kokan çoraplarıyla ağzının tıkanması, kendi kelepçeleriyle yatağa kelepçelenmesi, ayaklarının bağlanması ve en kötüsüne hazır olmasıydı. En kötüsü gerçekten de çok kötü olacaktı. Şantaj yaptı, haraç aldı. Onu tedavi etti

Bir fahişe gibi. Onun küçük kölesi gibi.

Sue kimsenin kölesi değildi. Fred'in öğrenmek üzere olduğu bir gerçek.

Öğle vakti belirlediği motel odasında onunla buluşmuştu, sırt çantasında onun için aldığı çeyrek kilo, silahları, yeni açtığı offshore banka hesaplarının evrakları ve planının bir parçası olan diğer birkaç şey vardı. Çok verimli bir sabah olmuştu.

Ayrıca haftalar önce kutlama pikniğinde James'i uyutmak için aldığı pudranın son küçük parçasını da getirmişti. James'e onu bayıltacak kadar vermişti. Fred'e ise sadece bir süre uyumasına yetecek kadar vermişti. Fred'in uyanık ve akıllı başında olmasını istiyordu. O ona tam olarak ne olacağını bilmesini istedi. Her küçük kesiği, her küçük acı titreşimini hissetmesini istiyordu.

Sırt çantasından küçük dantel bir oyuncak çıkardığında Fred'in gözlerindeki şehvet dolu zevki görmüştü. Özellikle bu durum için aldığı soğutucudan küçük bir şişe köpüklü şarap ve iki soğuk flüt çıkardığında Fred'in gözlerinin parladığını görmüştü. Kutlama yaptıklarını söylemişti. Verimli bir iş ilişkisinin başlangıcını.

Onu satın almıştı, kilit, stok ve fiç. İki kadeh ucuz, burgu şaraptan sonra ayaklarının üzerinde dönmeye başladı. O itiraz edemedi, kadın onu yatağa yatırmış, ellerini plastik esnek kelepçeyle yatak başlığına kelepçelemişti.

kendi cebinden çıkardığı kelepçeler. Deneyimlerinden biliyordu ki Çöp torbası bağına benzeyen ama son derece güçlü olan esnek kelepçelerden her zaman en az yarım düzine taşırdı. Fred bunları Hillsboro'daki "kalpten kalbe" konuşmalar sırasında onun üzerinde birden fazla kez kullanmıştı. Sırf yapabildiği için.

Artık yapabiliirdi. Ve yaptı da. Esnek kelepçelerin reklamı yapılan faydalarından biri, geleneksel metal kelepçeler gibi cildi kesmemesiydi.

Sue sırtarak adamın ayaklarındaki ayakkabıları ve çorapları çıkardı, sonra ayak bileklerini yatağın alt kenarından geçirdi ve çok güçlü bir sicimle karyola ayaklarına sıkıca bağladı. Esnek kelepçeler derisini kesmeyecekti ama Sue bunu yapmayı planlıyordu.

Aslında intikamına Fred'i de dahil etmeyi planlamamıştı ama olsun. *Evlad edin, adapte ol ve geliştir*. Cezalandırılmayı daha çok hak birini düşünemiyordu ve Hillsboro'da şu anda onun yerinde olmak için para ödeyecek yüzlerce kadın olduğunu biliyordu.

Çünkü şu anda Fred uyanıyordu ve çok kızgındı. Kelepçeleri ama kelepçeler çok güçlüydü ve içtiği şarap yüzünden çok halsizdi. Başını kaldırdı ve önce ona dik dik baktı, sonra kaşlarını spekülasyon için kaldırdı. Kadın karşısında çırlıçıplak duruyordu. Fred, zavallı herif, şansının dönmek üzere olduğunu düşünüyordu. Sue onun kanıyla giysilerini mahvetmek istemiyordu. İşi bitince duş alacaktı.

Sue sırt çantasından bıçağını çıkarıp ona gösterdi, tam olarak ne zaman kötü durumda olduğunu anlayacağını biliyordu. Gözlerindeki şehvet dolu bakış yerini dehşete bıraktı.

Katıksız sevincine engel olamayarak güldü, sonra televizyonu gürültülü bir kanala . "Hadi içten bir konuşma yapalım, Fred." Yatağa oturdu ve adamın kemerini çözdü. "Biliyor musun, eskiden bize bunu yaptırırdın.

Hillsboro." Pantolonundaki kemeri çıkardı. "Kemerini çöz, . Hastalıklı bir şekilde, eğer kemerini çözersek, fermuarını açarsak" diye kendini ikna edebileceğini düşündüm.

- "ve fermuarını açtım, bu bir şekilde bunu rızaya dayalı bir eylem haline getirdi. Bugün sonunda rıza gösterdiğimi bilmekten mutlu olacaksın." Bıçağı adamın pantolonundan aşağı kaydırarak kumaşı vücudundan ayırdı. "Sanırım istemiyorsun." Adam kaçmaya çalışan bir at gibi debeleniyordu.

Lanet moron. Kaçamadı. "Kıpırdama Fred. Orada önemli bir şey kaybetmek istemezsin, değil mi?" Sanki fişi çekilmiş gibi çılgınca debelenmeyi bıraktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Tabii ki kaybedeceksin zaten. Ama iş zevkten önce gelir." Komodinin üzerine Özellikle bu amaç için aldığı soğutucuyu. "Parmaklarına ihtiyacım var Fred. Merak etme, gerçekten iyi bir amaç için." Gözleri büyüdü ve ellerini çekti ama tabii ki hiçbir yere gitmedi. Sue onun ilk parmağını yakaladı ve . Adamın acı çığlığı iki kez boğuldu; bir kez ağzındaki çoraplar, bir kez de televizyonun gürültüsü. Görevine odaklanan Sue, Fred titreyerek, sarsılarak, inleyerek ve ağlayarak yatana kadar eylemi dokuz kez daha tekrarladı.

Ve kanama. Çok fazla kanaması vardı. Sue kesik parmakları plastik bir torbaya koydu ve torbayı soğutucuya koydu. Parmaklar, Vaughn'ların onun emirlerini yerine getirmesi için güzel bir teşvik olacaktı. Hangi ebeveyn benzer bir kaderin çocuğunun başına gelmesini engellemek için para ödemezdi ki? Kendisinin de söylediği gibi bu çok zekiceydi.

Yine de acele etmesi gerekiyordu çünkü Fred şoka giriyordu ve son kurguyu kaçırmasını istemiyordu. Tabiri caizse. "Bu bir işti Fred." Fred ona baktı, gözleri acıdan donuklaşmıştı. "Şimdi sıra zevkte. Sen zevkini aldın. Benim hesabıma göre on yılda doksan sekiz kez.

Buna geçen Cuma da dahil tabii ki. Şimdi sıra bende Fred." Sarkık sikini eline aldı, diliyle yokladı ve alçak bir iniltiyle ödüllendirildi. Aletine küçümseyerek baktı. Ve onu çöpe attı.

Özenle duş aldı ve banyoyu temizledi, her yüzeyi temizlediğinden emin oldu. Giyindi ve adamın kanlı yatakta hareketsiz yatışını izledi. Ama ölmemişti. Kafatasına bir kurşun sıkılmıştı. Artık ölmüştü.

Soğutucuyu, sırt çantasını ve cüzdanını toplayarak son bir kez arkasına bakmak için durdu. Sonra televizyonu kapattı, rahatsız etmeyin kartını ve Fred'in arabasını şehre geri götürdü. Bir gün Verimli bir sabahı. Banka hesaplarını açmak, Vaughn'lara bir e-posta daha göndermek. Fred'in çeşitli uzantılarına vurmadan önce çeyrek kilosunu almak. Yorgundu ama hâlâ uğraması gereken bir yer daha vardı.

Wight's Landing'e kesinlikle ama kesinlikle bir gecede ulaşması gereken bir paketi vardı. Sonraki durak FedEx, sonra Dupinsky's'den önce sığınağa geri dönecekti.

Erik'i muayene etmek için doktor geldi. Dr. Lee'nin saat üçte geleceğini söylemişti Yaralı Yüz ona, bu sabah ayrılmadan önce, elindeki ilanlarla birlikte. O gelmeden önce Sue'nun biraz kestirecek vakti bile olabilirdi.

Chicago, 3 Ağustos Salı, 1330

Dedektif Mia Mitchell, ölü kadının cesedinin üzerine bir gölge düştüğünde başını kaldırıp baktı. Tek dizinin üzerindeki pozisyonundan oldukça yukarıya bakması gerekiyordu. Ortağı iri bir adamdı. "Kafada kurşun yarası, kulağın hemen arkasında, Abe. Şakakta çıkış yarası var. Çantası yok, kimliği de yok. Önlüğüne bakarak hemşire olduğunu söyleyebilirim."

Abe Reagan , gözleri keskin, elleri tıpkı onunki gibi eldivenliydi. "Pediatrik," dedi. "Winnie the Pooh önlükleri." Yukarı baktı. "Kara'nın çocuk doktorunun ofisindeki hemşire de aynısından giyiyor."

Kara, Abe'nin yedi aylık kızıydı. "Bu hemşireyi tanıyor musun?"

"Hayır." Adli tabibin ofisinde ceset torbasıyla bekleyen adama bakış attı. "Ne zamandır burada?"

Adli tabip "Yedi ya da sekiz saatten fazla değil," dedi. "Onu almam hazır mısın?"

"Bir ya da iki dakika içinde." Cep telefonunu çıkardı, kayıp kişileri aradı ve bir dakika içinde cevaplarını aldılar. "Adı Kristie Sikorski," dedi Abe'e. "Bu sabah eve gelmeyince kocası kayıp ihbarında bulunmuş. işten eve." Telefonunu cebine soktu. "Ailesi üç çocuğuna bakmak için gelir gelmez bizimle buluşacak."

Abe onun ellerini inceliyordu. "Burada kavga izi yok."

"Hayır, ama yüzünde bu duvara çarpmış gibi görünen kesikler var."

"Hâlâ elmas yüzüğünü takıyor."

Mia kaşlarını çatı. "Bunu gördüm. Onu soyan kişi cüzdanını almış ama mücevherlerini bırakmış."

Abe ayağa kalktı, pantolonunu fırçaladı. "Bunun bir gasp olduğunu sanmıyorum. Buna benzeyen pek çok infaz tarzı cinayet gördüm."

Gizli narkotik polisi olduğu günlerden Mia biliyordu. "Hadi gidip kocasıyla konuşalım. Belki o bize yardım edebilir."

Chicago, 3 Ağustos Salı, 1330

Ethan araba koltuğuna yığıldı ve klimanın sesini açtı. Hiçbir şey bulamadı. Altı saat boyunca dünkü fotokopi dükkânının çevresindeki bir mil çapındaki her dükkânı ve sokağı taramış, hiçbir şey bulamamıştı. Kimse onu görmemişti. Çıkmaz sokağa girmişti ve gidebileceği başka bir yer yoktu. Onlarla tekrar iletişime geçmeyi seçene kadar. Onun merhametine kalmışlardı. Alec de öyle.

Cep telefonu cebinde çaldığında inledi. İyi haber olamazdı.

Clay sıkıca, "Bir e-posta daha," dedi.

Ethan arabayı trafiğin içine çekti. "Otele geri dönüyorum. Ne yazıyordu?"

"Yarın öğlene kadar yirmi beş bin dolar iyi niyet depozitosu istiyor. Bu bir offshore hesabı. Numarası bizde var."

"O zaman elimizdeki tek şey bu. Bugünkü araştırmamdan elimde hiçbir şey yok."

"Kahretsin," diye homurdandı Clay. "Ama duvardan çıkardığımız kurşunla ilgili başka haberlerim var. Yerel olarak herhangi bir eşleşme yoktu, ama eski dostumun Büro'da bir var ve bir iz sürdüler. Yaklaşık altı hafta önce Florida'da bir ev soygunu sırasında vurulan yaşlı bir kadından çıkan kurşunla eşleşiyor."

Ethan başını ovuşturdu. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum," dedi Clay. "Ama silahlar el değiştiriyor. Hiçbir bağlantı olmayabilir."

Ethan iç çekti. "Hiçbir bağlantım olmamasından çok sıkıldım. Otele gittiğimde seni ararım."

Chicago, 3 Ağustos Salı, 14:35

Sıradaki Dupinsky olacaktı. Hanover House'a geri döndüğünde, ara sokakta park etmiş ve ön yolcu koltuğunda sürücüsünün Dr. George Lee olduğunu gösteren bir yığın posta bulunan garip bir araba gören Sue'nun tek düşünebildiği buydu.

üç kadar burada olmaması gerekiyordu. Ama erkenciydi ve Sue'nun bunun nasıl ya da neden olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Dupinsky. İşgüzar sürtük. *Açıkça* yapmamalarını söylediği halde çocuğu kontrol etmesi için doktoru erkenden çağırmak. Bu iş bittiğinde Dupinsky cezasını çekecekti. Caroline'ı yoldan çekmek işle ilgiliydi. Dupinsky'ye bu işe karışmamasını öğretmek ise tamamen kişiseldi. Fred'in kanının kokusu hâlâ burnundaydı ve bir an için Dupinsky'nin bağlı, ağzı tıkalı ve kanlar içinde olduğu fanteziler kurmasına izin verdi. Lanet olası kadını susturmanın tek yolu ağzını tıkamak olabilirdi. Ama şimdilik daha büyük sorunları vardı. Şu anda bile iyi doktor küçük Erik'in hiçbir çürüğü olmadığını keşfediyor olabilirdi. Fiziksel istismar izi yok. Oh, eğer onu durdurmazsa iyi doktor Erik hakkında her türlü şeyi keşfedecekti.

Sue sürünerek arka tarafa geçti ve sadece Dupinsky'nin kilitlemeyi hatırladığı mutfak kapısından içeri girdi. Doktor Erik'i muayene ediyordu. Evie ve Dupinsky ortalıkta görünmüyordu. Birinin çocuğu üst katta kıyameti koparmak için feryat ediyordu, Sue bahse girer ki Evie de oradaydı. Dupinsky muhtemelen hâlâ sevgili Caroline ile hastanedeydi.

Dr. George Lee ufak tefek bir adamdı. En fazla 1.80 boyundaydı. Belki yüz otuz kiloydu. Çok yaşlıydı, en az yetmiş. Onu alt edebilirdi. Kolayca.

Silahını çeken Sue boğazını temizledi. Doktor kaldırdı ve bir anda durumu doğru bir şekilde değerlendirdiğini anladı. Stetoskopunu yavaşça kulaklarından çekti. "Sen Jane olmalısın."

Gülümsedi. "Gidelim, Doktor," dedi. "Çantanı al." "Çılgılık atabilirim."

"Seni ve çocuğu öldürür, kimse gelmeden giderdim." Tabancayı belli bir açıyla tuttu. "Güzel susturucu. Gerçekten işe yarıyor. Şimdi gel bakalım, çocuğu bitirmeden önce."

Lee çocuğa baktı. "Bu çocuğu zehirliyorsun. Onu aç bırakıyorsun."

"Oh, sadece birazcık." Bir adım daha yaklaşp doktoru gömleğinin önünden yakaladı ve tabancayı çocuğun şakağına dayadı. Kızın köşesinden Gözleriyle çocuğun ince yüzündeki dehşetle camlaşan gözlerini izledi. "Bu hafta altı kişiyi öldürdüm, Dr. Lee. Çocuğun yedi numara olmasını istemiyorsanız, çekileceksiniz. *Şimdi*."

Elleri titreyen doktor çantasını aldı. "Ben gidiyorum. Sen-"

"Paçayı kurtar, biliyorum, biliyorum. Herkes böyle diyor. Bekle bir dakika. Bir daha düşündüm de, bir mektup al doktor. Tam şurada, küçük not defterinin üzerinde." Elleri fena halde titreyerek kalemını aldı. "Akıllı adam. Acil bir çağrı aldığını ve gitmek zorunda olduğunu yaz. Çocuğun sadece travma sonrası stres yaşadığını yaz. *Yaz*." Karalamaya başladı, el yazısı zar zor okunuyordu. "Çocuğun epilepsi ilaçlarını getirdin mi?"

Doktor derin bir nefes aldı. "Yaptım."

"O zaman notun üstüne koy. Şimdi *yürü*." Doktor kapıya doğru ilerlerken susturucunun ucunu şakağına götürdü, sonra durdu ve çocuğun gözlerinin içine baktı. Okulda incelediği Amerikan İşaret Dili kitabından öğrendiği üç işareti yaptı.

O sabah internet kafe olarak ikiye katlanan bir kitapçıda. Ailesine bir fidye notu gönderebilir ve tek bir çatı altında çocuklarını nasıl tehdit edebileceğini öğrenebilirdi. Ve bunu yaparken çok iyi bir double mocha latte içebilirdi. Tek duraklı alışverişten bahsediyoruz. *Anne ... ölecek*.

Çocuğun rengi soldu ve kadın işaretleri yeterince iyi yaptığını düşündü.

İyi kalpli doktoru arabasına kadar götürmüş, direksiyona geçmesi için teşvik etmiş, postasındaki adresi kontrol etmiş ve evinden birkaç blok öteye sürmeye zorlamış, ardından bir ara sokağa sokarak onu dışarı çıkmaya ve duvara yaslanmaya zorlamıştır. Cüzdanını, arabasının anahtarlarını almış ve bir eğlence için gözlüklerini yüzünden çıkardı. Sonra yüzünü duvara dönmesi için onu çevirdi ve kafasının arkasından vurdu. Açılana kadar çantasını tekmeledi ve içindekileri yere döktü. Birkaç şişe ilacı aldı.

O taşıdı. Uyuşturucu motivasyonlu bir hırsızlık gibi görünebilirdi. Çok yaygın olduğunu düşündü.

Bir saat kadar sonra barınağa dönecekti, görünüşe göre iş aramaktan bitkin düşmüştü. Aslında öyleydi. Yorgun. Çocuğu aldığından beri hiç bu kadar yoğun bir gün geçirmemişti.

Chicago, 3 Ağustos Salı, 17:15.

"Kimlik tespitlerinden nefret ediyorum," diye mırıldandı Mia, morgun görüş penceresine yaslanarak. Gözleri acıdı ve onları sertçe ovuşturdu. "Hiç kolaylaşmıyorlar."

Abe içini çekti, omuzları kamburlaşmıştı. "Eve gidip karımı öpmem ve bebeğimle oynamam gerekiyor." Bir bankta tek başına oturmuş, başını ellerinin arasına almış, sessizce ağlayan Sikorski'nin genç kocasına bir bakış attı. "Eve sağ salim gitmesini sağlayacağım. Sen de eve git, anladın mı?"

"Yapacağım. Söz veriyorum," diye ısrar etti adam ona inanmayan bir bakış attığında. "Bu gece bir randevum var, bu yüzden evrak işlerini yapmak için burada kalmamın imkanı yok." Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var, Yine de."

Abe onun omzunu sıktı. "Randevunuzda iyi eğlenceler."

Zorla sırtıttı. "O bir itfaiyeci. Nasıl olmayayım?" Adamın uzaklaşmasını, Bay Sikorski'nin ayağa kalkmasına yardım etmesini ve iki adam morgdan uzaklaşırken ona destek olmasını izledi. Kristie Sikorski'nin cansız bedeninden. Üç küçük kızın artık bir annesi yoktu ve bunu birilerine ödetmek Mia'nın göreviydi.

Yine de bazı günler çok . Çok fazla acı ve keder. Arkasındaki cama bir tıkırtı geldi ve Mia sıçrayıp döndü, irkildi. Sonra kaşlarını çatarak pencereden ona bakan adli tabip Julia VanderBeck'e baktı. Julia ona morgun içine gelmesini işaret etti ve Mia dudaklarını ısırarak itaat etti.

"Abe eve mi gitti?"

"Evet, neden?"

"Çünkü ikinizin de görmesini istediğim bir şey var," dedi Julia, Sikorski'nin cesedinin yanından geçip çarşafı kaplı başka bir cesede götürerek. "Bu adam yarım saat önce geldi. Bir ara sokakta bulundu."

Mia'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Kafasına dokuz milimetrelik kurşun mu?"

"Evet. Sikorski'nin kafatasında sana gösterdiğim susturucu izini biliyor musun? Derinin giriş yarasından nasıl dalgalandığını?" Çarşafı geri çekerek yaşlı bir Asyalı adamı ortaya çıkardı. "Aynı desen, aynı yer. Balistiğin aynı silah olduğunu söyleyeceğine bahse girerim."

Mia ayak parmağındaki etiketi çevirdi ve kaşlarını çattı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. "Lee."

"Dr. George Lee," dedi Julia. "Cüzdanı gitmiş ama bir Medic Alert bileziği var."

Mia parmak etiketini . "Oh, . Bu adamı tanıyorum. Bir sığınma evini yöneten bir arkadaşım için karşılıksız iş yapıyor." Parçaları bir araya getirmeye çalışarak Lee'ye baktı. "Bu, arkadaşımınla birlikte çalışan ve iki gün içinde saldırıya uğrayan ikinci kişi."

"Çok fazla tesadüf," diye mırıldandı Julia. "Diğer kişi vuruldu mu?"

"Hayır, araçla. Vur-kaç. Lillian Goodman'ı hatırlıyor musun, geçen haftaki aile içi cinayet vakası?"

Julia yüzünü buruşturdu. "Yakında unutacağım bir şey değil. Bunların hepsi bağlantılı mı?"

"Olabilir. Ama Sikorski'nin vurulması hiç mantıklı değil. Kahretsin, Dana'ya Dr. Lee'den bahsetmek zorunda kalacağım. Bu onu öldürecek."

Chicago, 3 Ağustos Salı, 18:00

"Dana. Dana, uyan."

Dana irkilerek uyandı, doğrulmak için çabaladı ve ellerine baktı. *Çok fazla kan vardı. Her yerde. Elllerinde kan vardı. Tanrım!* Ama elleri temizdi ve Max Hunter ona şefkatle bakıyordu. Rüyalarının içeriğini bilen birkaç kişiden biriydi. Hâlâ sersemlemiş bir halde ona bakıyordu.

Max onun üst kolunu sıktı. "Caroline iyi, ama rüya görüyordun." Tercüme edersek, uykusunda başkalarının duymasını istemeyeceği şeyler söylüyordu. "Yemek vakti geldi."

Saatini kontrol etti ve bağırdı. "altı olmuş." Ethan akşam yemeği için arayacağını . Bütün düşünceler zihninde yeniden bir araya gelmeye başlamıştı. Cebinden küçük bir cep telefonu çıkardı ve tuşlara bastı. arama kaydına ulaştı. Adam . Hayal kırıklığına uğramıştı. Ama ne zaman müsait olacağını bilmediğini söylemişti.

Max telefona bakıyordu. "Nereden buldun bunu?"

Yanaklarının ısındığını hissetti. "Bir çeşit hediye idi. Evet. Caro nasıl?"

"Uyanık ve acılı sosisli istiyor. Git konuş onunla. Arkadaşlık işine yarayabilir."

Caroline sırt üstü yatmış, tavana bakıyordu.

"Merhaba sevgilim," diye seslendi Dana ve Caroline kıkırdadı. Dana yatağın kenarına oturdu. "Peki sezaryen yapacaklar mı?"

"Pek öyle görünmüyor. Bu sabahki küçük korkudan beri durumumuz stabil ama beni bir gün daha tutabileceklerini söylediler. Eve gitmeme izin verebilirler. Yarın, ama bebek doğana kadar yatak istirahatinde olacağım." Omuz silkti. "Yani bekleyip göreceğiz. Bu yatakta yatmaktan yorulduğumu söyleyebilirim. Max'i sosisli sandviç almaya gönderdim. Saklamak zorunda kalabilir, o yüzden beni koru."

"Bunu duydum," dedi Mia kapı aralığından. "Bir hastaneye kaçak diyet malı sokmak için komplo kurmak." Onlara arsız bir sırıtış fırlattı. "Nasılsın Caroline?"

"Açım, sıkıldım. Kızım ağrıyor. Bugün QVC'den tüm Noel alışverişimi yaptım. Kartlarım dolu ama Aralık ayı için hazırım. Ya sen Mia?"

"Çok kötü değil." Kolunun altında bir paketle odaya girdi. "Sana hoşuna gideceğini umduğum bir şey getirdim. Dana, açmak ister misin?"

Dana düz paketin üzerindeki kağıdı yırttı ve ortaya yağlı boya bir resim çıktı. balkondan damlayan çiçekler. Her yerde güneş ışığı vardı. Neredeyse kendini daha iyi hissedecekti. "Bu harika."

"Ortağımın karısı boş zamanlarında resim yapıyor. Birkaç resim karşılığında doğum günü hediyesini ona saklıyorum, böylece Noel alışverişim de oldukça iyi bir şekilde tamamlanmış oluyor."

"Bu resim bir pencereye sahip olmak gibi," dedi Caroline. "Eşinizin hediyesi nedir?"

"Bodrumlarını yeni onardı ve ona bir bیلardo masası aldı. Bütün dairemi dolduruyor." Caroline'ın elini sıktı. "Sana verecek fazla haberim yok. Sana çarpan arabayı bulduk. Çalınmıştı. Adli tıp kontrol ediyor."

Caroline'ın sesi kısıktı. "Yani Lillian'ın kocasını bulamadınız mı?"

Mia başını salladı. "Detroit'te olduğuna dair bir söylenti var. Onu bulana kadar arayacağız. O zamana kadar siz hanımlar dikkatli olun." Dışarı çıktı ama koridorda durup Dana'ya kendisiyle gelmesini işaret etti. Dahası da vardı. Mia'nın Caroline'ın bilmesini istemediği daha fazlası.

Dana odadan çıkmak için bahane olarak cebinden cep telefonunu çıkardı. "Caro, Ethan'ı aramam gerekiyor. Akşam yemeği için planımız olup olmadığını öğren."

Caroline'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sana bunu yapmasına izin mi verdin? Ciddi bir şey olmalı."

"Oh, sus. Birazdan dönerim." Hızla Mia'nın volta attığı bekleme odasına geri döndü. Mia'nın midesi sıkışmıştı. "Ne?"

"Sana orada söyleyemezdim. Onu strese istemiyorum. Dana, ." Dana oturdu, korku elle tutulur bir şeydi. "Şimdi kim?"

Mia iç çekti. "Dr. Lee. O öldü."

"Oh, Tanrım." İrkilerek attığı çığlığı fiziksel olarak acı veren bir nefes izledi. "Lütfen Mia. O tatlı ve yaşlıydı. Ona kim zarar verebilir ki?"

"Üzgünüm Dana. Dr. Lee evinden yaklaşık iki blok ötede bir ara sokakta bulundu."

"Evie bugün evde olduğunu ama bir telefon aldığını ve gitmek zorunda olduğunu söyleyen bir not bıraktığını söyledi."

Mia'nın gözleri keskindi. "Görünüşe göre sizin evden eve dönerken arabasında bir sorun çıkmış ve kontrol etmek için indiğinde soyulmuş. Ama bu şartlar altında Goodman'ı görmezden gelemeyiz."

Dana'nın aklı o sahneyi hayal ederken allak bullak olmuştu. "Acı çekti mi?" Mia başını salladı. "Hayır. Adli tabip anında öldüğünü söyledi."

Aklına gelen bir düşünce nefesini kesti. "Mia, eğer Goodman'sa, Dr. Lee'yi barınaktan itibaren takip etti. Nerede biliyor. Tahliye etmeliyim. Hepsini nereye koyacağım?"

Mia onun yanına oturdu. "Sakın paniğe kapılma. Bunun seninle ve barınakla hiç ilgisi olmayabilir. Her neyse, Goodman onu senin evinden çıkarken yakalasaydı, onu barınağa yakın bir yerde öldürür, sonra da seni aramaya giderdi. Ama yapmadı. Dr. Lee evinden bir ya da iki blok ötede öldürüldü. Goodman işin içindeyse, Lee'yi ayrı ayrı takip etmiş olması daha muhtemel. Goodman'ın Lillian'ı Dr. Lee'ye bağlamasının bir yolu var mı?"

Dana'nın nabzı kafasının içinde gümbür gümbür atıyordu. "Evet. Dr. Lee ilk geldiğinde Naomi'nin omzunun yerini değiştirmek zorunda kaldı. Lanet olası pislik babası Naomi'nin kolunu yuvasından çıkarmış. Uyumasına yardımcı olması için ona bir şey verdi. Dr. Lee reçetelerin parasını her zaman kendi cebinden öderdi ve etiketlerin üzerinde onun adı yazardı." Ve şimdi o cömert adam ölmüştü. Çünkü ona yardım etmişti. "Eğer şişelerden biri Lillian'ın dairesindeyse. . ."

"O zaman Goodman onu büyük ihtimalle bu şekilde buldu." Mia yüzünü buruşturdu. "Bir de iyi tarafından bak. Goodman'ın peşinde olduğu biri varsa o da sensin ve şu anda sığınağın yakınında değilsin. Hastaneye gelmesi pek olası değil, o yüzden belki de bu gece burada kalmalısın."

Dana sadece ona baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Mia omuz silkti. "Hayır, . Her ihtimale evinize ve barınağa uğrayacağım. Eve dönerken de oraya uğrayıp
Evie'nin her şeyi kilitlediğinden emin ol. Sen bu gece başka bir yerde kal." Mia ona sarıldı, sonra da gitti.

Dana bir süre oturup kara kara düşündü. Dr. Lee ölmüştü. Bu onun hatası olabilir olmayabilir de. Caroline yaralanmıştı. Muhtemelen onun hatasıydı. Kendini huzursuz ve acımasız hissediyordu.

Ayrılmış. Yerinden edilmiş. Ve yalnızdı. Yalnız olmak istemiyordu. Ethan'ı istiyordu. Sadece bir bakışıyla onu yatıştırabilmesini istiyordu. Farklı bir bakışla onu baştan çıkarabilmesini. Onu düşünmek bile nabzının zonklamasına neden oluyordu. Her yerde. Ama o aramamıştı.

Onu arayabilirdi. Otelini cep telefonuna programlamıştı. Cesaretini toplayarak güzel numaralara bastı ve operatörün Chicago Sheraton'ı anons ettiğini duyduktan sonra telefonu aniden kapattı. Onunla konuşmak istemiyordu. Onu görmek istiyordu. Ona sarılmak. *Bana sarılmasını*. İyi geceler demek için Caroline'ın odasına geri döndü ve arkadaşını uyurken buldu, bu yüzden bir not bıraktı. Ve fikrini değiştirmeden önce kendini gitmeye zorladı.

Chicago, 3 Ağustos Salı, 18:30

Çocuk uyanık ve tetikteydi. Ve kapana kısılmış bir hayvan gibi köşeye sinmişti. Sue bir tabak tavuk, bir bardak su ve bir not uzattı. *Yavaş ye*.

Uzun bir süre yemeği inceledi, sonra aldı ve küçük, yavaş lokmalar halinde yemeye başladı. Tüm bu süre boyunca Sue'ya baktı ve Sue sinmişliğin arasında küçümsemenin parıltılarını gördü, bu yüzden sırt çantasından iyi doktorun gözlüklerini çıkardı ve büyük bir dramayla yüzüne kaydırıldı. Adamın hemen anladığını görebiliyordu.

Akıllı çocuk. Bunu babasından almadığı kesin. Gözlerindeki küçümseme sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu. Notu geri aldı ve bir satır ekledi. *Bu gece bu odadan çıkarsan yarın seni öldürürüm*. Bir gece yarısı gezintisi daha her şeyi mahvedebilir.

Şimdilik burada güvendeydi. Caroline ve şüphelerinin bakılmıştı. Dr. Lee'nin ölümü soyguna bağlanıyordu. Vaughn

Hesap numarasını aldı ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde yirmi beş bin dolar, kırk sekiz saat içinde de beş milyon dolar daha yatıracaktı. Ve ülkeden çıkmak için kullanacağı kimlik Dupinsky'nin masasının en üst çekmecesinde duruyordu.

Her şey düşünüldüğünde işler oldukça iyi gidiyordu.

Chicago, 3 Ağustos Salı, :15.

Bir tane daha. Ethan otel süitinin ön odasındaki küçük masada oturmuş, internet kafe ve kitapçı karışımı bir yer olan son e-posta sitesinden aldığı videoya bakarken tek düşünebildiği buydu. Videoyu dijital olarak yeniden düzenlemiş, İnternet kafenin bilgisayarını kullanırken tezgâhtara tutması için verdiği kredi kartını net bir şekilde görebilene kadar kare kare analiz etmişti. Ethan fotoğrafı aldı ve artan bir umutsuzlukla kartın üzerindeki isme baktı. Kart Kristie Sikorski'ye aitti.

Kristie Sikorski'nin üç çocuklu bir pediatri hemşiresi olduğunu öğrenmişti. Ethan'ın onu canlı bulacaklarına dair pek umudu yoktu. O dönem pek umudu yoktu. Kaltak hâlâ o lanet şapkayı takıyordu. yüzünü görebiliyordu. Bir keresinde, yüzünün alt yarısını görecektik kadar yukarı bakmıştı, ancak çerçeve büyütme sadece ağır bir tabaka gösterdi Krep makyajı ve ağzının gerçek şeklini gizleyen koyu kırmızı ruj. Alec'i bulmaya eskisinden daha yakın değillerdi.

Bu sefer daha cesurdu. Oturmuş, e-postasını göndermeden önce bir fincan kahvenin tadını çıkarıyordu. Bir işaret dili kitabı okuyordu. Bunu görünce tüyleri diken oldu. Ethan fotoğrafı çekti ve kadının elindeki kitaba baktı. Fidyeye notu göndermeden sadece birkaç dakika önce işaret dili çalışıyordu. *Ne kadar soğuk.*

Fidyeye notuna ilıstirdiği fotoğraf Alec'i gösteriyordu. aynı yatakta, top gibi kıvrılmıştı. Uyuyor olmalıydı, dedi Ethan kendi kendine. Ama ölü gibi görünüyordu ve Ethan kadının bunu bildiğinden şüpheleniyordu. Bunu dehşete düşmüş bir annenin korkularını manipüle etmek için kullanıyordu. Ethan Randi'nin korkusunu yatıştırabilmeyi diledi. Dana bunu yapabılırdi. Dana Randi'ye oğlunun kaçırılmasının kendi suçu olmadığını söyleyebilir ve onu buna inandırabilirdi, çünkü onunla birlikte olduğu kısa süre içinde Dana onu da bazı şeylere inandırmıştı.

Ona ihtiyaçı olduğunu düşündü. Onunla birlikte olmaktan aldığı beslenmeye ihtiyaçı vardı. Onu arayacaktı. Bir saatliğine boş olup olmadığına bakacaktı. Dışarı çıkıp biraz daha arayacak kadar kendini toparlaması için gereken tek şey bir saatti. Üç milyon insanın yaşadığı bir şehirde herhangi bir yerde olabilecek bir çocuk için. Ethan yorgun bir halde dirseklerini masaya dayadı ve alnını sıkılı yumruklarının üzerine koydu.

Kapının çalınması onu ürküttü. Hızla resimleri bir yığın haline getirdi ve otelin hizmetlerini anlatan büyük kitabın altına yerleştirdi kapıyı açmadan önce.

Ve o sadece bakabildi. Dana ona baktı, normalde sakın olan kahverengi gözleri kocaman ve çalkantılıydı, dudakları sıkıca birbirine bastırılmış, elleri iki yanında kenetlenmişti. Ve zihninin içinde, düşünceleri iskambil kağıtlarından bir ev gibi katlandı.

Dana sadece bakabildi. Kırmızı çerçeveli gözleri ve karmakarışık saçlarıyla orada duruyordu, gömleği açıktı, metrelerce kas ve tüm o altın rengi saçları ortaya çıkarıyordu. Gözleri adamın kalçalarına oturan solmuş kot pantolona kaydı.

Fermuarı çekilmiş ama açılmamış. Ayakları çıplaktı. Ve içindeki her şey özlemle sıvılaştı. Dudaklarını yaladı, kelimeleri boğazından çıkarmaya çalıştı. Paslı çıktılar. "Seni uyandırdım. Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Uyumuyordum." Medeni bir hareketle geri çekildi ve kadının içeri girmesine izin verdi. Medeni bir hareketle o da öyle yaptı.

Ama kapının yumuşak kapanış sesi, bildiği tüm uygarlığı sona erdirdi ve kollarındaydı, elleri saçlarındaydı, ağrıyan göğüsleri rahatlamak için çaresizce tüm o kasları zorluyordu. Adam iki adım attı ve kadın kapıya yaslanmıştı, adamın vücudu ona doğru itiliyordu. Sonra elleri kalçasının üzerinde birleşip onu içine çekerken daha da yaklaştı ve onu hissedebildi. Tanrım, onu hissedebiliyordu. Sert ve zonkluyordu.

Açgözlülükle onun ağzının yarısına kadar geldi ve birbirlerini yiyip tükettiler ve bir seviyede onun da en az kendisi kadar buna ihtiyaçı olduğunu anladı. Dudakları onunkiler üzerinde sıcaktı, yoğunluğuyla cezalandırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı, sonra sanki gücünün farkına varmış gibi geri çekildi, açık ağzını boynunun yan tarafında gezdirdi, nefesi sert ve ağır geliyordu, sanki

bir mil koşardı. Yavaşça boğazının çukurunu öptü. Ve yüzünü onun omzunun kıvrımına bastırarak ürperdi.

"Sana ihtiyacım vardı," diye fısıldadı ve kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. "Nereden bildin?"

Titreyen elleriyle onun saçlarını okşadı. "Ben istemedim. Sadece bu gece yalnız kalmak istemediğimi biliyordum. Seninle olmak istediğimi."

"Seni incittim mi?"

"Sshh. Hayır." Onun üzüntüsünü daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissedebiliyordu. Ama sadece üzüntü değıl. Bu aresizlikti. Onu buraya getiren her neyse daha da kötüleşmişti. Çok daha kötü. "Sorun ne Ethan? Sana yardım etmeme izin veremez misin?"

Doğruldu, onu kapıdan uzaklaştırıp kendine çekti. Bir elini sırtında gezdirdi, boynunu kavradı. Yanağı adamın çıplak göğsüne değıcek, kaba tüyler tenini gıdıklayacak şekilde onu kendine çekti. "Sadece benimle ol. Sadece kısa bir süre için."

Sadece kısa bir süre için mi? Dana bunun yeterli olup olmayacağını merak etti. İkiisi için de. "Pekâlâ." Orada durdu, yanağını onun göğsüne değıdirdi, kollarını onun boynuna doladı. Belli belirsiz sallanıyordu. Mziksiz yavaş bir dans. Yüzünü görebilmek için biraz geri çekildi. Gözlerindeki acıyı, ağızının acımasız duruşunu gördü. Ve umduğı fiziksel rahatlamamanın beklemek zorunda olduğunu biliyordu. "Yemek yedin mi?"

"Hayır." Ona bakarken yeşil gözlerindeki yoğunluk değışti. Acı hâlâ oradaydı ama buna her zaman gördüğü farkındalık da eklenmişti. Birlikte oldukları ilk andı ve iten içe bir heyecanın çırpınışlarını hissediyordu. "Seni aramayı, dışarı çıkarmayı planlıyordum. şimdi oda servisine sipariş vermeyi planlıyorum."

"O gelene kadar burada , değıl mi?"

"Yapabiliriz." Ağızının bir köşesi hareket etti. Tam olarak kıvrılmamıştı, bu yüzden gerçek bir gülümseme değıldi. Ama yüzündeki sertlik yumuşamıştı. Dana eğildi ve onun ağızının köşesini öptü.

"Bu biraz daha iyi."

İç çekti. "Günün benimkinden daha iyi geçmiş gibi görünmüyorsun. Caroline daha mı kötü?"

"Pek sayılmaz. Ama . . ."

"Ama ne?"

Ona anlatmayı çok istediğini fark etti. İçini dökmek, sonra da başını onun omzuna koyup her şeyin gireceğini söylemesini. Bu sefer endişelenen kişi olmak zorunda kalmamak için. Ama yapamadı. En azından her şey için. Aslında komikti ve bir gün eğlenebilirdi bile. Bu gece buraya onu yatağa atma niyetiyle gelmişti. Sırlarından önce vücudunu paylaşacaktı. *Ben berbat bir kadıyım.*

İçini çekti ve anlatabildiği kadarını anlattı. "Arkadaşımdan biri bu gece öldürüldü. Görünüşe göre soyulmuş olabilir." Sadece soyulmuş olmasını umuyordu.

Gerçekten öyle umuyordu.

Elleri anında kadının çenesini kavradı, başparmakları yanaklarını . "Dana, özür dilerim. Kimdi o?"

"Bir doktor arkadaşım. İyi bir adamdı. Bu şekilde ölmeyi hak etmedi."

Onu kanepeye götürdü, oturttu ve kucağına çekti. "Bana arkadaşından bahset. Hani şu öldürülen. Onu nasıl tanıdın?"

Hayatının tüm hikâyesi dilinin ucundaydı. Ancak bu başkalarının sırlarını riske atacaktı ve sadece üç gün sonra bu yapabileceği bir şey değildi. Bu yüzden makul bir uzlaşma yolu buldu. "Kaçaklarla gönüllü çalışıyorum." Kelimenin her anlamıyla doğru. Tam bir maaş çeki almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir çalışandan çok bir gönüllü gibiydi.

Çalışanlarının ve müşterilerinin her biri birinden kaçıyordu. "Dr. Lee gönüllü tıbbi hizmet verdi."

"Özür dilerim."

Başını onun omzuna koydu. Derin bir iç çekti. "Ben de."

Onun saçlarını öptü. "Senin gerçekten bir fotoğrafçı olduğunu düşünmemiştim."

Başını geriye attı, gözleri irileşti, omurgası bir tahta gibi dikleşti. "Sana sadece kaçaklar için gönüllü olduğumu söyledim. Hayatımı bebeklerin fotoğraflarını çekerek kazanıyorum."

Ethan başını geriye atıp onun yüzüne baktı, bir kez daha alçakgönüllülük göstermiş ve duygulanmıştı. Nedeninden emin olmasa da, hayatının son derece özel olduğunu hissettiği bir parçasını daha paylaşmıştı. Kaçaklarla yaptığı çalışma gurur duyması gereken bir şeydi. "Bu işi yaparak hayatını kazanabilirsin. resimler." *Pek bir şey değil*, diye düşündü. "Ama hangisi sizi daha çok tatmin ediyor? Fotoğraf çekmek mi yoksa kaçak çocuklara yardım etmek mi?"

Hiç tereddüt etmedi. "İkincisi."

"O zaman sen gerçekten busun. Paranı nasıl kazandığın önemli değil." Tembelce parmak uçlarını karnında gezdirdi, kaslarının tepki olarak titrediğini ve irkildiğini hissetti. Göğüslerinin yükselip alçalmasını izledi. kolsuz polo tişörtü onun üniforması gibi görünüyordu. Gözlerindeki ifadenin uzaklaşmasını izledi.

"Ne kadar anlayışlı bir söz," diye mırıldandı. "Peki ya sen? Sen nesin?"

Onun sorusunu düşündü. İyi bir soruydu. Cevabını düşündü, çünkü bu önemli bir cevaptı. "Sanırım güvenlik danışmanı olmak umurumda değil, ama her zaman bir denizci olacağım, çünkü kalbim orada."

Gözleri değişiyor, ısınıyordu. Bütün gün oturup onun gözlerine bakabileceğini düşündü. "Özlüyorsun," diye mırıldandı. "Denizcileri."

"Her lanet gün."

"Çekip gitmek seni öldürmüş olmalı."

"Yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. İlk başta, Walter Reed'deyken kendime gibi . Geri döneceğim." Gözlerini kapattı, hatırlıyordu.

"Ama kolaylaştı mı? Sevdiğin şeyi yapmamak mı?"

"Zamanla. Hâlâ bazen uyanıyorum ve çölde olduğumu düşünüyorum. Uyanmanın ve çantamı omuzlayıp yola çıkmanın zamanı geldi. Tabii ki, tavan Vantilatör ve klima her zaman medeniyette olduğuma dair ilk ipucudur." Gülümsedi. "Ve kum eksikliği. Bazıları eve götürmek için küçük şişelere kum doldurdu ama ben ağızımda yeterince kum olduğunu düşündüm ve diğer hayati hayatımın sonuna kadar yetecek delikler."

Yüzünü buruşturdu. "Bu resmi benim için çizdiğin için teşekkür ederim."

Parmak uçları kadının çıplak kolundaki ipeğe doğru hareket etti. Onun titrediğini hissedebiliyordu.

Tenine dokunduğu yerde. "Kumu gerçekten özlemiyorum. Ama geri kalanını . . . meydan okuma, heyecan . . ."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Başarı mı?" diye sordu sessizce ve adam anladı anlamıştı. Tıpkı otobüs durağının zemininden kahverengi gözleriyle önce değerlendiren, sonra da sakın bir kabullenişle dolu gözlerle ona baktığı andan itibaren anlayacağını bildiği gibi.

"Bence en büyük şey bu. Kendimden daha büyük bir şeyin parçasıydım. Önemli bir şey yapıyordum. Öğrendiğim her şeyi ülkemi korumak için kullanıyordum. Dünyada bir fark yaratmak için. Bazı insanlar bunun eski moda ve bayat olduğunu düşünüyor."

Sertçe yutkundu ama göz temasını kesmedi. "" "Yapacağını düşünmemiştim."

"Peki şimdi seni önemli hissettiren ne?"

Ciğerlerini yakıyormuş gibi görünen bir nefes çekti. *Fazla değil*, diye düşündü. *Alec'i bulamayacağı kesin*. "Bilmiyorum."

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra eğildi ve onun dudaklarını öptü. "Teşekkür ederim."

Çok yakındı. kadar yakındı ki başını oynatsa onu tekrar öpecekti. "Ne için?"

"Bana söylediğin için. Bu gece geldiğim için çok mutluyum. Beni daha iyi hissettiriyorsun Ethan."

Bir şeyler değişmişti. "Seni daha da iyi hissettirebilirim."

Cömert ağzı onunkine doğru kıvrıldı. Kelebek öpücükleri. "Birinin başka birine kendi adını unutturmaya söz verdiğini hatırlıyor gibiyim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

"Da-na. D-A-N-A. Dana Danielle Dupinsky. Bütün isimlerimi hatırlıyorum."

Elleri yukarı doğru kayarak kadının göğüslerinin yanlarında durdu. Buradan gözlerinin karardığını görebiliyordu. Kalbinin daha sert attığını duyabiliyordu. Ve onun alaycı tehdidi şimdi çok daha fazlasına dönüşmüştü. Buraya kendini daha iyi hissetmek için gelmişti ve iyi hissedene kadar da gitmeyecekti. Ta ki ikisi de yapana kadar. Parmaklarının arkasını kızın dolgun göğüslerinin alt kısmında gezdirdi.

Başparmaklarını meme uçlarında gezdirdi, sadece bir kez. Ve nefesinin

kesildiğini duydu. "Eski güzel üçlü D," diye mırıldandı.

Yutkunması sessiz odada duyulabiliyordu, cevabı . Tahrik olmuştu. "Rüyada görürsün, Buchanan."

"Haklısınız. Öyleydiler. Ama hayal kurmaktan bıktım."

Gözlerinin parlaması, aniden yer değiştirmeden önce verdiği tek uyarıydı, bacağını onun kucağına attı, böylece ona bindi. "Uyan artık." Ve ağzını onunkine yapıştırdığında, vücudundaki tüm sinirler uyandı.

Bir iniltiyle öne doğru atıldı, kızın poposunu kavradı ve onu üzerine çekti, eteğini iterek aralarından çıkardı, böylece aralarında kot ve kaygan, ıslak naylondan başka bir şey kalmadı. Hâlâ çok fazlaydı. Elleri göğsünde, omuzlarındaydı, gömleğini yırtıyordu ve adam sarsıldı.

kollarını çıkardı. Parmakları sütyeninin kancalarını karıştırırken gömleğini başının üzerine çekti ve yelken açtı. Sonra kayboldu ve göğüsleri ona doğru bastırıldı, meme uçları elmas parçaları gibi sertti. Kadın

O ilk lezzetli temasta dondu kaldı, gözleri kapandı, başı geriye eğildi, sanki birlikte hissettiklerini özömsüyor gibiydi. Sanki bunu yapmayalı sonsuzluk kadar uzun zaman olmuştu.

"Dana," diye mırıldandı ve yavaş bir hareketle çenesi düştü ve gözleri açıldı, uykulu ve için için yanıyordu. "Ne kadar oldu?"

"Beş yıl." Gözlerini onunkilerden ayırmadan kalçalarını oynatarak ona sürtündü ve adam tekrar inledi. "Beş çok uzun yıl."

Kalbi kaburgalarına sert bir darbe indirdi ve parmaklarını kızın bakır saçlarından geçirip ağzını tekrar kendi ağzına çekti. Diğer eli de muhteşem bir göğse uzandı ve onu öptü, öptü.

Ve onu öptü. Umduğundan, beklediğinden çok daha .

Hayal ettiğinden daha fazla. Dudaklarını onunkilerden ayırdı ve dizlerinin üzerine kalkarken yüzünü öptü. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip ağzını göğsüne çekene ve bir kez daha gözlerini kapatana kadar temasın kaybolmasına bir protesto .

dilini. Keskin akımlar vücudundan aşağı, doğrudan onun için ağlayan yere doğru yayıldı ve sadece bu adamın içinde uyandırdığı müthiş ihtiyaçtan kurtulmaya çalışarak göğsünün sert düzlemine bastırdı.

Sonra elleri külotunu çekmeye başladı ve parmakları onu buldu, içine daldı ve nefesini keserek onu uçurumun kenarına gönderdi. Boşalırken haykırdı ve Ethan onun altında kaskatı kesildi, diğer göğsünü acının hemen altında bir vahşilikle emdi, başparmağı onu içten okşamaya devam etti, dönene kadar onu yukarı itti, dünya bir milyon parçaya bölündüğünde dudaklarında onun adı vardı. Tükenmiş bir halde ona doğru yığıldı, nefes nefese kalmıştı, kalbi göğsünde vahşi bir şeydi.

Bir hırıltıyla ayağa kalktı, bacakları hala beline sarılıyken onu kollarında tuttu. Tek kelime etmeden küçük süiti geçip yatak odasına gitti ve yumuşak bir hareketle onu yatağa bırakıp külotunu bacaklarından aşağı çekti. Ve gitmişlerdi. Zorlukla gözlerini açtı, yüzünü buruşturarak adamın fermuarını indirişini izledi. Ereksiyonunun serbest kalışını izledi.

Kısmen takdir, kısmen de endişeyle derin bir nefes aldı. Dağ gibi bir adamdı. Her yönden. Kot pantolonunu kalçalarından aşağı sıyırdı, sonra cebinden bir prezervatif çıkarmak için eğildi. "Eteğini çıkar."

Gözlerini ondan ayırmadan, topuklarının üzerinde yükselip bel bandının düğmelerini açarak fermuarı indirdi. Sabırsızlanan adam çekiştirdi ve etek de yerdeki kot pantolonuna katıldı. Sonra onun üzerindeydi, elleri başının hizasındaydı, bir dizi kalçasını destekliyordu, bir ayağı yerdeydi. "Is Bunu mu istiyorsun?" diye homurdandı ve kadın sözsüzce başını salladı. Prezervatifi kızın eline tutuşturdu. "O zaman sen tak."

Elleri titreyerek itaat etti ve ona ilk kez dokunduğunda tüm vücudunun sarsıldığını hissetti. Nefesi bir tıslamayla dışarı çıktı. "Kahretsin Dana, acele et." Öyle yaptı ve gözlerini onunkilere dikti. Kalbinin çarptığını hissetti. Adam ateşliydi. Hazırdı. Onun için.

Yavaşça kendini onun kalçalarının arasına indirdi. Ve inledi. Daha da yavaşça içeri girdi, kadın yüzünü buruşturduğunda yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı, alnında boncuk boncuk ter vardı.

O sakın kahverengi gözleriyle onun bakışlarını tuttu. "Ben değilim."

Onu ilk öptüğünde de böyle demişti. Şimdi onu öpüyordu, doymak bilmez, ağzı açık. Ona isteyerek vereceği şeye ve veremeyeceği bazı şeylere ihtiyacı vardı. İçine girebildiği kadar girene kadar kalçalarını itti ve yuvarladı, sonra dizlerini kaldırıp onu daha derine aldığı anda tekrar inledi. "Çok iyi hissediyorsun."

Zevkle mırıldandı. "Göbek adım bulanıklaşıyor Ethan, ama ilk adım hâlâ çok net."

Boğuk bir kahkahayla hareket etmeye başladı, sonra kadın iç kaslarını sıkıp onu okşayınca sesi kesildi. "Daha fazla." Yalvarması umurunda değildi. "Lütfen."

O da öyle yaptı, adam da ritmik bir tempo tutturdu. Kadın , ıslaktı ve o ona aitti ve adam onun içinde sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledi. Ama sonra yüzü değişti, nefesi kesildi. Elleri adamın omuzlarını kavradı ve inlemeye başladı. "Ethan."

Sesinin tınısı onu altına çekti ve kalçaları daldı, vermesi gereken her şeyi aldı. Elleri kışının üzerindeydi, tırnakları derine batıyordu. Adamın altında kıvranıyordu ve sonra tekrar eğilerek ağlamaya başladı.

onu akıntıya, o karanlık, kutsanmış akıntıya çekti ve bıraktı.

Düştü. Kolları gerildi, ciğerleri yandı, dişleri kenetlendi, o kadar sert boşaldı ki beyaz ışıklar gözlerinin önünde parıldıyordu. Ama karanlık yoktu. Panik yoktu. Sadece huzur vardı.

Başını onun omzuna koydu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Elleri gevşedi, kolları kemiksiz bir şekilde yatağa kaydı. Tam bir dakika boyunca keskin nefes alıp verme sesinden başka bir şey duyulmadı.

"Ethan?"

"Hmm?"

"Ben kimim?"

Farkına vardığında dudaklarındaki kahkaha söndü. *Benimsin. Sen benimsin.* Ona bakmak için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bütün küçük şakalar aklından uçup gitmişti. Sadece o kahverengi gözlere bakıp onları izleyebiliyordu. . Kıvrımlı dudakları ayıldı ve parmak uçlarıyla adamın ağzını çizdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandı.

Dilinin ucu dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Hiçbir fikrim yok."

Yine de vücudu yeniden canlanınca gözleri ve nefesi kesildi. "Belki de istiyorum," diye fısıldadı, ona doğru eğilerek.

"Kastettiğim bu değildi Dana."

Kalçaları hareketsiz kaldı. "Biliyorum. Ama şimdilik, olabilir mi?"

Orada asılı kaldı, hâlâ onun içinde gömülüydü. Ve sözlerinin onu incitmesine izin vermemeye çalıştı. Başta ona bir ilişki aramadığını söylemişti. Neyse. Hoşuna gitse de gitmese de bir ilişki bulmuştu. Sadece bir arkadaşını kaybetmişti. Doktor. Ve bir tane daha kazandı. *Beni.* Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdilik uyuyacağız."

Bölüm On Dört

Chicago, 3 Ağustos Salı, 10:15

Kadının sırtı göğsüne çarptığında Ethan bir sarsıntıyla uyandı, geri çekilmeye çalışırken ayakları çarşafların üzerinde kayıyordu. Rüya gördüğünü fark etti. Bir kâbus.

Kolunu onun beline doladı. "Dana."

Aniden hareketsiz kaldı, vücudu o akşam ikinci kez ince bir ter tabakasıyla kaplandı. Kalbi onun avuçlarının altında cehennem gibi gümbürdüyordu. Adam onun kulağını öptü. "Sshh. Sadece bir rüyaydı. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Hafif bir sesteki ve dirseğinin üzerinde doğrulup yüzüne . Pencereden gelen ışıktaki yüzü solgundu. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Her şey yolunda Dana." Onun şakağını öptü. "Açlıktan ölüyorum. Oda servisini hiç aramadım."

Gülümsemesi titrekti. "Ben de açım."

Arkasına yaslanıp ışığı açtı, telefonu eline aldı ve oda servisini çağırdı. "En az kırk beş dakika süreceğini söylediler. Kırk beş dakika boyunca kendimizi oyalayıp tekrar uykuya dalmamamız için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Yüzüne renk gelmeye başlamıştı. "Bir ya da iki şey düşünebilirim."

"Hmm." Tek söylediği buydu. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan çarşafı sıyırdı ve kadının nefesini kesti.

"Ethan!"

", Dupinsky." Onu biraz itti. "Hemen şimdi."

Sanki sahip olduğu tüm misketleri kaybetmiş gibi ona bakıyordu. "Ne?"

"Dövmeyi görmek istiyorum."

"Ah, şu." Kadın istemeye istemeye yuvarlandı ve adam kahkahalarla güldü. "Çok demode, Dana. Kıçına." Tam olarak her iki yanağına da birer tane.

Ona ters ters baktı. "Ne yani, onları omzuma koyacağımı mı sanıyorsun?"

Videodaki kadını düşünerek gözlerini kırıştırdı. "Hayır, orası dövme için kötü bir yer olurdu."

Alnını yastığa bıraktı. "Ayrıca . . . İğneye bakamadım."

Aşağı doğru kayarak kadının kıvrımlı arka yaklaştı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Bir nefes verdi. "Charlie bir grupta çalışıyordu. Kendilerine Born2Kill diyorlardı."

Dişlerinde bıçak olan kafatasının yanına bir öpücük kondurdu. "Kelebek çok şirin."

"Kelebek yaşamın sembolüdür." Yuvarlandı ve çarşafı çekiştirdi, adam çarşafı elinden aldığı anda gözlerini devirdi. "Üşüyorum."

Yan yattı ve burun buruna gelene kadar onu kendine çekti. "Yaşam sembolü mü?"

Gözleri kaymış, ayılmıştı. "Boşanma davası açtığım gün aldım."

"O zaman en çok kelebeği seviyorum." Onu öptü, kollarında rahatladığını hissetti.

"Sadece kırk dakikan var Ethan," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "İşe koyul."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, Sabah 8:15

Dana uzandı ve boş bir yastığa vurdu. Derin, baş döndürücü bir nefes aldı, gözlerini açmak istemiyordu. Ama gün tükeniyordu. Güneşi şimdiden yüzünde hissedebiliyordu.

Başını kaldırdı ve vücudu ona artık genç bir kadın olmadığını söylediğinde yüzünü buruşturdu. Ama genç olsa bile, paylaştıkları gibi bir geceden sonra acı çekerti. Gözlerini açtığında saat 8:15'i gösteriyordu ve boş bir yastığın üzerinde bir not vardı.

başka randevular için erken ayrılmak zorundayım.

Sertçe doğrulup notu aldı ve kıkırdadı. *Sevgili Dana*, diye yazmıştı, *umarım sabaha kadar adının anısı geri gelmiştir. Eğer değilse, sen Dana Danielle Dupinsky'sin ve bir fotoğrafçı değilsin. Sol yanağındaki "Born2Kill" dövmesine gelince, sadece "Ne düşünüyordun?" diye sormak . Seni sonra ararım. Tatlı rüyalar. Ethan.*

Yataktan kaydı. Hep aynı kâbusu görüyordu ama kötü kâbustan sonra yıllardır ilk kez tatlı rüyalar görüyordu. Son rüyalardan Ethan'ın onu doldurmasıydı ama uyandığında bunun gerçek olduğunu görmüşü ve üçüncü kez onu öyle güçlü bir doruğa çıkarmıştı ki hatırlayabildiği tek isim onunkiydi.

Ama şimdi çalışma zamanıydı. Evden uzakta tam bir gün kaybetmişti. Bugün Dr. Lee'nin ailesini arayacağını düşündü. Cenaze düzenlemelerine yardım etmeyi teklif edecekti. Beverly de bugün California'ya gidiyordu. Bu sabah Beverly'yi otobüs terminaline bırakması gerekiyordu. Kadınları yeni bir hayata başlamaları için uğurlamak en sevdiği şeylerden biriydi.

Mia, takip edilme ihtimaline karşı ona barınağın yakınına gitmemesini söylemişti ama Dana en çok zevk aldığı aktiviteden vazgeçmeyi reddetti. Beverly'nin onunla otobüs durağının yakınında buluşması gerekiyordu. Dana komodinin üzerindeki otel telefonunu açtı. "Evie?"

"?" Evie patladı. "Her seni arıyorduk. Beni ölümüne korkuttun. "

"Oh, özür dilerim." Üzgündü. Birinin onu arayacağını hiç düşünmemişti. Dr. Lee, Caroline ve Goodman'ı düşününce, düşünmesi gerekirdi. "Evie, düşüncesizlik ettim. Seni korkutmak istememiştim. Ben iyiyim."

"Bana verdiğin cep telefonu numarasını aradım ve çaldı."

Dana kaşlarını çattı, sonra Ethan'ın diğer odadaki kanepede eteğini beline kadar çektiğini hatırladı. Cep telefonu muhtemelen cebinden düşmüştü. "Başka bir odada bırakmış olmalıyım. Geçen gün bir arkadaşımda kaldım. Gece."

"?" Evie kuşkuyla sordu. "Mia onunla kalmadığını söyledi." Yani çalıları dövüyorlardı. "Henüz tanışmadığın bir arkadaşın."

Şaşkın bir sessizlik. "Bir *erkek arkadaşın* var ve onu henüz tanıştırmadın mı?"

Dana alaycı bir ifadeyle, "Geçen hafta aramız pek iyi değildi," dedi.

"Sanırım değil." Evie'nin ses tonu da aynı şekilde alaycıydı. "Telefonu kapattığımızda David'i aramalısın. Çok endişeleniyor ve ona yalan söylüyor. Caroline bütün gece endişelenmesin diye seninle konuştuğunu söyledi. Bizi gerçekten çılgına çevirdin."

Dana iç çekti. Endişelenmiş olmalıydı. "Geleceğim. Evie, Mia sığınağa yaklaşmamı istemiyor, Goodman'ın beni aramaya gelme ihtimaline karşı. Ben de senin gitmeni istemiyorum ve kapıları kilitli tut, özellikle de mutfak kapısını. Hep unutuyorsun."

"Bugünü unutmayacağım. Peki ya Beverly? Toplandı ve gitmeye hazır."

"Bir saat içinde benimle Betty'nin kafesinde buluşsun. Oradan otobüse kadar ona eşlik edeceğim. Evrakları masamda kilitli. Anahtarı nerede bulacağını biliyorsun. Ona ver."

"Yapacağım. Dana, Dr. Lee hakkında. Özür dilerim."

Hüzün kabardı ve Dana onu yuttu. "Biliyorum. Ben de üzgünüm. Evie, pek çok şey için özür dilerim. Bunu yeterince sık söylemediğimi biliyorum ama seni seviyorum."

Dana, Evie'nin boğazını temizlediğini duydu. "Ben de seni seviyorum."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, Sabah 9:00

Güvenlik Müdürü Bill Bush, Ethan'ın saatlerdir baktığı monitörün yanına bir fincan kahve koydu. "Son zamanlarda en ısrarcı özel dedektifsin."

"Teşekkür ." Ethan kahveyi büyük bir minnettarlıkla aldı. "Fizik kurallarının, aradığım bu kadının sadece bir kadın olmasını engellediğine karar verdim. Cuma sabahı istasyondan çıkmadığı için başka bir otobüse binmiş olmalı."

"Doğru varsayım." Bush gıcırdayan sandalyesine oturdu.

"Pazartesi sabahı Chicago'da olduğunu biliyorum çünkü çocuğun babasına bir e-posta göndermiş." Ethan hikâyeyi kafasında dikkatle kataloglamıştı. Bush'a velayet anlaşmasını ihlal eden bir anneyi aradıklarını söylemişlerdi. Görünüşe göre kadının yüzünü aramayacaklardı. Kadının neye benzediğini biliyorlardı ve Bush bunu anlayacak kadar zekiye. "Velayet anlaşmasının şartlarını ihlal ettiği için onu mahkemeye verdiğimizde elimizde olması için çocukla ayrılırken görüntüsünü almak istiyorum. Belki o zaman çocuğun babası tam velayet alabilir."

Bush onu dikkatle inceledi. "Annenin daha iyi bir ebeveyn olmadığından emin misin?"

"Ah, evet. Her neyse, Pazartesi günü Chicago'da olduğunu bildiğimden, Cuma sabahı ile Pazartesi sabahı arasında bir zamanda buraya gelmiş olması gerektiğini düşündüm. Sadece çıkışları izliyordum. Cuma gecesi saat 9:15'e kadar izledim."

"Biraz ara vermelisin. Sarsılmış görünüyorsun." Ethan'a öyle uzun bir bakış attı ki bunu okumak için dahi olmaya gerek yoktu. Bush bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. "Polis teşkilatında geçirdiğim yirmi beş yıl boyunca öğrendiğim şeylerden biri de arada sırada yardıma ihtiyaç duymanın kötü bir şey olmadığıdır. Bu sizi daha az ..." Düşüncenin peşini bıraktı. "Polis."

Ethan, "Ben polis değilim," dedi.

"Öyle değilsin," diye kabul etti Bush. "Asker belki, polis değil."

"Asker de değilim." Refleksif bir çırpınıştı. Denizciler asker değildi. Denizciler denizciydi. Bush'un tepkisine bakılırsa, Ethan'ın tam da bunu söylemesini bekliyordu. Yaşlı adamın ekmeğine yağ sürmüştü.

Bush kıkırdadı. "Nerede görev yaptın, Buchanan?"

"Afganistan'da."

Bush yüzünü buruşturdu. "Kum."

Ethan acımasızca başını salladı. "Tabii ki

evet." "Kolordu'dan ayrıldınız mı?"

Ethan başını salladı. "Med-down. Kara mayını ve ardından bir keskin nişancı saldırısı."

"Vietnam'daydım. Hükümet yetmişli yıllarda çoğumuzu terhis etti. Polis oldum."

"Ortağım da öyle. Polis oldum . Muhtemelen şimdi göz testini geçemezdim."

"Lanet olsun, evlat. Artık Akademi'nin hiçbir sınavını geçemem. Çok yaşıyım. Ama elimden geldiğince hizmet ettim ve yaptıklarımla gurur duyuyorum. Sen de gurur duydun ve duymalısın."

Ethan tereddüt etti, sonra içinden gelen sesi dinledi. "Bu kadını arıyorum ama benden birkaç adım önde olmayı başarıyor. Boynundan aşağısının fotoğrafını çektim ama yüzünü hiç çekmedim."

"Çocuğun babasında yüzünün hiç fotoğrafı yok muydu?"

Ethan, Bush'un bakışlarıyla gözünü kırpmadan karşılaştı. "Artık farklı görünüyor."

Bush homurdandı. "Kadınlar bu konuda iyidir. Onun çürük elma olduğuna emin misin, Buchanan?"

"Çok eminim."

"O fotoğraflar yanında mı?" Ethan evrak

çantasını okşadı. "İşte burada."

Bush gözlerini devirdi. "İşlenmiş bir davetiyeye ihtiyacın var mı evlat? Hadi alalım." Ellerini sildi ve fotoğrafları aldı. Alçak bir kurt ıslığı çaldı.

"Evet, alçakgönüllölük onun güçlü yanı gibi görünmüyor." "Gün

ışığında saklanıyor," dedi Bush. "Dövmesi var." "Biliyorum.

Birkaç fotoğrafını çektim. *A* ile başlıyor."

"Ben ondan bahsetmiyorum. Bundan bahsediyorum." Bush gözlerini kısıtı ve ellerinin yakın çekimlerinden birini ışığa tuttu. "Hapishane dövmesi, tam burada yüzük parmağında. Parmak eklemine hemen altındaki küçük haçı görüyor musun?

Bu da hapis yattığı anlamına geliyor."

Ethan onun parmak eklemlerine bakmıyordu. Onun ellerine bakıyordu. Işığı parlak yüzeyinden yansıtan işaret dili kitabını tutuyordu. Eldiven giymiyordu. Kitap çok parlaktı. Parmak izleri olabilirdi.

Ve eğer yattıysa, parmak izleri sistemde olacaktı. Yüzünü görmeye o kadar odaklanmıştı ki, ellerini ihmal etmişti.

Sonunda polisler için bir şey bulabilirlerdi. Clay'le konuşması gerekiyordu.

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, Sabah 9:00

Ruby bu kez yanılmıştı, diye düşündü Sue pencereden barınağın önündeki sokağa bakarken. Evie, Beverly'ye sarılıyordu.

bugün Kaliforniya'ya gitmesi gerekiyordu. Ruby, Dupinsky'nin giden müşteriye her zaman büyük bir törenle Hanover House'dan uğurladığını söylemişti ama Dupinsky'nin yeni bir erkek arkadaşla meşgul olduğu anlaşılıyordu. Ne kadar tatlı.

Ama Beverly bugün "California, Here I Come" şarkısını söylemeyecekti. Dönüp uyuyan çocuğa baktı. Bir gün önce onu yeterince korkuttuğundan emin olduktan sonra sırt çantasını kaptığı gibi sığınaktan çıktı.

Alec bayat sigara kokusu azaldıktan sonra uzun bir süre bekledi. Sonra gözlerini bir aralık açtı. Kadın gitmişti. Ve sırt çantasını da yanında götürmüştü. İçinde ne bulduğunu hatırlayarak bir kez daha ürperdi. için çabaladı, kendini yeniden dengede hissedene kadar derin nefesler aldı. Dün gece uyuyordu ve o sırt çantasının içinde ne sakladığını bilmesi gerekiyordu. Doktorun gözlükleri dışında.

Artık biliyordu. Doktor gözlüklerinin yanında küçük bir soğutucu bulmuştu, annesinin plaja gittiklerinde kullandığı plastikten. Soğuktu. Alec boğazını yakan safrayı geri yuttu. Üç plastik torba buzla doluydu. Ve bir plastik torba dolusu parmak. Buza benziyorlardı.

Cadılar Bayramı dekorlarıydı ama çok ama çok gerçeklerdi. Alec derin bir nefes aldı, öğürüyordu. Kontrol ediyorum.

O doktoru öldürmüştü. Çok iyi birine benziyordu. Onu öldürmüş ve kolunu kesmişti. Yine ürperdi. Büyük nefesler aldı. Terliyordu, sırlıslıklamdı. Bütün gece öyleydi. Ellerine baktı.

parmakların çalıştığından emin olmak için bile olsa.

Paul'ü, Cheryl'i ve şimdi de o doktoru öldürmüştü. Ve onu da öldürecekti. Bundan emindi. Bütün gece bunu düşünmekten başka bir şey yapmamıştı. Annesini öldüreceğini söylemişti. Alec ciğerlerini acıyana kadar doldurdu. Çoktan öldürmediğinden emin olamazdı. Annesi şu anda ölmüş olabilirdi. Ama annesi onun da ölmesini istemezdi.

Bir şeyler yapmalıydı yoksa ölecekti. Alec parmaklarını büktü. Ya da daha kötüsü. Parmakları olmadan yaşayacağı hayatı düşünmek bile istemiyordu. Ölmeyi tercih ederdi. Ama ölmek istemiyordu. *Öyleyse bir şeyler yap. Şimdi yap.*

Sırt çantasının içinde bulduğu diğer bir şeyi, yorganın altına sakladığı şeyi dikkatlice çıkardı. Plastik bir torba beyaz toz. O bunun ne olduğunu biliyordu. Elinde tam olarak ne tuttuğunu bilecek kadar internet okumuştı. Kokain. Bir insanın bir haftada kullanabileceğinden daha fazla, düşündü. Bu kokain satmak içindi. Onu çalan kaltak bir uyuşturucu satıcısıydı.

Alec annesinin *kaltak* kelimesinden hoşlanmadığını biliyordu. Ama annesi burada değildi. Yapayalnızdı. Belki tamamen yalnız değildi. Kızıl saçlı kadın ve yara izi olan kız vardı.

Yara izi olan kız iyiydi. Dün gece çok ağlamıştı ve Alec bunun doktor öldüğü için olduğunu biliyordu. Alec doktorun geride bıraktığı notu okumuştı. Doktor, beyaz gözlü kadınla işbirliği yaparak

Alec'in hayatını kurtardı. Yara izi olan kız, kaltağın doktor arkadaşını öldürdüğünden şüphelenmedi.

Ama gözyaşlarının arasından ona gülümsemişti. Dün sabah onun yüzünü yıkamış, önceki günlerde saçlarını okşamıştı. Ona güvenmişti. Parmaklarını tekrar büktü, soğutucuyu ve parmakları düşündü. Fazla seçeneği yoktu.

Ailesini gururlandıracağını umduğu cesaretini toplayarak beyaz toz torbasını aldı ve yara izi olan kızı aramaya çıktı. Tozu gördüğünde polisi arayacaktı. Polis geldiğinde, Alec bir kağıt kalem alır ve onlara bildiklerini anlatırdı. Polis güvенеbileceğini biliyordu. Annesi ona böyle söylemişti.

Ve eğer yara izi olan kız polisi aramaz ve beyaz tozu kendine saklarsa ... O zaman ona güvenemeyeceğini anlayacaktı.

Ocean City, Maryland, 4 Ağustos Çarşamba, Doğu Saatiyle 10:00 (Orta Saatle 9:00)

James camın diğer tarafına oturmuş, sabırla bekliyordu. Bugün Sue'nun nerede olduğunu öğrenecekti. Oyununun ne olduğunu. Kardeşi şu anda konuşmaya çok hazır olmalıydı.

Bryce Lewis yüzünde kocaman morluklarla ziyaret odasına girerken başını iki yana eğdi. James onun da başka çürükleri olduğunu hayal etti. yerler de var. Aslında pek de kesin konuşmamıştı. Canının yanmasını istiyordu ama kliniğe düşecek kadar değil.

Lewis karşısındaki sandalyeye oturdu, vücudu kaskatı kesilmişti, yüzü ise soğukkanlı bir kabulleniş içindeydi. "O Chicago'da," dedi çocuk söze girmeden.

"Neden?"

"bir çocuk almış. Adı Alexander Vaughn."

Bir bağlantı. Cesedin bulunduğu sahil evi Vaughn'lara aitti. Kadın onların kaçırmıştı. Şimdi Vaughn'ların Florida'da izini sürdüğü kadınla nasıl bir bağlantısı olduğunu bulmalıydı. Sue'nun öldürdüğü kadınla. "Fidye ne kadar?"

"Bir milyon dolar."

"Peki senin payın?"

"Yarısı."

James güldü. "Sana asla yarısını vermez. Chicago'da nerede saklanıyor?"

"Amcamın evinde saklanacaktı."

"İmkansız. Evleri kül oldu. Yatakta sigara içmek gibi kötü bir alışkanlıkları vardı."

Lewis boğuk bir sesle, "Onlar masum yaşlı insanlardı," dedi. "Neden?"

Lewis'in gözleri yaşlarla doldu ve James ayağa kalktı. "Kız kardeşinin Florida'daki yaşlı kadını ve kulübedeki adamı öldürmesiyle aynı sebepten. Çünkü o yapabiliyordu, ben de yapabilirim."

Sue Chicago'da bir çocukla birlikteydi. Çok uzun süre saklanırsa çıldırırdı. Ve kafasını saklandığı delikten çıkardığında, o da orada olacaktı. Saatini kontrol etti. Akşam yemeğinden önce Chicago'da olabiliyordu.

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, Saat 10:00

Evie mutfak masasının üzerindeki kola poşetine bakarak oturdu. Erik kolayı ona getirmişti, hiçbir şey söylemiyordu, gözleri ciddi ama tetikteydi. Çok dikkatliydi. Sanki bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyordu. Hemen Dana'yı aramıştı. Hediye edilen yeni cep telefonundan. Ama bir kez daha çaldı ve çaldı. Tekrar denedi ama başarılı olamadı. telefonla birlikte gelen mesaj. Dana'ya mesaj bırakmıştı. Üç kez. Dana'nın çağrı cihazını üç kez daha aradı.

Mia'yı aramıştı ama Mia izinliydi ve nöbetçi değildi. Mesaj bırakmak ister mi? diye sormuştu polis operatörü. Hayır, bırakmayacaktı. Caroline'ı arayamazdı. Şu anda kimsenin Caroline'i strese sokmaması gerekiyordu ve Evie bunun büyük bir stres olarak nitelendirilebileceğini düşündü. En önemli şey Erik'i Hanover House'dan çıkarıp güvenli bir yere götürmekti. Başını ovuşturdu. Keşke ne yapacağını bilseydi.

Sonra Çocuk Hizmetleri Departmanı'ndan geçmeleri gerektiğinde Dana'yla birlikte çalışan kadını hatırladı. Dana ona güvenmişti. Adı Sandra Stone'du.

Evie ilk seferde geçmeyi başardı ve bunun kısmet olduğunu düşündü. "Bayan Stone, benim adım Evie Wilson. Dana Dupinsky ile çalışıyorum."

Temkinli bir duraklama oldu, sonra "Sizin için ne yapabilirim Bayan Wilson?" diye sordu.

Evie, Erik'in o kısık, ince yüzündeki büyük, ciddi gözlerine baktı. Ona hazırladığı fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi yerken, güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme . "Bir sorunum var Bayan Stone ve bana yardım edebileceğinizi umuyorum."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 1045

Ethan bir sonraki güvenlik kamerası kaydına geçiyordu ki cep telefonu cebinde çaldı. Kadının elindeki işaret dili kitabını gördükten hemen sonra Clay'i aramış ama telesekreter çıkmıştı. Clay sonunda onu geri arıyordu.

Ethan selamlaşmayı es geçerek, "Nerelerdeydin?" diye tersledi.

"Biraz meşgulüm." Clay'in sesi çekilmişti. Sıkı. "Sonunda bir şey bulabildik mi?"

"Sonunda, evet. Dün kitapçıda, okuduğu kitaba eldivensiz dokundu. Bence tabelanın tüm kopyalarını satın almalıyız.

Kitapçının raflarında dil kitabı vardı. Baskı alabiliriz. Ve artık onun sistemde olduğunu biliyoruz."

"Nereden biliyorsun?" Clay garip bir şekilde sordu. Neredeyse kopuk bir şekilde.

Ethan kaşlarını çatı. Bir şeyler çok yanıltı. "Parmağında bir hapishane dövmesi var."

Clay bir an sessiz kaldı. "Bırakın polis o kanıtı tolasın." Ethan videoyu

oynatmaya ayarlarken kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü onları hemen getirmeliyiz. Şerif Moore Alec'in gittiğini biliyor."

Ethan sandalyede geriye doğru yığıldı. "Nasıl?"

"O çok iyi bir polis, işte böyle," diye tersledi Clay. "Stan'in Alec'in Avrupa'da büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte olduğu hikâyesine inanmadı. Ofisine Gümrük Dairesi'ni kontrol ettirdi ve bu sabah Alec Vaughn'a pasaport verilmediğini öğrendi. Dolayısıyla Alec İngiltere'de büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte olamaz. Bu nedenle *yalan söyledik*."

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Ethan. "Ne oldu?"

"Stan . Randi'nin beti benzi attı ve ben de orada öylece durup sanki neden bilmiyormuşum gibi ona baktım. Ne yapmam gerekiyordu ki? Sonra Stan çirkinleşti ve bir avukata ihtiyacı olup olmadığını sordu. Moore hayır dedi, ama kasabayı terk etmezse memnun olacağını söyledi. Sonra çıkarken bana Johnson adında birini tanıyıp tanımadığımı sordu. DCPD'de başkomiserimdi."

"Demek çok şey biliyor," diye mırıldandı Ethan. "Lanet olsun." Oturdu Sessizlik, gri figürlerin monitörde sessizce hareket etmesini izliyor. Geçen Cuma gecesinden bir kaset. Cuma günü saat 10:30'da bir grup gelmişti. Güneyden gelen bir otobüs. Hillsboro, diye düşündü dalgınca.

Bilinen dört ölüleri vardı. Kristie Sikorski dün bir ara sokakta bulunmuştu. Ellerinde adam kaçırma suçu vardı, ki bu da başlı başına bir suçtu. Eyalet sınırları üzerinden nakil, ki bu da FBI'ı devreye sokardı. Ve dört gün süren sefil bir aramadan sonra, nihayet ellerinde bir şey vardı. Yerel polis departmanına gidip itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ve umarım çok az ve çok geç yapıldı.

Ethan içini çekti. "Şimdi gidip rapor edeceğim Clay. Stan ve

Randi'ye söyle." "Yapılacak en doğru şey bu, Ethan."

"Sanırım Cuma gecesi yapılacak en doğru şey buydu." İronik, diye düşündü. Baktığı kaset tam da Clay'le birlikte ilk e-postanın izini sürdükleri sırada kaydedilmişti.

"Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Ben de seninle aynı fikirdeydim. Ben de az senin kadar bu işin içindeyim."

"Özür dilerim."

"Olma. Başka biri daha öldürölmeden önce gidip tüm bunları CPD'ye rapor et."

Ethan Cuma gecesi kasetteki kalabalığın dağılmasını izledi, sonra dondu kaldı. "Bekle."

"Ethan-"

Ethan ayağa kalktı. "Hayır, ciddiğim. İşte . Onları görüyorum. Bu Alec."

Alec'i üst tutmuş, terminal boyunca sürükleyen kadındı. Tökezlediğinde onu neredeyse ayağa kaldırıyordu. Kadın hâlâ o lanet şapkayı takıyordu ama Alec'i görebiliyordu. Ethan sıkıca, "Doğu çıkışına doğru gidiyor," dedi. Sonra çiftin duraklamasını izledi.

Ve kalbi durdu.

Gölgelerin arasından kolsuz polo tişört ve pamuklu etek giymiş bir kadın çıktı. Alec'in önünde tek dizinin üzerine çöktü, çocuğun sağlamaya çalıştı, kaldırmayınca da saçlarını okşadı. Ethan nefes almaya çalıştı.

Yapamadı.

"Ethan? Hala orada mısın?"

"Evet." Kendini kelimeyi söylemeye zorladı, boğazından zorla çıkardı.

"Lanet olsun Ethan, neyin var senin?"

Ethan körlemesine sandalyeye çöktü. Dana'nın kolunu bir çocuğu kaçırın ve bildikleri dört kişiyi öldüren kadına dolmasını izledi. Kadının çenesini kaldırmasını izledi ve kaçırın kişinin yüzünü ilk gördüğünde gözlerini kırıştırdı. Morarmış ve hırpalanmıştı, tanınmaz haldeydi. Dana'nın gözleri her çürüğü listelerken yüzündeki acıyı izledi.

Bu kadar iğrenç bir şeye karışmış olabileceği düşünülemezdi. İmkansızdı.

Kaçaklar. Dana kaçaklarla gönüllü çalışıyordu. Kaçak *kadınlarla* değil. tahmin ettiği gibi gençler. Kadının yüzündeki morluklar gerçek gibiydi. Dana hırpalanmış kadınları korurdu.

"*Ethan*," diye hırladı Clay. "Ne oldu?"

Ethan videoyu duraklattı ve Dana vaftiz oğlunu çalan kadına sıcak gülümsemelerinden birini verirken kareyi dondurdu. Birkaç saat önce kollarında kıvrılmışken ona verdiği gülümsemenin aynısını. Yatağında. "Biliyorum. Alec'in nerede olduğunu."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 12:00

Sheraton'da duş almalıydı, diye düşündü Dana saçlarını havluyla silerken. Duşundaki küçük damlacıklardan daha iyi bir su basıncı olmalıydı. Banyo aynasındaki yansımasına eleştirel bir gözle baktı, başını bir yana eğdi. Boynunda Ethan'ın ağzından çıkan küçük bir çürüğün gölgesini gördü. Sertçe yutkundu. Bu adamın nasıl bir ağzı vardı. Sadece ağzını düşünmek bile onu yeniden arzulamasına neden oluyordu.

Beverly'yi otobüs durağına bıraktıktan sonra doğruca dairesine gelmişti. Sığınma evine gidemezdi ve gerçekten temiz giysilere ihtiyacı vardı, bu yüzden her zaman omzunun üzerinden bakarak dairesine gitmeyi göze almıştı. Silahı her ihtimale karşı tuvaletin arkasında duruyordu. Ama eteğini taştan çamaşır sepetine iterken, çağrı cihazını ve yeni cep telefonunu Ethan'ın odasında unuttuğunu fark etti. Bu yüzden oteli aramış ve resepsiyona bir mesaj bırakmıştı. *Beni evden arayın*. Ev telefonunun numarasını bırakmıştı; bu daha önce bir erkekle hiç yapmadığı bir şeydi.

Şimdi lavabonun altındaki sepeti karıştırıyor, Caroline'ın Noel'de ona verdiği parfüm buluyordu. Onu hiç kullanmamıştı. Ethan'ı memnun etmek umuduyla bugün kullanacaktı.

İç çekerek tekrar aynadaki görüntüsüne baktı. "Eve dönmeye hazır olduğunda ne yapacaksın?" diye mırıldandı. Suçluluk, korku ve şok yükü altındayken, dün Chicago'dan ayrılmaya karar vermişti. Bugün ise

yine de doğru karar olduğunu biliyordu. İşini her yerde yapabilirdi. Washington, D.C.'de bile.

Ethan'ın yakınında yaşayabilirdi. Baş döndürücü bir düşünceydi. Ama . . . Dudağını ısırды. Tabii Ethan onu orada istemezse. Ya bu onun için sadece bir kaçamaksa? Onun için daha fazlası mıydı? Öyle olmaması gerekiyordu ama öyleydi. Şüphesiz. Ve Dana kendine yalan söylemedi.

Ön kapısının hızlıca çalınması kaşlarını çatmasına neden oldu. Gündüz vakti kimse kapısını çalmazdı. Goodman mı? Omuz silkerek bornozunu giydi ve silahını cebine yerleştirdi. Kararlılıkla kapıya doğru yürüdü, gözetleme deliğini kontrol etti ve kapıyı yavaşça açmadan önce tam beş saniye boyunca boş boş baktı.

Ethan onun önünde durdu, yüzü asıktı. "Dana, konuşmamız gerek."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 12:00

"Kaçabildiğim kadar çabuk geldim." Sandy Stone kırk yaşlarında, saçları ağarmış ve kalın gözlüklü bir kadındı. Ama gözleri kibardı ve Evie, Dana'nın ona güvendiğini biliyordu.

"Teşekkür ederim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Dana'nın cep telefonunu, çağrı cihazını ve hatta evindeki telefonunu aradım ama sadece çaldı. Ben de seni aradım." Evie onu Erik'in sessizce oturduğu, iri gözlerinin hâlâ onu izlediği mutfığa geri götürdü. "Bu Erik. Annesinin adı Jane Smith."

Sandy iç çekti. "Orijinal."

"Bize çok ," dedi Evie. Elini Erik'in saçlarında gezdirdi ve ona gülümsedi.

"Erik'in annesi buradaki bazı annelerden daha az ilgili. Erik'in yeterince beslenemediğinden ve annesinin ona yanlış ilaç veriyor olabileceğinden endişeleniyordum. Ama bu sabah Erik bana

Bu." Evie beyaz toz torbasının yanındaki masaya vurdu. Ona dokunmaktan bile çekiniyor, sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi uzak duruyordu.

Sandy çok derin bir nefes aldı. "Bu annene mi aitti, Erik?"

Erik sadece onlara baktı, gözleri Evie'nin yüzünden Sandy'ninkine kaydı. Ve hiçbir şey söylemedi.

"Eğer annesi onun çevresine uyuşturucu getirdiyse, onu şimdi alabilirim ve daha sonra onun için geri gelebilirim." Sandy kalemiyle çantaya vurdu ve Erik'in gözleri hareketi takip etti. Sonra Sandy tekrar sordu. "Bu annene mi ?"

"Evet, aslına bakarsanız öyle."

Evie bir nefesle döndü. Mutfak kapısında duran Jane'di. Ama birkaç gün önce kırık ruhlu ve boynu bükük gelen Jane değildi.

Bu Jane uzun ve güçlü duruyordu. Ve Evie'nin makyajını

yapıyordu. Ve bu Jane'in elinde bir silah vardı.

"Siz işgüzar kadınlar bir türlü rahat bırakmıyorsunuz," dedi Jane. Ürkütücü açık mavi gözleri kısıldı. Silahı Evie'ye doğrulttu ve Evie bir anlığına geçmişe gitti. İki yıl öncesine. Gözlerinde aynı soğuk, ölü bakışı olan bir adamın merhametine kalmıştı. Onu incitmişti. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. O gün karşı koyamamıştı. Bugün . . . Evie'nin eli Erik'in ince omzunda sıkılaştı, göğsüne daha yakın bastırırken kemiğinin ısırığının hissetti. Bugün tehlikede olan çok daha büyük bir şey vardı. Dana'nın ne yapacağını düşündü ve zihninin sakinleştiğini hissetti. Evie, Jane'in sürungen bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı.

"Bunu bir başarısızlık olarak görmüyorum. Sen kimsin?"

Jane sadece gülümsedi ve Evie'nin kanı . "Bir kâğıt ve kalem getir," dedi.

"Şimdi."

Evie sarsılmış görünen Sandy'ye baktı. "Onun dediğini yapmalısın, Evie," diye mırıldandı Sandy. Evie solgun ve titreyen Erik'e baktı. Ama eli silahlı kadına bakarken dudaklarında kararlı gerginlik vardı.

Evie hurda çekmecesinde bir kâğıt ve kalem buldu, tüm gücüyle Dana'nın silahını burada, Hanover House'da tutmasını diledi. "Kâğıt ve kalemim var. kalem."

"O zaman şunu . 'Biz . Eğer uslu durursan Evie yaşayacak.' *Yaz bunu.*"

Evie Erik'e baktı ve her anladı. "O sağır. Bu yüzden . . .
."

Jane eğlenmiş görünüyordu. "Senin için Kewpie bebeği. Şimdi et, buradan çıkmak istiyorum."

Evie kelimeleri yazdı, sonra yazılı ismini işaret etti, sonra da kendini.

Erik'in gözleri parladı, çenesi düştü ve birden on yaşından çok büyük görünmeye başladı. Ve Evie onun da kendisiyle aynı şeyi bildiğini biliyordu. Onun da kendisiyle aynı şeyi Jane herhangi birinin yaşamasına izin vermeyi planlıyordu. Ağzı kıvrıldı ve bunun sadece yarım bir gülümseme olmasına aldırmadı. "Her şey girecek," dedi Evie ve Erik'in anlayabileceğini umdu.

" olsam fazla umutlanmazdım," dedi Jane. "Sosyal hizmet görevlisini kim aradı, sen mi Dupinsky mi?"

Evie çenesini kaldırdı. "Ben yaptım. Bunun için Dana'ya ihtiyacım yoktu." Bu bir yalandı ama Dana'yı güvende tutmak için bildiği tek yol buydu. "Ayrıca, o ve ben bütün hafta kavga ettik."

Jane bunu düşündü, sonra başını salladı. ", öyle. Siz, sosyal hizmet görevlisi, sanırım ofisinize nereye gittiğinize dair bir not bıraktınız."

Sandy tereddüt etti, Jane'in ne duymak istediğinden emin değildi. "Prosedür böyle," diye fısıldadı.

Jane güldü. "Tabii ki öyle. Kendini daha iyi hissetmen için söylüyorum, hangi kapıyı açarsan aç aynı ödülü alırdın. Her iki durumda da artık burada kalamam, bu da beni kızdırıyor. Yatak kaya gibi sert ama et yahnisi çok lezzetliydi. Yerde, yüzüstü. Gerçekten, gerçekten Bu arada sosyal hizmet uzmanlarından nefret ediyorum," diye ekledi dostça. "Sadece bilmek istersiniz diye düşündüm."

Evie, yerde debelenen Sandy'nin gözlerindeki bakışı asla unutabileceğini sanmıyordu. Kadın ne olacağını biliyordu ve Evie de biliyordu ki ikisinin de bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tek yapabildiği, Sandy'nin ölümünü izlemesini engellemek için Erik'in yüzünü göğsüne çekmekti.

On Beşinci Bölüm

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 1215

Dana onun gözleriyle karşılaştı ve midesi bulandı. "Neden buradasın Ethan?"

Bakışlarını gevşetmedi. "Seninle konuşmam gerek."

"Hayır, yani neden Chicago'dasın?"

İrkildi, sonra telefonunu almak için cebine uzandı, gözleri hâlâ onunkilere odaklanmıştı. "Evet," dedi telefona. "Buradayım."

Dana fiziksel olarak bir adım geri çekildi, o da bir adım ileri atarak aralarındaki mesafeyi korudu ve o anda cebinden silahını çıkarmayı düşündü.

"Hayır, henüz değil. Ona sabırlı olmasını söyle." Adam dinledi, sonra gözleri büyüdü, dehşete kapıldı ve Dana yüzündeki tüm renklerin akıp gidişini izledi. "Yüce Tanrım." Bu bir fısıltıydı. Korkunç fısıltıydı. Ethan'ın dudakları titredi ve onları sıkılaştırdı. "Onun mu?" Sert bir nefes verdi. "Evet. Onlara gelmelerini söyle.

....."Eve
t.

Sheraton Evet, buraya geldiğinde beni ara." Telefonunu kapattı
Kapalı. "Cebinde bir silah var Dana. Neden?"

Dana yutkundu. O farklıydı, bu Ethan. Düşünceli ve tehlikeli. Bir gece önce onu şefkatle seven adama hiç benzemiyordu.

"Tehlikeli bir mahalle." Çenesini kaldırdı. "Neden benim dairemdesin ve sabırlı olması gereken *kadın* kim?"

"Adı Randi Vaughn. Stan'in karısı." "Richard'ın

kardeşi."

"Evet. Randi'nin oğlu Alec bir hafta önce kaçırıldı."

Dana vücudundaki her kas bunu yapmak istemesine rağmen irkilmedi. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Gözlerinden öfke fıskırıyordu. "Alec'i buraya, Chicago'ya kadar takip ettim. Maryland ve arasındaki her büyük otobüs terminalinin güvenlik kameralarını izliyordum. Pazar günü de bunu yapıyordum. Pazar günü otobüs terminalinde ne yapıyordun Dana?"

Boğazı kapanma tehlikesi geçirdi. *O biliyordu.* "Sana söylemiştim. Bir arkadaşımın buluşacaktım."

Gözleri parladı. "Neden bana söylemiyorsun? Dana, anlamıyor musun? Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum."

Kalbi çok hızlı atıyordu. "Neden buradasın Ethan?"

Biraz daha yakına eğildi. "Kahretsin, Dana. Cuma gecesi saat on kırk beşte bir kadın ve on iki yaşında bir çocukla tanıştın. Kadın o çocuğu kaçırdı ve sen de onları saklıyordun."

Kalbi küt küt atıyordu. Jane. Erik. O kadında bir sorun olduğunu biliyordu. Çocukta. *Ama bu değildi. Bu değildi. Bir hata olmalı. Yanılıyor olmalı. Bunu kaçırmış olamam. Bunu değil.* Bakışlarına daha fazla dayanamayarak başka tarafa baktı. "On," diye mırıldandı. "O on yaşında."

Ethan'ın dudakları sertleşti. "O on iki yaşında. Bilmem gerekirdi. O benim vaftiz oğlum." onu ayak parmaklarının ucuna kadar çekerek göz göze gelmelerini sağladı. *"Yaşıyor mu?"*

Dana başını salladı. Yavaşça. Vaftiz oğlu. . *Yüce Tanrım.* "Evet. Zayıf, zaman zaman tepki vermiyor ama hayatta."

"Ne demek tepkisiz? Bilinçsiz mi?"

"Çok uyuyor. Ve onunla konuştuğunuzda cevap vermiyor."

"Çünkü *o sağır*, lanet olsun. *Nerede o?*" Adam kadının omuzlarını umutsuzca hafifçe salladı. "Kahretsin, nerede olduğunu söyle bana."

Parmakları kollarının etini ısırırken şimdi de irkildi. *Erik sağır.* Bu pek çok şeyi açıklıyordu. "O benim sığınağım. Orada güvende. Ethan, bana zarar veriyorsun."

Ethan ellerini indirdi ve o da kollarının üst kısmını ovuşturdu. "Sığınağın nerede?"

Gözleri iri ve temkinli bir şekilde yukarı fırladı. "Hayır. Bunu sana söylemeyeceğim."

Ethan yavaş bir nefes aldı ve sırf *anlamasını* sağlamak için onu tekrar sarsmak istemesine neden olan öfkesini kontrol etti. "Hâlâ *anlamıyorsun*. Sakladığın kadın bir çocuğu kaçırdı ve onu beş milyon dolar fidye için tutuyor. Sakladığın kadın az önce Alec'in ailesine postayla kopmuş bir parmak gönderdi."

Kadın öyle solgun bir yüzle ona bakıyordu ki, bayılacağını düşündü. Sarktığında kollarından tuttu. Onu tekrar ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. Gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Sakladığın kadın dört kişiyi öldürdü Dana. *Sığınağındaki hiç kimse güvende değil.*"

İpleri kesilmiş bir kukla gibi yere düştü ve koltuğuna oturup dehşet içinde ona bakmaya başladı. "Aman Tanrım." Sonra gerçek kafasına dank edince dehşet yerini şok olmuş bir paniğe bıraktı ve öne doğru sarsıldı. "Evie orada." Onun kolunu tuttu ve kendini ayağa kaldırdı. "Giyineceğim. Bekle." Yatak odasına doğru uçtu, giderken tökezledi. Ethan onu takip etti ve bornozu bırakıp iç çamaşırını çekiştirmesini izledi. "Bilmiyordum. Bilmiyordum." Sanki bu sözler ona hareket etmesi için bir ivme kazandırıyormuş gibi nefesinin altından tekrarlıyordu. Elleri sutyeni karıştırdı ve başardı. Ethan gömleği hazırlamıştı ve başının üzerine çekti.

"Acele et, Dana. Lütfen acele et."

Eteğini çekiştirdi ve kahverengi gözleri dehşete düşmüş ve içini burkan korkunç bir suçluluk duygusuyla dolu bir halde ona baktı. "Ethan, bilmiyordum. Yemin ederim."

Hızlı ve sert bir sarılma için onu kendine çekti. "Biliyorum bebeğim. Hadi gidelim."

Wight's Landing, Maryland, 4 Ağustos Çarşamba, 14:00 Doğu (13:00 Merkez)

Dora kafasını ofisten içeri uzattı. "Şerif, ikinci hatta Ocean City'den Şerif Eastman adında biri var."

"Ben Şerif Moore. Sizin için ne yapabilirim?"

"Senin için bazı bilgilerim var," dedi Eastman. "Dün sen ve Janson gittikten hemen sonra Lewis'in bir ziyaretçisi oldu. Adamın adı James Lorenzano. Birkaç dakika konuştular, sonra Lorenzano gitti. Bugün geri geldi."

"Oh?" Lou ismi yazıyordu. "Lorenzano?"

"Evet. Ofisime kimliğini kontrol ettirdim. New York'ta küçük mafya bağlantıları. Lorenzano'nun iki ziyareti arasında Lewis dövülmüş."

"Janson biliyor mu?"

"Onu aradım. konuşmaya çalıştım ama tek kelime etmiyor. Sizi bilgilendirmeye edeceğim."

"Teşekkürler." Lou kaşlarını çatarak telefonu kapattı. D.C. güvenlik danışmanları, New York mafyası mı? Üç yüz mil ötede öldürülen nişanlı bir çift. Ayı mı? Ve Vaughn'lar. Onları unutamazdı. Oğullarının nerede olduğu hakkında yalan söylemişlerdi.

"Şerif," diye Dora. "Janson üç deyince."

Yağmur yağdığında. "Hey, Janson. Az önce Ocean City'den Eastman'la konuştum." "O da beni aradı. Yeni bir şeyi bilmeni istedim."

"Rickman'ın arabasındaki adli tıp mı?"

"Henüz dönmedim. Ama bugün otobüs terminalindeki görevlilere sordum ve bana Cuma gecesi çok soru soran bir adam olduğunu söylediler. Güvenlik kamerasını görmek istemiş. Bir çocuk velayeti meselesini araştırmakla ilgili bir hikaye anlattı. Ethan Buchanan."

Lou, Lorenzano'nun adının yanına yazdı. "Teşekkürler." Lou, Buchanan'ın adını daha önce nerede gördüğünü iyi biliyordu. Telefonu kapattı ve Clay Maynard'ın şirketinin web sitesini açtı. Tabii ki Buchanan oradaydı, tıpkı hatırladığı gibi.

"Çocuğumla beyzbol oynardı," dedi Huxley, omzunun üzerinden bakmak için içeri girerek. "Büyükannesi Lucinda Banks'ti. Çocuğu iyi yetiştirmiş. Deniz Kuvvetleri'ne girdi."

Huxley onun ana bilgi kaynağıydı, genellikle istese de istemese de. Bugün ikisi de mutluydu. "Artık Deniz Kuvvetleri'nde değil."

"Afganistan'da savaş yaralanması. Richard Vaughn ile birlikteydi. Vaughn başaramadı."

"Bu Stan Vaughn'un ağabeyi olabilir mi?"

Huxley'nin dudakları inceldi. "Daha yaşlı ve daha iyi. Stan kardeşinin doldurmaya yaklaşmadı. Dick ve Edna için büyük hayal kırıklığı. O çocuklar bütün yaz koşarlardı. Zach'im zaman zaman onlarla oynardı. Ama Ethan ve Richard çok yakın, çok iyi arkadaşlardı ve sonunda Zach üçüncü tekeri oynamaktan sıkıldı. Çocuklar nasıldır bilirsiniz."

Yani Bay Buchanan, Vaughn'ların eski arkadaşymış. Ve Morgantown'da sorular soruyordu. "Sanırım Vaughn'lara bir ziyaret daha yapmanın zamanı geldi. Vaughns."

"Yapamam," dedi Huxley.

Lou kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden olmasın?"

"Az önce Stan Vaughn'un özel uçağıyla havalandım. Kontrol kulesini kontrol ettim. Uçuş planına göre Chicago'ya gidiyorlarmış. Tutuklu olmadıklarını söyledin, ben de onları gözaltına almadım. Hepsi yukarı çıktı. Stan, Randi ve şu misafirleri."

Lou sinirli bir şekilde çekti. "Acaba bütçemiz Chicago'ya bir bileti karşılayabilir mi?"

Dora kapıda belirdi. "Reagan National'dan saat beşte ayrılıyorsunuz. Saat farkından dolayı altıda orada olacaksınız. Sana şehir dışında bir otel ayarladım. Biraz para biriktirmek için banliyöler. Kiralık bir arabaya ihtiyacınız olacak. Chicago'da araba kullanırken rahat mısınız, Şerif?"

Lou gülmek zorunda kaldı. "Siz ikiniz olmadan Boston PD'de nasıl idare ettiğimden emin değilim."

Dora sadece gülümsedi. "Teşekkür ederim, Şerif."

"Şimdi, Vaughn'ların nerede kaldığını söyleyebilirsiniz, ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım."

"Chicago Sheraton," dedi Huxley, sonra da mahcup bir ifadeyle baktı. "Bavullarını taşıyan adam Bayan Randi'nin bundan bahsettiğini hatırlıyor."

Lou ona sıırttı. "Huxley, neden şerif değilsin?"

"Çünkü balık tutmak için yeterli zamanı olmayacaktı," dedi Dora.

Huxley'nin yüzü çekici bir şekilde kızarmıştı. Ama ağzı gerildi ve ifadesi . "Bir şey daha var, Şerif. Masama döndüğümde beni bekleyen bir paket vardı. Size gönderilmişti."

Lou ayağa kalktı, artık onun kadar ayıktı. "Nerede o?"

"Hâlâ orada. Ona dokunmadım."

Lou çoktan kapıdan çıkmıştı. "Bunu neden önce bana söylemedin?"

Arkasından Huxley'nin iç çektiğini duydu. "İşte bu yüzden şerif değilim."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 13:15

Dana anahtarını kilide soktu. Daha anahtarı çevirmeden kapı açılınca kalbinin durduğunu hissetti. "Kilitli değil. Evie bana onu saklayacağına söz verdi. kilitli." Evie'nin iki yıl önce boynuna saplanmış bir sicimle kesilmiş ve kanlar içinde yattığını hatırlayınca zihninde görüntüler canlandı, boğazında safra düğümlendi. Bir zamanlar bir manyak arkadaşını ölüme terk etmişti. *Bu sefer manyağı buraya kendim getirdim.*

Şimdi titriyordu, öyle ki kapı kolunu zor tutuyordu. *Kendini topla, Dupinsky.* Belki de kapıyı tekrar kilitlemeyi unutmuştur. Ama kapıyı iterek açarken bile öyle olmadığını biliyordu. Sonra yere yığılmış figürü gördü ve onu anında tanıyarak bir yemin tısladı.

İki adım sonra kan yatan kadının yanında dizlerinin üzerindeydi. Onu ters çeviriyordu. Bu gerçeküstü bir şeydi. Bu onun en kötü kabusuydu.

Ama Dana uyanıktı. Ethan onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Evie?" diye sordu sertçe.

Dana düşüncelerini bir arada tutmaya çalışarak başını salladı. Sakin kalmaya. "Hayır." Arayan Sandy Stone'du. Titreyen parmaklarını Sandy'nin boğazına bastırırken Dana'nın düşünebildiği tek şey, *Evie'nin onu aramış olması gerektiği*ydi. Ve hiçbir şey hissetmedi. Sandy ölmüştü. Bir şeyler ters gitmişti ve Evie, Erik'i Jane'den uzaklaştırmak için Sandy'yi aramıştı. *Evie ve Erik nerede? Jane nerede?*

Sonra kapı aralığından bir ses "Kim o Dana?" diye sordu.

Dana irkilerek kaldırdığında Mia'nın kaşlarını çatmış, elinde bir silahla orada dikildiğini gördü. Mia'nın omzunun üzerinden David görünüyordu, suratı asıktı. Dana'nın yanında, Ethan bir yay gibi gerilmiş, gözlerini Mia'nın silahına dikmişti. "Bu Sandy Stone," dedi Mia'ya, sesi titriyordu. "Çocuk Hizmetleri'nde çalışan bir sosyal hizmet görevlisi."

Mia kurnazca Ethan Buchanan'ı değerlendirdikten sonra yanına indirdi. "En azından not mantıklı."

"Not mu?" Dana Mia'nın yüzüne odaklanmaya çalıştı.

"Goodman tarafından imzalanmış, sosyal hizmet uzmanlarından ne kadar nefret ettiğini ve bir sonraki ölü sosyal hizmet uzmanının sen olacağını söyleyen not. Çeşitli küfürler silinmiş. Ama bunu Goodman yapmadı Dana. Detroit Polisi bu sabahtan beri onu gözaltında tutuyor. Peki neden bir sosyal hizmet görevlisi senin katında ölü yatıyor?"

Dana önce Sandy'nin cesedine, sonra da kendi kanlı ellerine baktı, midesi bulanıyordu. Sandy ölmüştü. "Evie nerede?" diye sordu, sesi boğuk ve titriyordu.

"Burada değil," diye cevap verdi David Mia'nın arkasından. "Ruby eve gelmiş ve Dylan çılgılık atıyormuş ama burada başka kimse yokmuş. Ruby buzdolabında benim numaramı bulmuş ve beni aramış, ben de Dedektif Mitchell'ı aradım." Yanındaki Ethan tamamen hareketsiz kaldı.

"Alec nerede?" Ethan sıkıca sordu.

David kaşlarını çattı. "Kim?"

Dana ayağa için kendini zorladı. Bacaklarını onu sabit tutmaya zorladı. "Erik'i kastediyor."

Ayağa fırladığında Mia'nın bakışları Ethan'a odaklandı. "Buchanan bu mu?"

Dana irkilerek arkasına baktı. Ethan'ın beti benzi atmıştı. "Ethan, bu Dedektif Mia Mitchell. CPD'den. Aynı zamanda benim arkadaşım. Mia, Ethan kayıp küçük bir çocuğu arıyordu. Kendine Jane Smith diyen bir kadın Cuma gecesi geldi. Onu otobüs durağından aldım. Yanında Erik adında bir çocuk vardı. Ethan'ın çocukla aynı. Jane, Erik'in kendi oğlu olduğunu söyledi ama değil."

Mia cebinden not defterini çıkardı, . "Çocuğu kaçırdı mı? Neden?"

Ethan dişlerinin arasından, "Para için," diye cevap verdi. "Fidyе olarak beş milyon dolar talep etti."

Mia ona bir bakış fırlattı. "ÖZEL

DEDEKTİF Mİ?" "Evet," dedi

Ethan acı acı. "Peki ya çocuk? O

kim?"

"Çocuğun adı Alec Vaughn. O benim vaftiz oğlum."

"Mia, Erik dün Dr. Lee'nin muayene etmeye geldiği çocuktu."

Ethan Dana'nın omzunu kavradı ve onu kendisine bakması için çekti. "Dün öldürülen adam mı?" diye sordu.

Dana başını salladı, artık ne tamamen farkındaydı. "Sence Dr.

Lee'yi bu Jane mi öldürdü?" Mia sordu.

Dana başını kaldırıp Ethan'a baktı ve Ethan gözlerini kapadı. "Bildiğimiz kadarıyla dört kişiyi öldürdü," dedi ağır bir sesle. "Dr. Lee beş etti. Bu sosyal hizmet görevlisi de altı. Birkaç saat öncesine kadar burada olduğunu bilmiyordum."

Mia bitkin görünüyordu. "Altı cinayet. *Herhangi bir* kolluk kuvvetinin bundan haberi var mı?"

Ethan başını salladı. "Polise haber verilirse Alec'i öldürmekle tehdit etti."

Mia yanaklarını içine çekti, çenesi gerildi, gözleri söylenmemiş bir suçlamayla parladı. "Umalım da çok geç kalmamış olalım," diye tersledi. "Görünüşe göre çocuğu almış çünkü burada olmadığı kesin. Evi baştan aşağı kontrol ettim. Evie de burada mıydı?"

Dana'nın midesi nihayet kelimeleri düşünmesine izin verdiğiinde kabardı. *Jane, Evie'ye sahipti.* Jane, zaten çok kişiyi öldürmüştü. Dana'nın tüm içgüdülerinin bir sorun olduğunu haykırdığı Jane. *Onu buraya ben getirdim. Sevdiğim herkesi tehlikeye attım.* "Evet." Kendi sesi bir yabancınkı gibiydi. "Evie Erik'i terk etmezdi." Kendisi de çok şey yaşamış olan Evie. *Lütfen Evie'nin ölmesine izin verme. Lütfen.*

"Dedektif," dedi Ethan yavaşça, yüzünü buruşturarak. "Onu bulduğunuzda Dr. Lee'nin bütün parmakları yerinde miydi?"

Dana midesi şiddetle çalkalanırken elini ağzına bastırdı. Mia tiksiniş görünüyordu. "Evet. Lütfen bana söyleme ..."

"Alec'in ailesi bugün kopmuş bir parmak aldı, bir adamın parmağı. Şu anda Chicago'ya doğru yola çıkmış durumdalar."

Mia nefesini dışarı üfledi. "Oh, . Bunu bildirip ortağımı buraya çağırmalıyım. Dana, otur. Bayılacak gibi görünüyorsun. Bayım. Buchanan, konuşmamız gerekecek ve bu hiç de hoş olmayacak."

Ethan bir sandalye çekti ve Dana'yı yavaşça içine itti. Gözleri cam gibiydi, yerdeki ölü kadına bakıyordu. "Biliyorum," dedi acımasızca. "Ve Alec'in ailesini arayıp onu kaybettiğimi söylemem gerekiyor." Tezgâhtan bir havlu aldı ve Dana'nın kanlı ellerini temizledi. "Bana güvenin Dedektif, sizinle konuşmayı tercih ederim."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 16:30

Ortağı görüşme odasındaki yaralı masada otururken Dedektif Mia Mitchell odada volta atıyordu. Dedektif Abe Reagan bu noktaya kadar çok az şey söylemiş, Ethan'ın inatçı bir çocuk gibi kıvranmasına neden olan delici mavi gözleriyle onu izlemişti.

Dana Ethan'ın yanında oturmuş, elleriyle kollarının üst kısmını sarmış, Ethan olayları bir kez daha anlatırken gözleri kapalı, Paul McMillan, Cheryl Rickman ve Alicia Samson'dan bahsederken irkilmişti. Son derece kırılgan görünüyordu ve parçalara ayrılmasın diye ona dokunmaya korkuyordu. Bu yüzden tek yapmak istediği ona sarılmak ve onu biraz rahatlatmak olmasına rağmen ellerini kendine sakladı. Ve belki biraz da kendisi almak.

İki arkadaşı ölmüştü, arkadaşı Evie ise kayıptı.

Ve Alec gitmişti. Bir saat geç kalmışlardı. Clay ve Randi'ye ulaşmaya çalışmıştı ama cep telefonlarına sesli mesaj gelmişti. Hâlâ havadaydılar. Yere indiklerinde onlara gerçeği söylemek zorunda kalacaktı. Alec'i kaçırان canavar bir kez daha onlardan kaçmıştı.

"Peki Chicago'ya vardığınızda ne oldu Bay Buchanan?" Mitchell adım atmaya devam edince Dedektif Reagan sordu.

Ethan içini çekti ve hikâyesine devam etti. "Diğer tüm şehirlerde yaptığım gibi otobüs terminaline gittim. Güvenliğe velayet kavgasında kaçırılan bir çocuğu aradığımı söyledim."

Reagan kara kaşlarını kaldırdı. "Başka bir deyişle, yalan söyledin."

Ethan onun gözleriyle karşılaştı. "Yalan söyledim. Güvenlik kayıtlarını parça parça inceledim. Sonra Vaughn'lara Pazartesi sabahı bir e-posta daha geldi."

Dana'nın gözleri açıldı ve ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Kahvaltımızı yaptıktan hemen sonraydı," dedi yumuşak bir mırıltıyla, sonra sandalyesinde doğruldu ve devam etti. "Alec'in hâlâ hayatta olduğunu ve polisi aramamakla iyi yaptığımızı söylüyordu. Fidyenin beş milyon dolar olacağı yazıyordu. Ayrıntılar daha sonra. Bir fotokopi dükkanına kadar izini sürdüm. Indianapolis ve Columbus'taki kasetlerde gördüğüm kadınla aynıydı."

Mia volta atmayı bıraktı. Büyük bir küçümsemeyle yüzünü ona döndü. "Ve bu noktada polise söylemek hiç aklından geçmedi mi?"

Ethan sert bir sesle, "Elbette öyle," dedi. "Günün her lanet dakikasında. Ama bu kadının elinde Alec vardı ve polise gitmediğimizi biliyordu. Kahretsin, ben ne yaptığımı gördüm. Kulübede o adamın cesedini gördüm. Alec'i öldürmekle tehdit ve ben de ona inandım."

"Bize ne zaman gelmeyi planlıyordunuz, Bay Buchanan?" Reagan sessizce sordu.

Ethan'ın kahkahası tamamen mizahtan yoksundu. "Sana verecek şeyim olduğu zaman. Bu da her geçen gün daha az olası görünüyordu. Karar vermiştim.

Yine de seni arayacağım. Bu sabah. Sonra Dana'yı kasette gördüm ve tek düşünebildiğim Alec'e ulaşmak oldu."

Mitchell sandalyelerden birini kaptı ve hırlayarak aniden üzerine oturdu. "Başka hangi e-postaları aldınız, Bay Buchanan?"

İyi polis ve kötü polis, Ethan anladı. Mitchell ve Reagan'ın uyumları çok iyiydi. "Ertesi gün, dün, bir tane daha aldık. Bu kez bir kitapçıdaki internet kafeden gönderilmişti. Bunda Vaughn'ların fidyeyi öderken kullanacakları hesapların ayrıntıları vardı. Pratik para yatırmaları için bugüne kadar süre veriyordu, yoksa bir sonraki paket daha küçük olacaktı. Vaughn'lar bu öğleden sonra paketi alana kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk - yetişkin bir adama ait kanlı bir parmak." Yutkundu. Aklına bir resim geldi. Alec'in elleri. Bütün, dokunulmamış elleri. Ve Ethan'ın midesi kalktı, bu olasılık bile Hayal etmesi bile müstehcen. "Yapamıyorum bile. Tanrım."

Ethan ayağa fırladı, safra boğazını yakıyordu. Ürperdi ve ellerini masaya dayadı. Başını kaldırdı ve Mitchell'ın berrak mavi gözleriyle çaresizlikten doğan bir meydan okumayla karşılaştı. "Vaftiz oğlum onda, Dedektif. Elllerine zarar verirse hayatının nasıl olacağını biliyor musunuz? O sağır. İletişim kurmak için ellerini kullanıyor. Size gelmeliydim. Evet, gelmeliydim ama tek düşünebildiğim Alec'ti, korkmuş ve çaresiz."

O ve Mitchell birbirlerine bakarken odada hiç ses yoktu, gerginlik kesilecek kadar yoğundu. Sonra yanından, Dana'nın eli onun elinin üzerinde kayarken bir hareket parladı. Hiçbir şey söylemedi, sadece Mitchell'ın elini tuttu.

masayı kavradı. Bir başka ürpertiyle çenesini göğsüne indirdi, dizlerinin bağı çözüldü. Ne kadar basit bir jestti ama kendini paramparça olmuş hissedene oydu. Şimdi. Elinin ne kadar soğuk olduğunu fark etmesi için bir dakika daha geçmesi gerekti. Kadın titriyor, boşta kalan koluyla kendine sarılıyordu. Çıplak kollarının yüzeyinde tüyler diken diken olmuştu. Ethan aniden takım elbise ceketini silkti ve omuzlarına örttü. Bu kez ürperti ona aitti, çünkü gözleri kapanmış ve ceketinden vücudunun sıcaklığını emmişti.

"İyi misin?" diye mırıldandı ve kadın başını salladı.

"Bu sefer kimin kimliğini kullandı, Bay Buchanan?" Mitchell sordu, sesi artık daha sakindi.

Ethan Mitchell'ın gözleriyle tekrar karşılaştı ve küçümsemenin neredeyse yok olduğunu gördü. "Dün kitapçıda kullandığı kimlikteki isim Kristie Sikorski'ydi."

Mitchell ve Reagan birbirlerine baktılar. Reagan sessizce, "Onu dün öğleden sonra bulduk," dedi. "O öldü."

Ethan'ın omuzları çöktü. "Biliyorum. Bu sabah seni görmeye gelmeye karar vermiştim. Sonra onu otobüs durağında Alec'le birlikte Dana'yla buluşurken buldum. Doğruca Dana'nın dairesine gittim ve oradan da barınağa gittik. Gerisini biliyorsun."

Reagan başını eğdi, düşünüyordu. "Ve bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Bilseydim günler önce sana gelirdim. Kim olduğunu ya da beş milyon dolar dışında bunu neden yaptığını bilmiyorum."

Reagan omuz silkti. "O kadar para yeterli bir sebep olabilir." Mitchell tüm

görüşme boyunca hiçbir şey söylemeyen Dana'ya döndü.

Orada öylece oturup dinledi ve her açıklamayla biraz daha solgunlaştı. "Dana, bize Jane'den bahset."

Dana bir nefes aldı ve gözle görülür bir şekilde soğukkanlılığını topladı. "Onu aldyüzü hırpalanmış haldeydi. Son birkaç gün içinde birisi onu feci şekilde dövmüştü."

Reagan Mitchell'a baktı. "Soruşturmayı atlatmak için kendilerini yaralayan insanlar tanıyorum ama bu çok nadir oluyor."

Dana'nın eli ceketinin altından kaydı ve sessiz bir iç çekişle parmak uçlarını şakağına bastırdı. "Geçmişte kendini kestiğine dair bir kanıt gördüm. Uzun zaman önce, yara izlerinin zar zor fark edilebileceği kadar uzun bir süre önce. Ama kendi yüzünü dövmek? O morluklar çok acımasızdı. Bunu kendine yapmış olabilir mi bilmiyorum."

Mitchell kaşlarını çatı. "Bir suç ortağı olabilir mi, Buchanan?"

"E-postalarında hep 'biz' diyordu. Paul McMillan'ı bu kadar kolay alt edebileceğine inanmakta güçlük çekiyordum ama kasetlerde başka kimseyi görmedim.
Jane ve Alec."

"Alec de yaralandı mı?" Reagan sordu.

Dana başını salladı. "Görebildiğim kadarıyla hayır. Daha sonra Evie o uyurken ve Jane dışarıda sigara içerken sırtını kontrol etti ve o da herhangi bir çürük görmedi. Jane daha yakından bakmamıza asla izin vermezdi."

Reagan'ın kara kaşları . "Ve bu seni şüphelendirmedi mi?"

Dana'nın gözleri parladı. "İlk başta değil. Müşterilerimiz kimseye güvenmekte zorlanıyor, bize bile."

Reagan telaşlanmamış görünüyordu. "Ama sonra? Daha sonra mı şüphelendiniz?"

Dana'nın omuzları çöktü. "Evet. Pazar gününe kadar öyleydik. İlk şüphelenen Caroline oldu. Jane ona kızdı, Caroline da ona banyoda sigara içiyordu. Caroline, Jane'in ona eski kocasını hatırlattığını söyledi."

Mitchell'ın kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Bu ne zaman oldu?" "Pazar öğleden sonra, Evie Lillian'ın cenazesindeyken."

Mitchell ve Reagan bakışlarını paylaştılar. "Zamanlama ilginç," diye mırıldandı Mitchell.

Dana'nın gözleri büyüdü. "Oh, hayır, Mia. Jane'in . . . ama Goodman . . ."

"Detroit Polisi, karısını öldürdüğü geceden beri orada olduğunu söylüyor."

Dana başını salladı. "Ama Pazartesi gecesi Evie'yi aradığımda Jane Hanover House'daydı. Bunu biliyorum. Özellikle herkesin orada olup olmadığını sordum. Goodman'ın sakinlerin peşine düşmesinden endişelendim."

Ethan hastane lobisinden yaptığı telefon görüşmesini, Dana'nın kızı nasıl azarladığını ve ona yerinde kalıp eve göz kulak olmasını söylediğini hatırladı. Şimdi konuşma daha anlamlıydı. "Goodman kim?"

Dana ona kısa bir bakış fırlattı ve ceketini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. "Eski müşterilerimden biri geçen hafta kocası tarafından öldürüldü. Caroline'ın kazasının onun intikamı olabileceğini düşündük. Hatta Dr. Lee'yi bile öldürmüş olabileceğini düşündük."

Bir gece önce otelin kapısını açtığında onu orada dikilirken bulduğunda gözlerindeki çalkantıyı hatırladı. Şimdi bu da mantıklı geliyordu. İşinin onu böylesine tehlikeye atması onu rahatsız etmiyor gibiydi. Ama arkadaşlarının etkilenmiş olması onu etkilemişti. Kendi güvenliği konusunda bu kadar kararsız olabilmesi bile tek başına onu kızdıırıyordu. Yine de sesini düz tuttu. "Ama Goodman yapmadı."

"Hayır," diye fısıldadı. "Jane yaptı. Ve onu buraya ben getirdim."

Mitchell, Dana'nın yanındaki masaya yaslandı. "Jane'in bir katil olduğundan mı şüpheleniyordun?"

Dana başını salladı. "Hayır. Kendisi için tehlikeli olabileceğini düşündüm. Evie belki de oğluna çok fazla ilaç verdiğini düşündü. Ama öldürebileceği fikri? Bu hiç aklıma gelmemişti."

"O zaman bu senin hatan değil. Bunu sana ilk söyleyen Caroline olurdu. Evie de öyle."

"Caroline bunu duymamalı, Mia. Lütfen." Dana şaşırılmış bir halde Mitchell'dan Reagan'a baktı. "Stres altında kalmamalı. Evie için yapabileceği hiçbir şey yok."

"Bunu ondan saklamak için elimden geleni yapacağım." Mitchell cesaret verici bir gülümsemeyle Dana'nın elini sıktı. "Max'e onu QVC'den ayırmamasını ve haberlere bakmasına izin vermemesini iyi olur." Masanın kaydı ve Ethan'a bakarken yüz ifadesi bir kez daha sertleşti. "Kasabadan ayrılmayı aklından bile geçirme ve Vaughn'lar buraya gelir gelmez bana haber ver."

"FBI'ı getirecek misin?" Dana sordu, sesi biraz daha güçlüydü.

Reagan, "Aramayı teğmenimiz yapacak," diye cevap verdi. "Çocuğun eyalet sınırları üzerinden nakledilmiş olması mümkün. Ama bu aynı zamanda bir cinayet soruşturması ve bizim yetki alanımızda. Öğrenir öğrenmez size haber vereceğiz."

Ethan ayağa kalktı. Kararsızca. Başı zonkluyordu ve bir gece önce aldığı birkaç saatlik uykuyla uyanık kaldığı on sekiz saate yaklaşıyordu. Dana yanında uyurken. Şimdi sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. "Gidebilir miyiz?"

"Evet." Mitchell kaşlarını çatı. "İyi misiniz, Bay Buchanan?"

"Ben iyiyim. Sadece yorgunum." Görüşünün kararması an meselesiydi. Karardığında bir polis karakolunda haplarından birini patlatmak zorunda kalmak istemiyordu. Dana'yı ayağa kaldırdı, kolunu omuzlarına doladı ve onun kendisine doğru sarktığını hissetti. "Otelime taksiyle gideceğiz, Dedektifler. Vaughn'lar Maryland'den geldiğinde sizi ararım."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 30

"Bu bir kâbus," diye fısıldadı Dana, Vaughn'ların süitinin bulunduğu kırkıncı kata çıkarken gözleri asansörün ışıklarındaydı. Dün gece Ethan'a gelip ona ihtiyaç duyduğunda çıktığı kattan yirmi kat daha yüksekti. Şimdi de ona ihtiyacı vardı.

Taksi yolculuğu sırasında bir şeyler değişmişti. Cep telefonu çalmıştı, arayan ortağı Clay'di. Ve Ethan zorla şu sözleri söylemişti: "Onu kaybettim. Randi'ye üzgün olduğumu söyle." Bir duraklama oldu, sonra yüzünü buruşturdu. "Henüz değil," demişti. "Ama gece daha yeni başlıyor." Telefonunu kapattı ve çenesi gergin bir şekilde önüne baktı.

"Ne?" Dana cevabı bilmekten korkarak sormuştu. "Henüz ne?"

"Clay polisin suç duyurusunda bulunmayı planlayıp planlamadığını öğrenmek istedi," demişti acımasızca, ona bir bakış bile atmadan. Ondan sonra ikisi de tek kelime etmemişti ama taksi otele yaklaştıkça sessizlik daha da belirginleşmiş, Clay daha *da* sinirlenmişti. Bir ara kıpırdamadan durmuş, cebindeki bir paket hapa uzanmaya çalışmıştı.

Göz migreni olduğunu söylemişti. Takside bir tane geçirmişti. Orada oturmuş, gözlerini yummuş, yumruklarını sıkmış, tüm vücudu kenetlenmişti. Kendi içine çekildi. Görüşü geri geldiğinde bile hiçbir şey söylemedi. Şimdi asansörde tek başına duruyordu, zırhı görünmeyen ama orada olan bir savaşı. Kesinlikle orada. *Beni dışarıda tutuyordu.*

Ethan hâlâ bir şey söylemedi. Asansör zili çalana kadar öylece durdu. kapılar açıldı. Sonra, her zamanki centilmenliğiyle, önce onun çıkmasını bekledi.

"4006 numaralı süitteler," dedi ve koridorda ilerlemeye başladı.

Dana kıpırdamadan durdu ve yaklaşık on beş adım gidip dönene kadar uzaklaşmasını izledi. "Geliyor musun?"

Dana zorlukla yutkundu. "Yapacağımı söyledim. Erik'in annesiyle yüzleşeceğimi söyledim." Ethan'ın yanağında bir kas seğirdi. "*Alec.* Onun adı Alec."

"Alec'in annesiyle yüzleşeceğimi söyledim," diye düzeltti, keşke o kadar sakın hissedebilseydi. seslendi. "Bana kızacaklarını biliyorum. Kızmaya hakları olduğunu da biliyorum. Ama senin de onlarla birlikte kızgın olmayı planlayıp planlamadığını bilmem gerekiyor. Eğer , benim de ..." Neye? Kaçmaya mı? Hıçkıra hıçkıra ağlamaya mı? Bunun kimseye, en azından Evie ve Alec'e bir yararı olmayacağı kesindi.

"Kendimi daha iyi hazırlamak için," dedi sonunda. "Ethan, bu insanların senin arkadaşların olduğunu, onları hayatının çoğunda tanıdığını anlıyorum. Onları korumanızı beklemiyorum. Ama eğer bir gün Bunu hemen bilmem gerekiyor."

Ethan o anda sarkmış gibi göründü ve Dana ona koşmak istese de on beş metrelik boşluğu korudu. "Özür dilerim," dedi kısık sesle. Kararsızca ileri doğru bir adım attı. Dana hareket etmeye başladı ve onu yarı yolda karşıladı ve sonra bir kez daha onun kollarındaydı ve rahatlık vardı. "Çok özür dilerim." Sesi titriyordu. "Her şeyi berbat ettim."

Dana bir nefes aldı, onun kokusunu içine çekti. Yatıştırdığını hissetti. Yeterince. "İkimiz de yaptık diyebilirim. Sadece doğru şeyi yapmak isteyen iki insan için ..."

"Polis suç duyurusunda ..." Yanağını kızın başının koydu.

"Clay'i zaten bu işe bulaştırdım. Seni de kendimle birlikte dibe çekmek istemiyorum."

Rahatlamış bir nefes olarak nefesini bıraktı. anda ona gerçeği söyleyeceğini biliyordu. Yakında. ". Söyleyemezsin." *Bunu yapacağım.* "Ben ne yaptım, Ethan?"

Yüzü ıssızlaştı. Stark. "Yaptığım hiçbir şeyden daha kötü değil. Randi, Alec'i kaybettiğimizi biliyor. Artık polisin de işin içinde olduğunu biliyor. Hadi şu işi ."

Gary, Indiana, 4 Ağustos Çarşamba, :30

Alec o tavuk restoranını daha önce görmüştü. Bir restoranın çatısında beyzbol üniforması giymiş on beş metrelik bir horozu gözden kaçırmak zordu. Daireler çizerek gidiyorlardı. Yaralı kadının evinden ölü kadının arabasıyla ayrıldıklarından beri saatler geçmiş gibiydi. Arabada bazı kâğıtlar görmüştü, üstünde Çocuk Koruma Hizmetleri yazan mektuplar. Yaralı kız polisi aramamıştı. Bir sosyal hizmet görevlisini aramıştı.

Artık ölü olan.

Kafasından vurulmuş. Bunun olduğunu görmemişti. Yüzünü saklamıştı, yaralı kız. Adı Evie'ydi. Yazdığı notta öyle yazıyordu. Artık ona güvenebileceğini biliyordu. Artık çok geçti. Adını hâlâ bilmediği beyaz gözlü kadınla kapana kısılmışlardı. Onu sahil evinin dolabında gördüğü gece olduğu gibi şimdi de nedenleri büyük bir gizemdi. Yedi gün önce. Biliyordu çünkü o sabah mutfak masasının üzerinde bir gazete görmüştü. *Chicago Tribune*. Çarşamba günüydü. Yedi gündür yoktu ve annesinin ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordu.

Bir süre arabayla dolaştılar, o ön koltukta, Evie arkada oturuyordu. Adam Evie'ye bir bakış attı ve Evie korkmuş görünüyordu. Ama ona tuhaf bir şekilde gülümsemiş ve endişelenmemesini söylemişti. O yapabiliirdi Evie'nin ağzı kelimeleri eğri büğrü şekillendirse de, insanların duyduğunda kelimeleri iyi tahmin ediyordu.

Derin bir nefes aldı, sakın kalmaya çalıştı ama kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bir katil tarafından kaçırılmıştı. Yaşlı bir kadının arabasını ara sokağa kadar takip edip onu arabadan indirdiğinde sıradakinin kendisi olduğunu düşünmüştü. Bir süredir su içmediğine sevinmişti çünkü içseydi altını ıslatabilirdi, çok korkmuştu. Ama kadın onu vurmamıştı. Yaşlı kadını arabasından zorla çıkarmış ve kafasına vurmuştu. Sonra onu ön koltuğa itti ve Evie'yi bagaja kilitleti.

Alec çatıdaki tavuğun yan aynada kayboluşunu izledi, sonra gözlerini bir sonraki tanıdık binaya, eski bir odakladı. Arabayla yanlarından geçerken tabelayı okudu ve zihnine yerleştirdi. Her binayı ezberleyecekti çünkü kaçtığına nasıl kurtulacağını bilmesi gerekecekti. Ve kaçacaktı da. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama yapacaktı.

Günlerdir bir şeyler yapması gerektiğini söylüyordu ama çok yorgundu, hareket edemeyecek kadar yorgundu. Şimdi uyanıktı, zihni açıldı. O sabahtan beri Pheno hapı içmemişti ve Beyaz Gözler aceleyle gittikten sonra tükürmeyi başarmıştı. Yine de Keppra konusunda endişeliydi. Ondan yeterince almazsa kriz geçirebilirdi. Bu da çok kötü olurdu. Ama bunu sonra düşünecekti.

Şimdi kaçmanın ve Evie için yardım bulmanın bir yolunu bulmalıydı. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 17:35

Ethan 4006 numaralı süitin kapısını çalmaktansa idam mangasının karşısına çıkmayı tercih ederdi. Dana'nın kolu beline dolanıp onu kucaklamadan önce uzun dakikalar boyunca kapıya baktı. Sonra onun için kapıyı çaldı.

Clay kapıyı açtı ve Ethan'ın gözleriyle karşılaşmadan önce tek kelime etmeden Dana'yı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Polise söyledin mi?"

Ethan başını salladı. "Her şeyi. Seni mümkün olduğunca bu işin dışında tutmaya çalıştım."

Clay omuz silkti. "Artık pek şansım yok." Dana'ya elini uzattı. "Ben Clay Maynard. Ethan'ın ortağım."

"Ben Dana Dupinsky." Ethan, Clay'in elini sıkarken çenesinin bir santim bile kalkmadığını gördü ve neredeyse boğazını sıkacak olan korkunun içinden bir gurur kıpırtısının geçtiğini hissetti. "Bir kadın sığınma evi işletiyorum."

"İçeri gelin. Biz de sizi bekliyorduk."

Randi kanepeye, Stan de sandalyeye oturdu. Bütün gözler Dana'nın üzerindeydi. Ethan, Dana'nın vücudunun kendisinininkine karşı titrediğini hissedebiliyordu ama Dana ayaktaydı ve kolu hâlâ Ethan'ın boynundaydı. Sanki kendi iradesiyle kendini sabit tutuyordu.

Clay bir sandalye çekti ama Dana başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben ayakta duracağım."

"Dana," diye mırıldandı Ethan. " önce otur. Lütfen." Dana oturdu ve Ethan hem mecazi hem de gerçek anlamda onun arkasında durdu. Elleriyle onun omuzlarını kapadı ve hafifçe sıktı. "Randi, bu Dana Dupinsky. Alec Cuma gecesinden bu öğlene kadar onun sığınağındaydı."

Dana kadının kendisine doğru yönelttiği bakış karşısında irkilmek istedi. Öfke bekliyordu ama kadının gözlerini dolduran zehre hazırlıklı değildi. "Bayan Vaughn."

Randi Vaughn'un yüzü taş gibiydi. "O canavarı evinde sakladın. Oğlumla birlikte."

"Hayır, hanımefendi," dedi Dana sessizce. "Orası benim evim değil, şiddete uğramış kadınlar için bir sığınma evi. İhtiyacı olan her kadına açık. Kendine Jane diyen kadının bir ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

Ethan'ın elleri sıkıştı. "Dayak yemiş halde geldi Randi. Otobüs durağındaki videoda yüzündeki morlukları gördüm. Dana'nın onun doğruyu söylemediğine inanması için hiçbir neden yoktu."

Randi ona öfkeli bir bakış fırlattı. "*O canavarın oğlumu incitmesine izin verdi.*"

Dana bir şekilde sakinleşti ve bu annenin son bir hafta içinde cehennemi yaşadığını kendine hatırlattı. "O canavar iki arkadaşımı öldürdü ve oğlunuzla birlikte arkadaşımı da rehin aldı. Evie'nin ölü mü diri mi olduğunu bilmiyorum." Boğazı düğümlendi ve Ethan'ın elleri omuzlarını okşarken boğazını temizledi. "Bütün bunlar olduğu için üzgünüm Bayan Vaughn. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsiniz ama Jane'in bir çocuğa zarar vermesine asla *izin vermezdim.*"

"Ona ilaç veriyordu," diye bağırdı Randi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Senin bir *profesyonel* olman gerekiyordu." Kelimeyi neredeyse tükürüyordu. "Görmedin mi?"

Dana'nın dudakları titredi ve hızla büzdü. Bayan Vaughn'un hassas noktalara dokunmak gibi bir yeteneği vardı. "Yaptım. Oğlunuzu muayene etmesi için güvendiğim bir doktoru çağırdım. Jane erken döndü ve şimdi doktor arkadaşım öldü. Asistanım gelip oğlunuzu alması için Çocuk Hizmetleri'ni aradı ve şimdi sosyal hizmet uzmanı arkadaşım öldü ve benim arkadaşım da gitti." Sesi titriyordu ve düzenli bir şekilde konuşana kadar acımasızca kontrol etti, bu sırada Ethan'ın elleri omuzlarındaydı. "Yapmayı bildiğimiz tüm normal şeyleri yaptık."

"Ama bu normal bir durum değil," diye bitirdi Clay nazikçe ve Dana ona takdir dolu bir bakış fırlattı. "Bayan Dupinsky, onun yüzünü gören tek kişi sizsiniz. Bize yararlı olabilecek bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Polis ressamına bir eşkal verdim. Ethan'da." Başını kaldırıp omzunun üzerinden baktığında Ethan'ın çoktan cebinden robot resmi çıkardığını gördü ve Clay'e döndü. "Sağ omzunda bir dövme vardı, yaklaşık 4'e 3 inç. Tamamını hiç görmedim. Kollarında küçük yara izleri vardı. Uzun zaman önce kendini kesmişti, bu da bir şeylerin gittiğini gösteren ilk işaretti. Ama en çok ..." Dana ellerini kollarında aşağı yukarı ovuştururken yeni ürpertiler tenini karıncalandırdı. "Tüyler ürpertici gözleri var. Açık, açık mavi. Neredeyse şeffaf."

Ethan taslağı Clay'e uzattı, o da bir göz attıktan sonra Ethan'la odaya girdiklerinden beri tek kelime etmeyen Stan Vaughn'a uzattı.

"Eee?" Clay sordu ama Stan sadece başını salladı. Ne yazık ki, diye düşündü Dana.

"Onu daha önce hiç görmedim," dedi sessizce ve krokiyi karısına uzattı.

Dana iç çekti. "Oğluna Alec demedi. Ona-" "Erik," diye fısıldadı Randi.

"Ona Erik dedi."

Tüm gözler Randi Vaughn' çevrilirken Ethan'ın elleri Dana'nın omuzlarında sıkılaştı. Kadının yüzü o kadar solgundu ki Dana bayılacağını düşündü. Elleri o kadar sert titriyordu ki kroki titredi.

"Bunu nereden biliyorsun Randi?" Ethan yumuşak bir sesle sordu.

Randi Vaughn başını , gözleri vahşı ve dehşet içindeydi. Zehrinin her zerresi g tmışti. "       onun adı bu."

Dana başını çevirip Ethan'a baktı ama onun da herkes şok olmuş g r nd       fark etti. Randi  izimi dikkatle bir kenara koydu ve oda        bir sessizliğe büründü.

Randi ellerini ku a ında kavuşturdu. "       o onun annesi."

On Altıncı Bölüm

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 18:15

Jane motel yatağının kenarına oturdu, silahının siyah metali pas rengi yatak örtüsüyle tam bir tezat oluşturunuyordu. "Son derece sinirliyim. Onu sıkıca bağla yoksa seni öldürürüm."

Evie, Erik'in ellerini sicimle bağlamak için uğraşırken göz ucuyla Jane'e hızlı bir bakış attı. Kadın son derece sinirli görünüyordu. Gözlerinin önünde bir sosyal hizmet görevlisini vuran kadın için garip bir tanımlamaydı bu. "Onu kadar sert bağlıyorum," dedi Evie seviyeli bir şekilde. "Elim sakat."

"Oh, evet." Jane'in ağzı gerçek bir eğlence gibi görünen bir şekilde kıvrıldı. "Birkaç yıl önce o diğer katille karşılaşman. Çok kötü şansın var gibi görünüyor, Evie."

", " diye mırıldandı Evie. Elini Erik'in saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim," diye mırıldandı ona, hâlâ anlayabileceğini umuyordu. Erik gözlerini kırıştırdı. Yavaşça art arda iki kez. Erik, Evie'nin daha önce düşündüğünden çok daha fazlasını anlıyor gibiydi. Jane Sandy'yi vururken onu tuttuğu yerden kurtarıırken yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Yüzündeki ifade, sanki Sandy gördüğü ilk ceset değilmiş gibi, acımasız bir kabullenmişti. "Neden, Jane?"

Jane kaşlarını kaldırdı. "Seni ve çocuğu neden kaçırdım?"

Evie hiç beklemediği sakindi. İki yıl önce hayatı için yalvarmış ve hiçbir yere varamamıştı. Rob Winters onu kesmiş, tecavüz etmiş, boğmuş ve ölüme terk etmişti. Hayatını kurtaran tek şey Dana'nın 911'i çılgınca araması olmuştu.

Bu sefer hayatı için yalvarmaya hiç niyeti yoktu. Son birkaç saatini bir yabancının arabasının bagajında korku içinde sinerek geçirmişti ve bu ona hiçbir şey kazandırmamıştı. Jane onu hâlâ silah zoruyla tutuyordu. Jane hâlâ Erik'e sahipti, her kimse artık.

Jane onu öldürebilir. *Ben de acı çektim. Winters'ın ellerinde neredeyse ölüyordum. Tüm bunlar bitmeden Jane'in elinde öleceğim.* Bir şekilde bu bilgi onu rahatlatmıştı. Korkacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Evie sakince, "Hayır, bana Erik'i neden kaçırdığını söylemeni beklemiyorum," diye cevap verdi. "Beni öldüreceğini biliyorum. Bilmek istediğim şey, Sandy'ye yaptığın gibi beni neden Hanover House'da öldürmediğin?"

Jane onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Baskı altında soğukkanlı birisin. Buna saygı duyabilirim. Zamanı geldiğinde, bunu mümkün olduğunca acısız yapacağım."

Evie başını eğdi. "Bunu takdir ediyorum. Erik'i öldürecek misin?"

Jane buna eğlenmiş gibi baktı. "Doğrudan değil, hayır."

Evie'nin eli Erik'in başında durdu, zihni çalışıyor, hiç bu çocuğu güvenli bir yere götürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Bunu onun için mümkün olduğunca acısız yapar mısın?"

Jane kaşlarını kaldırdı. "Bu başka bir kişinin eylemlerine bağlı." "Peki

ben neden hâlâ hayattayım Jane?"

"Çünkü Dana Dupinsky'nin barınağı dışında tek şey Caroline ve sensin. Caroline şimdilik halledildi. Sırada Dupinsky var."

Evie bir nefes aldı. Demek o kadar da Goodman değilmiş. Omuzlarından bir suçluluk yükü kalktı. İki gün boyunca Goodman'ı Caroline'e götüren kişi olduğu için acı çünkü o cenazeye katılmıştı. "Demek intikamına alet olacağım."

Jane gülümsedi. "Onlardan biri, evet. Şimdi ellerini uzat ki seni bağlayabileyim. Dışarı çıkmam gerek ve ben yokken kahramanca bir şey yapmana izin veremem. Sonra çocuğu bağlayacağım. Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, onu kendin yapman gerektiğini uzun zaman önce öğrendim."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 18:15

Stan yavaşça ayağa kalktı ve Randi'ye döndü, yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı. "Ne dedin sen?"

Randi bir nefes aldı. "Adı Sue Conway. Alec'in annesi." Ethan anlamayarak başını salladı. "Yani onu evlat mı edindiniz?" Randi'nin gözleri kapandı. "Hayır. Onu ben aldım."

Odada mutlak bir sessizlik vardı. Sonra Stan sandalyesine çöktü. "Belki de açıklasan iyi olur, Randi," dedi sertçe. "Yani burada kimin suçlu olduğu konusunda hiçbir soru işareti yok."

"Kapa çeneni Stan." Clay'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Stan kapattı.

Ethan, Dana'nın yanındaki sandalyeye çöktü, tamamen yıkılmıştı. "Sue kim? Conway?"

Randi gözlerini açtı ve sanki can simidiymiş gibi Ethan'ın kilitleti. "Ben burada, Chicago'da büyüdüm. Lincoln Park'tan çok uzakta değil. Ailem iyi insanlardı. Güzel bir mahallede yaşıyorduk. Yan komşularımız Lewise'lerdi. Kendi çocukları yoktu, ta ki bir gün yeğenleri onlarla yaşamaya gelene kadar. Sue ve Bryce. Sue o zamanlar on iki ya da on üç yaşındaydı. Bryce iki ya da üç yaşından fazla olamazdı. On altı yaşlarındaydım. Lewis'ler gezmeye gittiklerinde bebek bakıcılığı yapardım. Cumartesi. Sue ve Bryce'in ebeveynleri ölmüştü. Babalarının bir dükkânı soyarken öldürüldüğüne dair bir söylenti vardı."

"Ayrıntıları bize bırak," diye hırladı Stan. "edin." "Kapa çeneni Stan," diye mırıldandı Clay. "Lütfen."

Ethan göz ucuyla Dana'nın odadaki her yüze bakmasını izledi. Zihninin her bir katılımcıyı değerlendirdiğini, sonuçlar çıkardığını neredeyse duyabiliyordu ve aniden, onun yanında oturuyor olmasından şiddetle memnun oldu. Şu anda ne sakın ne de mantıklı hissediyordu. Şu anda hayatı sona ermiş gibi görünüyordu.

Ethan, "Devam et Randi," dedi ve Randi başını salladı.

"Sue ve Bryce geldikten birkaç ay sonra, Bay Lewis her gün okuldan sonra, kendisi ve Bayan Lewis işten eve dönene kadar onlara bakmamı istedi." Randi bakışlarını kucağında sıkıdığı ellerine indirdi. "I

Üniversite için paraya ihtiyacım vardı, ben de kabul ettim. Okuldan eve dönerken Bryce'ı alırdım. Çok tatlı bir çocuktur. Sue asık suratlı ve söz dinlemezdi ama ben bütün ergenlerin öyle olduğunu sanırdım."

"Çoğu öyle, Bayan Vaughn," dedi Dana ve Randi başını kaldırıp baktı, Dana'nın ses tonundaki nezaketten irkilmişti. "Ama Sue diğer gençlerden farklıydı, değil mi?"

Randi başını salladı. "Sue kendi başına bakabilecek yaştaiken neden bana bakıcılık yapmam için para verdiklerini merak ederdim, sonra bir gün Sue'yu banyoda gördüm, kendini jiletle kesiyordu. Kollarının altından yukarı ve aşağı doğru. Her yer kan içindeydi." Randi parmak uçlarını kendi kolunda gezdirdi. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ne yaptınız Bayan Vaughn?" Dana sanki bu ayrıntıyı bekliyormuş gibi sordu.

Randi omuzlarını huzursuzca oynattı, belli ki bu keşif yüzünden hâlâ üzgündü. "Usturayı aldım ve onu temizledim. Hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve beni teyzesine ve amcasına söylemeyeceğine söz verdi. Teyzesinin ondan nefret ettiğini ve onu göndermek için bahane aradığını. Sahip olduğu anneye en yakın şeyin ben olduğumu. Onu seven tek kişinin ben olduğumu."

"Güvenebileceği tek kişinin sen olduğunu," diye mırıldandı Dana. Randi

tiksintiyle başını salladı. "Numaram vardı, değil mi?"

"Benimkini de aldı," dedi Dana yumuşak bir sesle. "Kendisinin ya da teyzesinin daha fazla acı çekmesine neden olmak istemeyişinle oynadı. Yani kimseye söylemedin, değil mi?"

Randi tekrar gözlerini kapattı. "Hayır, kimseye söylemedim. Sue büyüdü ve vahşileşti. Onu kontrol edemiyordum. Lewis'ler Bryce'ı evlat edindiler, soyadını değiştirdiler. Sue'yu evlat edinmeye çalıştılar ama Sue onlarla mücadele etti ve vazgeçtiler. Sue babasının soyadını alacağına yemin etti. Bunu anlamamıştım. Lewis'ler ona çok iyi bakarlardı."

" halde Sue babasına yakın olmalı."

Randi başını salladı. "O bir suçluydu ama kızım onu idol olarak görüyordu. Sonra bir gün okuldan eve geldiğimde onu bir adamla, *yetişkin bir adamla*, tam da Lewis'lerin kanepesinde seks yaparken buldum. Sadece on yedi yaşındaydım. Sue'nun kendisi de on dört yaşından fazla olamazdı."

"Ve ağladı, eğer söylersen teyzesinin onu sokağa atacağını söyledi."

"O yaptı. Bu yüzden elbette tek kelime etmedim." Randi parmak uçlarını alnına bastırdı. "Tanrım, ne düşünüyordum ki?"

Dana pragmatik bir tavırla, "On yedi yaşındaydın," dedi. " gelenin en iyisini yaptın. Hayatındaki yetişkinler bunu , sen nasıl başarabilirdin?"

Randi iç çekti. "Lewis'ler onu yola getiremediler. Sue uyuşturucu kullanır ve çılgın partilere giderdi. Onu asla yalnız bırakamazlardı. Asla. Bryce iyi bir çocuktı, ama Sue . . . Korkunç biriydi. Sonra bir gün annemin yüzüğü kayboldu. Annem onu her gün takardı. Sadece bulaşık yıkarken çıkarırdı ve işi bitene kadar içine koyduğu özel küçük bir tabağı vardı ama o gün kapı ziline çaldığını duymuştu.

Kapıda kimse yoktu ama annem geri döndüğünde yüzük gitmişti. Annem yıkılmıştı. Sue'nun çaldığını biliyordum. Annem için çok . Hiç düşünmeden Lewis'lerin evine gittim, Sue'nun odasına daldım ve yüzüğü çekmecesinde buldum. İçeri girdi ve beni ararken buldu ve çılgına döndü, tırmaladı ve pençeledi, bir gün beni ve annemi alacağını haykırdı. Teyzesi ve amcası polisi aradı. Polis Sue'yu çocuk götürdü. Çıktığında ve bir daha geri dönmedi. Ertesi yıl ben üniversiteye gittim."

"Ama sen üniversiteye ," dedi Stan, ses tonu artık şaşkındı.

Randi'nin ağzı üzüntüyle eğildi. "Oh, evet, yaptım. Mali müşavirliğimi 22 yaşındayken, seninle tanışmadan önce aldım. Senin için defterleri nasıl tuttum sanıyorsun?

O yıllar Stan? Sue Conway yüzünden koca bir *hayattan* vazgeçtim. Ailem vardı, bir kariyerim vardı. Arkadaşlarım."

"Ne oldu Bayan Vaughn?" Dana sordu ve Randi derin bir nefes daha aldı.

"Şehirde yaşıyordum, bir gün evimin kapısı çalındı."

"Arayan Sue'ydu," dedi Dana yumuşak bir sesle. "Ve senin yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi."

Randi acı dolu bir şekilde başını salladı. "Alec'e sekiz aylık hamileydi. Bana bir adamın onu nasıl zorladığını anlattı. Çok acıklı bir şekilde ağladı. Eve, teyzesi ve amcasının yanına gidememiş. Zaten hepsi benim hatam olduğu için ona yardım etmek zorunda kaldım."

"Çünkü yıllar önce onu polise ihbar eden sendin."

Randi'nin gözleri kayarak kapandı. "Evet. Hayatındaki her şeyin sebebi bendim ama bunu telafi edebilirdim. Sadece bebek doğana kadar kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Ama kalmadı, değil mi?" Dana sordu. "Ona bebek için bir şeyler aldınız ve doktora gitmesini sağladınız ama bir ya da iki hafta sonra gitti mi?"

Randi'nin gözleri açıldı ve Ethan onlarda şaşkın bir saygı gördü. "Evet, öyle. Ona vitaminler ve bebek kıyafetleri almıştım. Ama bir gün işten eve geldiğimde mücevher kutumu boşaltmış ve üç çift ayakkabımı çalmıştı."

"Ve ayakları senin ölçülerinde bile değildi," diye Dana.

Randi gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

Dana'nın gülümsemesi nazikti. "Ben bir profesyonelim, Bayan

Vaughn." Randi'nin yüzü kızardı. "Bunu söylediğim için özür

dilerim."

"Sorun değil. Sue'nun kollarındaki yara izlerini gördüğümde bu tür bir davranış potansiyelini fark ettim. Sınırdaki kişilik tiplerinde yaygın bir davranıştır. Tanıyabileceğiniz en iyi manipülatörlerden bazılarıdır. Geçmişinin bu yönünü daha derinlemesine araştırmayı planlamıştım ama her şey çok hızlı gelişti ve ..." Bocaladı ve çok sağlam tuttuğu omuzları şimdi sarktı. "O sırada dikkatim dağınıktı."

Ethan sessizce, "Sue bu hafta Dana'nın barınağında oldukça aktifti, Randi," dedi ve Dana'nın elini tuttu. "Polis, Dana'nın hamile en yakın arkadaşına Pazartesi gecesi arabayla çarpılmasından Sue'nun sorumlu olduğuna inanıyor."

Randi'nin bakışları Ethan'dan tekrar Dana'ya kaydı. "O mi?" "Şanslıymış.

Hem o hem de bebek iyi olacak."

Randi'nin rengi soldu. "Özür dilerim."

Dana başını salladı. "Bunu sen yapmadın. Sue yaptı."

Randi yorgun bir şekilde içini çekti. "Özür dilerim, Bayan Dupinsky. Sizin hakkınızda acımasız ve hatalıydım."

Dana'nın Ethan'ın elini tutuşu cezalandırıcıydı ama sesi . "Her yolunda. Hikâyene geri dönelim. Sanırım birkaç hafta geçti ve sen bebek için endişelendin ve sonra Sue geri geldi, çaldığı için özür diledi ve çaresiz ve korkmuş olduğu için ağladı."

Randi başını salladı. "Aynen öyle oldu. Bebeği doğururken ona yardım etmem için bana yalvardı; doğum sancısı çekiyordu. Onu bir kliniğe götürdüm ve yanında kaldım.

Alec doğarken." Sertçe yutkundu. "Onu ilk kucağına alan bendim. O kadar değerliydi ki."

"Ve Sue gelip gittiği için onunla ilgilendiniz."

Yine başını salladı. "Ben isteyken gündüzleri ve geceleri ona bakacak birini buldum. Geceleri sanki benim bebeğim gibiydi. Ben onu seviyordum, o da beni seviyordu. Ve Sue'nun gelip onu alacağı korkusuyla yaşadım."

"Ki öyle yaptı."

"Bir ya da iki kez, her seferinde birkaç günlüğüne. Evcilik oynamaktan yorulduğunda onu hep geri getirirdi. Alec her zaman kirli, hasta ya da aç olurdu. Bir keresinde daireme girip onu orada bırakmıştı. O gün eve biraz erken geldiğim için şanslıydım. Açlıktan ölüyordu ve pişik olmuştu.

." Sesi çatallaştı ve gözlerinden yaşlar süzülerek yanaklarından aşağı döküldü.

"Sonra Sue birkaç hafta sonra geri geldi. Ona bir sosyal hizmet uzmanı çağıracağımı, onun uygunsuz bir anne olduğunu söyledim. Sosyal hizmet görevlisi der demez

çığına döndü. Bana öyle bir tokat attı ki yere düştüm, sonra da Alec'i alıp götürmekle ve bir daha geri dönmemekle tehdit etti. Ne yapacağımı bilemedim."

Dana'nın Ethan'ın elini tutuşu azalmıştı ve şimdi bıraktı, Randi'nin dizini okşamak için . "Devenin belini kıran saman çöpü neydi, Mrs. Vaughn? Uyuşturucu mu?" Randi başını salladı ve Dana biraz daha yaklaştı. "Kullanıyor musun yoksa satıyor musun?"

"İkisi de." Randi'nin dudakları titredi ve sertçe ısırıldı. "Bu adamları benim evime getirirdi. Pis, korkunç adamlar. Kendi yatağımda uyumaya korkuyordum. Sonra bir gece konuşmalarına kulak misafiri oldum. Hepsinin kafası uçurtma gibiydi. Ülke dışından uyuşturucu getiriyorlardı, ki bu yeterince kötüydü, ama Alec'i kullanmaktan bahsediyorlardı."

Dana'nın gözleri büyüdü. "Bir bebeği katır olarak kullanmayı mı

planlamışlar?" Bu düşünce Ethan'ın midesini bulandırdı. *Zavallı Alec. Zavallı*

Randi. "Bunu zaten en az bir kez daha yapmışlardı, Sue'nun Alec'le birlikte birkaç günlüğüne ortadan kayboldular. Bebek maması kutularını kola ile doldurdular, kucaklarında Alec ile gümrükte gezindiler. Hiç kimse Bebek maması kutularındaki beyaz toz hakkında iki kez." Çenesi gerildi. "Alec öldürülmüş olabilirdi."

"Böyle uyuşturucu çeteleri hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Clay. "New York'ta büyükler."

Randi acı bir şekilde, "Chicago'da da hayattaydılar ve iyiydiler," dedi. "Ne yapacağımı bilemedim. Polise gitmeyi düşündüm ama Alec'in koruyucu aileye ya da Sue'nun yanına dönmesini istemiyordum. Bayan Lewis'in onu kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Sue'dan gerçekten nefret ediyordu. Ve polis gelirse Sue'nun Alec'i alacağını biliyordum. Güvende olup olmadığını asla bilemeyecektim."

"Yani onu aldın," diye mırıldandı Dana. "Ve hayatını geride bıraktın."

Randi derin, çok derin bir nefes aldı. "Onu aldım ve hayatımı bıraktım."

Dana sandalyeden kalktı ve kanepede Randi'nin yanındaki boşluğa oturdu. Randi'nin elini kendi elinin içine aldı. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Randi çenesini kaldırdı. "Ve hepsini polise ihbar ettim." Dana'nın ağzı

alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İsimsiz olarak tabii ki."

Randi'nin gülümsemesi de aynı şekilde alaycıydı ama kısa sürdü. "Tabii ki. Okyanus kıyısındaki Baltimore'a varana kadar doğuya . Sonra garsonluk işi buldum ve kütüphaneden aldığım Chicago gazeteleriyle davayı takip ettim. Sue uyuşturucu kaçakçılığı ve çocukları tehlikeye atmaktan on beş yıl ceza aldı. Bir çocuğu olduğunu biliyorlardı ama onu gösteremiyordu. Çocuğun zarar gördüğünü varsaymışlar ama öldüğünü kanıtlayamamışlar tabii, onun yerine tehlikeye atma suçunu işlemişler. Alec'i şimdi alacağını düşünmemiştim çünkü hala hapiste olması gerekiyordu."

"Belli ki erken çıkmış," dedi Ethan, hâlâ inanamıyordu.

"Belli ki," diye onayladı Randi donuk bir ifadeyle. Ethan'dan Clay'e baktı, ağlamaklıydı. "Artık Alec'in kimin elinde olduğunu bildiğimize göre, onu bulma şansımız nedir?"

Ethan Clay'le bakıştı. Arkadaşı da aynı şeyi düşünüyordu. Şansları berbattı. "Bilmiyorum Randi," dedi Ethan. "Polise söylemek ."

Birden Randi'nin gözleri doldu. "Oh, Tanrım, Ethan, oğlum onda."

Ethan yüzünü ekşiterek cep telefonunu çıkardı ve Dana'ya uzattı. "Dedektif Mitchell'ı arar mısın, Dana? Numarasını biliyorsun."

Dana telefonu aldı ve arama yapmak için pencereye doğru adım attı. Ethan Randi'nin dizini sıktı. "Sue'nun onları nereye götüreceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

Randi salladı, gözyaşları hâlâ akıyordu. "Bilmiyorum."

O sırada hepsi sessizdi, tek ses Dana'nın mırıltısıydı.

Kapının hızla çalınması hepsini yerinden sıçrattı. Clay kapıyı açmaya gitti ve daha fazla mırıldanma oldu. Sonra Clay yeniden ortaya çıktı, yüzünde boyun eğmiş bir ifade ve yanında bir kadın vardı. Koyu renk saçları omuzlarını ancak örtüyordu ve otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Yüzü, şu anda olduğu gibi ters ters bakmadığı zamanlarda muhtemelen güzeldi.

Omzundaki kılıfın çıkıntısını neredeyse gizleyen iyi dikilmiş bir ceket giymişti.

Clay iç çekti. "Ethan, bu Şerif Louisa Moore. Şerif Moore, Ethan Buchanan."

Ethan otomatik olarak kalktı. "Şerif Moore."

Başını salladı. "Bay Buchanan." Pencerenin yanındaki telefonda konuşan Dana'yı merakla not aldı, sonra gözlerini Stan'e dikti. "Bay Vaughn." Clay'e döndü. "Paketi aldım. Onu bana bırakmanız sizi hapisten kurtaracak tek şey olabilir."

"Ben de buna güveniyordum." Clay'in sesi kuru, çok kuruydu. Ethan

kaşlarını kaldırdı. "Neler oluyor?"

Şerif Moore tek yanağını emdi. "Haberdar hoş değil, değil mi Bay Buchanan?" Sonra Clay'e döndü. "Şimdi bana burada ne haltlar döndüğünü anlatacak mısınız?"

Clay başını salladı. "Bana ait olduğunu söylersen." Moore

bunu düşündü, sonra başını salladı. "Anlaştık."

"Ethan, kopan parmağı uçağa önce Şerif Moore'un yardımcısına bıraktım. Parmak hala parmak izi almak için yeterince tazeydi."

Bu Ethan'ın neredeyse unuttuğu bir ayrıntıydı. "Yapılacak en doğru şey buydu."

"Onayladığınıza çok sevindim, Bay Buchanan," dedi Moore küstahça.

Ethan içini çekti. "Peki ya kurban, Şerif Moore?"

"Fred Oscola. Hillsboro Kadın Hapishanesi'nde gardiyandı." Ethan aşağıya,

Randi'ye baktı. "Sue'nun mahkûm edildiği yer orası mı?"

Randi başını salladı. "Öyleydi."

"Bu bize biraz bağlantı sağlıyor." Ethan Dana'nın telefonunu kapattığını gördü.

Telefonu onun eline tutuşturdu. "Mia buraya gelmeleri için otuz dakika vermemi söyledi."

Ethan boş bir sandalyeyi işaret etti. "şerif, oturun. Biraz daha sabırlı olabilirsiniz, CPD'den dedektifler yolda. Tüm hikâyeyi bir kerede paylaşmamız daha iyi olur."

"Burada biraz yemek bulabilirsem, otuz dakika daha sabredebilirim." "Sipariş vereceğim," dedi Clay.

şerif Moore, "Kendi paramı kendim öderim," diye araya girince Clay hâlâ suratsız bir ifadeyle başını salladı.

"Anlıyorum," dedi ve Ethan kişisel sululukları açısından henüz ormandan çıkmadıklarını biliyordu ama bunu daha sonra düşünecekti. şimdi tek görebildiği Dana'nın her geçen an daha da solgunlaştığıydı. Sanki Randi'yi hikâyesi boyunca desteklemek için tüm rezervlerini kullanmıştı.

Dana'nın gözleri kayarak kapandı. "Bana yok. Bir ısırığı bile boğazımda tutabileceğimi sanmıyorum."

Ethan kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu nazikçe kızıdan uzaklaştırdı. Chicago'nun ayaklarının dibinde uzandığı pencereye doğru ilerledi. Clay'in derin sesi oda servisi siparişini söylerken yarım kulakla dinledi. Dudaklarını kızın şakağına bastırırken, onun kollarına doğru sarktığını hissetti. "Randi ile harikaydın." şakağına kondurduğu bir öpücük daha tüm vücudunu saran bir ürperti yarattı. "Evie için ne kadar endişelendiğini biliyorum ama sen yapılması gerekeni yaptın. şimdi yemek yemelisin," diye mırıldandı. "Evie sana ihtiyacı var."

Arkadaşının adını duyunca Dana'nın sırtı kaskatı kesildi. "Bu kadın çaresiz ve . . . kötülük, Ethan. Ne Evie'yi ne de Alec'i bir daha asla göremeyebiliriz." Sonuncusu zar zor duyulabiliyordu ama yine de Ethan'ın omurgasından aşağı bir korku ürpertisi gönderecek kadar yüksekti.

"Onları bulacağız," diye fısıldadı şiddetle. "zorundayız. Buna inanmak zorundasın."

Uzun bir süre ona sarıldı, vücudunun yavaş yavaş gücünü geri kazandığını hissetti. Kendi rezervlerinin de onunkiler gibi dolduğunu hissetti. "Teşekkür ederim Ethan. İhtiyacım vardı

" Geri çekildi ve nazikçe onun yanağını okşadı, gözleri şimdi yeniden sakindi. "Sen git yemeğini ye. Mia ve Abe gelmeden önce yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. Eğer bana odanın anahtarını verirsen, onları aşağıda yaparım ve sen de arkadaşlarınla kalırsın."

Ethan onu nazikçe yakaladı ve tekrar kollarının arasına aldı. "O kadar hızlı değil, Dana. Eğer bu odadan çıkarsan, ben de seninle geleceğim. Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

Gözleri irileşti. "Bize bu kadar yaklaşmazdı Ethan," diye itiraz etti Dana. Sonra gözleri kısıldı. "Ve eğer gelirse, onu öldürürüm."

Ethan onun her kelimesinde ciddi olduğundan şüphe duymuyordu. "Tehlike faktörü var," dedi sakın bir sesle, "ama bundan da öte burada yanımda olmana ihtiyacım var." Alnını onunkine yasladı. "Bunu atlatmamda bana yardım etmene ihtiyacım var ve açlıktan bayılırsan bunu yapamazsın. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın var mı?"

Ethan ciddiyetle başını salladı. "Umutsuzca. Sen benim Robert Redford'umun Glenn Close'u gibisin."

Dudakları hüznle kıvrıldı. "*Doğal* mı? Tamam, yiyeceğim. Ama beyaz giymeyi reddediyorum."

Glenn Close'un Redford topu parkın dışına atmadan hemen önce yaptığı gibi. "Neden olmasın?"

"Dövmem görünüyor."

"Born2Kill." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Dana, ne düşünüyordun?"

Başını onun omzuna yasladı ve iç çekti. "Mia'ya söyleme ama birkaç kez içime çektim. Born2Kill de o zamanlardan biriydi."

Ethan onun saçlarına gülümsedi, bunu yapabildiğine şaşırmıştı. Ona sarılmanın bile bakış açısını daha parlak hale getirmesine şaşırmıştı. *Yanlış yer, yanlış zaman*, demişti Pazar sabahı otobüs durağında yere uzanırken. Adam onun

O zaman yanılmıştı. Artık biliyordu. "Dana, Pazar günü o soyguncuyu durdurmaya çalıştığın için çok mutluyum."

Onun çenesine yorgun bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 19:30

David cep telefonunu ilk çalışında açtı. "Hangi ?" diye homurdandı. "Aklımı kaçırarak kadar endişelendim."

"Ethan'ın otelindeyim. Az önce Alec'in ailesiyle görüştüm. Öğleden sonrayı polis departmanında ressamlar ve Mia ile çalışarak geçirdim." Sesi kırıldı. "O gitti David. Evie gitti. Ve Jane . . . Jane öldürüldü ..." Parmaklarını dudaklarına bastırarak hepsini hatırlamaya çalıştı. "Altı kişi, David. Belki daha fazla."

"Aman Tanrım." Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu. "Neden?"

Dana hikayeyi kısa ve öz bir şekilde anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Hiçbiri yoktu, bu yüzden elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Evie'yi bulmalıyız Dana," diye fısıldadı David sert bir sesle. "Bu onu mahvedecek."

Dana'nın gözleri doldu. "Bunu biliyorum. Kahretsin David, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen haklıydın. Risk aldım ve şimdi Evie tehlikede."

"Dana, seni suçlamıyorum."

"Hayır, bunu kendim yapıyorum."

"Kes . Bak, bilmeni isterim ki Dedektif Mitchell'ı aramadan önce masanın çekmecesini temizledim. Tüm aletleriniz, ehliyetiniz ve pasaportunuz kamyonetimin koltuğunun altındaki bir kutuda."

Minnettarlık ona bir tuğla gibi çarptı. "David, bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet Dana, yaptım. Sabit diskinizde bulabilecekleri tek kayıt dijital fotoğraflardır."

"Bunu hiç düşünmemiştim bile," diye fısıldadı.

"biliyorum. Ben de senin için düşündüm. Caroline'a bu gece yeni bir ailenin geldiğini ve tüm ilgini çektiğini söyledim. Max onun televizyonu görmemesini sağlıyor. Zaten haberlerde de duymadım. Biraz dinlenmeni söylüyor. Güle güle."

Ve o gitmişti. Otel telefonunu dikkatle kapattı ve Ethan yatağa oturup onu kollarına çekene kadar uyuşmuş bir halde oturdu. Onu kucağına oturttu ve kendisine yasladı.

"Her şeyi berbat ettim Ethan. Ona güvendim, onu evime getirdim. Ve şimdi Evie gitti."

"Dana, neyi farklı yapabilirdin? Referans ister miydin? Tüm müşterilerinden dövüldüklerine ve darp edildiklerine dair kanıt isteseydin ne olurdu?"

"Gelmezler," diye mırıldandı Dana.

"Hayır, . Kaç kadının mutlu bir hayat sürmesine yardımcı oldun?" Dana iç çekti.

"Yüzden fazla. Belki de."

"Çocuklarıyla birlikte yüzden fazla kadın. Değiştirdiğin hayatları düşün. Dana, sen bir risk aldın. Kendinizi bu Goodman karakteri gibi adamların tehlikesine attığınız için mutlu olduğumu söyleyemem ama inandığınız bir şey için kendinizi riske attınız. Bu da seni benim için çok özel kılıyor. kitap."

Dana uzun zamandır hissetmediği bir gurur kabarması hissetti. O anlamıştı. Kendisi için bu kadar çok şeyden vazgeçmiş olan bu adam onu anlıyordu. "Sen de yaptın. İnandığın bir şey için kendini riske attın."

"Evet, . Ülkemizin savunmasına inandım." "Ve Alec'i

kurtarmaya. Geçiminizi riske attınız."

Başını ağırbaşlı bir şekilde salladı. "Kurallara uyan bir polis suç duyurusunda bulunabilir. Ama Alec güvende değilse benim geçim kaynağım ne işe yarar ki? Aynaya nasıl bakabilirdim Dana? Birini daha iyi bir hayattan mahrum bıraktığını bilerek nasıl bakabilirdin? Sue dibe vurmuş. Randi'ye kendin söyledin.

manip lat r. Onu barınağınıza getirmeniz sizin hatanız değil. Ve bana Evie hakkında anlattıklarından anladığım kadarıyla o hayatta kalmayı başaran biri. Biz oraya varana kadar dayanacaktır. Her neredeyse."

Ve onun kucağında otururken, sabit yeşil gözlerine bakarken, acısının bir kısmının hafiflediğini hissetti. Hepsinin değil. Çoğu bile değil. Ama ona yetecek kadar önümüzdeki beş dakika ve belki de ondan sonraki beş dakika boyunca. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiya ım vardı."

Başparmağı nazik bir okşayışla dudaklarında gezindi. "Hadi yemeğe gidelim ve polislerle olan bu karmaşayı ." Ayağa kalktı, onu hâlâ kollarının arasında tutuyordu ve ayak parmakları halıya değene kadar bacaklarını nazikçe indirdi. Kollarının  emberinde durana kadar, dudakları onunkinden bir nefes uzakta, gözleri sesinin yapmadığını soruyordu. Kadın cevap verdi, aradaki mesafeyi kendisi kapattı, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve adamın ağzını kendi ağzıyla kapattı. Ona, kendisine verdiği rahatlığın aynısını sunuyordu. Adamın elleri kadının çenesini desteklemek için yukarı kalktı, çok nazikçe. Bu  p c k iffetli ama sıca tı. Bir dürtme ve alnına kondurduğu ikinci bir öpücükle .

"Buna ihtiya ım vardı," diye itiraf etti. "Fark ettiğimden daha fazla."

"Ben de  yle." Nefesini bıraktı, omuzlarını dikleştirdi. "Artık hazırım. Hadi gidelim."

Chicago, 4 Ağustos  arşamba, :15.

Adam James başını kaldırıp yemeğine baktı. Adam gergin bir şekilde parmaklarını masaya vurdu. "Yani," dedi James, "sen Donnie Marsden." Donnie Marsden yıllar önce Sue ile birlikte tutuklanmıştı. Ortaktılar.

"Bir yıldır," diye onayladı adam. Gözleri seğiriyordu, aynı anda her yöne bakıyordu.

"Patronun Sue Conway'i görmediğini söylüyor. Yalan mı söylüyor?"

"Onu görüp görmediğini bilmiyorum. Ama onunla birkaç kez konuştu. Tıpkı söylediğin gibi dahili hattan dinledim."

James gülümsemek istedi. Herkesin bir fiyatı vardı. Marsden on beş bin dolara satın alınamazdı. Koşucusu beş yüz dolar için içini döküyordu. "Peki ne dediler?"

Adamın üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. "Bu gece onunla buluşacak. Bir şeyler dönüyor çünkü Donnie bütün erkekleri arıyor. Cuma gecesi ."

James gülümsedi. "Bana tam olarak nerede ve ne zaman olduğunu söylersen maaşını iki katına çıkarırım."

Adam ayağa kalktı. "Ben yaparım. Teşekkürler."

James onun restorandan sarkmasını izledi. "Hayır, teşekkür ederim."

On Yedinci Bölüm

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 20:30

Dana yemek yemeye çalıştı, sandviçten birkaç ısırık almayı başardıktan sonra ayağa kalkarak büyük pencerenin önünde yürümeye başladı. Randi kanepeye oturmuş, kendini sallıyordu. Stan öylece oturdu, yüzünde donuk bir inançsızlık ifadesi vardı. Tüm cesur sözlerine rağmen Ethan bir lokma bile yutamadı. Neyse ki baskıcı sessizlik kısa sürdü. Kapı sertçe çalındı ve Ethan kapıyı açtığında Mitchell ve Reagan'ın asık suratla orada durduklarını gördü.

"Bizi içeri alın," dedi Reagan, "ve konuşalım."

Randi ayağa kalktı, yüzünde umut ve dehşetin yürek parçalayıcı bir karışımı vardı. "Ne oldu? Alec'i buldunuz mu?"

Mia başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Sanırım siz Alec'in annesisiniz? Ya da son on yıldır onun annesi gibi davranan kadın."

"Onlara bu kadarını söyledim," dedi Dana. "Bunun bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum.

FBI'ı dahil etmekte bir fark yok." Tedirgin bir şekilde omuz silkti. "Çünkü bu gerçek bir kaçırma olayı değil."

Randi çenesini kaldırdı. "Ben Alec'in annesiyim." Ses tonu onlara karşı çıkma cesareti veriyordu.

Reagan bir adım öne çıktı. "Şimdilik önemli olan bu. Önce Alec'i bulalım, gerisini sonra hallederiz. Ben Dedektif Reagan ve bu da ortağım, Dedektif Mitchell. Lütfen oturun Bayan Vaughn ve bize bildiklerinizi anlatın."

Reagan'dan Mitchell'a, oradan Moore'a bakarken Randi'nin cesareti eriyip gitmiş gibiydi. "Polise ya da FBI'a gidersek Alec'i öldüreceğini söyledi," dedi, sesi düzensizdi.

Reagan nazikçe kanepeye doğru itti ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu iş artık Alec'in çok ötesine geçti Bayan Vaughn. Bu kadın en az altı kişiyi acımasızca öldürdü. Aileleri tarafından sevilen masum insanlar.

Onlar. Kadınlardan biri üç küçük kız çocuğu annesiydi. Çocuklarının yanına asla dönmeyecek Bayan Vaughn. Bu, polisten korkulardan daha büyük bir şey. Henüz FBI'a gitmemeye karar verdik, ama bize bildiklerinizi anlatmalısınız. Oğlunuzu canlı görmek için tek umudunuz biz olabiliriz. tekrar."

Randi'nin gözleri doldu, gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Anlaman mümkün değil."

"Tabii ki yapamayız," dedi Reagan, hâlâ nazikçe. "Ama sana benim de bir baba olduğumu söyleyebilirim."

"O zaman çocuğunu korumak için her şeyi yaparsın," diye fısıldadı Randi

şiddetle. "Eğer, Tanrı korusun, küçük kızımın başına böyle bir şey gelseydi Davamla Dedektif Mitchell ilgileniyor. İşinde iyidir. Ben de öyle. Bize güvenmek zorundasınız. Lütfen."

Ethan onun yanına çömeldi ve buz gibi ellerini onunkilerin arasına aldı. "Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun. Bunu elimizden geldiğince ileri götürdük ama Dedektif Reagan haklı. Ona her şeyi anlat."

Randi gözle görülür bir şekilde bocaladı. "Sadece küçük bir kız mı, Dedektif?"

Cüzdanını çıkardı ve içinden parlak kırmızı bukleli, tombul, küçük bir melek çıktı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Randi.

"Annesi gibi. Bayan Vaughn, lütfen benimle konuşun. Ethan ya da Dana'dan gerçekleri öğrenebilirim ama sizde onlarda olmayan anılar var. Alec'i zamanında bulmak için kritik öneme sahip olabilirler." Başını eğdi ve doğrudan ona baktı. "Ve zamanımız giderek tükeniyor."

". " Randi arkasına yaslandı ve Ethan'ın ellerini tutarak daha önce anlattığı hikâyenin aynısını anlattı. "Onun böyle bir şey yapacağını hiç beklemiyordum," diye fısıldayarak bitirdi. "Beş yıl daha hapiste kalacağını sanıyordum. Beni nasıl bulduğundan bile emin değilim."

Clay Ethan'la göz göze geldi ve kaşlarını kaldırdı. Ethan başını salladı ve Clay boğazını temizledi. "Randi, Florida'da yaşayan Leeds adında bir kadın hakkında bir şey biliyor musun?"

Randi'nin yüzünde kalan azıcık renk de . "Sun City, Florida?"

Clay ve Ethan birbirlerine baktılar. "Evet," dedi Ethan. "Kimdi o?"

Randi gözlerini kapattı. "Annem. Altı hafta önce uyandığında bir soyguncuyu şaşırttığı için öldürüldü. Soyguncu değildi, değil mi?"

"Cenazeye gittiniz mi, Bayan Vaughn?" Reagan ona sordu.

"I . . . Evet, . Annemi on bir yılı aşkın süredir görmemiştim. Aileme Alec'ten, Sue'nun yaptıklarından ve tutuklandığından bahsettim. Ortadan kaybolmaları için yalvardım ve kayboldular. Ama onları bulmuş olmalı. Babam üç yıl önce öldü ve onu bir daha hiç göremedim. Annemin cenazesini kaçıramazdım. Mezarlığa gittim ve uzakta durdum. Hiç kimse Beni gördü," dedi, biraz umutsuzca, sonra sarktı. "Bu bir tuzaktı, değil mi? Annem beni ortaya çıkarmak için öldürüldü."

Ethan onun dizini okşadı. "Öyle görünüyor," diye mırıldandı.

"Maynard, bu kadını nereden tanıyorsun?" Moore sessizce sordu. "Disk bunu kapsayacak mı?" Clay sordu.

"Hangi disk?" Ethan sordu.

Moore gözlerini Clay'in yüzünden ayırmadan, "Bay Vaughn'un servetini nasıl kazandığını gösteren birkaç hesap tablosuyla birlikte gelen," diye yanıtladı. "Parmağın olduğu kutuda geldi. Büyük olasılıkla evet, ama ne yaptığınıza bağlı."

"Seni orospu çocuğu," diye hırladı Stan, ayağa fırlayarak. "Beni sen ettin."

"Bay Vaughn," emretti Şerif Moore, otel süitinin duvarlarında yankılanan bir sesle. "Yoksa sizi hemen burada kelepçelerim."

Stan sandalyesine çökerken Randi'nin yüzü şokla donuklaştı. "Onu sen mi ihbar ettin?"

Clay kaşlarını kaldırdı. "Evet. Stan yasaları çiğnedi. Yasal olarak onu teslim etmek zorundaydım."

"Ama hapse girecek," diye fısıldadı.

Clay'in yüzü sertleşti. "Ethan ve benden daha iyi. Kişisel risk alarak sana yardım ettik. Bu yüzden lisansımı kaybedebilirim. Bu memurlar bize karşı suç duyurusunda bulunmayı seçerse Ethan da kaybedebilir. İşimizi kaybederiz. Stan için de hapse girmeyeceğiz."

Dedektif Mitchell ellerini bir trafik polisi gibi kaldırarak odanın ortasına geldi. Düzgün bir sesle, "Kişisel suçları daha sonra çözeceğiz," dedi. "Şimdilik, Bay Maynard, Şerif Moore'a verdiğiniz her bilginin sizi koruyacağını varsayın, çünkü pazarlıkla geçirdiğiniz her dakika Conway'in özgür olduğu zamandır."

"Peki nereden biliyorsun Maynard?" Moore tekrar sordu.

"Conway sahil evine bir uyarı ateşi açtı. Bir arkadaşıma balistik incelemesi yaptırdım. Bir ay önce Florida'da bir kadının öldürüldüğü bir soygunda kullanılan kurşunla eşleşti."

Moore içini çekti. "Açık konuşmak gerekirse, suç mahallinden aldınız."

"Ben yaptım." Clay arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Moore yine içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Madem noktaları birleştiriyoruz, Sue'nun kardeşi Bryce Lewis'i buldum. Silahlı soyguna teşebbüsten Ocean City'de hapiste." Onlara Batı Virginia dedektifinden ve Rickman'ın kayıp elektrik kablosundaki parmak izlerinden bahsetti. "Lewis'in Rickman'ın cinayetinde tanığı var ama McMillan'ınkinde yok."

"Bryce Lewis suçlandı mı, Şerif?" Reagan sordu.

"Silahlı soygun girişimiyle. Onu McMillan'ın cinayetiyle suçlamak için daha fazla kanıt ihtiyacımız vardı. Ama o bunu biliyordu." Moore başıyla onayladı.

Memnuniyet. "Her neyse, Janson ve ben ayrıldıktan hemen sonra Bryce'ı James Lorenzano diye biri ziyaret . New York'ta mafya bağlantıları var. Bu sabah Bryce'ı tekrar ziyaret etti. Ziyaretler arasında Bryce feci şekilde dövüldü."

"Ama Lorenzano Lewis'i neden ziyaret etti?" Mia kaşları çatılmış bir halde sordu. "Tabii Sue'yu aramıyorsa. Buchanan, bir suç ortağı olduğunu düşündüğünü söylememiş miydin?"

Ethan başıyla onayladı. "St. Louis'e bilet aldığında bizi atlattı."

"Belki de," dedi Clay, "kaybetmeye çalıştığı kişi Lorenzano'ydu."

Ethan ayağa kalktı ve Dana'nın bir kez daha kalabalık bir odada tek başına durduğu pencereye doğru yürüdü. Kolunu onun omuzlarına doladı ve sertleştiğini hissetti. "Bilmek istediğim şey, Sue'nun seni nasıl bulduğunu, Dana? Chicago'daki onca barınak varken neden seninki?"

Dana kaşlarını çatı, nasıl ve neden olduğunu bildiğinden korkuyordu. Sue'nun başka neler bildiğinden korkuyordu. "Belli ki biri ona bizden bahsetmiş. Hillsboro'da bir mahkûmdu. Mia, hapishaneyi ara ve Conway'in hücre arkadaşlarını ya da taciz geçmişi olan herhangi bir kadınla temasa geçip geçmediğini sor." Alt dudağını çiğnedi. "Sue'nun Tammy Fields adında bir kadın tanıyıp tanımadığını sor." Eğer , bağlantı bu olabilirdi.

"Tammy Fields kimdi, Dana?" Ethan mırıldandı.

Başını kaldırıp ona baktı, sıkıntılıydı. "Eski bir müşterim. Hanover House'dan kendisi ve çocukları için büyük planlarla ayrıldı ama korktu ve kocasına geri döndü. Haberlerde onu vurduğunu gördüm. Savunma hırpalanmış eş sendromunu denedi ama jüri bunu yutmadı. Bir ay önce gitmişti. Geri döndüğünde, eylemleri önceden planlanmış gibiydi."

"İfade verdiniz mi, Bayan Dupinsky?" Moore sordu.

Moore'a bakmak için döndü. "Hayır. Tammy savunmasının bir parçası olarak Hanover House'un ya da benim adımları hiç anmadı. Duruşmasından önce onu hapiste ziyarete gittim, hatta karakter tanığı olarak ifade vermeyi bile teklif ettim, ama korkunç bir şey yaptığını ve bunu diğer tüm kadınlar için mahvetmek istemediğini söyledi." Gözlerini kaçırıldı. "İtiraf etmeliyim ki rahatlamıştım."

Reagan, "Jane'i Cuma gecesi siz aldınız," diye sordu. "Karakolda bize yüzünün morarmış olduğunu söylediniz. Belki de bu Lorenzano çürüklerin oluşmasına yardım etmiştir."

"Belki, ama bu numaramızı nasıl aldığını açıklamıyor. Tammy ona söylediye, Sue'nun hapisanede bir bağlantısı olması gerekirdi. Bence bu Tammy'den barınağın telefon numarasını almak için Fred Oscola'yla irtibata geçmiş olması daha muhtemel. Belki de Sue çürükler yüzünden hikayesine daha inanacağımızı düşünmüştür."

"Oscola'nın programını alacağım," diye söz verdi Mia. "Yarın sabah ilk iş."

"Sue barınaktan ne zaman ayrıldı?" Abe sordu. "Mümkün olduğunca açık konuş."

"Bildiğim kadarıyla Salı sabahına kadar Hanover House'dan ayrılmadı. Dün," diye açıkladı Dana. "Ona gidip iş araması gerektiğini söyledim. O da öyle yapacağını söyledi."

"Dün barınağa ne zaman geri geldi?" Reagan sordu.

Dana bocaladı. "Bilmiyorum. Orada değildim, Caroline'la hastanedeydim." Ve sonra burada, Ethan'la yataktaydım. *Ben buradaydım, hayatımın gecesini . . .* "Evie'yi onunla yalnız bıraktım. Bütün gece."

Ethan'ın eli onun sırtının alt kısmında duruyordu. "Bilmiyordun Dana," ısrar etti sessiz bir sertlikle. "Bilmiyordun."

"Ona barınağa geri dönmemesini söyledim, Abe," diye mırıldandı Mia.

"Goodman'ın onu izlediğini sanıyorduk. Dr. Lee daha yeni öldürülmüştü."

Dana başını salladı, Dr. Lee'nin son anlarını düşündükçe boğazı düğümleniyordu. "Evie onun aniden gittiğini ve veda etmediğini söyledi. Başka bir acil durumu olduğunu söyleyen bir not yazmış ve Alec'in epilepsi ilacının bir kısmını mutfak masasının üzerine bırakmış."

Bayan Vaughn bunun üzerine başını kaldırdı, gözlerinde rahatlama vardı. "Yani Keppra'sı var mı?"

"Doktor arkadaşım ona yeni bir reçete yazdı." Dana'nın dudakları titredi ve sertçe dudaklarını büzdü. "Şimdi o öldü. Sandy de öyle."

Ethan onu kendine çekti ve o da çekilmedi. İstese çekebileceğinden emin değildi. Ve istememişti de. "Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı. "Daha fazla zarar vermeden önce onu bulacağız."

"Dana." Mia'nın sesi yumuşaktı ve Dana'nın kafasında uyarı zilleri çaldı. "Yaklaşık iki saat önce bir polis Sandy'nin arabasını buldu."

Dana başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kalbi küt küt atıyordu. Mia'nın bu her neyse hemen söylememiş olması, bunun iyi bir haber olmadığı anlamına geliyordu. "Söyle bana."

Mia acı çekmiş görünüyordu. "Devriye polisi Sandy'nin arabasının arka koltuğunda yetmiş iki yaşında bir kadın buldu. Baygın haldeydi ama şu anda Şu anda durumu stabil. Yaşlı kadının arabası kayıp. Bunu da Sandy'nin arka koltuğunda bulmuş." Ceketinin cebinden plastik bir torba çıkardı ve Dana'ya uzattı. "Onu plastikten çıkarma. Bunu polis merkezine götürmeliyim. kanıt odası."

Dana onu aldı, eli titriyordu. "Bu Evie'nin," diye onayladı, sesi de kadar kararsızdı. "Caroline'in iki yıl önce doğum gününde verdiği Aziz Luke madalyonu. Hemen sonra ..." Sertçe yutkundu. "Hemen sonra hastaneden çıktı."

"Winters ona saldırdıktan sonra," dedi Mia, sessizce başını sallayan Abe'e. Ve her şeyi yazdı.

Dana çantayı Mia'ya geri verirken, Abe Reagan'ın titizliğinde rahatlatıcı bir şeyler olduğunu düşündü. "O madalyonu hiç çıkarmadı, Mia. Asla." Nefesini kesik kesik verdi. "Orada olduğunu bilmemizi istiyordu."

Ethan onun omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Çenesini yukarı kaldırdı. Ethan'ın kararlı gözlerinde de rahatlatıcı bir şeyler vardı ve Dana onun içini doldurmaya çalışarak elinden geldiğince rahatlamaya çalıştı. Ethan onun yüzüne odaklanırken gözleri hafifçe kısıldı. "Dana, benim gördüğüm kadarıyla, şu anda onun düşündüğünden çok daha fazlasını biliyoruz. Bunu kullanmak zorundayız."

Dana çenesini kaldırarak ona baktı. "Evie'nin ölümünden Goodman'ın ortadan kaybolması," dedi, sesini daha güçlü olmaya zorlayarak ve Ethan bir gurur dalgası hissetti.

Mia adım atmaya başladı. "Conway'in Vaughn'lar hakkında bildiklerimizden

haberi yok." "Hapse girmeden önce uğradığı tüm yerleri öğrenmemiz gerekiyor." Reagan dedi ki. "Eski dairenizin ve büyüdüğünüz evin adresine ihtiyacımız olacak Bayan Vaughn. Ayrıca tüm uyuşturucu satıcılarını kontrol edeceğiz. onunla birlikte tutuklanan kaçakçılar."

Mia başını salladı, hâlâ volta atıyordu. "Aklında ne olduğunu bulmamız gerek. Gerçekten büyük bir şey planlamamış olsa bu kadar zahmete girmezmiş gibi görünüyor."

"Sembolik bir şey olacak," dedi Dana. "Bayan Vaughn'a onun çektiği gibi acı çektirecek bir şey. Ve eminim ki Sue da kendisini çok acı çekmiş biri olarak görüyordur."

"Oğlum onun elinde," diye bağırdı Randi. "Bu yeterince acı değil mi?"

Dana başını salladı. " sanmıyorum, Bayan Vaughn. Bence sizi buraya çekmek için Alec'i kaçırdı. Yoksa neden Chicago'ya gitmek ve burada saklanacak güvenli bir yer bulmak için bu kadar uğraşsın ki? Bu Alec'le ilgili değil, sizinle ilgili. Ona ihanet ettin. Onu gençken ıslahevine, yetişkinde de hapse gönderdin. Ona göre hayatındaki her kötü şeyin sebebi . Bence sizin için her şey daha da kötüleşecek. daha iyi olur."

Bir süre ciddi bir sessizlik oldu, sonra Ethan geçenleri yüksek sesle söylemek için kendini zorladı. "Senin için de Dana," dedi. "Randi'ye ulaşmak için Alec'i aldı. Sana ulaşmak için Evie'yi aldı."

Dana başını kaldırıp onun gözleriyle karşılaştı ve Ethan'ın kalbi durdu. Sue'nun listesinde Randi Vaughn'dan sonra ikinci sırada olduğunu biliyordu. Ve Dana Dupinsky'nin karakteristik özelliği, risk altında olmasını umursamamasıydı.

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Ethan, parmaklarını kadının omuzlarına batırarak. "Bunu düşünmene bile imkân yok." Başını kaldırdı ve

Mitchell'ın bakışları onun yüzünde eşit bir şekilde duruyordu. "Ona yapamayacağını söyle. Bunu düşünmesi bile aptalca."

"Dana, yapamazsın. Buchanan haklı."

Dana omuz silkerek onun elinden . "Beni durduramazsın. Nefret ettiği kişi benim, Evie değil. Sandy'nin cesedinin yanına bıraktığı notta yazdığı sözler benim içindi. Bunu biliyorum. Evie'yi geri almak için her şeyi yapacağımı da biliyorum.

zarar görmemiş." Mia'ya döndü, kaşları kalkıktı. "mı, Mia? Herhangi bir şey. Takas etmek istiyorsa, sen yap."

Mia başını salladı. "Hayır, Dana. Ticaret yok. Seni öldürür."

Dana pencereye doğru yürüdü, kalabalık odada tek başına duruyordu, tıpkı Pazartesi gecesi kalabalık parkta tek başına durduğu gibi. "Evie tüm bu olanlarda masum. Benim yüzümden acı çekmesine izin vermeyeceğim. Takası sen yap, Mia. Yoksa ben senin yerine yaparım."

Bu kasvetli not üzerine odadaki herkes sessizliğe büründü ve tam o sırada bir cep telefonu çalmaya başladı. Herkes aynı anda telefonuna uzandı. Dana başını eğerek dinledi. "Cebinde, Ethan."

Telefonu cebinden çıkardı, yüzü taş gibi sertti. "Bu senin. Bende olduğunu unutmuşum. Bu sabah odamda unutmuşsun."

Dana telefona sanki tıslayıp vuracakmış gibi baktı. "Bu numarayı sadece Evie biliyordu."

Mia hemen harekete geçti. "Herkes sessiz olsun. Evie ile Sue ise, onu olabildiğince uzun süre hatta tutmaya çalışın. Unutmayın, Alec'i bildiğinizi bilmiyor. O Jane ve çocuğu da Erik. *Ve kendini takas etmeyeceksin. Cevap ver.*"

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, :35

Sue alışveriş merkezinin çok katlı sinemasının bulunduğu beton duvara yaslandı ve ankesörlü telefonun ahizesini kulağına dayayarak sigarasından uzun bir nefes çekti. Sonunda bir cevap geldi. Titrek bir ses. Dupinsky o zaman sosyal hizmet görevlisini ve notu bulmuştu. Sadece resmi bile Sue'yu gülümsetmeye yetmişti.

"Alo?"

Sue uzun bir duman çıkardı, sonra kaşlarını çattı. "Dana, sen misin?" diye sordu, olabildiğince küçük bir sesle.

"Bu Jane mi? Tanrım, çok endişelendim! Neredesin?"

"Dana. ." Sue abartılı bir nefes aldı. "Çok korkmuştum. Kaçtım. Ama bilmeni istedim. Sana söylemem gerekiyordu. . ."

"Jane, bu öğleden sonra evde miydin? Ne olduğunu gördün mü tatlım?"

"Evet," diye fısıldadı. "O adam arka kapıdan içeri girdiğinde oturma odasında oturmuş Erik'le televizyon seyrediyordum. Sigaradan döndüğümde kapıyı kilitlediğimi sanmıştım ama Saklandım, Dana. Özür dilerim." Sue tekrar tekrar yutkundu ve sesini kalınlaştırmaya çalıştı. "Polisi aramak istedim ama korktum ve saklandım. O kadını öldürdü ve ben saklandım. Onu vurdu. Oh, Tanrım, onu tam kafasından vurdu."

"Biliyorum Jane." Dupinsky'nin sesi yatıştırıcıydı ve Sue'nun tırmalıyordu. *Bu sesi kullanmalarından nefret ediyorum. Sanki ben bir hayvanmışım da beni sakinleştirmeleri gerekiyormuş gibi.* "Sakinleşmeye çalış." Sue dişlerini sıktı, sakinleşmek için derinlere indi ve kendini dinlemeye zorladı. Dupinsky'nin sakinliğinin altında bir titreme vardı. Sue bunu duyabiliyordu. Dupinsky dehşete düşmüştü. "Sandy Stone'u buldum, Jane. O ölmüş. Tam olarak ne gördüğünü bilmem gerek. Tek tanık sensin. Bunu yapan adamı yakalamamıza yardım etmelisin yoksa sığınaktaki hiç kimse güvende olmayacak. Polise ne gördüğünü söyleyecek misin?"

"Hayır, polisin yanına gitmek istemiyorum ama sana söyleyeceğim ve sen de onlara söyleyebilirsin."

", Jane. Söyle bana, ama önce Erik iyi mi? Çok mu korktu?"

Aslında Erik her şeyi gayet iyi idare etti, diye düşündü Sue, hatırlayarak. Belki de çocuk için hâlâ umut vardı. *Ne yazık ki damarlarında tam olarak ne kadar kendi kanının dolaştığını öğrenecek kadar uzun yaşamayacaktı.* "Erik o kadar iyi değil. Korkudan ödü patladı ve şimdi yine kendi kendine sallanıyor. Nöbet geçirdi, kötü bir nöbetti. Onunla birlikte alt kattaki dolapta saklandım.

Adam içeri girdiğinde battaniyelerin altındaydım ama adam bakmadı bile. Seni ve Evie'yi bulmak istiyordu. Bağırıyor ve çığlık atıyordu. Evie evde olmadığını söyleyince ona sertçe vurdu. Kanıyordu, Dana. Çok kötü. Sonra onu arka kapıdan dışarı sürükledi. Seni bulamazsa, ona gelmeni sağlayacağını durdu. Bunu ödeyecektin. Sürekli bunu söylüyordu, bağırıyordu, ödeyeceğini."

Dupinsky'nin nefesinin hızla geldiğini . Korkmuş küçük pantolonlar. Kendi başına neredeyse tahrik ediciydi. "Dinlemeni istiyorum Jane. Ve iyi düşün. Onu götürdüğünde Evie hayatta mıydı?"

Sue, Dupinsky'nin sesindeki ıstırap ve korkuyu duyunca sıırttı. Sonra sırtışını yüzünden sildi. Kulaktan kulağa sırtırken korkmuş gibi görünmek zordu. "Evet, ama çok kanaması vardı. Sürekli seni çağırıyordu. Dışarı çıkmak istedim, gerçekten istedim ama Erik'i korumak zorundaydım."

"Sen doğru olanı yaptın, Jane. İlk sorumluluğun oğluna karşı. Neredesin şimdi? Gelip seni alacağım ve güvende olacağın bir yere götüreceğim."

Sue, bir yaz akşamı sinema salonlarında takılan gençlerle dolu alışveriş merkezinin otoparkına baktı. Burada yeterince güvende olacaktı. "Barınağa geri dönmeyeceğim." Sanki ağlıyormuş gibi küçük bir hıçkırıkla söyledi. "Bizim için yaptıklarına minnettarım ama senin evinde çok fazla insan zarar görüyor. Güvende olacağımızı, kimsenin bize zarar veremeyeceğini söylemiştin ama orası Erik'in babasının yanından daha tehlikeliydi. Şimdi başka bir kasabaya gidiyorum ama Evie'yi bilmeni istedim. Erik'e karşı çok iyiydi."

"Jane, bekle. Eğer seni gördüyse, sen de tehlikede olabilirsin."

"Beni görmedi. Orada olduğumu bile bilmiyordu. Teşekkür . Seni asla unutmayacağım."

Sue telefonu kapattı ve sigarasından tatmin edici uzun bir nefes çekti, bir yandan da yarım saat önce satın aldığı şehirlerarası arama kartını bulmak için cebini karıştırdı. *Biri gitti, biri kaldı. Küçük kuşlar Dikkatli olun. Kedi geliyor.*

Dana yorgun bir ifadeyle telefonu Ethan'a geri verdi, dudakları gergin bir şekilde büzülmüştü. "Bana Goodman'ın Evie'yi kaçırdığını, her şeyi gördüğünü ama

Saklanıyormuş. Goodman gittiğinde Erik'i alıp kaçtı."

"Detroit Polisi'nin Goodman'ı bu sabah yakaladığını bilmiyor," diye yorum yaptı Mia yatak odasının kapısından, kendi telefonunu cebine koyarken. "CSU izini bulmaya çalışıyor ama cep telefonu bu daha zor olacak. Seni neden arasın ki Dana? Onun ne çıkarı var?"

Dana omuz silkti. "Acı çektiğimi duymak, Evie için endişelendiğimi ve hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğumu bilmek istedi. Goodman beni bulamazsa, ona gelmem için Evie'yi kullanacağını planladı." Mia kaşlarını çatığında gözlerini kıstı. "Biliyorum. Ticaret yok. Seni duydum."

"Ama peşinden gitmeyeceğini hiç söylememiştin," dedi Ethan, çenesi gerilmişti. Hâlâ öfkeliydi. Öfkesi dalga dalga yayılıyordu.

"Hâlâ onu sadece Jane olarak tanıdığını sanıyor," diye araya girdi Reagan, muhtemelen başka bir şey için olduğu kadar barışı korumak için de. "İyi iş, Dana. Bir kez bile ağzından kaçırmadın."

Başka bir zaman olsa, bu övgü gururunu okşardı. Şimdi, zihninin yüzeyinin hemen altında fokurdayan öfkenin üzerinde zar zor kaydedildi. "Onu öldürmek istiyorum," diye mırıldandı Dana. "Yavaşça ve acı çektirerek." Omzunun üzerinden Randi Vaughn'a baktı. "Alec'in nöbet geçirdiğini söyledi Bayan Vaughn, ama yalan söylüyor olabilir. Eğer , bu onu fiziksel bir tehlikeye sokar mı?"

Randi derin bir nefes aldı ve Dana onun sakin kalmaya çalışmasından etkilendi. "Ne kadar derine indiğine ve ne kadar sürdüğüne bağlı. Normalde sadece birkaç dakika sürer ama en az bir gün boyunca bir kedi yavrusu kadar zayıf olacaktır. Eğer tekrar ararsa, ilacını aldığından emin olmanın bir yolunu bulabilir misin?"

Dana dehşet içindeki anneye küçük bir gülümseme verdi. "Denerim. O da-"

Bir cep telefonu daha çalmaya başladı ve Şerif Moore kaşlarını kaldırdı. "Bunu kendiniz de yapabilirsiniz Bayan Vaughn. Sahil evindeki telefonu cep telefonuma yönlendirdim. Bu sizin için olabilir. Unutmayın, onun Chicago'da olduğunu bildiğinizi belli etmek istemezsiniz. Hâlâ Maryland'desin, bunu unutma. Onu konuşturmaya çalış." Telefonu Bayan Vaughn'un gözle görülür şekilde titreyen ellerine bıraktı. "İyi şanslar."

Randi onu iki eliyle kavradı, teni yeşilimsi bir renk aldı. Ethan onun yanına gitti ve kolunu omuzlarına doladı. Kolunu Randi'nin titreyen ellerinden telefonu aldı, açtı ve onun da duyabilmesi için kulağına götürdü. Onu dürttü ve başını salladı. "Git," diye mırıldandı.

"Merhaba?" Randi kekeledi. Vücudu o kadar çok titriyordu , adam parçalanacağını düşündü.

"Merhaba, Bayan Vaughn. Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Randi yanlış bir şey söylemekten korkarak gözlerini Ethan'a çevirdi. Ethan başını iki yana salladı. "Söyleyemezsin," diye mırıldandı.

"Hayır. Kimsiniz?"

Alçak bir kahkaha Ethan'ın omurgasına bir ürperti gönderdi.

"Hiçbir fikrin yok mu Randi? Ya sana Miranda deseydim? Bunun yardımı olur mu?"

Randi'nin gözleri kayarak kapandı. "Sue. Demek sensin."

"Herhangi bir şüphenin olması beni incitti, Miranda. Şimdiye kadar iyi iş çıkardın. Olduğun yerde kaldın ve polis çağırmadın. Seninle gurur duyuyorum."

Randi kaskatı kesildi, gözleri Reagan'dan Mitchell'a, oradan Moore'a kaydı. "Hayır, polisi ya da FBI'yı aramadım." Sue'nun hâlâ uyumlu düşündüğünü bilmek onu güçlendirmiş gibiydi ve daha dik oturdu. "Alec nerede, Sue?"

"Eminim bilmek istersiniz. Savcı beni cinayetle suçlamaya çalışırken hapisane hücresinde otururken ben de bilmek istiyordum. Bunu biliyordun ve Çocuğu. Onu öldürmüşüm gibi gösterdim. Kızarmamı istedin. Seni aptal küçük sürtük."

"Bunu hiç istemedim, Sue. Onlara Alec'i öldürdüğünü hiç söylemedim."

"Erik, Miranda. Onun adı Erik. Hayır, onlara çocuğu öldürdüğümü hiç söylemedin ama yine de ortadan kaybolmasını sağladın. Öldürmüşüm gibi görünüyordu."

Onu. Savcı beceriksiz olduğu için şanslıyım. Dikkatsizce tehlikeye atmaktan ceza aldım. Bunu biliyor muydun?"

Sesinde çiğ bir öfke vardı. Ve arka planda konuşan insanlar. Bir sürü insan. Sonra bir araba kornası çaldı.

"Hayır, bunu bilmiyordum. Özür dilerim Sue. Yıllar önce doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Sue, Alec hasta. İlaça ihtiyacı var. Lütfen onu getir. Eve. Yemin ederim onu eve getirirsen tek kelime etmem. Ne istersen veririm. Beş milyon. Yemin ederim." Sesi titredi, kırıldı. "Lütfen eve gelmesine izin ver."

Sue kıkırdadı. "Onu eve getirdim. Şimdi onu tekrar görmek istiyorsan sen de eve gelmek zorundasın. Yapacağın şey şu. Kalem ve kağıdın var mı?"

Ethan kalemini çıkardı ve Reagan'a defterini uzatmasını işaret etti. Titrek bir nefes alan Randi'ye başını salladı. "Evet, biliyorum."

"O zaman şunu . Kocanla birlikte Chicago'ya geleceksin. National'dan O'Hare'e giden 672 sefer sayılı Amerikan uçağına binin. Bir araba kirala. Sonra Excelsior Otel'e git. Odanız çoktan rezerve edildi. Başka bir otele gitmeyin ve başka bir oda tutmaya çalışmayın yoksa başka bir parmak alırsınız ve bu çok daha küçük olur. Anladın mı?"

Titreyen Randi başını salladı. "Evet. Alec yaşıyor mu? Lütfen, Sue, yaşıyor mu?"

"Evet, yaşıyor. Ama söylediğim her şeyi yapmazsan olmayacak. Oh, ve e-postanı kontrol et. Hesabıma para yatırma konusunda çok iyiydın, şimdi gerçeğine hazırız. Otele giriş saati yarın saat üçte."

Telefon tıkladı ve o gitti. Randi bir an tamamen bitkin bir halde oturdu, sonra omurgasını çelikleştirdi. "E-postalarımı buradan kontrol edebilir miyiz?"

Ethan çoktan tuşlara dokunmaya başlamıştı. "Yeni bir tane var." Okurken gözleri bir ileri bir geri gidip geldi, sonra da bembeyaz kesildi. "Cuma günü saat beşe kadar beş milyon Yoksa bize Alec'i parçalar halinde göndermeye başlar."

"O e-postanın izini sürmemize izin verecek misin?" Clay sıkıca sordu. "Bu size biraz zaman kazandıracaktır."

Reagan başıyla kısa bir selam verdi. "Yap şunu."

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 10:15.

Donnie Marsden biraz kilo almış, diye düşündü Sue onun sinema salonunun otoparkında ilerleyişini izlerken. En son satın aldığı otomobilin açık yolcu tarafındaki camından bakmak için eğildiğinde Donnie'ye küçük bir gülümseme verdi.

"Suze." Sinirli görünüyordu. "söylediğin yerde değildin."

"Bir kere yandın, Donnie." Birine nerede olduğunu söylemiş olma ihtimaline karşı kolay hedef olmak istemiyordu. "Atla. Bazı detayları konuşmanın zamanı geldi."

"Henüz değil. Tuzak kurmayacağınıza söz vermiştiniz ama Leroy Vickers'ı öldürdünüz."

Sue gülümsedi. O zaman minibüsü bulmuşlardı, içinde Vickers'ın cesediyle birlikte. "Bulmuş muydum?"

Donnie kaşlarını çatı. "Benimle oyun oynama, Sue. Leroy'u sen öldürdün. Beni de öldürebilirsin."

"Bana karşı tanıklık etmedin, Donnie. Diğerleri de öyle. Onlar güvende. Bin şu lanet arabaya."

Bir dakika daha tereddüt ettikten sonra içeri girdi ve kapıyı kapattı, sonra dondu kaldı, gözleri kucağında tuttuğu dokuz milimetreye odaklandı. "Neden bu parça?"

"Sigorta, Donnie. Sana güvenmediğimden değil, sadece herhangi biri." Koltuğunun altına uzandı ve boş bir ayakkabı kutusu çıkardı. "Ceplerinizi kutunun içine boşaltın. Yanlış bir hareket yaparsan ölürsün."

Solgun ve homurdanan Donnie razı oldu. Önce üç reçete şişesi, ardından bıçağı, bir P-11 ve doğru uzunlukta kesilmiş, iyi kullanılmış bir pipet . Sue kaşlarını çatı. "Hafta sonu boyunca temiz kalacaksın. Anladın mı?"

Donnie ona ters ters baktı. "Malları test etmek için."

"Tamam, , sen ne . Sadece cumartesiye kadar kimsenin malını test etmek yok. Sonra burnunu delik deşik edebilirsin. Pantolonunun paçalarını kaldır." Kaşlarını çattı ve ayak bileğindeki kılıftan bir Beretta kutuya bıraktı. "Kahretsin Donnie, tam bir yürüyen cephanelik gibisin." Kutuyu koltuğunun altına kaydırıp ve arabayı çalıştırdı. "Otururken bile gergin oluyorum. Sakin ol. Sana çok ihtiyacım var."

Donnie'nin kaşları, kız çıkıp parti yapan gençleri geride bıraktığında daha da çatıldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Hafıza şeridinde, dostum. Merak etme."

"Peki tüm bunlar ne hakkında, Suze? Ve bu noktada, çok iyi olsa iyi olur."

Sue sadece gülümsedi. "Yoksa ne olur?" Meydan okumayı cevapsız bıraktı. "Cuma akşamı, saat dokuzda. Çocuklardan birinin kuşumuzu almaya gitmesi gerekiyor."

"Nereden?"

"Excelsior Hotel. Oda 2021. İşte geçiş anahtarı." Cebinden anahtar kartını çıkardı ve ona uzattı. "Kim açarsa bellboy üniforması giymeli."

"Bunu nereden buldun?"

"Boş ver. Çocuklardan hangisini göndermeyi planlıyorsun?"

Donnie anahtar kartını cebine soktu. "Gregory. Daha önce otellerde çalışmış. Hâlâ üniforması olmalı ya da nereden çalacağını biliyordur. Kuş kim, Suze?"

Açılış zamanı. "Central'daki dairemi hatırlıyor musun?"

"Evet." Yavaşça sırttı. "O yatak güzel günler gördü, değil mi Suze?"

Sue kuru bir sesle, "Herhangi birini hatırlamana şaşırdım," diye cevap verdi. Donnie eskiden de "malları test ederdi". Sue, Donnie'nin Donnie'nin hatırlayamadığı doksanların başındaki tüm bloklar. Ama ayıkken çok iyi bir iş adamıydı. İlk yıl, bir kızın aşık olduğunu düşünmesine yetecek kadar, yaklaşık yüz bin dolar kazanmışlardı. İkinci yılın sonunda yetmiş beş dolar daha kazanmışlardı. Elbette tüm nakit para, talihsiz bir şekilde hapsedildikleri sırada el konulan yeni malzemelere dönüştürülmüştü.

Donnie göz kırptı. "Seksi hatırlıyorum. O döneme ait diğer ayrıntılar biraz bulanık."

Ne yazık ki Sue tüm detayları hatırlıyordu. Donnie, tüm çocuksu cazibesine rağmen, sert bir müşteri idi. Özellikle de kafası iyiyken onu birden fazla kez yara bere içinde ve kanlar içinde bırakmıştı. Ama o zamanlar şovu o yönetiyordu, bu yüzden kız da eğleniyormuş gibi yapmıştı. "Güçlüler nasıl da düştü" diye düşündü. *Artık şovu ben yönetiyorum.* Ama Donnie'nin hâlâ sert olduğunu umuyordu. da en azından öyle birini tanıyordu. Ödemesi gereken borçları vardı ve faizleri oldukça yüksekti.

"Miranda adında bir kız hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "İsim tanıdık gelmiyor."

"Eskiden bize bira getirirdi," dedi Sue ve Donnie yine sırtıttı.

"Seks ve bira hatırlıyorum." Bir an düşündü. "Miranda. Bebeğini hurdalıkta çalıştırdığın kişi o değil miydi?"

Düşündüğü gibi, doksanların başındaki bütün bloklar Donnie'nin beyninin kızartmasında tofu olmuştu. "Onun gibi bir şey," diye mırıldandı, sonra arabayı otoyola çıkarırken başka bir şey söylemedi. Donnie'nin o ilk kazançlı yıldan sonra gittiği yedi ayı gerçekten hatırlamadığını biliyordu. Mahallenin polisi tarafından küçük çaplı bir hırsızlıktan yakalanmış, üst araması sırasında özel zulası ortaya çıkınca savcı bir de bulundurma suçu . Ama kaynağını açıklarsa şartlı tahliye edileceği vaadine rağmen ispiyonlamamıştı. O zaman Donnie'nin sırrını saklamıştı ve Donnie bunu takdir edecek kadar ayık bile değildi.

Sonra cezasının iki haftasında hamile olduğunu öğrendi. Hapishane kürtaajlarıyla ilgili korku hikayeleri çoktu ve korkusundan o lanet çocuğu doğurdu, şanssızlık bu ya tahliye olduktan bir ay sonraydı. Kocaman ve ördek gibi paytak paytak yürüyen Donnie'nin yüzden ona yardım edecek kadar aptal olduğunu düşündüğü tek kişiye başvurmuştu. Ne kadar da yanılmıştı.

Miranda Cook, şimdi de zengin sürtük Randi Vaughn. kadar da aptal değilmiş. *Sadece inanılmaz derecede şanssızım çünkü şimdi onu tam istediğim yere getirdim.*

Donnie başını salladı. "Biracı kızın bizi ettiğini mi söylüyorsun? O faremsi şey mi?"

Bazı zihinsel motorların ısınması diğerlerinden biraz daha uzun sürdü. "O alçak şey benden on bin dolar çaldı ve o lanet çocukla şehirden çıkarken 911'e çarptı."

"Bu yüzden çocuğu hiç ortaya çıkarmadılar."

Sue alaycı bir tavırla, "Sen Kewpie bebeğini al," dedi.

"Pekala," diye düşündü Donnie, koltuğına geri yerleşirken. "Bu, intikam konusunda bambaşka bir tablo çiziyor. Kuşumuzun dişi olması yani."

"Ben de öyle olmasını umuyordum."

"Peki Suze, bundan senin çıkarın ne? Bunu takip etmek için onca zahmete giriyorsun.

Sonra da tüm eğlenceyi bize mi bırakacaksın?" Gözlerini kısmıştı. "Bunda ne var?"

"Yakalamak yok. Sadece benden daha farklı bir hasar verme yeteneğine sahipsiniz."

Donnie'nin ağızı kıvrıldı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Sue otoyoldan çıktı ve geldiğı yöne doğru iki kat geri gitti. "Acaba biliyor musun?"

Pencereden dışarı bakmak için döndü. Arkasına dönüp baktığında, göz ucuyla onun yüzünü yakaladı ve bunu bildiğini anladı.

Aynen öyle.

"Senin hikâyen ne?" diye sordu sessizce.

"Büyük adamlar, yeni adama kimin patron olduğunu gösteriyor. Ben de kendimi sert sanırdım. Sertliğin ne bilmiyordum. Revirde bir hafta geçirdim. Sadece bir kez oldu. Ondan sonra öğrendim."

Evet, insan içeride pek çok şey öğreniyor.

"Anlayabiliyorum." "Sen de mi?"

"Bunu birkaç yüzle yakın olduğunu söyleyebilirim." "Kahretsin."

Pencereden dışarı bakmak için geri döndü. "Erkekler mi?"

"Çoğunlukla. Gerçi dünyada bir kişi eksildi."

"Aferin sana Suze. Cesaret edemedim. Sadece unutmak ve yoluma devam etmek istedim."

Boğazını temizledi. "Her , Miranda yarın Chicago'ya varmış olacak."

"O zaman neden yarın olmasın?" Şimdi hızlanmıştı. Sesinde bunu duyabiliyordu. "Neden cumaya kadar beklemek zorundayız?"

"Çünkü onda istediğim başka bir şey var. Ben onu aldığımda, sen de onu alacaksın."

Arabasını bıraktığı alışveriş merkezine en yakın El istasyonunun bırakma şeridine girene kadar yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde tamamlandı.

"Burada iyi geceler diyorum," dedi Sue. "Bir daha alışveriş Merkezinin yakınına gitmeyeceğim. El'e ya da taksiye binebilirsin. Cuma gecesi vereceğimiz küçük partinin son yerini bildirmek için seni Cuma sabahı ararım." Koltuğunun altından kutuyu çıkardı ve ona uzattı. "Arama konusunda bir kırgınlık yok değil mi?"

"Hayır. Sanırım anlıyorum." Silahlarını yerine koydu, sonra ayakkabı kutusundan üç eczane şişesini aldı. "Senden çok daha iyi anlıyorum düşün."

Etiketi okuyabilmek için şişelerden birini fark etti. Ve okuduğunda, Donnie'nin Randi Vaughn'u öldürmek için bir nedeni daha olduğunu anladı. "Ne zamandır sende?" diye sordu ona sessizce.

"Beş yıl önce teşhis kondu. Büyük adamlar, büyük AIDS. Küçük kuşumuz Suze ile görülecek bir hesabım var. Oldukça büyük bir hesap."

On Sekizinci Bölüm

Chicago, 4 Ağustos Çarşamba, 11:30

Dana, Ethan'ın banyosundan bir buhar bulutu içinde çıktığında üç çift göz yukarı baktı. Gözleri irileşti ve içgüdüsel olarak bornozunu biraz daha sıkı çekti.

"Şerif Moore'a gözetleme gösteriyoruz," dedi Clay, kâğıtlarla dolu sehpayı işaret ederek. "Cezvede kahve ve küçük buzdolabında Çin yemeği var."

Şerif Moore nazikçe gülümsedi. "Senin için yatağın üzerine bir çift eşofmanımı koydum."

Ethan küçük masanın arkasındaki koltuğundan uzaklara baktı. Evie'nin yerini almayı teklif ettiği için ona hâlâ kızgındı. *Bırak kızsın*, diye düşündü. Ama yine de canı yanıyordu.

Dana önce Şerif Moore'la karar verdi. "Kıyafetlerim nerede?"

"Mitchell onları için bir memur gönderdi. Eteğinizde Bayan Stone'kanı vardı. Kanıt olarak gerekebileceğini düşündüler."

Dana başını salladı. Eteğinde kan olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Elleri Sandy'nin kanıyla kaplanmıştı. Ona baktı

Şimdi elleri. Elleri temizdi, parmak uçları Mia'nın onu zorladığı uzun banyodan dolayı budanmıştı.

Ama yine de ellerinde kan vardı. Kesinlikle Evie'nin. Alec'in de bir dereceye kadar. Gözlerini kaldırdığında Moore ve Clay'in endişeyle kağlarını çattıklarını gördü.

"Ben ," dedi. "Ben sadece ..." *Ne? Sadece ne?* "Bir dakikaya geliyorum."

Clay'in sesi odanın içinde yankılandı. "Dana, dinlenmen gerekiyorsa lütfen dinlen."

Dana kapı aralığında durakladı. "Hayır. Yeterince yalnız zaman geçirdim, teşekkür ederim. Yardıma ihtiyacım var yoksa delireceğim."

Moore'un eGofman altının paçaları biraz fazla kısaydı ve Boston Polis Departmanı tiÇörtü omuzlardan dar geliyordu ama herkes giyinikken otelin bornozundan baÇka bir Çey giymemekten daha iyiydi. Şerif Moore bir dakika sonra yeniden ortaya çıktığında elinde bir fincan kahve tutuyordu.

"Biz de dalgıçları oraya göndermek üzereydik," diye mırıldandı gülümseyerek.

Dana'nın yanakları kızardı. "Özür dilerim. Küvette uyuyakalmışım." Televizyondaki saate şaşkınlıkla . "Vay canına. Bu kadar uyuduğumu fark etmemiştim. uzun."

Moore, "Üzülme," diye . "Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Dana'nın gözleri, başını kaldırmayı ısrarla reddeden Ethan'a kaydı. "Sen de uyumalısın Ethan. Yirmi dört saattir çalışıyorsun."

"İşimiz bittiğinde uyuyacağım," dedi sıkıca. "Sen yatağına git. Yakında burada işimiz bitecek."

Bu bariz bir işten çıkarmaydı ve herkesi şaşırtmış görünüyordu. Dana onu görmezden geldi ve yerine oturdu. "Mia ve Abe son e-postayı göndermek için kullandığı yeri buldular mı?"

"Evet ama burası kapalı," dedi Clay. "Sahibini bulmaya çalışıyorlar."

"Başka bir kadının kredi kartını kullanıp kullanmadığını görmek için," dedi Dana acımasızca. "Bu da başka bir ölü kadın anlamına gelir. Başka arayan oldu mu?"

Clay başını salladı. "Hayır. Ama Camden Road sinemalarının yakınındaki bir ankesörlü telefona yapılan aramayı takip edebildiler."

"Alışveriş merkezindeydi," diye mırıldandı Dana, düşünerek. "Bu yüzden arkasında bu kadar çok gürültü vardı. O alışveriş merkezi Randi'nin büyüdüğü mahalleye yakın."

"Mitchell öyle dedi." Şerif Moore koltuk minderlerine yaslandı. "Randi'nin eski mahallesinden geçtiklerini de söyledi. Sue'nun teyzesi ve amcası ölmüş, evleri yanıp kül olmuş."

Dana kaşlarını çatı. "Sue?"

"Hayır," dedi Clay. "Lewis'lerin evi Perşembe sabahı şafaktan hemen önce yandı. Sue o sırada Morgantown otobüsüne biniyordu ve Bryce da Maryland'de hapisteydi. Başka biri olmalı. Lorenzano denen adamı düşünüyoruz."

"Wight's Landing'deydi," diye ekledi Moore. "Bryce Lewis'i hapishanede ziyaret öğrendikten sonra, yardımcılara fotoğrafını göstermelerini söyledim. Yerel barın fedaisi onun bizim kötü kız barmenle zaman geçirdiğini hatırlıyor. Pattie konuşuyor."

Dana kahvesini yudumladı ve odaklanmaya çalıştı. "Sue, Alec'le birlikte Chicago'ya döndüğünde, onlar istese de istemese de teyzesi ve eniştesinin yanında kalmayı planlamış olabilir. Evlerinin yandığını görmek planlarını bozabilirdi."

Clay etkilenmiş bir ifadeyle başını kaldırdı. "Pekâlâ olabilir."

Dana bir omzunu kaldırdı. "Eğer Tammy'yi hapishaneden tanıyorsa, Hanover House'a bu *şekilde* gelmiş olmalı. *Nedenini* anlamaya çalışmak için beynimi zorluyorum. Sadece saklanacak başka bir yer olmasaydı mantıklı olurdu. Bizi bulmak, kendini yaralamak çok zahmetliydi. Hatta Sue, bu sadece bazı sosyal hizmet görevlilerine geri ödeme yapmak için çok fazla sorun gibi görünüyor. Ama eğer ilk planı Lewis'lerse ve Lorenzano'dan yeterince korkuyorsa. . . Bu yeterli bir sebep olabilirdi."

"İnsan içine çıkma konusunda kararsız mıydı?" Moore sordu.

"Başta hepsi öyleydi. Ancak amacımız bağımsızlık, bu yüzden tüm yeni sakinlere yaptığım gibi Sue'ya da bir iş bulması için ısrar ettim. Kocasının onu bulmasından korktuğunu söyledi. Ama hepsi de bundan korkuyor." Dana iç çekti. "Çoğunun korkmak için iyi nedenleri var." Birdenbire yeniden gerginleşerek ayağa kalktı ve yerde volta atmaya başladı. "Onlara korkularını yönetmeyi, her gün kendilerine korkacak bir şeyleri olmadığını söylemeyi öğretiyorum. Panik atak geçirdiklerinde bunu zihinlerinde zikretmelerini."

"İşe yarıyor mu?" Moore sordu, gülümsemesi hâlâ nazikti.

"Bazen." Dana volta atmayı bıraktı. "Eve katil getirdiğim zamanlar hariç."

Ethan yukarı baktı. Sonunda. "Bilmiyordun Dana." Onun gözlerinin içine baktı, bakışları meydan okumayla doluydu. "Ama şimdi biliyorsun. Daha önce yaptığın şeyi, sığınağına kabul ettiğin tüm o kadınları hesaplanmış bir riskle yaptın. Onları hırpalayan erkekler kadınlardan daha tehlikeliydi. Şimdi farklı biliyorsun. Tehlikeyi biliyorsunuz. Sue Conway'in ne yapacağını biliyorsunuz."

Boğazında gözyaşları yükseldi. "Hiçbir şey yapmazsam Evie ve Alec'i öldüreceğini biliyorum."

Ethan başını iki yana salladı. "Sen daha iyi bilirsin Dana," dedi sessizce. "Alec ve Evie'nin gitmesine izin vermek için dünyevi bir nedeni yok. Onu gördüler. Yakalanırsa onu teşhis edebilirler. Ne yaparsan yap gitmelerine izin vermeyecektir.

Bir şey ya da hiçbir şey, fark etmez."

Moore ayağa kalktı, Dana'nın gözlerine baktı. "O haklı Dana. Kariyerim boyunca çok fazla kaçırılma olayıyla uğraştım. Kaçırana asla güç vermemelisin."

Clay, "Conway'i canlı bulmaya odaklanmalıyız ki bizi Alec ve Evie'ye götürebilsin," diye ekledi. "Ne olduğunu merak edersek bunu yapamayız. ne yapacaksın. Kendini ele verdiği için bir rehinesi daha olacaksa."

"Sana yanımızda ihtiyacımız var," dedi Moore. "Onunla zaman geçirdin. Onun nasıl düşündüğünü anlamamıza yardım etmene ihtiyacımız var. Evie ve Alec'in senin burada bize yardım etmene ihtiyacı var."

Haklıydılar. O da zaten aynı sonuca varmıştı.

küvette zaman geçiriyor, kendini sorguluyor, kararlarını sorguluyor. Her zaman ikinci bir tahmin. Ama bu grup kararlarına tamamen güveniyordu.

Dayanışmaları içinde derinlerde bir yerlere dokunurken bile kendini onlara imrenirken buldu. Önemsiyorlardı. Gerçekten.

Dana kararsızca, "Bunu hepiniz çalıştınız," dedi, Moore'dan Clay'e bakarak. Sonra da orada öylece oturan Ethan'a. Yeşil gözleri çalkantılı, dudakları sıkıca büzülmüştü ve Dana onun ne söylemesine izin vermediğini merak etti.

Moore ayıktı. "Bize kendi başına ticarete benzer bir şey yapmayacağına söz ver yoksa Dedektif Mitchell seni koruyucu gözetim altına alır."

Dana, Mia'nın bunu yapacağını biliyordu. "Sana söz veriyorum." Kolektif gerginliklerinin azaldığını hissedebiliyordu. Onu suç teşkil edecek kadar aptalca bir şey yapmamaya ikna etmek için banyodan çıkmasını bekliyorlardı. "Bunu yaparsam işleri daha da kötüleştireceğimi anlıyorum."

Clay Ethan'a baktı. "Bu söylediğinden çok daha kolay oldu."

Dana'nın gözleri Ethan'a kaydı. "Affedersiniz?"

Moore gözlerini devirdi. "Maynard, sağduyunun cesaretin en iyi yanı olduğunu bilmiyor musun?"

Ethan'ın bakışı keskindi. "Teşekkür ederim Clay."

Clay'in dudakları seğirdi. "Bir değil." Yanındaki boş sandalyeyi okşadı. "Şimdi gel otur Dana. Sue'nun omzundaki dövmeyle görüşemediğini bilmek istiyorum."

"Mia ve Abe' yüzük parmağındaki dövmeyle gördüğümü ve omzundakine bir an baktığımı zaten söyledim ama şu resimlere bir bakalım. Belki hafızamda bir şeyler canlanır." Dana başını sallayarak resimleri gözden geçirdi. "Bu dövmeyle makyajla kapatmış, değil mi?"

Evie'den çaldığı makyaj malzemeleri. Evie evden çıkamıyordu çünkü makyaj malzemeleri gitmişti." Sertçe yutkundu. "Evie onu benim aldığımı sandı."

"Neden böyle düşünsün ki?" Ethan yumuşak bir sesle sordu ve Dana onun kalkıp Vaughn'ların süitinde daha önce yaptığı gibi kollarını ona dolmasını diledi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylesin. yalan söylesin. Ama oturmaya devam etti, masa onları fiilen ayırıyordu.

"Ona evden çıkmamasını söyledim çünkü Goodman'ın dışarıda olduğunu sanıyordum. Oysa tehdit içerideydi ve ben de onu orada kalmaya zorladım." Tekrar ellerine baktı. Yanlış yer, yanlış zaman. Kötü karar. *Benim kötü kararım.* Evie bunun bedelini ödeyecekti.

"Dana, bana bak." Dana baktı ve adamın gözlerinin daha yumuşak olduğunu gördü. Artık kızgın değildi. Bu bilgi onu rahatlatmıştı. "Evie onu sevdiğini biliyor mu?"

Dana'nın boğazı düğümlendi. "Evet. Ona söyledim. Bu sabah, onunla son konuştuğumda."

"O zaman biz onu bulana kadar bu onu idare etmeye yetecektir."

Clay boğazını temizledi ve Dana, Ethan'la odanın diğer ucunda birbirlerine olduklarını fark etti. Ethan gözlerini kaçırdı ve Dana yanaklarının yeniden ısındığını hissetti.

"Sanırım şimdilik işimiz bitti," dedi Clay. "Hepimizin uyuması gerekiyor."

Moore, "Burası veda ettiğim yer," dedi. "Yarın Maryland'e geri dönüyorum."

Dana Boston Polisi'nin kazağını çekiştirdi. "Kıyafetlerin."

"Onları Maynard'la birlikte geri gönderin. Geri döndüğünde benimle birlikte savcıyı ziyaret edecek."

Clay bu ihtimal karşısında çok heyecanlanmış görünüyordu.

Dana kaşlarını çatı. "Suçlanmayacaklar, değil mi?"

"Bu savcıya kalmış bir şey ama ben bundan şüpheliyim. Yarın Bryce Lewis'i bir kez daha ziyaret etmeyi planlıyorum. Artık soracağım doğru soruları bildiğime göre biraz daha uyumlu davranacaktır." Durakladı, eli kapı kolundaydı, ayıktı. "Bütün bunlar bittiğinde körfeze gel. Dalgaları dinlemenin acıyı dindiren bir yanı var."

Kapı Moore'un arkasından kapanınca Clay ayağa kalktı. "Bu gecelik bu kadar yeter,"

Clay dedi ki. "Ethan, buzdolabından bana bir kutu *lo mein* atabilir misin?"

Ethan iki kol mesafesi ötedeki buzdolabına baktı. Sonra gözlerini kısarak Clay'e baktı. "Kendin al, Maynard."

Clay gülümseyerek yaptı. Dana'nın şaşkın yüzüne bakınca yüksek sesle kıkırdadı. "İyi geceler." Clay bitişikteki odaya gitti ve sonunda Ethan'la baş başa kaldılar.

Dana, Ethan'ın hâlâ oturduğu, ellerini masanın üstünde kavuşturduğu, çenesinin gergin olduğu yere döndüğünde kendini bir genç kız kadar garip hissetti. "Sen yatağına git Dana. Ben burada uyuyacağım."

Dana bir adım öne çıktı. "Ethan, eğer bana hala kızgınsan-"

"Değilim," diye araya girdi. "Sadece aklımda çok şey var. Sabah görüşürüz."

Yorgun görünmüyordu. Kızgın görünüyordu. Ama o bir yetişkindi ve onu yalnız kalmasını gerektirecek kadar önemli olan düşünceleriyle baş başa bırakacaktı. "Peki." Bunu söylerken en azından adamın irkildiğini görmek onu memnun etmişti. "İyi
İyi geceler." Yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı, yarı yarıya onun aceleyle içeri girmesini ve ruh hali için özür dilemesini bekliyordu. Ama uzun dakikalar geçmesine rağmen adam gelmeyince vazgeçti ve tek başına yatmaya gitti.

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 12:15

Sue eski apartmanın merdivenlerini sürünerek çıktı. Yaşlı kadın
Bu yaşta üç katlı bir apartmanı idare edebilmek için iyi durumda olmak gerekir, diye düşündü. Adı Jackie Williams'tı ve on bir yıl önce Randi Vaughn'un komşusuydu. Aynı zamanda polise
Sue'yu on bir yıl önce nerede bulacağını bilmiyordu. Randi Vaughn önce polisleri aramış, Donnie ve çocuklar tutuklanırken Sue saklanmıştı. Sue iki gün boyunca saklanmıştı. Ama dışarı çıktığında Jackie Williams onu izliyordu. Polislere ispiyonlamak için bekliyordu. Ve yaptı da.

Sue'nun listesinde sırada o vardı. İntikam kadının suçuna uyacaktı.
Jackie Williams önce izledi, sonra konuştu. Bir saat içinde bunların hiçbirini tekrar yapamayacaktı.

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 12:15

Alec'in saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hâlâ Çarşamba olabilirdi. Perşembe olduysa bile, sabah olmasına daha çok vardı. Hava hâlâ karanlıktı. Uzun zamandır yatağın altında yalnızdı. Onu buraya bağladıktan sonra koymuştu.

Evie'nin çok gevşek bağladığı ipleri. Evie'nin elinde bir sorun var, diye düşündü. Beceriksizliği Kaltak'ı kızdırmıştı. Onu bağlamış ve banyoya girmeye zorlamıştı. Sonra Kaltak yüzünde o şeytani gülümsemeyle geri dönmüştü. Ve Alec onun Evie'yi de öldürdüğünü biliyordu. Çantasından onun ilacını çıkarmıştı. Görmesine izin vermiş, sonra da gülümseyip geri atmıştı. O Keppra'ya ihtiyacı vardı, bunu biliyordu. Onsuz birkaç gün içinde nöbet geçirecekti.

Ondan önce kaçmak zorundaydı.

Çığlık atamasın diye ağzını bantlamış ve yatağın altına yuvarlamıştı. Cheryl'in onu saklamaya çalıştığı dolaptaki can yeleklerinden çok daha küflüydü. *Cheryl*. Onu düşünmeyi bırakmalıydı. Ağlayamazdı. Bütün bu tozla zaten yeterince tıkanmıştı. Biraz daha olursa boğulacaktı.

Korkuyordu. Yatağın altında korkuyordu ve dışarı çıkmaktan daha çok korkuyordu. Eğer o oradaysa . . . O kadını, Evie'nin arkadaşını öldürmüştü. Tıpkı Cheryl'i öldürdüğü gibi. Tıpkı doktoru öldürdüğü gibi. Yaşlı doktoru ve soğutucudaki parmakları her düşündüğünde olduğu gibi ürperdi. *Öldürecek Ben de*. Orada durmak, o bıçakla başka neler yapabileceğini düşünmemek daha kolaydı. Bıçak silahtan daha korkutucuydu.

Yüzünde bir örümcek geziniyordu. Üçüncü olduğunu düşündü. Belki de dördüncü. Çığlık atma isteğine karşı dişlerini sıktı ve Cheryl'in ona kelimeyi alıştırmak için kullandığı, üzerinde aptal görünümlü karikatür örümcek olan o aptal flash kartı hatırladı. *Casus-dur*. Tekrar ve tekrar. *Hiçbir şey söyleme*, demişti Cheryl ve şimdi nedenini bildiğini düşünüyordu. Kaltak onun sağır olduğunu biliyordu. Ama konuşabildiğini bilmiyordu. Annesi de bilmiyordu. Cheryl'den başka kimse bilmiyordu. İlerleme kaydetmişlerdi. söyledi. McDonald's'a girip annesine sürpriz yaparak kendi yemeğini sipariş edebilmek için "Big Mac, patates kızartması ve kola" alıştırmaları yapıyorlardı.

Ama bunu başka biriyle hiç denememişti. Onun kelimelerini kullanmayı hiç denememişti. Kulağa gerçekten nasıl geldiklerini bilmiyordu. Cheryl ilerleme demişti ama yalan söylüyor olabilirdi. Kulağa aptalca gelebilirdi ve kimse onu anlamazdı. Ama Cheryl yalan söylemedi. Cesurdu. Onu korumaya çalışmıştı. Ve şimdi o ölmüştü. *Ona korkarak yalan söylemekten daha iyisini borçluyum*. Alec *bu yatağın altında*, diye düşündü ve en kötüsüne hazırlandı.

Yatağın altından yuvarlandı, yarı yarıya Kaltak'ın orada durup aşağıya bakmasını bekliyordu, tıpkı dolapta durup ona baktığı gibi. Ama orada kimse yoktu.

Burada hava daha iyiydi ama hâlâ nefes alamıyordu. Yattığı yerden banyo kapısını görebiliyordu. Arkasında Evie'nin olduğunu biliyordu. Canlı ya da ölü, emin değildi. Yine de onunla daha iyi kaçabilirdi. Ve o da onu korumuştı. Eğer hayattaysa onu burada bırakamazdı. Kapıya dayanabilirse, kapı kolunu çevirip görebilecekti. Burnundan nefes alarak ciğerlerine çekebildiği kadar hava çekti. Ve banyo kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 12:30

Dana seks istemiyordu. Yakınlık istiyordu. Dün gece Kabuslar geldiğinde onu tutacak biri. Bugün, o uyanık kalarak ve meşgul olarak kabusları on iki saate yakın bir süre boyunca uzak başardı. Nerede olduklarını düşünmekten kendini alıkoymuştu. Eğer zarar görmemişlerse. *Lütfen zarar görmesinler.*

Şimdi gecenin sessizliğinde, rüyalar gelecekti. Her zaman gelirlerdi ve bu gece sıraya yenilerini ekleyecekti. Sırt üstü yuvarlandı. Elllerine baktı. Bugün ellerinde kan vardı. Sandy'nin . Rüya gördüğünde, ellerinde yine kan olacaktı. Ve uyandığında zor nefes alıyor, içi kan ağlıyordu.

Ve bu gece bunu yaparken yalnız kalmayacağını umuyordu.

Ama Ethan'ın yalnız kalmaya hakkı vardı, eğer istediği buysa. Bugün çok şey yaşamıştı. Alec'i bulmak, onu tekrar kaybetmek. Arkadaşlarının yüzleşmek ve günahlarını iki polise ve bir ... itiraf etmek. Neydi o kadın? Kız arkadaş mı? *Olabilir.* Kaçamak mı? *Muhtemelen.* Sevgili?

Kesinlikle. Ve sevgilisi yastık ya da battaniye olmadan tek başına uyumayı planlıyordu. En azından bunu ona verebilirdi. Gardıroptaki iki yastığı ve fazladan battaniyeyi toplayıp yatak odasının kapısını açtı.

Ve orada durdu, Ethan Buchanan'ın kaskatı durduğunu görünce sersemledi. Odanın ortasında, şortuna kadar soyunmuş, gözleri kapalı, çenesi o kadar gergindi ki yanağında bir kas seğiriyordu. *Acı çekiyor,* diye düşündü, sonra

Gözleri onun mükemmel vücudunda gezindi ve şaşkınlık içinde genişledi. Hayır, acı içinde değil. *Boxer giyyordu*. Bu onu anlatmaya yetmiyordu. Aklıma tek bir kelime geldi. *Merhamet*.

Gözleri kapalı olan Ethan, onun küvette kullandığı sabunun kokusunu aldı, tıpkı banyodan güzel kokulu bir buhar bulutu içinde çıktığında aldığı gibi. Onun hızlı hızlı çektiği nefesini duydu. Ve tekrar masanın arkasına saklanmak için çok geç olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim," dedi, elinde bir yastık ve battaniyeyle durduğu yere dönerek. Ayaklarının dibinde ikinci bir yastık duruyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, nefes alış verişi düzensizdi ve adam kendinden iğreniyordu. Yaşadığı onca şeyin üzerine bir de onu korkutmuştu.

Sertçe yutkundu. "Neden?" Sesi boğuk ve derindi ve adamın tenini yalayan bir ateş gönderdi. Onu duvara doğru itmek ve durduğu yerde yakalamak istiyordu. Tıpkı o lanet banyoda, o lanet küvette çırılçıplak ıslandığı süre boyunca yaptığı gibi. Sonra o lanet bornozun altında çırılçıplak. Sonra Moore'un her kıvrımını gösteren çok küçük eşofmanlarının altında çıplak.

"I . . . Baskı altında hissetmeni istemedim."

Yavaşça başını salladı, gözleri hâlâ iriydi. "Anlıyorum." Gözle görülür bir şekilde kendini topladı ve yastığı yerden almak için eğildi. "Sana bunları getirdim. Kanepe çok rahatsız."

"Teşekkür ederim." Battaniyeyi kadının elinden aldı ve kendine doğru tuttu. Dişlerini sıktı. "Dana, yatağına git." *Seni oraya kendim götürmeden önce.*

Geri adım attı. Durdu. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve adam karşılık olarak dişlerini sıktı. "Sen . ." Masayı işaret etti. "Bunca zaman?"

Dişlerini gıcırdatarak başını salladı. "Özür dilerim Dana. Bunun zamanı olmadığını biliyorum ama ben bir erkeğim. Sadece bu şekilde yaratılmışım. Seni küvette görüp de arzulamadan edemiyorum." Bir adım geri çekildi. Battaniyeye biraz daha sıkı sarıldı. "Lütfen, yatağına git. Ben iyi olacağım. Sadece git."

Sessizce yaptı ve adam tuttuğu kocaman nefesi dışarı verdi. Battaniyeyi tutan ellerinin sarkmasına izin verdi. Cehennem gibi bir gün olmuştu. Rahatlama yoktu. Sonra kapı açıldı ve battaniye tekrar yukarı kalktı, berbat bir kalkan.

"Ethan, sana bir itirafta bulunacağım."

Temkinli bir şekilde başını öne eğip

bekledi.

"Dün gece buraya gelmemin iki nedeni vardı. Birincisi, Mia bana Hanover House'a geri dönmeme, oranın güvenli olmadığını söylemişti. Ama daha çok biriyle birlikte olmaya ihtiyacım vardı. Dr. Lee'yi yeni öğrenmiştim ve ihtiyacım vardı.

." kaçırdı. "Buraya fiziksel temas aramaya geldim. Bana sarılmanı istedim. Seni istedim." Garip bir şekilde omuz silkti. "Dün gece uyandığımda bir kâbus görüyordum."

Küçük çılgınlıklarını, uykusunda çırpındığını hatırlıyordu. "Biliyorum."

Gözleri birden panikle onunkilere dikildi. "Öyle mi? Nasıl? Ne dedim ben?"

Uykusunda konuştuğu düşüncesi onu rahatsız etti. "Hiçbir şey söylemedin."

Gözlerindeki küçük panik kırıntıları hafifledi. "Her neyse, uyandım ve sen oradaydın. Bana kâbuslarımı unutturdun. Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istedim." Yastıkları bir sandalyenin üzerine koydu. "İyi geceler, Ethan."

"Dana, eğer bu gece kabus görürsen ..."

Gülümsemesi kısa ve sıkıydı, gözleri artık gölgeliydi. "Bu gece neden diğer gecelerden farklı olsun ki? Farklı salon, aynı film. İyi geceler, Ethan."

Onu istemişti. Gerçekten istemişti. Onun kapıyı kapatışını izledi, hatta yastıkları kanepeye fırlattı. "*Ethan, seni istiyorum*" dememişti. *Ethan, Benimle yatağa gel. Ethan, ikimizin de canı yanana kadar içime gir. artık.* İç çekerek battaniyeyi kanepeye fırlattı. Hayır, dün gece ona sarıldığı için teşekkür etmişti. Onu kucaklamaktan çok daha fazlasını yapmıştı.

Ve ikisi de bunu biliyordu. Adam, kız tekrar tekrar haykırana kadar onun güzel vücudunun her santimini yalamış, emmiş ve .

Ama bu gece ihtiyacı olan şey bu değildi. Yatak odasının kapısını açtı ve onu pencerenin önünde durmuş geceye bakarken buldu. Çok yalnız görünüyordu. Ve korkmuş. Adam içeri girdiğinde dönmedi, arkasında durduğunda tek kelime etmedi.

Ama kollarını beline doladığında vücudu ürperdi. Boynunun yan tarafını öptü ve onu hafifçe salladı.

Vücutları belden aşağı ayrılmıştı. Sadece bir yere kadar kontrol edebiliyordu. "Onu bulacağız. Buna inanmaktan vazgeçme."

"Korkacak," diye fısıldadı. "Daha önce olduğu gibi. Onun istemiyorum Ethan."

"Daha önce ne oldu Dana?"

"Caroline'ın eski kocasıydı. Caroline ve Tom'a ulaşmak istedi ve Evie'yi kullandı. Kız muhtaçtı ve o da bunu kullandı. Ama Evie onun kim olduğunu anladı. O da ..." Büyük bir ürperti daha onu sarstı. Kendini o kadar sert tutuyordu ki, adam parçalanacağını düşündü.

" değil. Bana söylemek zorunda değilsin."

"Ona tecavüz etti, Ethan. Korkunç bir şekilde. Sonra ellerini ve yüzünü kesti, onu boğdu ve ölüme terk etti."

Cevabı bildiğini düşünmesine rağmen, "Onu kim buldu?" diye mırıldandı.

". O zaman benimle yaşıyordu. Yatağın üzerindeydi. Çok fazla kan vardı."

O öğleden sonra Sandy Stone'un kanıyla kaplı ellerine nasıl baktığını düşündü. O zaman kopuk bir dehşet olduğunu düşünmüştü. Şimdi anlıyordu. "Ama Evie'yi kurtardın."

Gülüşü kırılıyordu. "Elbette. 911'i aradım ve sağlık görevlileri geldi. Hastaneye giderken iki kez neredeyse ölüyordu ama onu geri getirdiler."

"Onu yakaladılar mı, Winters?" *Lütfen onu yakaladıklarını söyle.*

"Evet." Bu tatmin edici kelimede zengin bir bilgi vardı. biliyordum. Ama bunun için daha sonra zamanımız olacaktı. "Hapse girdi ve biri onu bıçaklayarak öldürdü."

"Böylece adalet yerini buldu."

"Elbette öyleydi," dedi acı acı. "O öldü ve Evie devam etmek zorunda kaldı. Yüzünde estetik ameliyat, elinde rekonstrüktif ameliyat oldu. Terapi gördü. Fiziksel, duygusal. Yüzünün yarısı hâlâ felçli ve asla çocuk sahibi olamayacak."

"Ama o gitti."

"Evet, karanlıkta. Evin içinde. Gündüzleri dışarı çıkmaz. Kendi yaşındaki insanlarla ilişki kuruyor. Başarma umudu olmayan bir kariyer için internetten dersler alıyor. Çocuklara danışmanlık yapmak istiyor ama onlar ondan korkuyor. Yüzündeki yarayı görüyorlar ve siniyorlar." Sesi kırıldı. "Bu çok yıkıcı Ethan. Şimdi de Sue'yla birlikte. Bıçaklı başka bir manyak. Onu bundan korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğum için beni suçlayabilir misiniz?"

Dudaklarını kızın başının üstünde gezdirdi, kalbi onun için parçalanıyordu. "Hayır, yapamam."

"Takas yapmak istememin aptalca olduğunu biliyorum. Hiçbir yaramayacağını biliyorum. Ama Evie ve Alec'i düşünüyorum ve ..." Bir hıçkırık serbest kaldı, omuzları titremeye başladı. "Buna dayanamıyorum."

Onu kollarının arasında çevirdi. "Biliyorum. Biliyorum." Gözyaşları şimdi serbestçe akıyordu, bir şekilde çok güçlü olduğu için daha yıkıcı hale geldi.

"Bencillik ettiğimi, senin de Alec için endişelendiğini biliyorum." Onun Ellerini göğsüne dayamıştı. "Ethan, o sadece küçük bir çocuk. Eğer daha önce bir şey yapsaydım-"

"Seni öldürebilirdi," diye sertçe araya girdi. "Planı her neyse onu yapmaya . Onu durduramazdınız."

Bir yumruğu göğsüne zayıfça vuruyordu. "*Deneyebilirdim.*"

"O zaman ölmüş olurdun," dedi açıkça ve kadın hareketsiz kaldı. Ve hiçbir şey söylemedi. Bu hareketten çıkardığı anlam karşısında kalbi dondu. "İstedğin bu muydu Dana?"

Yorgun bir şekilde itti. Koluyla yüzünü sildi. Alnını ovuşturdu. "Hayır. Aptal olabilirim ama intihara meyilli değilim."

Hayır, geleneksel anlamda değil, diye düşündü. "Daha önce neden kızgın olduğumu biliyor musun?"

İç çekti. "Çünkü Mia'ya bir takas ayarlamasını söyledim. Anladım Ethan. Noktalar birleşti."

"Hayır, değildi. Kendini takas olarak sunmak cesurca bir şey olabilirdi, hatta bir fedakarlık. Eğer bunun bir dezavantajı olduğunu düşündüyseniz."

Kirpiklerinin arasından yukarı baktı, bu hareket hiç de nazlı değildi. "Ne?"

"Kendini otomatik olarak sundun. Sanki aklınızda hiç şüphe yokmuş gibi."

", " dedi dişlerinin arasından. Adam onu kızdırıyordu. Öyle olsun.

"Neden olmasın?"

Topuklarının üzerinde döndü ve banyoya girdi. Adam onu takip etti ve yüzüne soğuk su sıçratmasını izledi. "Hayatının değeri o kadar az mı ki, onu hiç düşünmeden sunuyorsun?"

Elleri suyun altında durakladı, sonra titreyerek musluğu kapattı ve bir havlu aldı. "Beni dört gündür tanıyorsun Ethan. Yargılamak için pek nitelikli değilsin."

Onun omuzlarını kavradı. "Bana bak. Seni dört gündür tanıyorum ve bu benim hayatımda dört yıl gibi geliyor. Seninle tanıştığım ilk anda, bir yabancıyı savunurken yaralanmıştın. Sonra yaptığın şeyin bu olduğunu anladım, kadınları şiddet uygulayan erkeklerden korumak. Her gün kendini tehlikeye atıyorsun ve ben kendime nedenini soruyorum.

Yoksulluk içinde yaşıyorsunuz ve bunun nedenini kendime sormak zorundayım. Yaptığın şeye in herkes görebilir. Ama Dana, gözlerindeki bakışı görmedin

Mia'ya takası yapmasını söylediğinde. Ne üzüntü ne de korku vardı. Sadece birinin itiraz etmesine bile şaşırmıştım. Bu beni korkuttu ve beni kızdıran da bu oldu."

Gözlerini kapattı. "Yorgunum Ethan. Şimdi yatmaya gidiyorum. Nerede rahat edersen orada uyuyabilirsin." Ellerinin altından kayarak yatağa girdi. Yarım dakika sonra bir yemin mırıldanarak onu takip etti.

"Kenara kay." Yatağa girdi ve onu doğru çekerek kaşık kaşık uzanmalarını sağladı. Kızın yumuşaklığını kasıklarında hissederek kendine işkence edecekti ama kız buna dayanabiliyorsa o da dayanabilirdi. "Biliyor musun ne Başka?" . "Herkesin başına dert açacağı için sadece kendini takas etmemeyi kabul etmen beni çıldırttı."

"Uyu artık Ethan." Kelimeler dişlerinin arasından tısladı.

"Bana nedenini söyleyene kadar olmaz. Bunu neden yapıyorsun? Neden hayatın büyük bir kefareti?"

"Değil."

"Cehennem değil." Dirseğinin üzerinde yükseldi ve onu sırt üstü çevirdi. Normalde sakin olan kahverengi gözlerinde alevlenen saf öfke bakışını görmezden geldi. "Tatlım, ben Katolik olarak yetiştirildim. Bir kefareti gördüğümde anlarım. Çocukken birkaç kötü karar verdiğin için mi? Kahretsin, bunun bedelini milyonlarca kez ödediğini düşünmüyor musun?"

Gözlerindeki ateş daha da alevlendi. "Sen"-parmakları göğsüne saplandı
-"Kurul sertifikalı bir terapist değilsin. Ve sen"-yine iğneledi-"ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun. Yani sen"-üçüncü bir bıçak darbesi
"Kapa çeneni."

Artık gerçeğe çok yakındı. Kadının elini tuttu, başının üstünde kenetledi. Kendini kurtarmaya çalıştığında diğer elini de yakaladı. Uzaklaşmaya çalıştığında üzerine yuvarlandı. "Görev sırasında adam öldüren adamlarla tanıştım ve onlar bu tür bir suçluluk hissetmiyorlar." Kadın adamın altında çırpındı ve adam kadının kaçmasını engellemek için tüm ağırlığını kullanmak zorunda kaldı. "Bir süre yaptın. Biraz esrar içtim. Kimseyi öldürmüş değilsin."

Patlamış bir balon gibi mücadele etmeyi bıraktı. Vücudu gevşedi ve adam ihtiyatlı bir şekilde, tutuşunu gevşettiğinde onun geri çekilmesini bekledi. Ama o yapmadı.

Orada öylece uzanıp adamın yüzüne baktı. Sanki ona tokat atmış gibiydi.

"Annem,"

Sonunda fısıldadı. "Annemi öldürdüm. Şimdi mutlu musun?" Sonra yuvarlandı, yastığı yumrukladı ve başka bir şey söylemedi.

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, Saat :00

Evie'ye göre yataklarda daha iyisi de vardı. Ama kesinlikle daha kötüsünü de yaşamıştı. Bu pis küçük motelin küveti beklediğinden daha temizdi ve uzuvlarını gevşek tuttuğunda kendini çok sert hissetmiyordu. Ama

Ellerini ve ayaklarını bağlayan ipler sıkıca bağlanmıştı. Onları koparmak mümkün olmayacaktı. Ağzını kapatan koli bandı onu ağlamaması için teşvik ediyordu. Gözyaşları burnunu tıkayacak, sonra da boğulacaktı.

Doğrulmayı başarmıştı ki Jane'in onu sadece bağlamakla kalmadığını gördü. Ellerini ve ayaklarını bağladı ama ellerindeki ipleri duvardaki güvenlik demirine sabitledi. Sertçe çekmek onu yerinden oynatmamıştı ve fiziksel olarak bu kadar güçsüzleşmesine izin verdiği için kendine lanet okudu. Winters'tan önce ağırlık kaldırır, koşu yapardı. O zamandan beri Dana'nın dediği gibi karanlıkta saklanmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Yatağın altında, Sue'nun onu bıraktığı yerde yatan Erik için endişelenmemeye çalıştı. Elleri ve ayakları da bağlıydı. Çocuğun Jane'in oğlu olmadığı çok açıktı. Yani Evie'nin içgüdüleri o kadar da kötü değildi. Jane'in kendi yavrularını yiyen hamster annelerden bir adım önde olduğunu düşünmüştü. Çok da yanılmamıştı.

Dana için endişelenmemeye çalıştı. Dana'nın kendisinin de tehlikede olduğunu bilmesini ve böylece kendini güvende tutmasını umuyordu. Ve aniden, bu sabah aralarını düzeltmeye başladıkları için şiddetle sevindi. Dana'nın bir erkek arkadaşı vardı. Ne olsa bir tane hak ediyordu. Evie'nin tanıdığı hiç kimse kendini işine bu kadar adamamıştı. *Çünkü bu bir işten daha fazlası,* diye düşündü Evie ve gözyaşları tehdit edince kaşlarını çattı. Gözyaşı yok. *Nefes almak iyidir. Boğulmak kötüdür.*

Kapıdaki gümbürtü onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Jane geri dönmüştü. O cansız, renksiz gözlerle karşılaşmak için kendini çelikleştirdi.

Ve ancak kapı açılıp da bitkin bir Erik yere yuvarlandığında gözlerini .

On Dokuzuncu Bölüm

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 1530

Her yerde kan vardı. Her yerde. Duvarlara sıçramış, halının derinliklerine sızmıştı. Koşarken ayakkabıları ezildi. Ran. Yere düştü. cesedin yanında diz çöktü. Kadının öldüğünü biliyordu. Kadının öldüğünü zaman biliyordu. Yine de tuttu, tutuşunu kaybettikçe elleri kayıyordu. Çok fazla kan vardı. Kaygan. Her zaman yaptığı gibi tekrar tuttu. Bu bir rüya. Sadece bir rüya. Bunu biliyordu. Sadece durduramıyordu. Kendini durduramıyordu. Kalbinin korkuyla çarpmasını durduramadı. Cesedi çevirdi ve yüzünü görmek için kendini hazırladı. Bu gece kim olacaktı?

Yüze bakarken çığlık zihnini yırttı, korku onu diz çöktüğü yerde dondurdu. Sonra telefon çalmaya başladı. El yordamıyla telefonu aradı ama telefon elinden kaydı. Ellerini kaldırdı, çığlık bir kez daha yükseldi. Kan. Elleri kan içindeydi. Ve hala telefon çalıyor, çalıyordu.

Çınlama onu . Titreyen ve midesi bulanana Dana dizlerinin üzerine çöktü ve rüyayı zihninden silmek için başını salladı. Gözlerini kısarak Başucu saati ve aceleyle nerede olduğunu hatırladı. Ve kiminle olduğunu. Ve ona tam olarak ne açıkladığını. Yatağın yanındaki telefona uzandı ve sadece çevir sesini duyunca kaşlarını çatı. Sonra dün gece duştan önce komodinin üzerine koyduğu cep telefonunu hatırladı.

Evie.

Ethan onun yanında dirseğinin kalktı ve yatağın kendi tarafındaki lambayı yaktı. Lambanın yanında cep telefonu ve silahı duruyordu. Telefona uzanırken sabit yeşil gözlerini ona odakladı ve onun elinden alabilecek kadar gerginliğin azaldığını hissetti. Cevap ver. "H-h-h-" *Nefes al. Sadece nefes al. "Alo?"*

"Bayan Dupinsky?"

Dana gözlerini kırptırdı ve Ethan'a başını salladı. "Evet, ben Dana Dupinsky."

"Ben Rush Memorial'dan Hemşire Simmons."

Caroline. Dana'nın kalbi aniden öyle bir çarpmaya başlamıştı ki, zar zor duyabiliyordu. "Caroline'a ne oldu?"

"O ... kötü bir dönüş yaptı, Bayan Dupinsky." Hemşire kelimeleri beceriksizce telaffuz etti. "Seni soruyor. Lütfen hemen gelebilir misiniz? uzakta?"

Dana yutkunarak nefes aldı. "Bebek mi? Yoksa Caroline mı?"

"İkisi de. Bebek öldü ve Bayan Hunter sizi soruyor."

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım." Dana bacaklarını yatağın üzerinde salladı. "Ona orada olacağımı söyle. En fazla otuz dakika. Teşekkür ." Titreyen elleriyle telefonu çarşafların arasına bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Ethan'ı kolunu nazikçe ama sıkıca kavrayarak onu geri çekti. "Bırak gideyim Ethan. Rush'ın yanına gitmeliyim."

"Dana, bekle." Sesinde Dana'nın paniğini bastıran sakın bir ton vardı. "Bana bu numarayı sadece Evie'nin bildiğini söylemiştin. Caroline'a sen mi verdin?"

Dana yavaşça döndü. Adam ayıktı, gözleri ciddiye. Ve o anladı. "Hayır. İstedim ama hiç fırsatım olmadı. Caroline da bu gece eve gitmesine izin vereceklerini sanıyordu."

"Max'i ara. Her şeyin yolunda olup olmadığını kendin gör." Sesi hâlâ sakindi ama kızgın olduğunu belli eden sert bir ton da vardı.

Elleri hâlâ titrerken, midesi düğüm düğüm olmuş bir halde Max'in cep telefonunu aradı.

"Dana, sorun ne?" Max'in sesi geliyordu. Uyuyakalmıştı. Bir nefes verdi.

"Henüz bilmiyorum. Bana doğruyu söyle Max, Caroline tehlikede mi? Bebek öldü mü?"

Yarım dakikalık bir sessizlik oldu. "O iyi Dana. Burada, annemin evinde. Benimle eve. Doktor merdivensiz bir yere gitmesinin onun için daha iyi olacağını söyledi. Neden?"

Dana ürpererek bir nefes verdi. "Oh, Max. Tanrı'ya şükür." Ethan'ın eli koluna girdi ve omzunu sıktı. Gülümsemeye cesaret etti. "Az önce korkunç bir Hemşire Simmons aradı. Bana hemen hastaneye gelmemi söyledi."

"Yalan söyledi Dana." Max'in sesi gergindi. "Evie'yi kaçıran kadındı, değil mi?"

Rahatlamayla birlikte yavaşlamaya başlayan nabızı yeniden hızlanmaya başladı. Sue onu dışarı çekmeye çalışmıştı. "Olabilirdi," diye fısıldadı. "Ya gerçekten Hemşire Simmons'sa?"

"Buchanan'la birlikte misin?" Max ısırdı.

Dana Ethan'a baktı, korku içini kemiriyordu. *Lütfen bir tane daha olmasın.* "Evet."

"Onu giydir. Şimdi."

Telefonu Ethan'a uzattı. "Ben Max Hunter."

Ethan dinledi, gözleri Dana'nın yüzüne kilitlenmişti. "Yapmayacağım. Merak etme. . . Almasını beklemiyordum ama denemeye değerdi. Elbette. Teşekkürler." Telefonu kapattı. "Mia'yı ara. Hemen."

Dana'nın elleri eskisinden daha çok titriyordu. Mia üçüncü çalışta telefonu açtı, sesi uykudan boğuklaşmıştı. "Mia, ben Dana."

Mia'nın bu habere tepkisi de Max'inki gibi oldu. "İlgileniyorum. Cep telefonundaki LUD'ları boşaltacağım ve aramasının yerini bulmaya çalışacağım, ama bahse girerim hastane girişini izliyor ve seni bekliyordur. Arayacağım Abe ve biz kendimiz kontrol edeceğiz. Buchanan'la birlikte misin?"

"Evet," diye dişlerini sıktı Dana. "Ve hiçbir yere tek başıma gitmeyeceğim."

Mia iç çekti. "Özür dilerim Dana. Sadece senin için endişeleniyorum. Ben senin arkadaşımım. Buna iznim var."

"Sadece onu bul, Mia. Hemşire Simmons'ı bulursan beni ara. Lütfen. Bilmem gerek."

". Olduğun yerde kal. Max'in annesinin sokağında her saat başı bir arama emri vereceğim."

Dana'nın kalbi durdu. Sadece durdu. "Sence tekrar deneyecek mi?"

Mia tereddüt etti. "Sence Simmons'ın Caroline'ın hemşiresi olduğunu nereden biliyordu?"

Dana dehşet içinde ağzını kapattı. Çaresiz. "Hastanedeydi. Caroline'ın yanında." Ethan'ın yüzüne bakınca onun da aynı sonuca vardığını anladı.

"edeceğiz," diye söz verdi Mia. "Tek başına hiçbir yere gitme."

"Yapmayacağım." Telefonu dikkatle kapattı. "Simmons öldü, değil mi Ethan?"

Ethan onu kendine çekti ve yanağını kalbinin durmadan attığı göğsüne bastırdı. "Belki de. Belayı ödünç almayalım. Randi'nin herhangi bir telefon almadığından emin olmalıyım." Onun gitmesine izin vermeden Vaughn'ların odasını aradı ve Stan Vaughn'la kısa bir konuşma yaptı. Lambayı söndürdüktan sonra ikisini de yastıkların üzerine yatırdı ve onu biraz fazla sıkı tuttu.

Fark etmezdi. Ona aynı sıkılıkla tutundu. Bir korku yumruğu onu boğazından yakaladı. "Beni ayartmaya çalıştı."

"Biliyorum, tatlım." Bu nazik sözler vücudunun tam bir tezat oluştuyordu. "Ama seni yakalayamayacak."

"Caroline'a çok yakındı." Dana kendi sesindeki paniğin yükseldiğini duyabiliyordu.

Bir eliyle çenesini kavradı. "Onu da yakalayamayacak."

Hayır, . Max izin vermez. Mia izin vermez. Caro güvende. "Max ne dedi?"

"Caroline'ı bu gece gelemeyecek kadar meşgul olduğun hikayesiyle kandırmadığımızı. Bir sorun olduğunu biliyor. Max ona gerçeği söyledi."

"Tamam." Kendini onun sabit kalp atışlarının ritmine göre nefes alırken buldu.

"Konuşmak ister misin? Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu sessizce.

"O "nun açıklamaya ihtiyacı yoktu. Büyük bomba. Asla açıklamayı planlamadığı tek şey. Yine de yapmıştı ve bunun açıklanması gerekiyordu. Ama kâbus hâlâ çok tazeydi. Yüzün görüntüsü şu anki haliyle düşünölemeyecek kadar rahatsız ediciydi. Dana korkularını bölümlere ayırmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Şimdi de öyle yapıyordu, kutunun üzerindeki kilidin kırılğan olduğunu biliyordu. "Henüz değil.

Lütfen bana kızma. Ben sadece . . . Henüz değil."

"Kızgın değilim Dana." Sesi daha üzgün geliyordu ve bu öfkeden daha kötüydü. Yine de üzüntüsü aşağılamasından daha iyiydi. *Bölümlere ayır. Yeniden odaklan. Yeni konu.*

"Randi başka bir telefon aldı mı?"

"Hayır. Stan kendi kendine uykuya dalmayınca sonunda ona uyku hapı içirdiğini ama kendisinin de nöbet tuttuğunu söyledi. Şerif'in Moore yardımcısına sahil evinin telefonunu kendi telefonu yerine Stan'in cep telefonuna yönlendirmesi için değiştirtti."

"Şerif Moore'u severdim."

"Clay bu işten ehliyetine dokunulmadan çıkarsa onu çok daha fazla seveceğim."

"Clay neden polisliğı bıraktı?"

Küçük iç çekişi ona kaçınma dansı yaptığını bildiğini, ama bunu kabul edeceğini söylüyordu. Şimdilik. "Tükendiğini iddia etti. Sanırım bunu kısmen benim için yaptı. Teşkilattan ayrılmayı düşündüğünü söyledi ve ben de boşta kaldığıma göre neden işe girmeyeyim?"

Dana, Clay Maynard'a karşı ani bir minnettarlık duygusu hissetti. "Clay'i ben de severdim."

Ethan alaycı bir ifadeyle, "Çoğu kadın öyle yapar," deyince Dana başını kaldırıp onun yüzünü gördü.

"Kastettiğim bu değildi."

Gözlerini onunkilere kilitledi. "Güzel."

Fısıltıyla söylenen tek heceden sonra bakışları adamın ağzına kaydı. Onunkinden birkaç santim uzakta. Ona sahip olabilirdi. Ağzına. İsterse onun her santimine sahip olabileceğini biliyordu. *İstiyor muydu? Yapabilir miydi?* Bilmiyordu. Tek bildiği, onun ağzını kendi ağzıyla kapatarak zihninin sınırlarında gizlenen dehşeti erteleyebileceğiydi.

Eli ensesinde gezindi. Sıcak ve güçlüydü. Omurgasından aşağı sert bir ürperti gönderdi. Ama onu bir yöne ya da diğerine zorlamıyordu. Bu da tam olarak aralarındaki mesafeyi kapatmak için ihtiyaç duyduğu itici güçtü.

Dudakları onunkilere değdiğinde sıçradı, tüm vücudu gerildi, kamburlaştı. Adamın eli onu öpücüğün içine çekti ve birlikte öpücüğü tatlıdan şehvete dönüştürdüler. Her iki eli de şimdi onun yüzünü kavırıyor, bir yöne, sonra başka bir yöne konumlandırıyor, her hareket uyumlarını daha da mükemmelleştiriyordu. Kalbi kulaklarında çarpıyor, kanı hızla akıyordu. Vücudunun çekirdeği zonkluyordu. Ve adam onun dudakları ve yüzü dışında hiçbir yerine dokunmuyordu.

Başını kaldırdı, zor nefes alıyordu. Adam da öyle. Gözleri karanlıkta parlıyordu. Ama sormadı. Sormayacaktı. Bunu açıkça belirtmişti. Onu istiyordu. bir yapısı vardı. *Tanrı yardımcım olsun, ben de öyleyim.* Buna ihtiyacı vardı. Sadece kısa bir süre için. Sonra tekrar dünyayla yüzleşecekti. Zihninin içindeki ve dışındaki tehditlerle. İkisi de gerçektir. İkisi de iğrençti. Biraz huzur çalacaktı. *Sadece kısa bir süre için.*

Bir elini adamın göğsüne koydu, altın rengi saçlar avucunu gıcıklıyordu ve adamın gözleri parladı. Elini aşağı doğru hareket ettirdi, adamın vücudu kasıldıkça karnındaki demir çıkıntılar esnedi. Adamın eli onunkini örttü. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

O zaman ona söyletirdi. "Lütfen, Ethan." Gözlerini kapadı, alnını onun çenesine dayadı. "Tekrar uyumak istemiyorum. Yapamam. Yapamam. henüz."

Aniden hareket etti ve onu hızla sırt üstü yatırdı. Ona doğru yaklaştı. Nefesi göğsünü sert ve hızlı bir şekilde zorluyordu. "Emin ol."

"Eminim."

Birdenbire kalçalarına sarıldı, tişörtü ellerinin arasındaydı. "Ne istiyorsun?"

Uyarılma kabardı. Şaşırdım. *Herhangi bir şey. Her şeyi.* "Sen."

Gömleği kafasına geçirdi. Yere fırlattı. Ve tek bir hareketle aşağı kayd, ona doğru yüzüstü uzandı, ağzı göğsündeydi. Açgözlü. Tanrım, çok açgözlüydü.

Kadın haykırdı. Ona doğru eğildi ve daha sert emdi, acı ve zevk hepsi bir bir araya geldi. Bir an uzandı, sonra diğer göğsüne geçtiğinde her şeye yeniden başladı. Parmakları saçlarının arasından geçerek onu daha yakına çekti. Topukları yatağa saplandı ve leğen kemiğini adamın göğsünün kaya gibi sertliğine doğru itti. Zonkluyor, ağrıyordu. Ona ihtiyacı vardı. "Ethan, lütfen."

Göğsünü bıraktı, gövdesinden aşağı indi, öptü, yaladı ve dokunduğu her küçük teni ateşe verdi. Eşofmanının elastik bel bandına ulaştı ve zarif hareketlerinden bir diğeriyle, onun üzerinden yuvarlandı, pantolonu bacaklarından aşağı çekti ve uyluklarının arasına geri döndü. Ve orada durdu.

Nefesinin sıcaklığını tam orada hissedebiliyordu. . . onu istediği yerde. "Ethan."

Başını kaldırdı, ona baktı. Dudakları onun istediği yerden bir santim kadar uzaktaydı. "Her şeyi unutmanı istiyorum," dedi sesi boğuklaşarak. "Benden başka her şeyi." Kızın uyluğunun iç kısmındaki yumuşak eti öptü ve kızın kasları kendini tutmanın zorluğundan titredi. "Sadece beni hatırla." Diğer uyluğunu öptü ve kadın inledi.

Sonra dilinin ucuyla ona bir fiske vurdu ve kızın nefesi kesildi.

Sonra adamın ağzı kadının üzerindeydi ve kadın nefes almayı unuttu. Zevk ..keskin, acımasızdı, pençeleri vardı, derinlere iniyordu. Tereddütsüz, tek duyabildiği kendi nefesinin, hıçkırıklarının, yalvarışlarının sesi olana kadar onu daha da yükseğe çıkardı. Sonra parıltı büyüdü, büyüdü ve kör edici bir flaş olana kadar büyüdü ve her şey bir his, ılık ve zevk öfkesiyle çözüldü.

Bacaklarındaki ağırlık kaybolduğunda nefes nefese kalmıştı. Gözlerini açmaya çalışırken onu komodinin başında durmuş, çekmeceyi çekiştirirken buldu, prezervatifi çekip çıkarırken yüzünde acı dolu bir ifade vardı

kutu. Gözleri adamın boxer'ının bel bandına kaydı, orada ereksiyonunun ucunun özgürlüğe doğru gerildiğini görebiliyordu.

Huşı içinde onun boxer'ını çıkarışını ve titreyen elleriyle prezervatifi yerine yerleştirişini izledi. Sonra adam yatakta dört ayak üzerinde, kızın üzerinde asılı duruyordu, gözleri kızın gözlerinin içinde yanıyordu. "Bana bak," diye mırıldandı. "Beni düşün. Sadece benim için."

"Öyleyim. Yapacağım. Lütfen, Ethan."

Sonra rahatlamış bir şekilde titreyerek kadının içine girdi. "Oh, Tanrım." Nefesini içine çekti, omuzları sarktı, güçlü pazuları ağırlığını destekliyordu. "Buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı." Sonra itmeye başladı, bacaklarını kalçalarının yanına kaldırdığında daha da derine inerek göğsünün derinliklerinden gırtlaktan bir inilti çıkardı. Adam dalgalanarak iç kaslarını titizlikle okşadığında kadın şaşkın bir zevk çığlığı attı.

Gülümsemesi jilet gibi keskindi. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Sesi bir yabancınkinki gibiydi, boğuk ve derindi. Sonra tekrar yaptı ve kadın sadece inleyebildi. Bu da onu tam gaz harekete geçirmiş gibiydi, Adamın kalçaları o kadar sert bir şekilde sallanıyordu ki, kadın çaresizce adamın omuzlarına tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ve paramparça. Onu destekleyerek Topuklarını adamın kalçalarına koyup, tam adam iterken eğildi. Ve boşaldı. Sessizce. Muhteşem bir şekilde. Kasları gerildi. Dişlerini gösterdi.

Ön kollarının üzerine yığıldı, yüzü onun omzunun kıvrımına gömüldü, kalbi deli gibi çarpıyordu, nefes almakta zorlanırken göğsü ona çarpıyordu. Konuşana kadar dakikalar geçti ve konuştuğunda Kuru zımpara kağıdı gibi bir sesle. "Aman Tanrım."

Tamamen tükenmiş bir halde, elini adamın sırtının sert düzleminde gezdirdi. Omzuna, çenesine bir öpücük kondurdu. Hareket etmeden ulaşabileceği her yere.

Suçluluk duygusunun bir noktada ortaya çıkacağını düşündü. Böyle bir şeyden zevk aldığı için

Sevdiği biri acı çekerken müthiş bir zevk alırdı. Ama şimdi sadece yorgunluk vardı. Yorgunluk ve bir nebze huzur.

Sonunda Ethan kendine geldi ve banyoya doğru gözden kayboldu. Geri döndüğünde onu kendine doğru çekti, kolunu beline doladı

Tamamen tescilli bir jestle. Adamın eli göğsünü okşamak için yukarı kayd ve kadın iç çekerek rahatladı.

"Şimdi uyu." Onun omzunu öptü. "Rüya görmek yok. Yarın onları bulacağız."

Onun haklı olması için dua ederek uykuya .

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 16:30

Sue caddenin karşısına park ettiği arabasından hastane girişini izledi, Geçen her dakikada sıkıntı artıyordu. Dupinsky gelmemişti. Sürtük tuzağa düşürüldüğünü biliyordu. Kaşlarını çatarak ön girişin dışındaki otoparktan bir arabanın geçtiğini gördü. Araba daha önce de geçmişti, bundan emindi. Bu tür dikkatli bir araba geçişi tek bir anlama geliyordu: Polisler. Dupinsky sadece bilmekle kalmamış, lanet polisleri de aramıştı.

Sue hırıltıyla arabasını dikkatlice trafiğe çekti. Dupinsky'nin saklandığı yerden koşarak gelmeden önce hastaneyi araması ihtimalinin olduğunu düşünmüştü. Kadın sezgileriyle hareket ediyor gibiydi ve Caroline'ın bebeğinin öldüğünü duyunca bu sezgileri çığına dönmüş olmalıydı. Lanet olsun. O da sesinin çok inandırıcı geldiğini düşünmüştü.

Benimse, adapte ol ve geliştir. Dupinsky'ye ulaşmak için farklı bir yola ihtiyacı vardı, hepsi bu. İş bittiğinde, Dupinsky kendisine karışılmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti.

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 05:15

Evie çocuğun çok becerikli olduğunu düşündü. Kapıdan düştükten sonra bir yığın halinde yere yığılmıştı ve Evie onun bayıldığını sanmıştı. Öyle olsaydı şaşılacak bir şey olmazdı. Zavallı bebek günlerdir doğru dürüst bir şey yememişti, en azından bir haftadır yediği tek doğru dürüst yemek, bir önceki sabah Sandy'yi beklerken ona kendisinin verdiği yemektir. Onun yerde yatışını izlemişti, onun için bir şey yapmaktan acizdi. Ama Erik bayılmamıştı ya da bayılmış olsa bile kendine gelmişti.

Sonra, elleri ve ayakları bağlı bir şekilde yavaşça, burnuyla muslukları çevirmeyi başardığı lavaboya doğru metodik bir şekilde ilerlerken, şimdiye kadar gördüğü en büyük kararlılık gösterisine maruz kalmıştı.

Çenesi. Bir süredir suyun ağzını kapatan bandın üzerinden akmasına izin veriyor, bir dakikalığına durup yüzünü tezgahın kenarına bastırıyor ve kazıyordu. Bant başlayana kadar tekrar tekrar kazıdı. Birkaç kez banyonun zeminine düşmüştü ama bir süre orada yatıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve ayağa kalkıp lavaboya doğru ilerlemeye başlıyordu. Sonunda, bantta bir delik açtı.

Nefes alıyordu çünkü ciğerlerinin gıcırdadığını duyuyordu. Sonra içti, duyulabilir yudumlar, ona su içmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlattı.

Tezgâhın kenarına son bir kez sürtündü ve ağzı göründü, bant çenesinden sarkıyordu. Ona bakmak için döndü ve gözlerindeki şiddetli gurur gülümsemek istemesine neden oldu. Ama bant hala dudaklarını sıkıca tutuyordu, bu yüzden onun yerine sertçe başını salladı.

Küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü, konsantrasyon içinde kaşlarını çatı. Dişleri alt dudağını kenetledi ve sertçe ısırıldı. Sonra ağzını açtı.

Ve konuştu. "Ebie kulübesi mi?"

Evie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. O konuşmuştu. Altı günlük sessizlikten sonra bu çocuk konuşmuştu. Hut? *Acıdı*. Gözleri acıdı. Yaşadığı onca şeyden sonra, ilk sözleri onun incinip incinmediğini sormak olmuştu. Başını salladı, sonra öne doğru eğildi. *Sen mi?*

Acımasızca ama yoğun bir memnuniyetle gülümsedi. Sonra başını salladı. "Hayır." Bu kelime çok açıktı ve neden onu kullanmadığını merak etti. önce. Kendini destekleyerek küvetin kenarına eğildi, vücudunun üst yarısı küvetin kenarına dayanana kadar kaydı, sonra bir homurtuyla kendini kenardan aşağı bıraktı. Sert nefes alarak kadının bacaklarının yanına uzandı.

Bir an sonra dizlerinin üzerindeydi, ağzı kadının yanağındaydı, dişleri ağzını kapatan bandı kazıyordu. Birkaç saniye sonra geriye yaslandı, ince göğsü kabarmıştı. Ama gözleri kararlıydı. Kadın sadece başını sallayarak onu cesaretlendirebildi ama bu yeterli görünüyordu. Dişlerini tekrar banda geçirdi ve birkaç denemeden sonra nihayet bir kenar yakalamayı başardı. Başını geriye atıp bandı çekiştirmeye başladı.

Ve ağzı serbestti. İlk büyük hava yudumu ciğerlerini acıyla gerdi ama bunun şimdiye kadar hissettiği en iyi acı olduğunu düşündü.

"Hup," dedi. Yardım için ılık at.

O da öyle yaptı, büyük çığlıklar attı. Ve beklediler. Ama hiçbir şey olmadı. Evie üzüntüyle başını salladı. "Burada kimse yok, Erik."

Bunun zerine kumral kaları birbirine çarptı. "Al . . . Alec."

"Alec mi? Adın Alec mi?"

Adamın gözleri kızın ağzına kilitlenmiti ve gözlerini kaldırdıında parıldıyordu. Baıyla onayladı.

"Alec, nerede olduğumuzu biliyor musun?" ehirde saatlerce araba sürdükleri için bagajdaydı. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama o bagajda değildi.

Yine kaları çatıldı ve dudakları büzüldü. "Guh . . ." Başını salladı hayal kırıklığıyla bir kenara bıraktı. Evie eğildi, yüzünü görebildiği kadar eğildi, gülümsemesi sıcaktı.

"Dene, Alec."

Gözlerini kapattı. "Guh . . . ah . . . wee." Geçici olarak gözlerini açtı. Guh-ah-wee. Evie hızlı bir nefes aldı. "Gary mi? Gary, Indiana?"

Heyecanla başını salladı. "Ssss ... sk-kool.  . . .  . . ." Durdu, yine hayal kırıklığına uğramıştı.

Evie sakince başını salladı ve o da kendini . "Sh . . . shik."

Evie başını salladı. "zr dilerim, Alec. Shik?"

Dudaklarını birbirine kenetledi. "Doo ... doo ... doo." Bunu daha yüksek bir sesle söyledi, son hece uzadı, sonra söndü. Evie çılgınca düşündü, sonra farkına varınca gülümsedi. "Tavuk. Cock-a-doodle- doo."

Tekrar gülümseyerek bir nefes aldı. Sonra kadın sarsıldı ve motelin kapısı açılınca adam hareketsiz kaldı. Kapalı. Adamın gözlerindeki dehşet ifadesinin tekrar ortaya çıktığını gördü.

Jane silahını çekmiş halde kapıdan içeri kükreyerek girmeden birkaç dakika önce. Yüzü vahşi ve öfkeliydi.

Bir adım öne çıktı ve Alec'i sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi küvetin içinden aldı. Onu gömleğinin önünden tutarak duvara yasladı. Alec'in omuzları çöktü ve boğazından kısık bir inilti yükseldi.

Evie, "Ona zarar vermeyin," diye tersleyince Jane alaycı bir tavırla ona baktı.

"Öyle bir planım yok. Ama sen . . . Sen bambaşka bir hikayesin. Seni incitmekten büyük keyif alacağım." Belindeki kemerden bir silah daha çıkardı. "Bunu tanıdın mı?"

Evie banyo duvarına yaslanarak geri çekildi. Sandy Stone'u öldürmek için kullandığı siyah ve şık silah değildi bu. Gümüş rengi ve ağırdı. Bir revolver. Dana'nın.

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 07:45

Çalan telefon onu uyandırdı. Ethan başını kaldırdı ve çalan telefonun Dana'nın cep telefonundan değil, otelin telefonundan geldiğini hemen anladı. Uyuyan sıcak bedeninin üzerine eğildi ve telefon ikinci kez çalmadan ahizeyi kaldırdı. "Evet?"

"Bay Buchanan, burası resepsiyon. Sizi uyandırdığımız için üzgünüz ama Dedektif Mitchell tarafından Bayan Dana Dupinsky için bırakılan bir paket var. Bayan Dupinsky'nin Dedektif bunun önemli olduğunu söyledi."

Ethan vücudunun gevşemesine izin verdi. İlk aklına gelen, Sue'nun Dana'ya dün Stan ve Randi'ye gönderdiğine benzer bir paket gönderdiğiydi, ama fark etti ki Sue'nun bunu yapması için bir neden yoktu. Hâlâ Goodman'ın sorumlu olduğuna inandıklarını düşünüyordu. "Teşekkür . Birisi kahve ile birlikte yukarı gönderebilir mi?"

"Paketi on dakika içinde size ulaştıracamız. Kahve biraz daha uzun sürebilir."

Telefonu kapattı ama tekrar . Onun yerine olduğu yerde kaldı, Dana'nın üzerine eğildi ve yüzüne baktı. Gecenin geri kalanında uyumuştı ve

Kabus gördüyse bile onu yetmemişti. Annesini öldürdüğünü söylemişti. Ethan bunun doğru olmadığını biliyordu. Ama Dana'nın kendi karmaşık sorumluluk anlayışına göre, annesini öldürmesine neden olacak bir şey yapmıştı. annesinin ölümünün sorumluluğunu üstlenmek.

Dün gece acısını bir süreliğine dindirmişti. Ona kabuslarını unutturmuş, kendi adını unutturmuştu. Onun yerine zevkle haykırmasını sağlamıştı. Titredi, onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak hâlâ çok canlıydı. Tıpkı kendisi gibi. Ama bir adam güzel ve çıplak bir kadının yanında uyandığında bu beklenen bir şeydi.

"Seninle ne yapacağım, Dana Danielle Dupinsky?" diye mırıldandı. Tüm bunlar sona erdiğinde, hiçbir şey olmamış gibi tek başına hayatına geri dönecek miydi? Dönebilir miydi? Cevabın hayır olduğundan oldukça emindi ama bu tür kararlar vermenin zamanı değildi. Alec'le evlenene kadar bekleyebilirlerdi. Evie sağ salim geri dönmüştü. Kızın alnındaki saçları düzeltti ve şakağına bir öpücük kondurdu. "O zaman konuşuruz."

Yataktan yuvarlandı ve bir kot pantolon giyerek yatak odasının kapısını arkasından sessizce kapattı. Gözleri masanın üzerindeki CD yığınının takıldı. Tüm videoları CD'ye aktarmış ve dün gece Mitchell ve Reagan için her şeyin kopyasını çıkarmıştı. Polis CD'lerin üzerinden geçecekti. ofislerindeki kasetleri ince eleyip dokuyorlar. Ama yine de . . .

En üstteki CD'yi eline aldığı anda bir şey onu rahatsız etti. Bu, Sue'nun Salı günkü e-postayı göndermeden önce bir fincan kahve içtiği kitapçıydı. CD'yi bilgisayarına taktı ve sandalyeye çöktü. Dosyayı açıp arkasına yaslandı ve Sue'nun işaret dili kitabını okuyuşunu, ardından e-postayı gönderişini, dokunmadan önce ve sonra klavyeyi dikkatle silişini bir kez daha izledi. Burada yeni bir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kapı çalındı ve Ethan kapıyı açtığında elinde Wal-Mart'tan alınmış plastik bir torba tutan bir bellboyyla karşılaştı. İçine bir göz attığında düzgün polo yaka gömlekler ve pamuklu etekler.

Ethan bahşış verirken komi, "İçinde bir not var," dedi. "Teşekkürler." Not giysilerin üzerinde duruyordu, mühürlenmemişti, bu yüzden Ethan onu taradı.

Mitchell dokuz buçukta istasyonda buluşmalarını istedi. Dana'nın hala

uyumak için biraz daha zaman. Kıyafet torbasını bir kenara bırakarak video klibi kapatmaya gitti, sonra dondu kaldı, parmağı klavyesinin üzerinde duruyordu. Sue dükkândan çıktığında videoyu her zaman durdururdu.

.

Bir kapı daha çalındı, bu seferki Clay'in odasının bitişik kapısındanandı. "İçeri gel," dedi Ethan heyecanla. Kapı bir aralık açıldı ve Clay'in kafası içeri girdi.

"Dışarıdan bir ses duydum," dedi Clay. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Mitchell'ın Dana için gönderdiği birkaç kıyafet. Buraya gel ve şuna bak." Videoyu bir iki dakika geriye aldı. "Bu Conway, o kitapçıda."

"İşaret dili kitabını okuduğu yer," dedi Clay.

"Evet. Şimdi gidiyor ..." Monitörü işaret etti. "Conway'in masasındaki kitap yığınınına bakın." Bir garson kız masaya geldi ve kitap yığınınını aldı.

En üstteki kitap mağazanın güvenlik kamerası tarafından net bir şekilde kaydedilirken Clay ıslık çaldı. "*Michelin'in Paris Rehberi* mi? Neden o- Kahretsin. Paris'e mi koşacak?"

"Olabilir. AB'nin, ölüm cezası ihtimali varsa Amerikalıları iade etmeyi reddetme gibi bir politikası var."

"Ve hem Maryland hem de Illinois'de ölüm cezası var," dedi Clay acımasızca.

"Mitchell ve Reagan'ın bundan haberdar olduğundan emin olmalıyız. Eğer ülkeden kaçmayı planlıyorsa pasaporta ihtiyacı olacaktır. Havaalanlarına ilan asıp onu izleyebilirler."

"Mitchell onunla dokuz buçukta buluşmamızı istiyor. Ona o zaman söyleyebiliriz. O uluslararası uçuşlar akşamın erken saatlerinde kalkıyor, dolayısıyla kontrolü ayarlamak için vaktimiz var."

Clay'in gözleri odayı taradı, Ethan'ın gömleği ve pantolonunun yerde, kanepenin yanında, Dana'nın bir gece önce ona getirdiği yastık ve battaniyeyle birlikte yığılmış olduğunu görünce kaşları kalktı. Ethan'a uzun uzun bir kez daha baktı ve Ethan yanaklarının ısındığını hissetti. "Hiç sorma."

Clay sırttı. "Tamam, yapmayacağım." Bunun yerine Ethan'ın giysilerini aldı ve kanepenin koluna koydu. Sonra bir şey almak için eğildi. Doğrulduğunda kaşları çatıktı. "Hapların. Dün gece pantolonunun cebinden ."

Ethan onları çekip çıkardığında, hayal kırıklığına uğramış, fiziksel acı çekecek kadar tahrik olmuştu. Pantolonu odanın öbür ucuna fırlatmıştı. Paketin düşmesine şaşmamalı. "Teşekkürler."

Clay onları öylece tuttu. "Biri daha kayıp Ethan." Ethan'ın öfkesiyle

birlikte kaşları da kalktı. "Haplarımı mı sayıyorsun?"

"Evet, biliyorum. Çünkü bana yalan söylüyorsun. İnkâr etme. Dün ne zaman oldu?"

Ethan gözlerini kapadı ve kadar saydı. "Takside, karakoldan dönerken."

"Yani sen kullanmıyordun?"

"Hayır." Gözlerini açtı ve Clay'in acı dolu bakışlarıyla yüz yüze geldi.

"Ethan, lütfen, bir daha araba kullanmayacağına söz ver. Bu üç gün içinde ikinci oldu."

Araba sürmeyi bırakma düşüncesi onu paniğe sürükledi. "Biraz stres altındaydım."

"Evet ve bu iş bitene kadar da peşini bırakmayacak. Ethan, senin hayatın bağımsızlığından daha değerli. Bu konuşmayı her yaptığımızda beni erteliyorsun. Bu sefer öyle olmadı. Arabayı sen kullanıyor olsaydın öldürüldü."

"Yaklaştıklarını hissediyorum Clay." Ethan mantıklı olmaya çalıştı. "Kenara çekebilirim ve-"

"Başka birini de öldürebilirdin," diye araya girdi Clay ve bunun üzerine Ethan ağzını kapattı. "O zaman nasıl hissederdin Ethan? İncittiğin kişinin ailesine bunu nasıl açıklardım? Lütfen. Bana söz ver."

Ethan durdu. Dana'nın dün gece kendi hayatını hiçe saymasından duyduğu hayal kırıklığını hatırladı. Ve derin bir iç çekti. Yanılmıştı ama alabilirdi. "Söz veriyorum. Bu iş bitene ve ben en az bir hafta temiz kalana kadar araba yok."

Clay hiç gülümsemeden, "Bir ay," diye meydan okudu.

"Doktorun karar vermesine izin vereceğiz. Geçen sefer yaptığım gibi onun tavsiyesine uyacağım."

"Bu sabahtan itibaren. Karakola gittiğimizde ben kullanacağım."

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, Sabah 8:15

Evie yanağını soğuk, sert küvetten kaldırdı, televizyonun mırıltısı kulaklarını gıdıklıyordu. Jane yatak odasında uyanıktı. Erik'in olduğu yerde. Jane onu bir çöp torbasıymış gibi kapıdan fırlatıp attığından beri çocuktan tek bir ses bile duymamıştı. Ne kadar zamandır gittiğini ya da ne kadar zamandır döndüğünü söylemek zordu.

Kapı açıldı ve ışık yandığında Evie irkildi. Sonra Jane göründü ve aynanın önünde durup tek kelime etmeden beyaz-sarı saçlarına renk vermeye başladı. Klozet kapağına oturdu ve *Trib'i* açtı. Bu sabahki baskı. Jane sayfadan sayfaya geçti. Sonra elleri kâğıdı sıkıca kavradı, avucunun içinde ezdi. İndirdi, açık renk gözleri kısık ve öfkeliydi.

"Kaseti çıkaracağım. Eğer izin vermediğim bir ses çıkarırsan, özellikle istemediğim bir cevap verirsen, çocuğu öldürürüm ve seni izle." Evie ürpermesine engel olamadı ve Jane gülümsedi. Acımasızca. Görülmesi gereken korkunç bir manzaraydı. "Katılıyor musun?"

Evie başıyla onayladı ve Jane tek eliyle onu oturur pozisyona getirdi. Diğer eliyle de bandı kopardı. Evie nefesini içine çekti, acı dolu bir çığlık atacakken yutkundu. Jane isteksizce etkilenmiş görünüyordu. "Yani, "Seni öldürüp öldürmeyeceğimi merak ediyorsun."

Evie gözlerini kırptırdı. Hiçbir şey söylemedi. Jane sırttı. "Seni öldürüp öldürmeyeceğimi mi merak ediyorsun?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? Neden

peki?" "Çünkü yapacağını

biliyorum."

"Hâlâ havalı. Buna saygı duyabilirim. Çocuğu merak ediyor musun?"

Evie bir kez başını salladı, oyunu anlamıştı. "Evet."

"O yaşıyor. Şimdilik. Dupinsky nerede yaşıyor?"

Evie dişlerini sıktı. Ve adresi verdi. Ve Jane bir kez daha o korkunç küçük takındı. "Zaten biliyordum, elbette. Silahını bu şekilde aldım. Ama bunu da biliyordun. Asıl soru. Dana'nın yeni sevgilisi kim?"

"Bunu bilmiyorum." Jane gözlerini kıstı. Evie sakince, "Gerçekten bilmiyorum," diye ısrar etti. "Bu hafta onunla aramız pek iyi değildi. Ben bırakıyorum."

Uzun, acı dolu saniyeler geçti. Sonra Jane hoşnutsuz bir şekilde ayağa kalktı. "Sana inanıyorum. Başka nerede takılıyor? Bana adres lazım."

Dana o zaman batmıştı. Evie bir umut dalgası hissetti. Dana dikkatli olması gerektiğini, kendisinin de tehlikede olduğunu biliyordu. "Caroline'ın evinde."

Jane tiksintiyle başını salladı. "Orada kimse yok. Kontrol ettim. Hepsi kayınvalidesinin evinde, sanki İngiltere Kraliçesi'ymiş gibi onu koruyorlar. Başka nerede olabilir ki?"

"Dedektif Mitchell ile bazen. O adresi bilmiyorum." "Peki ya kayınbirader?"

"David?" Evie başını salladı. Mülâyim olmaya çalıştı. "O ilgileniyor, Jane ilgilenmiyor." Jane hiç ikna olmamış görünüyordu. "Ne yani, eşcinsel mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi Evie ve Jane yüksek sesle güldü.

"İyi oyun oynuyorsun, Yaralı Yüz." Jane, Evie'nin kontrol edemediği irkilmesiyle kıkırdadı. "Bu boku durulamadan önce bir daha. Goodman'ın tutuklandığını biliyor muydun?"

Evie sarsıldı. "Hayır."

"Dün sabah. Yirminci sayfada öyle yazıyor. Bence bu Mitchell'in Dupinsky'ye söyleyeceği bir şey, değil mi?"

Evie yutkundu. "Muhtemelen."

"Dupinsky dün gece Goodman'ın o notu bırakmadığını bildiği halde benim için endişelendiğini düşünmemi sağlamaya çalıştı." Dudakları inceldi. "Beni geri çekmeye çalıştı." Ayağa kalktı ve bantı biraz daha sıyırdı. Evie'nin ağzına bastırdı. "Şimdilik işimiz bitti."

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, Sabah 9:30

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Mia, oturdukları konferans odasının kapısını kapatırken. Bir gün önce kullandıkları sorgu odasından kesinlikle daha az korkutucuydu, diye düşündü Dana, Ethan ve Clay'in arasında otururken. Randi, Clay'in yanına oturmuş, Stan de onlardan mümkün olduğunca uzakta, ama yine de masada oturmayı başarmıştı. Abe Reagan'ın masanın başında oturması küçük toplantılarını tamamlıyordu.

Mia Dana'ya baktı. "Görüyorum ki kıyafetleri almışsın."

"Yaptım. Teşekkürler. Mia, Hemşire Simmons'ı buldun mu?"

Mia gülümsedi. "Evet, biraz önce konuştuk. O iyi. Vardiyasından sonra biraz uyumaya çalışırken kapatmıştı. Sonunda kapıyı . Zavallı kadın korkudan öldü. Umarım şimdiye kadar kalbi normale dönmüştür."

Dana rahatlayarak yere yığıldı. "O zaman Sue beni kendisi aramış olmalı."

Reagan, "Hastaneyi yaklaşık iki saat boyunca izledik," dedi, "ama eğer oradaydı ama onu görmedik. Başka bir yerden izliyor olabilir."

Dana derin bir nefes aldı. "Caroline'a yakın bir yerde hastanede olduğunu öğrendiniz mi?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi Mia. "Hemşire istasyonuna bir çiçek aranjmanı getirdi ama karttaki isim hasta çizelgesinde yoktu. Nöbetçi hemşire onu hangi kata göndereceğini bulmaya çalışırken gözlerini açık tuttu. Simmons'ı Max'le konuşurken gördüm. Her şey gözetleme kaseti."

Sue'nun Caroline'a bu kadar yakın olduğunu düşününce Dana'nın boş midesi çalkalandı. Evie'nin şu anda onun ellerinde olduğunu düşünmek. "Max'le hiç tanışmamıştı," diye mırıldandı.

Mia omuz silkti. "David'le tanışmıştı. Bu yeterince yakındı. Eski mahallenizi de kontrol ettik Bayan Vaughn. Gri bir Olds Eighty-eight, Lewise'lerin evinin enkazının yanından yavaşça geçerken görülmüş. Araba, Sandy Stone'un arabasında bulduğumuz yaşlı kadından çalınanla eşleşti. Bu arada yaşlı kadın iyileşiyor. Olds daha sonra terk edilmiş olarak bulundu."

"Peki ya dünkü e-postayı göndermek için kullandığı internet kafe?" Ethan sordu.

Mia önce Abe'ye, sonra tekrar Dana'ya baktı ve Dana ensesindeki tüylerin diken olduğunu hissetti. "Ön ödemeli bir kredi kartı kullanmış," dedi Mia. "Kartın üzerindeki isim Faith Joyce'du."

Dana yüzündeki her damla kanın boşaldığını hissetti ve sadece Mia'bakabildi. Mia yuvarlak mavi gözlerinde derin bir pişmanlıkla aşağıya baktı. Dana duyduğunu sandığı şeye inanamayarak başını salladı. "Ne?"

Mia dudağını ısırıldı. "Excelsior Otel'de Vaughn'ların odasını ayırtmak için kullanılan kartla aynıydı Dana. Rezervasyon dün öğleden sonra saat üç sularında yapılmış."

Her şey sessizliğe gömülmüş gibiydi ve Dana'nın duyabildiği tek şey kafasının içinde yankılanan kalp atışlarıydı. Bu mümkün değildi. Mümkün olamazdı. Mia'nın ellerinin başını aşağı ittiğini, başka birinin sandalyesini masadan çektiğini hissetti. Ethan. Ethan onun yanında diz çökmüştü, yüzü endişeliydi. Sonra yüzü dönmeye başladı.

Clay', "Faith Joyce kim?" diye sorduğunu duydu ama Mia yine başını itiyordu.

"Onu biraz rahat bırak. Sakın üzerime bayılma Dana. Abe, ona su getirebilir misin?"

Dana yutkunarak kocaman nefesler aldı ve gözlerini açtığında oda yine hareketsizdi. Mia'nın ellerine karşı mücadele etti. "Bırak beni. Lanet boynumu kıracaksın." Mia anında onu bıraktı.

"O zaman yavaşça otur. En son ne zaman yemek yedin?"

"Dün."

Mia kaşlarını çatı. "Kahretsin, sümüklü bir çocuktan daha mantıklı değil." Hâlâ onun yanında diz çökmüş olan Ethan'a ters ters baktı. "Yemek yediğinden emin olman gerekiyordu, Buchanan."

Dana, Abe'in uzattığı suyu aldı. "Onu rahat bırak Mia," dedi yorgun bir sesle. "Denedi. Ama ben yiyemedim." Suyu yudumladı. Midesinin yatışmasını emretti. "Beverly'ydi. Dün onu otobüs terminaline bıraktım."

Mia sertçe yutkundu. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Ben de bundan

korkuyordum." Clay ayağa kalktı, yüzü kocaman bir çatıktı. "Faith Joyce

kim?"

Ethan kızın çenesinden hafifçe çekerek kendisine bakmasını sağladı ve gözlerini kızıdan ayırmadan, "Dana'nın annesi," diye cevap verdi. Kız sadece ona , Ethan başparmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Dün gece uyuyamadım. Ben de kontrol ettim."

"Anlamıyorum," dedi Randi sessizce. "Sue neden Dana'nın annesinin kartını kullansın ki?"

Dana parmaklarını titreyen dudaklarına bastırdı. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi Ethan'ın sabit yeşil gözlerine odaklandı. "Kadınlar Hanover House'dan başka şehirlere gitmek üzere ayrıldıklarında, yerleşene kadar kullanmaları için onlara ön ödemeli bir kredi kartı veriyoruz. Bizimle yeterince uzun süre kalırlarsa

karta yatırmak için bir işte para. Birikim planı gibi. Faith Joyce adını kullanıyoruz. Joyce annemin kızlık soyadıydı."

Ethan onun ellerini tuttu ve sıkıca kavradı. "Olanları okudum Dana. Ne olduğunu biliyorum."

Ellerini sıktı ve gözlerini Mia'nın kılere dikti, odadaki tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu farkındaydı. "Beverly neredeyse dokuz yüz dolar kazandı." Dana'nın sesi kesildi ve boğazını temizledi. "Onu dün sabah bıraktım. California'ya gidiyordu."

Mia, Dana'nın omzunu sertçe kavradı. "Beverly ne taşıyordu, Dana?"

Dana göz ucuyla Ethan'ın şaşkın şaşkın kaşlarını çatıldığını gördü. Bu kısmı anlamamıştı, diye düşündü ve anlayan Mia'ya baktı. Kim Belki de başından beri biliyordu. "Bir ehliyet. Bir sosyal güvenlik." Dudaklarını sertçe büzdü. "Ve bir pasaport."

Mia'nın başı geriye düştü ve usulca inledi. "Kahretsin, lanet olsun, kahretsin."

Dana tuttuğu nefesi dışarı verdi ve çenesini göğsüne indirdi. "Mia, Beverly ölmüş olabilir. Lütfen otobüs durağına bakması için birini gönder. Onun orada öylece yattığını düşünmekten nefret ediyorum. nefret ediyorum."

Abe otobüs ararken masanın etrafında sessizlik vardı. Telefonu kapattığında Dana başını kaldırdı. "Eee?" *Lütfen Beverly de olmasın. Onun da bir hayatı olacaktı.*

"Onu bu sabah çöp kamyonu çöp bidonlarını boşaltmaya geldiğinde buldular. Çöp konteyneri ile duvar arasına itilmişti." Abe çok üzgün görünüyordu. "Üzgünüm Dana. Onu morga götürdüler ve kimliği belirsiz kişi olarak etiketlediler. Onu teşhis edebilir misin?"

Dana uyuşukça başını salladı.

"Kimlikte hangi isim yazıyordu Dana?" Mia kısık bir sesle sordu.

"Carla Fenton," diye fısıldadı.

Stan Vaughn ayağa kalktı ve öne doğru eğildi. "Anladığım kadarıyla," dedi soğuk bir sesle, "Alec'i kaçıran kadının artık bir pasaportu var, böylece

ülkeyi terk etmek mi?"

Mia döndü, yasaklayıcı bir kaş çatmayla yüzünü buruşturdu. "Ona yirmi beş bin dolar verdiniz, Bay Vaughn. Beverly'nin kimliğini çalmamış olsaydı, bir tane daha almaya yeterdi. Lütfen oturun, biz bu işi halledene kadar. dışarı."

Çenesini sıkkan Stan oturdu.

Dana gözlerini kapattı. "Eğer Beverly'nin kimliğini kullanmayı planlıyorsa, saçını kahverengiye boyaması ve kahverengi kontakt lensler alması gerekecek. Göz doktorlarını kontrol et."

"Chicago'da kaç tane optometrist olduğunu biliyor musun?" Mia homurdandı, sonra da küfretti. "Kahretsin, en azından bizim sonradan ortaya çıkmamız yerine onun henüz gitmediği bir yer."

Abe ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü. Dana'nın önünde diz çöktü. "Ben bir liste getireyim de başlayalım. Ama önce, Beverly kimlikleri nereden buldu, Dana?"

Dana hıçkırıklarını , kilitledi. Abe Reagan'ın gözlerinin içine baktı. Ve dişlerinin arasından yalan söyledi. "Hiçbir fikrim yok, Abe. Ben sadece pasaportlar için fotoğraf çekiyorum." *Teşekkürler David*, diye düşündü hararetle.

Ethan, "Senin fotoğrafçılık işin," diye mırıldandı ve sandalyesine çöktü. Dönüp ona baktı ve onun anladığını gördü. "Evet."

Abe dili yanağında, Mia'ya baktı. Mia omuz silkti. Ve başka bir şey söylemedi. "Göz doktorlarını kontrol etmeye başlayalım," dedi. "Dün gece gittiği alışveriş merkezindekilerle başlayacağız." Ayağa kalktı. "Ama önce bizim Jane Doe'yu kontrol edelim. Yanılıyor olabiliriz."

Ethan Dana'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Ben de seninle geleceğim." "Gelmek zorunda değilsin," diye mırıldandı.

Kolunu onun omuzlarına doladı. "Evet, anlıyorum."

"Yani burada mı kalacağız?" Stan talep etti.

Abe sabrını kaybediyor gibi görünüyordu. "Morga gitmek istemiyorsan, evet. İşimiz bittiğinde seni havaalanına götüreceğim, böylece Washington'dan gelen uçakla gelmiş gibi görünebilirsin. Otele varana kadar her an biri seni takip ediyor olacak. Daha bu sabah odaya temizlikçi kılığında girip dinleme cihazları yerleştiren insanlar oldu. Umarım hazırlıklarımız sizin onayınızı alır," diye alaycı bir şekilde ekledi.

"Ah, bir şey daha var," dedi Ethan, kolu Dana'nın beline sıkıca sarılmıştı. "Kasetlerden birinde Conway'i Paris hakkında kitaplar okurken gördüm. Eğer pasaportu varsa ..."

Abe, Ethan'a etkilenmiş bir şekilde başını salladı. "edeceğiz. Şimdi Dana, gidelim."

Yirminci Bölüm

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 10:30

Kariyerinde pek çok insanın acı çektiğini görmüştü, diye düşündü Mia. Ama Dana Dupinsky'nin yüzündeki acıyla eşleşen çok az şey vardı. Beverly'nin yüzünü kapattı. Ama Dana hiç tereddüt etmedi. Orada, izleme penceresinin durdu ve Buchanan'ın elleri omuzlarında, başını salladı. Asistan çarşafı tekrar yukarı çekene kadar Mia, Dana'nın soğukkanlılığındaki çatlağı görememişti. Mia bir adım öne çıkmıştı ki Buchanan Dana'yı çevirdi ve sonunda baraj yıkılırken ona sıkıca sarıldı, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken salladı.

"" diye mırıldandı Abe onun yanında. "O güçlüdür."

Mia, Buchanan'ın omzuyla boğulan Dana'nın ağlama sesini duyunca yutkundu. "Kimse o kadar güçlü değildir, Abe."

Abe bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra sessizce, "Ne zamandır tanıyorsun Mia?" diye sordu.

Mia döndü ve boş bakışlarla ona baktı. "Ne, Dana'nın pasaportlar için fotoğraf çekmesi hakkında mı? Bir süredir. Benimkini bile çekti."

Başını daha yakına eğdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilmeseydi gözünü korkutabilirdi. "Abe, bırak artık. Lütfen."

Gözlerini kıstı. Sonra onları yuvarladı. "Peki. Bana borçlusun, Mitchell."

Mia, hâlâ Buchanan'ın kollarında ağlayan Dana'ya döndü. Bu manzara kendi gözlerini de yakmıştı. Birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca Mia, Dana'yı hiç ağlarken görmemişti. Bu şekilde değil. "Tamam." Başhekim morgdan çıktığında Mia omurgasını dikleştirdi.

"Arkadaşın iyi olacak mı?" Julia sordu.

Mia başını salladı. "Evet. Eee?"

Julia omuz silkti. "Senin hatun hiç tutarlı değil. Diğerleriyle aynı modele benziyor, susturuculu 9 milimetre. Bu kadının ailesi var mı?"

"Sadece Dana. Cesedi bir süre tutabilir misin Julia? Tüm bunlar bitene kadar? Dana ayarlamaları yapmak isteyecektir."

"Denerim ama kapasitem neredeyse doldu." Kaşlarını çattı. "Bunu durdurmalısınız."

"Teşekkür Julia," dedi Abe kuru bir sesle. "Bunu aklımızda tutacağız." Julia yüzünü buruşturdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Abe onun omzunu sıktı. "Evet, anlıyorum. Çok meşguldün."

"Son iki gündür evde on saatten fazla kalmadım." "Ama Jack evde kaleyi

koruyor, değil mi?" Mia sordu.

Buchanan cebinden bir mendil çıkardı ve Dana'nın gözlerini şefkatle sildi. Buchanan, Dana'nın başını yukarı kaldırıp alnına bir öpücük kondurduğunda kendini geri dönemez halde buldu. Belki de tüm bunlardan iyi bir şey çıkabilirdi.

Julia gülümsedi. "Jack ve ben ... iyiyiz." Gülümsemesi soldu. "Bir muhabir aradı. Ona yorum yapmayacağımı söyledim. Ama bunun dışarı sızması an meselesi. Bu bizim için bile anormal bir GSW seviyesi."

Abe iç çekti. "köprüye geldiğimizde geçeceğiz."

Buchanan eğilip Dana'nın kulağına bir şeyler mırıldandı ve Dana kaskatı kesildi. Sonra Mia'nın gözleriyle buluşmak için başını çevirdi ve titrek bir şekilde başını salladı.

"Şu anda iyi," dedi Mia. "Hadi gidelim. Vaughn'ları havaalanına ."

Abe kara kaşlarını kaldırdı. "Hazır oraya gitmişken 'Carla Fenton'ın Paris için bilet alıp almadığını da öğrenelim."

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 10:15

"Şimdi ne olacak?" Clay direksiyonun arkasından sordu. Dana Ethan arkada oturuyorlardı, Dana'nın eli Ethan'ın elini sıkıca kavramıştı. Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. O kadar çok ağlamak onu çok kötü etkilemişti. baş ağrısı ve hiçbir şeyi çözememişti. Beverly ölmüştü. Dr. Lee ölmüştü. Sandy ölmüştü. Evie şu anda ölmüş olabilirdi.

"Düşünmeyi bırak," dedi Ethan sessizce. Gözlerini açtığı anda Ethan'ın sabit yeşil bakışlarının yüzünde sabitlendiğini gördü. Clay'e, "Bir şeyler yemem gerek," diye cevap verdi. Sonra da dişlerini göstererek gülümsedi. "O zaman dün gece o e-postanın izini sürdüğümüz internet kafeye gidiyoruz."

Onda garip bir şekilde rahatlatıcı hissettiren acımasız bir kararlılık vardı. "Ne yapacaksın?" Dana ona sordu.

"Mitchell'ın orada söylediği bir şey beni düşündürdü. Stan'in Sue'ya yirmi beş bin dolar verdiğini ve istediği kimliği alabileceğini söyledi. araniyor."

"Bunu yapmak zorunda değildi," diye mırıldandı Dana. "Neredeyse ona ben verdim."

Ethan onun çenesini sıkıca tuttu. "Şu andan itibaren hiçbir şey duymak istemiyorum.

Daha çok *yapmalıydım* ya da *yapmamalıydım*. Bilmiyordun. , onu asla içeri almazdınız. Gelip Alec'i götürmesi için polisi arardınız. Anlaşıldı mı?"

Adamın acımasız kararlılığı onu sardı, daha da dikleştirdi. "Evet." Dudakları kıvrıldı. "Efendim."

O gülümsedi ve başparmağını dudaklarına götürdü. "Bu daha iyi. Sue Conway'in kurbanı olmaktan . Yapacağımız ilk şey onun finansal özgürlüğünü elinden almak olacak."

Clay, "O para çoktan gitti Ethan," diye itiraz etti. "Onun offshore hesaplarına ulaşmamız günler sürer."

"Bugünlerde değil." Ethan yol boyunca sıralanmış fast food dükkânlarına baktı. "Yemekten sonra tatlı için kurabiye bulmaya gideceğim."

Dana kaşlarını çatdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ethan arkasına yaslandı, yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Bilgisayar ineği dili. Bir Web sitesini her ziyaret ettiğinizde, geride bilgi bırakırsınız. Buna kurabiye."

"Bunun ne olduğunu hep merak etmişimdir," diye mırıldandı Dana. "Paranoyak olduğum için bilgisayarımı hiçbirini kabul etmeyecek şekilde ayarlamıştım."

"İnternet kafenin paranoyak olmadığına güveniyorum. Bu kiralık Bilgisayarlar iyi kullanılmış fahişeler gibidir. Nerede ya da kaç kişinin kullandığını bilemezsiniz. Dün gece gönderdiği e-postada depozitoyu iyi yatırdığımızı söylemiş. Demek ki hesabını kontrol etmiş ve bunu internetten yapmış olabilir."

Dana zonklayan acıyı bir kenara iterek bilgiyi işledi. "Yani Sue offshore hesap numaralarını girdiğinde, bunlar bilgisayarda bir çerez olarak kaydedildi."

"Ama yine de onun şifresine ihtiyacın olacak," diye itiraz etti Clay, sonra başını salladı. "Boş ver."

Ethan ona tepeden bakan bir bakış fırlattı. "Çocuk oyuncağı. Eğer"- Dana'ya baktı-"Geçmiş hakkında bazı bilgilerim var. Rastgele sayılar kullanmanız gerekse de çoğu insan kişisel anlamı olan şifreler kullanır. Eğer bana Sue'nun geçmişini -Randi'nin bize söyleyebildiğinden daha fazlasını- verebilirsen, hesabına girebilirim."

Dana, Clay'in bir hamburgerciye girmesini izledi ve kendi kararlılığını hissetti. "Bana ekstra turşulu bir tekli getir. Bir de büyük boy patates kızartması."

Ethan onu sert bir kucaklamayla kendine çekti. "Aferin kızıma."

Dana ona sarıldı ve bu kadar kısa sürede onun gücüne ne kadar güvendiğini fark etti. Bu iş bittiğinde ve o eve gittiğinde . . .

Kaba bir şekilde çekildi. "Ayrılacak mıyız yoksa birlikte mi kalacağız?"

Ethan'ın gözleri kısıldı. "Gözümün önünden kaybolacağını sanıyorsan delirmişsin demektir."

Kız çekildiğinde gerçekten de irkilmişti. "Clay beni Sosyal Hizmetler'e götürürken sen de bilgisayarçıya gitmek ister misin demek istemiştin. Ben aptal değilim Ethan. Hiçbir yere yalnız gitmeyeceğime söz verdim ve gitmeyeceğim."

"Neden hep birlikte kalmıyoruz?" Clay usulca araya girdi. "Eğer Conway Dana'yı gözlüyorsa, siz bilgisayarı kontrol ederken ben de dışarıda oturup onu izleyebilirim."

"Sonra Sandy'nin ofisine gideriz," diye ekledi Dana. "Sue sosyal hizmet uzmanlarından o nefret ederdi ki, bir dosyası olmalı. Eğer Chicago'daysa, Sandy'nin ofisinden birinde mutlaka vardır."

Clay yumuşak bir sesle, "Bu soruları dedektiflerin sormasına izin vermek isteyebilirsiniz," dedi.

Dana başını salladı. "Eğer Sue'nun kayıtları mühürlüyse, mahkeme kararı olmadan bu kayıtları Mia'ya veremezler. Ve dün Sandy'nin başına gelenlerden sonra, birileri mahkeme emri olmadan benimle konuşacak kadar delirecektir."

Ethan sıkıntılı görünüyordu. "Clay, ben sadece seni daha derine sürüklüyorum. Kendimiz gidebiliriz."

"Kapa çeneni Ethan," dedi Clay hafifçe, arabanın geçeceği yere yanaşarak. "Aç karnına kurabiye arayacak değilim."

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 12:10

"Mükemmel değil ama iş görür," diye mırıldandı Sue, terk edilmiş apartmanın çöplerle dolu bodrum katında . İki bina aşağıdaki bodrum katının aynısıydı, asıl istediği de buydu. Ne yazık ki iki bina aşağıdaki binanın dairelerinde insanlar yaşıyordu. Ama burada çok uzun zamandır kimse yaşamamıştı. Kapının kilidi kırık ve herkes istediği gibi girip çıkabiliyordu. Boş bir bira kutusunu tekmeledi, birçoğundan biriydi. Çöplerin altında kullanılmış prezervatifler gördü. Birkaç iğne. Bu iyi bir şeydi. Komşuların burada çılgın partilere alışık olduğu anlamına geliyordu. Biraz yüksek sesli müziği kimse fark etmezdi. Belki bir ya da iki çığlık.

O, Donnie ve oğlanlar, hemen uyum sağlardı.

Birkaç karton kutuyu oynatarak bir fare sürüsünün yerde koşuşturmasına neden oldu. Işığın çalışmasına çok şaşırmıştı. Bu da iyiydi.

Arka duvara, depo kafeslerinin arkasına ulaşana kadar ilerlemeye devam etti. Çok kötü anılar geri geldiğinde kaşlarını çatı. Saklandığı yer burasıydı. Dışarı çıkmış, bir iş yapıyordu ama geri döndüğünde her yerde polislerin dolaştığını, iki bina aşağıdaki Randi'nin evine baskın yaptıklarını gördü. Donnie'nin evine koşmuştu ama onlar da oradaydı. Donnie kelepçelenerek götürülüyordu. Polisler Donnie'nin dükkanındaki her şeyi, bütün malları aldılar. O da kaçtı. Miranda'nın yerine, iki bina aşağıya. Sobanın arkasındaki duvarda bir deliğe biraz acil durum parası sakladığı yer. Neredeyse iki gün boyunca aç susuz dayanmış. Polisler . Ortaya çıkmış, daireye doğru sürünmüş ve paranın gittiğini görmüştü. Ve bir polis bekliyordu. *Bebeğin nerede?* Her şey Lanet çocuk. Ya da Miranda. *Miranda nerede? Onu da mı öldürdün?* Hala zihninde duyabiliyordu.

On yıl sonra Hillsboro'dan özgür bir kadın olarak çıktı. aslında özgür değildi. Randi Vaughn korku içinde saklanmanın nasıl bir şey öğrenene kadar da özgür olamayacaktı. Yemeden içmeden kesilmek. Tek meziyetleri daha büyük ve güçlü olmaları olan erkeklerin iradesine eğmeye zorlanmak.

Yarın gece bu bodrum Randi Vaughn'un özel cehennemi olacaktı.

Şimdilik kızı saklamak için yeterli bir yer olabilirdi. Bu ikisini bir daha bir arada bırakmasına imkân yoktu. Döndü ve gözlerini yerde oturan, elleri ve ayakları hâlâ bağlı olan Yaralı Yüz'e dikti. Koyu renk gözleri ağzını kapatan bandın üzerinde kısılmış ve meydan okuyordu. Sue yine altta kalmamak için bandı kızın başının etrafına sonuna kadar sarmıştı. Üç kere. Kızın başını bağlamak çok daha zor olacaktı.

bu kez kaldırdı. "Umarım fareler sizi rahatsız etmez," dedi ve kızın meydan okuyan gözlerinin titremesini izleme zevkini yaşadı. Kız kızı zorla ayağa kaldırdı ve bir zamanlar dairenin ısıtma ünitesi olan arkasına sürükledi. "Senin için daha sonra döneceğim."

Ocean City, Maryland, 5 Ağustos Perşembe,

14:45 Doğu (13:45 Merkez)

Dedektif Janson, Lou'yu Ocean City şerifinin ofisinde bekliyordu ve Lou içeri girdiğinde hem o hem de Şerif Eastman ayağa kalktı. "İyi iş çıkardın zaman," dedi Eastman söze girmeden. "Lewis'in avukatı gelmeden önce on beş dakikamız var." Eastman ona inanmayan bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla Chicago'da dört ceset var?"

Lou bir sandalyenin koluna oturdu. "Evet. Üç gün içinde. Hepsi kafadan vurulmuş, aynı silahla."

"Benim ikisiyle aynı yöntem," dedi Janson. "Rickman ve Samson."

"Ama kulübedeki adamınızla aynı değil," dedi Eastman. "Bunları Lewis'in üzerine nasıl yıkmayı planlıyorsun?"

"Biz değiliz." Lou uzun yolculuktan dolayı kaskatı kesilmiş olan ensesini ovuşturdu. "Bunu ona kız kardeşinin ne kadar soğuk olduğunu göstermek için kullanmayı planlıyoruz. "Kız kardeşinin ne kadar onun için geliyor. Pasaportu var ve ülkeyi terk etmeyi planlıyor." Mitchell'la son dakikada yapılan bir kontrol bu son bilgi kırıntılarını sağlamıştı. "Chicago Polisi satın alınmış bir bilet bulamadı ama Fransa'yı hedef aldığına inanıyorum. Lewis'in kaçırılma suçunu üstlenmesine izin verecek."

Eastman kaşlarını çatarak, "Kendi çocuğu," dedi. "Savunmacı bunun üzerine atlayacaktır. Adam kaçırma değil, diyecektir."

"İhtiyacım olana kadar Lewis'e çocuğun yeğeni olduğunu söylemeyi planlamıyorum. Ve Lewis o sırada ağır bir suç işlediğine inanıyordu. Onu kasıtlı olarak yakalayabiliriz."

Eastman omuz silkti. "Kahretsin, bu öğleden sonra sinemalarda iyi bir şey oynamıyor. Ben de varım."

Lou kuru bir kıkırdamayla notlarını topladı. "Hadi gidip Bay Lewis'le konuşalım."

On beş dakika sonra masaya oturdular, Bryce Lewis ve kamu avukatı bir tarafta, o ve Janson diğer tarafta. Şerif Eastman duvara yaslanmıştı. Lewis daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu. Çürükler solmuştu ama yorgunluk çökmüştü. İstenmeyen mahkum yaklaşımlarını savuşturmak için gereken sürekli tetikte olma hali belli ki zarar veriyordu.

"Bunu kısa keselim, olur mu?" Lou, savunmacıdan önce konuştu. Lou Lewis'in gözlerinin içine baktı. "Bay Lewis, kız kardeşinizi, kaçırılma olayını ve fidyeyi biliyoruz." Lou, Lewis'in gözlerinin içine bakarak Lewis solgun. "Seni ziyaret eden adamdan haberimiz var. Teyzenizin ve amcanızın evini, içinde onlar varken yaktığını biliyoruz."

"Vay canına," dedi savunmacı. "Hangi fantezi kitaplarını okuyorsun, Çünkü bu iddiaların hiçbirini destekleyen en ufak bir kanıt göremiyorum."

Lou'nun dudakları kıvrıldı. "Merak etme. Duyacaksın. Bay Lewis, kız kardeşinizin Chicago'ya ulaştığını ve orada dört cinayet işlediğini duymak ilginizi çekecektir. Pazartesi gününden beri. Buna McMillan, Rickman ve Morgantown'da işlenen bir cinayeti de yedi oldu."

Lewis irkildi. Ama hiçbir şeyi inkâr etmek için harekete geçmedi.

"Fidyeden size düşen pay ne kadardı Bay Lewis?" Janson içten bir merakla sordu. "Bir milyon mu? İki milyon mu?"

Lewis'in gözleri titredi. Daraldı. Lou onun gözlerinde yükselen öfkeyi görebiliyordu. "Demek öyle oldu," dedi. "Sana çok daha azını vaat etti. Ben de öyle düşünmüştüm." Evrak çantasına uzandı ve bir kopyasını çıkardı. Conway'in Vaughn'lara gönderdiği ve fidyeyi detaylandıran e-posta. " göz atın Bay Lewis. İkinizin kaçırdığı çocuk için istediği fiyat beş milyon."

Lewis hâlâ bir şey söylemiyordu ama parmakları kollarının üst kısmını sertçe kavradı.

Lou öne doğru eğildi. "Er ya da geç sizi o eve yerleştirebileceğiz Bay Lewis. Her yerin tozunu kendim alsam bile parmak izlerinizi bulacağım. Ama yardım alacağım. Adam kaçırma federal bir suçtur. Artık nasıl olduğunu göre, FBI'ı çağıracağız. Sadece çocuğu kaçırmakla kalmadınız, Cheryl Rickman'ı da kaçırdınız. O da ölü bulundu."

"Müvekkilimin Bayan Rickmanın cinayetiyle ilgili bir mazereti olduğunu tespit ettik," dedi savunmacı soğuk bir şekilde. "Şimdi, tartışacak gerçek bir suçlamanız yoksa, işimiz bitti." Ayağa kalktı ve Lewis'in koluna girerek onu kapıya doğru götürdü.

"Sue'nun bir pasaportu ve Fransa'ya bir bileti var," diye yarı yalan söyledi Lou, tam Lewis'in ayağı kapı aralığına çarptığında. Durdu. Ve döndü. Gözleri

çok, çok soğuktu.

"Suçu sizin üstlenmenize izin verecek Bay Lewis," dedi Lou yumuşak bir . "Bunu yapmasına izin vermeyin."

Avukatı kulağına bir şeyler fısıldadı. Lewis başını salladı. "Ne teklif ediyorsun?"

Lou omuz silkti. "Ne söyleyeceğine bağlı." Masaya vurdu. "Konuş benimle, Bryce. Tek umudun biziz, çünkü onu çok istiyoruz. seni istediğimizden daha fazla."

Lewis bir sandalyeye yığıldı. "Bu onun fikriydi." Başını kaldırdı, yorgunluk gözlerindeki öfkeyle savaşıyordu ve birdenbire sadece on yedi yaşında gibi göründü. "Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu."

Lou not defterini çıkardı. "Dinliyoruz."

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 1645

Sandy'nin arkadaşlarıyla uğraşmak duygusal bir deneyim olmuştu. Keder ve öfkeyle dolup taşmışlardı. Ama Dana'ya Sue'nun dosyasına erişim izni vererek yardımcı oldular, ki bu dosya oldukça kalındı, gençliğinde birçok sosyal hizmet görevlisiyle muhatap olmuştu. Bu kadar çok istismara maruz kalmış bir kadının şimdi Evie ve Alec'i elinde tuttuğunu bilmek okumayı zorlaştırıyordu. Sosyal hizmet

işçiler yardımcı oldular ama ihtiyatlı davrandılar. Kayıtların tutulduğu odaya sadece Dana'nın girmesine izin veriliyordu. Ethan dışarıda kalmış, bir nöbetçi gibi volta atıyordu.

Şimdi, otel odasına döndüğünde Ethan dizüstü bilgisayarının başına oturmuştu. "Tamam, Sue'nun bankasının web sitesine girdim. Dün gece kullandığı bilgisayarda iki çerez buldum. İki hesap. Parayı ilk hesaba yatıracak, sonra da bizim bilmediğimizi düşündüğü ikinci hesaba aktaracak."

"Şimdi onun şifresini bulman gerekiyor," diye mırıldandı Dana.

"Peki, bize ne bulduğunu söyle," dedi Clay.

Kayıt odasından çıktığında Ethan bilgi almak için onu sorguya çekmeye başlamıştı ama o kadar kötü görünüyordu olmalıydı ki durdu. Ama molası sona ermişti. Konuşma zamanı gelmişti.

"Sue'nun annesi mahkemeden birkaç adım önde olmayı başaran bir keşti, ancak bir gün Çocuk Hizmetleri geldi ve Sue ile Bryce'ı aldı.

Bryce daha bebektir. Annesi onun bu alışkanlığını fahişelik." Ethan'a baktı. "Annesi ara sıra Sue'yu satar, yaramazlık yaptığında onu başkasına verirdi. Bir nevi ceza olarak."

Ethan'ın rengi soldu. "Aman Tanrım."

"Yani Sue erken yaşta gücü seksle bir tutmaya başladı." Clay

sessizce, "Ve ceza," dedi.

Dana başını salladı. "Evet. Annesi ona sosyal hizmet görevlilerinin kötü olduklarını, sadece onları yakalamak için dışarıda olduklarını düşündüler. Sistemden kaçmak için hareket ettiler. Bunların hepsi kollarında gördüğüm kesiklerle tutarlı. Kendilerini kesen kızlar bunu yaparlar çünkü hayatları çok kaotiktir, bu kontrolü sürdürmenin bir yoludur. Çocukken çok az kontrolü vardı."

Ethan kuru bir sesle, "Bu durumu düzelttiğini söyleyebilirim," dedi.

"Evet," diye onayladı Dana. "olduğunu söyleyebilirim. Sue tıpkı Randi'nin koruyucu aile yanındayken tarif ettiği gibiydi. Kendine zarar veren, asi, şiddet yanlısı. Koruyucu ailesinin onu taciz ettiğini iddia ediyordu ama bunu destekleyecek hiçbir kanıt yoktu.

şikayetler ve koruyucu ailenin sistemde iyi bir itibarı vardı. Sue için seks güç demektir ve o da bunu bu şekilde kullanmaya çalıştı. Sonunda kaçtı ve babasını buldu. Babası hapisten yeni çıkmıştı."

Clay, "Burada bir düzen görüyorum," diye düşündü.

"Genelde öyle olur. Babam Sue'nun velayeti için mahkemeye ve aldı ama Bryce'ın velayetini alamadı. Ziyaret hakkı vardı, bu yüzden Bryce'ın nerede yaşadığını biliyordu. Bir gün onu aldı."

Clay hafifçe ıslık çaldı. "Randi'nin tonları."

"Biliyorum. Çok ürkütücü. Babam bir market soymaya karar verdiğinde Sue ve bebek arabasındaydı, görünüşe göre güneşe gidiyorlardı. Bryce daha sonra tekrarladı."

Ethan, "Bazı elmalar ağaçtan çok uzağa düşmez," dedi.

Dana iç çekti. "Babam bu sırada dükkan sahibi tarafından vuruluyor. Sue onun öldüğünü görüyor ve on iki yaşında paniğe kapılıp direksiyona geçiyor, kaçmaya çalışıyor ve arabayı mahvediyor. Sosyal görevliler onu ve Bryce'ı alır ama bu kez teyzesi öne çıkar. Annesi aşırı dozdan ölmüştür ve Sue'nun teyzesi Lucy doğru olanı yapmaya karar verir."

Ethan tuşlara vuruyordu. "Tamam, ilk hesabını açtım. Bana birkaç isim verin."

"Babasının adı Walter'dı," dedi Dana.

"Güzel. Babam kaç yılında doğdu? Bu şifrenin harf ve rakamlara ihtiyacı var."

Dana çantasından not defterini aldı. "1955."

Birkaç kez dokundu ve Ethan öttü. "Kahretsin, bu çok kolaydı. Walter 1955. İlk hesapta para yok. Bakalım aynı şifre ikinci hesapta da işe yarayacak mı?" Tap, tap, tap. "Lanet olsun. Bu kadar şanslı olmalıydım. Ne zaman öldü? Walter mı?"

Dana notlarını kontrol etti. "1987."

"Bingo." Ethan parmaklarını tıkırdatarak bekledi. "Ve ... bakiye on dokuz bin sekiz yüz. Son işlemler . . . Western Union'a elli iki yüz havale edilmiş." Tuşlara hızla vurdu, sonra başını kaldırıp baktı. "Dün gece aradığı alışveriş merkezinde bulunuyor."

"Bunu Mia ve Abe'e ulaştırmamız gerekiyor," dedi Dana. "Parayla ne yapacaksınız?"

Ethan bir nefes verdi. "Sırf onu için geri kalanını almak isterdim ama o zaman peşinde olduğumuzu anlar. Kararı Mitchell ve Reagan'ın vermesine izin vereceğim. Ara onları Dana, konuşmamız gerektiğini söyle."

Yirmi Birinci Bölüm

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 1800

Mia, CPD konferans odasındaki bir sandalyeye çökerek, "Konuş bakalım," dedi.

Dana kısa yoldan sözcü olarak atanmıştı, bu yüzden ağzından kaçırdı. "Sue'nun banka hesaplarına erişimimiz var."

Abe öksürdü. "Affedersiniz?"

Mia hepsine pis bir bakış attı. "Bu bilgiye nasıl ulaştığınızı bilmek istiyor muyum?"

"Biz yasadışı bir şey yapmadık," diye ısrar etti Dana. "Ethan dün gece kullandığı bilgisayarın sabit diskine baktı. Sonra da şifrelerini tahmin edebildi."

Mia alnını ovuşturdu ve konuştuğunda Dana'nın nadiren gördüğü, güçlkle kontrol edilebilen bir öfkeyle konuştu. "Onları öylece *tahmin* mi *etti*? Ne o, Bayan Cleo falan mı? Belki Conway'in nerede olduğunu *tahmin* edebilir, çünkü biz kesinlikle bilmiyoruz."

Dana başını sallayan Abe'e baktı. "Bugün ne oldu?" "Göz doktorunu bulduk," dedi Abe iç çekerek.

"Kim?" Dana basitçe sordu.

"Lincoln Park'ta bir adam. Karısı onu iki buçuk saat önce muayene odasının zemininde ölü bulmuş. Envanter kontrolü bir çift kahverengi lensin kayıp olduğunu gösterdi."

Dana, Mia'nın sandalyesinin koluna oturdu ve kolunu ona doladı. "Özür dilerim." "Ben de öyle. Ve şimdi basın bu hikâyenin peşinde." Mia ürperdi.

Dana'nın kalbi küt atmaya başladı. "Onlara onun bir resmini verecek misin?"

"LT'miz bize baskı yapıyor," diye itiraf etti Abe. "Conway'in kimliğini gizli tutmak istiyoruz ki korkup Evie ya da Alec'e zarar vermesin ama bu artık çok büyük bir mesele. Bize yarın öğlene kadar süre verdi. Eğer o zamana kadar onu bulamazsak, halka açıklayacağız. O zamana kadar, bu iş için iki dedektif daha görevlendirdi.

ve ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz kadar üniforma."

Mia dudağını ısırdı. "Dahası da var. Bugün yeni cesetler bulduk. On bir yıl önce Randi Vaughn'un eski binasında yaşayan yaşlı bir kadın ve onun eski ortaklarından biri. Adli tabibimiz bizimkiyle aynı susturucu izine rastladı. Dr. Lee ve Kristie Sikorski'nin her iki kurbanı da gördüğünü söyledi. Yaşlı kadın Jackie Williams'tı."

Abe defterini çevirip açtı. "Williams'ı Conway'in tutuklanmasıyla ilgili eski polis raporlarında buldum. Sue birkaç gün polisten saklanmış ama Williams izliyormuş, Sue'nun Randi'nin dairesine döndüğünü görmüş ve onu ihbar etmiş. Bu yaşlı kadına ölmeden önce işkence edilmiş. Gözlerine çamaşır suyu dökülmüş ve kör edilmiş. Dili de kesilmiş."

Ethan dehşet içinde, "Tanrım," diye mırıldandı. "Aman Tanrım." Boğazını temizledi. "Peki ya ikincisi?"

Mia yüzünü buruşturdu. "Leroy Vickers Sue aleyhine tanıklık etti. Bunu bir daha yapmayacağını söyleyelim."

Abe içini çekti. "Conway'in tutuklanmasına karışan diğer insanları koruyucu gözaltı. Tutuklayan memur ve ailesi, savcı."

Bir sessizlik oldu, sonra Clay boğazını temizledi. "Lou Moore'dan haber aldın mı?"

Mia başını salladı. "Birkaç saat önce aradı. Bryce Lewis dökmüş. Sue birkaç hafta önce birdenbire onunla temasa geçmiş. Yıllardır konuşmamışlardı. Lewis'ler onu hapishanede ziyaret etmesine izin vermemişler ve o da Hala oradaydı. Sue paraya ihtiyacı olduğunu söyledi, ona üzücü bir hikaye anlattı, o da amcasının kredi kartından ona para gönderdi. Onunla Chicago'da buluşmuş ve birlikte Maryland'e gitmişler. Sahil evine saldırmadan hemen öncesine kadar kaçırılma olayından haberi olmadığını iddia ediyor. Kadının kimsenin zarar görmeyeceğine, çocuk için paralarını alacaklarına ve sonra onu geri vereceklerine söz verdiğini iddia ediyor."

"Moore, Bryce Lewis'in avizedeki en parlak ampul gibi görünmediğini söyledi," Abe. "Bir tür öğrenme güçlüğü olduğundan, belki de kapasitesinin azaldığından şüpheleniyordu."

Dana başını salladı. "Bu Sue'nun annesi hakkında bildiklerimle tutarlı. Onu taşırken bir keş ve sarhoştı. Onun etkilenmiş olması sürpriz değil."

"Dövmeden haberi vardı," dedi Abe. "Anlaşılan Sue babalarından alıntı yapmayı seviyormuş, o da *'Benimse, Uyum Sağla ve Geliştir'* demiş. Ne olduğunu çıkaramadım."

Onun yanında Ethan gerildi. "Yuvarlak Masa'nın Mottosu," diye mırıldandı. "Bu bir şaka."

Mia hasta görünüyordu. "*Şaka mı?*" Kelimeleri söylemekte bile

zorlanıyordu. "Korkarım öyle. Monty Python grubu bir komedi skecinde Yetmişli yıllar. Bir soyguncu banka soymaya gider ve bir iç çamaşırı dükkanında olduğunu fark eder. 'Benimse, Uyum Sağla ve Geliştir, Yuvarlak Masa'nın Mottosu' der ve ardından iç çamaşırı çalar," dedi Ethan üzüntüyle. "Sue geçen hafta boyunca bunu sık sık yaptı, planlarını duruma göre uyarladı."

"Cehennem." Mia ayağa kalktı ve volta attı. "Elimizde on bir ölü insan var ve bu kadının nerede dair hiçbir fikrimiz yok. Sahneyi hazırlıyor ve tek yapabileceğimiz olaydan sonra onu takip etmek."

Ethan elini kaldırdı. "On kişi olduğumuzu sanıyordum. McMillan, Rickman, Samson, Sikorski, Dr. Lee, Beverly, Sandy ve göz doktoru sekiz eder. Williams dokuz, Vickers on."

"Fred Oscola'nın cesedini bulduk," dedi Abe yüzünü buruşturarak. "Bu öğleden sonra bir otelde bulundu. Görünüşe Sue ayrılırken kapı kolunda rahatsız etmeyin yazısını unutmuş, bu yüzden temizlik görevlileri odayı yalnız bırakmış."

"Ta ki kokusunu almaya başlayana kadar," diye ekledi Mia. "Kimliğini kesinleştirmek için diş kayıtlarını almamız gerekti. Sue başka bir şey bırakmamış. Sadece parmakları değil, penisini de kesmiş. Julia o sırada hayatta olduğunu söylüyor."

"Ondan özellikle nefret ederdi," dedi Dana. "Bay Oscola'nın hapislane gardiyanı olarak gücünü kadınlardan zorla seks yapmak için kullandığını öğrenirsem şaşırmam."

mahkumlar. Bu, Sue'nun seks konusundaki tüm tutumuyla tutarlıdır. Seks güçtür. Geçmişinde ciddi bir cinsel istismar var." Dana not defterinden bir sayfayı masanın üzerine kaydirdi. "Bugün Sandy Stone'un arkadaşlarıyla konuşmaya gittim. Bana sonra bağırırsın ama mahkeme emri olmadan seninle konuşmayacaklarını biliyordum. Kontrol edebileceğimiz bazı adresler var."

Abe kâğıdı aldı. "O mahkeme kararını yarına kadar almış olurduk. Bugün talep ettik."

Dana omuz silkti. "O zaman bunu bir gün önce alırsın."

Abe gözlerini kırpıştırıp odaklandı ve Dana onun ve Mia'nın dün gece ne kadar uyuduğunu merak etti. "Onun da koruyucu ailesi."

Mia volta atmayı bırakıp Abe'in omzunun üstündeki çarşafa baktı. "Neden?"

Dana sessizce, "Sue'nun Evie ve Alec'i saklamak için kendini yalnız ve izole hissettiği bir eve geri dönebileceğini düşünüyorduk," dedi. "Kurduğu bu drama kişisel. Bu yüzden ortam da kişisel olmalıdır. Belki de amcasının evini kullanmayı planlamıştı. nefret ederdi. Yerine yapılacak yerin de en az onun kadar nefret edilen bir yer olması mantıklı."

Mia, Dana'nın yanındaki sandalyeye yığıldı. "Başka ne düşünüyordun, evlat?"

Dana affedildiğini biliyordu. "Bu tamamen intikamla ilgili. Randi ona bir değil, iki kez ihanet etti. Bunu planlamak için on yılı vardı. Sembolik olacak ve yaşadığı tüm acıları içerecek. Gerçek ya da algılanan bu acının ne olduğunu daha iyi anlamak istiyorum. Hapishaneden haber aldınız mı?"

"Evet." Abe not defterinde birkaç sayfa çevirdi. "Sue beş yıl boyunca Tammy Fields'la, hani şu bahsettiğin kadınla aynı odada kaldı."

Dana yüzünü buruşturdu. "O zaman bizi böyle buldu. Artık Fred Oscola'yı biliyoruz."

"Onu nasıl bulduğumuza bakılırsa hiç de şaşırtıcı değil," dedi Mia.

"Parmaklarını kesmek bir işti. Vaughn'ları korkutmak için onlara ihtiyacı vardı."

Dana alaycı bir tavırla, "İşini bozmak kişisel bir şeydi," diye sözlerini bitirince odadaki her erkek irkildi. "Yani muhtemelen hapishanede tecavüze uğradığını biliyoruz. Oscola orada ne kadar kaldı?"

"Bütün on yılı boyunca," dedi Abe, hâlâ rahatsız görünüyordu.

"Buna katlanmak için uzun bir zaman." Dana kaşlarını çatarak Mia'ya baktı. "Yanlış anlama ama on yıl boyunca bu şekilde zorlanmış , beni oraya koyan kişiye de aynı acıyı çektirmek isterdim."

"O zaman Oscola'yı öldürmemeliydi," dedi Mia.

"Belki de açgözlülük etmiştir," diye cevap verdi Dana. "Onu bulana kadar bilemeyiz ama Randi Vaughn'u yakından izleyeceğimden eminim. Sue onun için her ne planladıysa, bu hiç hoş olmayacak."

"Peki ya sen Dana?" Abe usulca sordu. "Senin için ne planlıyor?"

Dana zihinsel olarak düşüncelerini kutunun içine itti. Kutunun kilidi her an daha kırılğan hale geliyordu. "Çok daha iyi değil. Onu ailesinden alan ya da yaşamak istemediği yerde yaşamaya, yapmak istemediği şeyleri yapmaya zorlayan her sosyal hizmet ."

Mia bakışlarını Ethan'a dikti. "Silahlı mısın?"

Ethan başını salladı, çenesi gergindi. "Illinois silah yasaları çerçevesinde, evet."

Mia'nın gözleri çakmak çakmak oldu. "Pekâlâ. Dana, 38'hâlâ yanında mı?"

Dana, bir gün önce Evie'ye ulaşmak için acele ederken bıraktığı, hâlâ yatağının üzerindeki bornozunun cebinde silahını düşündü. Silahını dolu bir şekilde, her zamanki saklanma yerinin dışında bırakmak gibi bir dikkatsizliği hiç yapmamıştı. "Dairemde. Oraya gidip alabilir miyim?"

Ethan kararlı bir ifadeyle, "Onun yerine ben giderim," dedi.

Mia, sanki Ethan konuşmamış gibi Abe'e baktı. "Conway onun evine göz kulak oluyor olabilir."

Ethan dişlerinin arasından, "Onun yerine ben giderim," dedi.

Abe tereddüt etti. "Eğer izliyorsa, Dana'yı görmek onu açığa çıkarabilir."

Ethan ayağa fırladı. "Hayır. Onu yem olarak

kullanmayacaksın." Dana kolundan çekiştirdi. "Otur, Ethan.

Lütfen."

Onu görmezden gelerek Mia'yı işaret ederek ayakta durmaya devam etti. "Dün gece kendini takas olarak sunduğu için onu koruma altına almaya hazırdın. Aklından ne geçiyordu?"

"Morgda sekiz cesedim var, Bay Buchanan," dedi Mia sert bir sesle. "Dana benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Onu zaten içinde bulunduğu durumdan daha fazla tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Ethan'ın kaşları tehditkârdı. "Onu yem yapmayacaksın." "Orada olacağız," dedi Abe. "Sokakta izliyor olacağız."

Ethan başını salladı. "Peki ya Conway içeride bekliyorsa?"

Abe yerinden kıpırdamadı. "Dana dinleme cihazı takabilir."

Ethan'ın elmacık kemiklerinde iki koyu kırmızı şerit yükselmişti. "Conway arkasından yaklaşıp dokuz milimetrelik bir fiş taktığında çıkan sesi duyabiliyorsun.

Kafatası mı? bakmayın *ama Dedektif*, hayatta olmaz."

"Bay Buchanan," dedi Abe sakince. "Kadın son bir hafta içinde on bir kişiyi öldürdü. Elinde iki rehine var. Vaughn'ları Excelsior'da bir bekletiyorum ama şu ana kadar bir şey çıkmadı. Bu listedeki tüm adreslere üniformalıları gönderip onları uyaracağız ve belki bu şekilde onu yakalayabiliriz, belki de değil. Bunu kabul edilebilir bir şey olarak görüyorum-"

"*Kabul edilebilir mi?*" Ethan gürledi.

"Kabul edilebilir, kontrollü bir risk," diye devam etti Abe, hâlâ sakince. "Dana istekli sürece."

"Öyleyim," dedi Dana sessizce. Ayağa kalktı ve Ethan'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözleri parlıyor ve yanıyordu. Onun titrediğini hissedebiliyordu.

"Ethan,

Yapılacak en doğru şey bu. Ayrıca, beni bugün herhangi bir zamanda öldürmüş olamaz. Karakolun dışında bekliyor bile olabilirdi. Bu şekilde daha fazla devam edemem. Lütfen bunu kendim için olduğu kadar başkaları için de yapmak zorunda olduğumu anlayın."

Ethan onun elinden kurtuldu ve Mia'ya baktı. "Sen onunla git."

Mia başını salladı. "Conway beni Hanover House'daki o ilk gece gördü. Polis olduğumu biliyor. Bir polis görünce saklanıyor. O zaman hiçbir yerde değiliz."

Ethan başını Abe'e doğru salladı. "O zaman o."

Mia yine başını salladı. "Dün gece hastanenin dışında Dana'yı bekliyorsa, bizi birlikte görmüştür. Aynı şarkı, ikinci mısra."

Ethan'ın çenesi seğirdi. Yumrukları bir kıvrılıp bir açılıyordu. "O zaman ben de onunla gidiyorum."

Dana, Mia ve Abe'e baktı. "İyi misin?"

Mia'ya ters ters baktı. "Ve vücut zırhı alacak." Mia

bir kez başını salladı. "Anlaştık."

Ethan'ın kesik kesik nefes alışları kesilince oda tamamen sessizleşti. Sonra Clay boğazını temizledi. "On dokuz bin dolarlık küçük bir mesele var. banka hesabında hala dolar var. Bununla ne yapmak istiyorsun?"

Abe yüzünü ekşiterek elini uzattı. "Hesapları bana ver. Adamlarımızdan birine parayı aldıracağım. Ona dokunamazsak bile en azından biraz engel olabiliriz."

Ethan'ın gözleri sertleşti ve düzleşti. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 19:30

Ethan onun arkasından kirli basamakları tırmanırken, "Bu çok aptalca bir fikir," diye mırıldandı.

"Sshh." Dana omzunun üzerinden kaşlarını çattı. "Sessiz ol."

Kadının gözlerinde korku gördüğü için ağzını kapattı. Kapının kilidini açtı, itti. Ve nefes verdi. "Temiz görünüyor Mia," diye mırıldandı gömleğine iliştirilmiş mikrofona.

Ethan onu iterek geçti. Mutfak ve banyo temizdi, ikinci yatak odası da mobilyasızdı. Ethan ona hızlıca bir bakış attı ama Ethan sadece başını salladı. "Burası Evie'nin odasıydı. Saldırıdan önce."

Yatak odası bir gün önce aceleyle giyindiği gibi görünüyordu. Evie için dehşete düştüğü zamanki gibi. Giysiler yatağın her tarafına saçılmıştı.

"görünüyor," dedi ama kadın kaşlarını çatıyordu.

Eğildi ve bornozunu iki parmağının arasına aldı. İpek, kendi üzerine dökülüyordu. Onun üzerindeki elbiseyi hatırladı. Cebi nasıl da şişmişti. Bu değildi
Şimdi şişkinlik.

"Mia," dedi mikrofona, sesi titriyordu. "Silahım gitmiş."

Altmış saniyeden kısa bir süre içinde Mitchell ve Reagan nefes nefese oradaydılar. "Ön kapıyı kurcalamak yok mu?"

"Hayır. Evie'de vardı, o yüzden Sue'da da var." Dana başını güçsüzce salladı. "Bunu daha önce düşünmeliydim."

Mia kolunu Dana'nın omuzlarına doladı. "Başka bir şey aldı mı? Görünüşe göre burada büyük bir hasar yaratmış."

"Hayır, bunu Caroline yaptı." Zar zor duyuluyordu ve Mitchell kaşlarını çattı.

Ethan, "Caroline Pazartesi gecesi randevumuz için giyinmesine yardım ediyordu," dedi. "Dün buraya geldiğimde böyle görünüyordu. Barınağa dönmek için kıyafetlerini değiştirdi çünkü Sue'nun hâlâ orada olduğunu sanıyorduk. Oradan ayrıldı.

Silah bornozunun cebinde, yatağın üzerinde. Sue'nun ne zaman burada olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?"

Reagan, "Bir şey gören olup olmadığını soracağız," dedi ama sesi kuşkulu geliyordu.

Mia, "Ethan, oturma odasına git ve onu ," diye emretti. "Baygın görünüyor."

Dana bornozu bulduğu yere geri bıraktı. "Bayılmayacağım. Neden silahımı çalsın ki Mia? Onda bir tane var. Bunu biliyoruz."

"Silahın senin üzerine mi kayıtlı Dana?" Reagan sordu.

Kadın bocaladı. "Hayır."

Mitchell gözlerini kapattı. "Kahretsin."

Reagan başını öne eğdi. "O zaman kimin kayıtlı?" Dana zorlukla yutkundu. "Annemin."

Reagan kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten etrafta dolaşıyor. Neden merhum annenizin üzerine kayıtlı bir silahınız var?"

Dana perçemini alnından üfledi. "Çünkü araba hırsızlığına teşebbüsten ağır bir mahkûmiyetim var. Kendi başıma silah alamıyordum ve eski sevgilimden korkuyordum. Annem ruhsata onun adını yazdırdı."

Reagan gözlerini devirdi. "Mia, bu iş bittiğinde bana çok şey borçlu olacaksın."

"Ben işte iyiyim," diye tersledi. "Buchanan, onu oturma odasına götür. Hiçbir şeye dokunmayın. Olay Yeri İnceleme'yi arayacağız."

Onu oturma odasına götürdü ve Dana eski kanepenin kenarına oturup dudağını ısırdı. "Benim silahımı kullanacak, değil mi? Benim silahımla birini öldürecek." Yüzünün kalan rengi de soldu. "Benim silahımla Evie'yi öldürecek."

Ethan bunu hemen düşünmüştü ama onu zaten olduğundan daha fazla endişelendirmek istemiyordu. "Bunu bilemezsin tatlım. Belki de sadece onu bununla vuramayacağından emin olmak istemiştir."

Kadın kısık gözlerle ona . "Bana patronluk taslama Ethan."

Onun yanındaki kanepeye oturdu ve elini tuttu. ". Ben de aynı şeyi düşündüm."

Orada oturdu, gözleri zeminin ortasına sabitlenmişti. "Bu rüyamdan daha kötü."

"Şimdi konuşmak ister misin?" diye sordu nazıkçe, ama o yine de başını salladı, gözlerini yerdeki aynı noktadan ayırmadı.

Kadının bakışlarını takip ederek, ortada ve yan duran çirkin, eski halının ortasına gitti. Ama dün ve Pazar gecesi de ortası bozuk ve yan duruyordu. Reagan arkadan görünüp onun bakışlarını takip ederek halının kenarında durduğunda merak etmek için sadece bir dakikası vardı.

Eğildi ve bir kenara yuvarlamaya başladı.

"Yapma." Dana ayağa fırladı ama artık çok geçti. Halının altında, halının eni ve boyunun yarısı kadar büyük, koyu kahverengi bir leke vardı. Reagan bir an için lekeyi inceledi, sonra başını yana çevirerek farlara yakalanmış bir geyik gibi bakan Dana'yı inceledi.

Ethan'ın midesi altüst oldu ve safrayı yutmak zorunda kaldı, büyük kan lekesini gördüğü için değil, onun neyi temsil ettiğini anladığı için.

"Hiç , değil mi?" diye sordu .

Ona bakmadı. "Hayır." Dudakları sadece kelimeyi oluşturdu. Hiçbir ses çıkmadı.

Dana'nın annesi burada ölmüştü. Bulduğu eski makalede, kızı tarafından korkunç bir şekilde dövülmüş ve kanlar içinde bulunduğu yazıyordu. Ne bir adres ne de bir suçlu belirtilmişti. Ona kendisinden, önce babasının, sonra da üvey babasının tacizlerinden bahsettiği sabah Dana'nın gözlerindeki ifadeyi hatırlamıştı. Makaleyi okumuş ve üvey babanın sorumlu olduğunu varsaymıştı. Üvey babanın adını eyalet hapisanesindeki müebbet mahkûmları listesinde bulduğunda bunu doğrulamıştı.

Onun taşındığını düşünmüştü. Çoğu insan taşınırdı. Dana Dupinsky çoğu insan gibi değildi. Bir şekilde anlamsız, aşağılık bir suç mahallini kendi özel, hiç bitmeyen cehennemine dönüştürmüştü. Her seferinde

eve geldiğinde, orayı tekrar görmek, tekrar yürümek zorundaydı. Keşleri ve tinerleriyle bu yer büyük bir kefaretti.

"Lanet olsun, Abe," dedi Mitchell arkalarından.

Reagan ayağa kalktı. "Sakın söyleme. Annesi mi?"

Mitchell solgun ve sarsılmış Dana'ya öylesine yoğun bir şefkatle baktı ki Ethan neredeyse Dana'yı tehlikeye attığı için onu affedecekti. "Evet. Üstünü ört, olur mu? Ethan, onu otele geri götür. Oraya vardığında beni ara, tamam mı?"

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 1100

Yanlış bir şeyler vardı. Sue arabasında oturmuş, bir blok ötedeki evlerin arasından, on bir yıl önce kendisini tutuklayan polis memuruna ait olan iki katlı küçük eve bakıyordu. Adı Taggart'tı. Yalnız yaşıyordu ama içeride başkalarının gölgelerinin dolaştığını görebiliyordu. İçgüdüleri uğulduyordu. Polisler oradaydı, bekliyorlardı. *Beni bekliyorlardı.*

Hayal kırıklığına uğrayacaklar, diye düşündü. Sue düşünceli bir şekilde direksiyona vurdu. Polisin burada olmasının tek yolu Randi'nin onlara haber vermiş olmasıydı. Şüphelenmeleri için başka hiçbir mantıklı yol yoktu. Çocuğun bir fark yaratacağını düşünmüştü. Randi Vaughn'un polise ispiyonlamanın sonuçlarını öğrendiler. Belli ki eski alışkanlıklar zor ölmüş. Randi Vaughn da öyle.

Randi Vaughn polisi alarma geçirdiğine göre, otelini izliyor olacaklarından emindi. Bu da yarın akşamın lojistiğinde bir değişiklik yapılmasını gerektiriyordu. Aynı parti yeri, onur konuğu için farklı bir karşılama planı. Yarın Donnie'ye haber verecekti. Bagajdaki doldurulması gereken boş kutuları düşünerek bir benzin istasyonuna girdi.

Ancak bu gecenin lojistiği tam rayına oturdu.

Chicago, 5 Ağustos Perşembe, 11:45

Ethan yatak odasının kapısından, "Dana, gerçekten yemek yemen gerek," dedi.

Şehrin parlak ışıklarına bakarken Ethan'ın penceredeki yansımasını görebiliyordu. Dairesinden döndüklerinden beri ona yemek yedirmeye çalışıyordu ama yemek düşüncesi bile boğazının düğümlenmesine neden oluyordu. "Ethan, gerçekten aç değilim," diye cevap verdi onu oturma odasına geri götürmek için tasarlanmış sinirli bir tonda.

Onun yerine yansımasının yaklaşmasını izledi, sıcak ellerini soğuk omuzlarına koyduğunda ve şakağına nazik bir öpücük kondurduğunda ürperdi.

"Pes etme bebeğim," diye mırıldandı ama yansıması gözlerindeki endişeyi gösteriyordu.

"," diye mırıldandı ama sesindeki yalanı duyabiliyordu. Sue'nun elinde Evie ve silahı vardı. Sue on bir kişiyi öldürmüştü ve kimse nerede olduğunu biliyordu.

Omuzlarından çekiştirdi. "İki saattir burada pencereden dışarı bakıyorsun Dana. Yatağa gel. Uyuman gerek."

Ellerini adamın ellerinden çekti. "Hayır. Uyumak istemiyorum." "Çünkü rüya görüyorsun."

Dişlerini sıktı, öfke yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyordu. Normalde öfkesini bastırabilir, içinde tutabilirdi. Ama bu gece değil. "Sence?" diye sordu sertçe.

Adam yerinden kımıldamadı ve kadın bunun için ona lanet etmek istedi. "Evet, sanırım. Şimdi bana anlatmaya hazır mısın?" Kadın dişlerini daha da sıktığında, adam elleriyle omuzlarını tekrar kapatıp masaj yapmaya başladı.

"Wrigleyville'deki o ilk geceyi hatırlıyor musun? Richard hakkında konuşmamı sağlamıştın ve kendimi daha iyi hissetmiştim. Kendini dinlemeye başlamalısın."

Gülüşü acıydı. "Doktor, kendini iyileştir?"

"Eğer ayakkabı uyarsa, bebeğim." Elleri omuzlarından kollarına doğru kayarak beline kilitlendi ve karşı koyma çabalarına rağmen vücudu en iyi nasıl oturacaklarını biliyor gibiydi. Ona doğru eğildi ve başının onun omzuna yasladı.

"Neden sana annemden bahsetmem için ısrar edip duruyorsun?"

"Çünkü onun senin en büyük parçan olduğunu düşünüyorsun," diye mırıldandı. Dana gözlerini kırıştırdı ve dönüp ona baktı. "Ne?"

"Dana, kendinle ilgili yaptığın her şeyi çok kötü birine atfediyorsun. etkinlik." Başparmağını kızın kaşlarının üzerinde gezdirdi ve kızın göz kapakları düştü. "Annenin öldürüldüğü gece. Senin tarafından değil," diye ekledi, "kendini buna inandırmış olsan da."

"Kontrol ettin," dedi yorgun bir ifadeyle, alnını adamın çıplak göğsüne yasladı, saçları burnunu gıcıklıyordu. "Kontrol ettiğine göre bunun bir geçerliliği olduğunu düşünmüş olmalısın."

"Hayır, bunun bir geçerliliği olduğunu hiç düşünmedim. Başka bir insanı öldüremezsiniz."

"Sue'yu öldürebilirim," dedi hırçınca ve kolları bir mengene gibi sırtına dolandı.

Ona sıkıca sarıldı. "Dediğim gibi, başka hiçbir ." Onun

kokusunu içine çekerek bir nefes aldı. "Anlaşıldı."

"Dana, konuş benimle. Bana o gece neler olduğunu anlat. Sana yardım edebilmem için bilmem gerek."

Sonra başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Ona her zaman baharı düşündüren o sabit yeşil gözleri. Yeni hayatı. "Neden?"

Gözleri hüznünlendi. "Seni önemseyebileceğime inanmak bu kadar zor mu?"

Gözleri yanıyordu. "Evet."

Parmakları Dana'nın yüzündeki saçları tüylendirdi. "Dana, sana yardım ettiklerinden daha fazla yardım etmediğin hiç arkadaşın var mı? Herhangi bir yerde veren değil, alan mı?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. "Bilmiyorum."

"Bunu bir düşün." Ağlamak isteyeceği kadar şefkatle öptü onun ağzını. "O zaman bir kez olsun alıcı olmayı düşün. İnsanların senin için bir şeyler yapmasına izin ver. Onlara bir şekilde geri ödeme yapma ihtiyacı duymadan." Kolunu onun omuzlarına doladı ve onu yatağa götürdü. "Mesela şimdi. Uyumana yardım edeyim.

Bağlanmak yok." Sesi derin, yumuşak ve boğuktu; elleri ise kızın ayakkabılarını ve gömleğini çıkarırken nazikti. Onu bir bebek gibi soydu, sonra kendi tişörtlerinden birini başına geçirdi. "Git uyu. Sabah konuşuruz. Sabah."

Onu yatağa yatırıp ışıkları söndürdü ve kendi giysilerini çıkardığını duyabildi. Arkasına geçti ve onu kendine yaklaştırdı. Adamın uyarılmışlığının kendisine doğru titreştiğini hissedebiliyordu ama bu bir ayartmadan çok bir rahatlamaydı. Adam oradaydı. Gece uyandığında da orada olacaktı. Çünkü gece uyanırdı. Her zaman uyanırdı.

"Yarın, tatlım," diye mırıldandı kulağına. "Onları yarın bulacağız." "Dün gece de öyle demiştin."

"Ve yarın tekrar söyleyeceğim. Doğru olana kadar. Bu iş bitene kadar."

Şimdi onun kollarının arasında güven içinde sürükleniyordu. "Ve sen eve gidiyorsun."

Kolları gerildi, sonra gevşedi. "Ve ben eve gidiyorum. Sen ne yapacaksın? Her şey bittiğinde?"

Gözlerini kırptırdı, sadece karanlığı görüyor, sadece onu hissediyordu. "Bilmiyorum. Her ne ise, bunu burada yapamayacağımı biliyorum."

Adam başını kaldırdı ve kadın onun kaşlarının çatıldığını görmekten çok hissetti. "Burada mı?"

"Chicago'da. Çok tehlikeli." Esnedi, onun içinde eridi. "Caro ve Evie daha güvenli bir yol bulmalı."

"Ama sen değil," dedi, çok yumuşak bir sesle ve hatasını çok geç fark etti.

"Hayır, ben değil," diye dürüstçe cevap verdi.

"Nereye gideceksin?"

"Ah, bilmiyorum," sesi . "New York, Atlanta . . . Philadelphia belki."

Uzun bir duraklama. "Ama başkent değil?"

Hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi.

Vücudu sertleşti ama sesi nazik kaldı. "Çok yaklaştım, değil mi?"

"Ethan-"

"Uyu, Dana."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, Saat 3:00

". "

Evie'nin gözleri Jane'elinin çenesine çarpmasıyla duyduğu ani acıyla açıldı. Gözlerini kırıştırarak üzerine doğru gelen uzun boylu figüre odaklandı. Ayağa kaldırıldığında bir iniltiyi bastırdı. Çenesinin altındaki soğuk sert metalin itişiyile gözlerini tekrar kapattı. Şimdi olacaktı. Onu öldürecekti. Şimdi. Dana'nın silahıyla.

Jane sadece kıkırdadı. "Henüz değil, tatlım. Seni dışarı çıkarmadan önce yapman gereken biraz daha şey var. Ayaklarındaki ipleri keseceğim ve buradan yürüyerek . Ellerin bağlı kalacak, ağzın bantlı kalacak. Bir şey denersen seni olduğun yerde vururum. Anladın mı?"

Evie kıpırdamadan durdu ve Jane silahın kör namlusunu daha sert bir şekilde saplayarak Evie'nin havasını kesti. Jane soğuk bir sesle, "Duyduğunuzu belirtin," dedi. Evie başını salladı ve görünüşe göre bu yeterliydi çünkü üzerindeki baskı nefes borusu hafifledi. Burnundan hızlı bir nefes çekti ve Jane tekrar kıkırdadı. "Hadi şu gösteriyi yola koyalım. Bu gece ikinci gösteri başlamadan önce geri biraz uyumam gerekiyor."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, :30 "Hayır."

Ethan'ın gözleri acınası iniltiyle açıldı ve dönüp komodinin üzerindeki saate baktı. Gecenin bir yarısıydı ve Dana rüya görüyordu. Nasıl tahmin edebilirdi ki? Saatin yanındaki lambayı yaktı ve dirseğine yaslanarak hafifçe omzunu salladı.

"Uyan.

Dana, uyan." Sarsılarak uyandı, gözleri bir anda açıldı.

"Özür dilerim." Sert bir fısıltıydı. Nefesi keskin küçük dalgalar halinde geliyordu, vücudu titriyordu. Dudakları ağlamak üzereymiş gibi titriyordu. Yalnız olsaydı ağlayıp ağlamayacağını merak etti.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye mırıldandı. "Şimdi söyle bana. Rüya ne görüyorsun?"

Gözlerini kapattı. "Zaten biliyorsun."

"Çıplak gerçekleri biliyorum Dana. Neden geri kalanı için bana güvenmiyorsun?"

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunun güvenle bir ilgisi yok Ethan. Tanrı aşkına, senin yanında uyuyorum. Bu sana güvendiğimi göstermiyor mu?"

"Çok fazla uyumuyorsun," diye karşılık verdi. "Her gece rüya mı görüyorsun?"

Yastıkların içine doğru büzülmüş gibiydi. "Hayır. Sadece normal saatlerde uyuduğumda."

"Ne sıklıkla?"

Bir omzunu kaldırdı. "Haftada birkaç kez. Bazen otobüs durağındayım. Çoğu zaman bir müşteriyle ya da çocuklarından biriyle birlikte oluyorum."

"Yani uykudan kaçıyorsun."

İç çekti. "Sanırım."

"Bu duygusal açıdan sağlıklı görünüyor," dedi kuru bir sesle. "Ve bu senin için işe yarıyor mu?" Kadın yavaşça başını salladı. "Belli ki yaramıyor."

"En azından bir konuda hemfikiriz."

Dudağını ısırды. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Sana yardım edeyim. Motorcu adamla evlendiğinde annen hala hayatta mıydı?"

"Evet. Charlie'yi eve hiç getirmedi, gerçi üvey babamla pek çok ortak noktaları olabilirdi." Aniden başının altındaki yastığı çatırdatarak yuvarlandı. "Ondan nefret ederdim."

"Charlie mi yoksa üvey baban mı?"

Bir an sessiz kaldı. "İkisinden de. Özellikle üvey babamdan nefret sanırım." Tekrar iç çekti. "Ama her şeyin ötesinde, sanırım annemden daha çok nefret ediyordum."

Elinin düz kısmını onun sırtına sürttü ve gerginliğinin başladığını hissetti. "Neden?"

"Çünkü onunla kaldı, gerçek babamla da kaldı. Eskiden bizi alıp gitmesini dilerdim. Babamızın bizi bulamayacağı güvenli bir yere gitmeyi. Sonra öldü ve ben çok sevindim. Bunun beni ne kadar suçlu hissettirdiğini biliyor musun? bir çocuğu babası öldüğü için mutlu eder mi?"

"Hayır," diye yanıtladı basitçe, onun sırtını okşayarak. "Ama hayal edebiliyorum."

"Yaklaşabileceğini sanmıyorum," dedi acı acı. "Ama mutluydum. Birkaç ay boyunca sadece üçümüz büyükannemle birlikte yaşadık."

"Kız kardeşin mi vardı?"

"Hâlâ bir yerlerde var," diye cevap verdi, hâlâ acıyla. "Gerçi Maddie aynı şeyi söylemiyor. Kız kardeşi olmadığını söylüyor."

"Yani annenin ölümü için de seni suçluyor." "Evet."

"Anlamıyorum. Bunu üvey baban yaptı. Müebbet hapis cezasını çekiyor."

"Bunu da kontrol ettin? Evet, ömür boyu hapis cezası. Artık kanser olduğu için daha fazla yatamayacak. Gittiğini gördüğüme üzülmeceğim."

"Yani annen kızartma tavaından ateşe mi atladı?"

"Oldukça. Büyükannemin evine bir adam getirmişti, hatırlıyorum. Ondan hoşlanmadım ve bunu ona söyledim. Sonra bir baktım yerde yatıyorum."

Ethan kaşlarını çattı. "Seni yere serdi ve annen yine de onunla evlendi mi?"

"O iyi bir ," dedi, sesi asit gibiydi. "Artık büyükannemle yaşamak zorunda kalmayacaktık."

"Sanırım durumu anlamaya başlıyorum," diye mırıldandı ve elini kızın başına götürerek parmaklarıyla saçlarını okşadı.

"Charlie'den ayrıldığımda gerçek bir hayat istedim," dedi Dana, aniden yn değiştirerek. "niversite için para kazanmak amacıyla garsonluk yapmaya başladım. deyebileceğim kadar çok ders aldım. Bir gece kampüste istismar mağdurları için destek grupları hakkında bir broşür gördüm ve gittim. Grubun başındaki kadın Hanover House adında bir sığınma evini yönetiyordu."

"Barınağı senin açtığını sanıyordum."

"Hayır. O Maria olurdu." Sevgi sesini ısıttı. "Beni gerçekten önemseyen tanıdığım ilk kişiydi. Psikolojiye girmemin nedeni oydu. Onun gibi olmak istedim. Ayrıca kendimi düzeltmek istiyordum," diye ekledi alaycı bir ifadeyle. "Her neyse, aile içi istismar döngüsünü anlamaya başladım. Annemden biraz daha az nefret ettim. Annemin benimle birlikte Maria'nın destek gruplarına katılmasını sağlamaya çalıştım ama kabul etmedi. Sanırım o zaman annemin bizim yerimize kolay yolu seçmesine ierlediğimi anlamaya başladım. O her zaman kendini seçeneksiz olarak görürdü. Ben onu sadece zayıf olarak görüyordum.

Bizi yeterince sevmiyordu. Pes etmedim. Gruplara gelmesi ve onu terk etmesi için uğraşmaya devam ettim. Onu dövmeye devam etti. Sonra bir gün onu acil servise . Beni aradı."

"Ve sen onu almaya gittin."

"Tabii ki. O benim annemdi. Onu daireme geri götürdüm. Ona orada kalacağını söyledim ve sanırım benimle savaşmaktan vazgeçti. Üvey babam garsonluk yaptığım yere geldi. Deliydi. Ve sanırım kendimi kaybettim. Ona bağırdım, onun bir hayvan ve ocuk istismarcısı olduğunu söyledim. Annemin sonunda onun yerine beni seçtiğini söyledim."

"Ve o . . . ?"

" döndü. Restoran müdürü onu dışarı atmak zorunda kaldı. Neredeyse bu süreçte kendimi kovduruyordum. Gidip yaralarını saracağını ve tekrar peşime düşeceğini düşündüm."

"Ama anneni aramaya gitti."

"Onu buldu." Uzun, çok uzun bir duraklama oldu. "Onu daha sonra buldum." Eli hâlâ kadının sırtındaydı. "Yaşıyor muydu?"

"Hayır." Fısıldadı. "Özür dilerim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Konuştuğunda ise kelimeleri zar zor duyuluyordu. "Çok fazla kan vardı. Her yerde. I . . . Duvarlara sıçramıştı. Halıya bulaşmıştı. I . . . Gıcırdadığını duyabiliyordum. Ayaklarımın altında." Ürperdi. "Hâlâ duyuyorum."

"Rüyada görürsün."

Başını salladı, sonra sanki devam etmek için kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "O bir yığın halindeydi. Onu dövmüştü. Ve mutfak bıçaklarımdan biriyle onu bıçaklamıştı. Çok fazla kan vardı. Onu ters çevirdim ve yüzünü gördüğümde çılglık attım. Yüzünü tanıyamadım bile. Birinin 911'i araması için bağıırıyordum ama kimse aramadı. O zamanlar bile yaşamak için kötü bir yerdi. Kimse mecbur olmadıkça dışarı çıkmaya cesaret edemezdi."

Yatıştırıcı vuruşlarına geri dönmüştü. "Peki nasıl yardım aldın?"

"Ayağa kalkıp telefonu almak için kendimi zorladım ama elimden kayıp duruyordu ve işte o zaman ellerimin kan içinde olduğunu fark ettim."

Bir gece önce duştan çıktığında ellerine nasıl baktığını hatırladı. Söyleyecek bir şey bulamadı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Sadece sırtını okşamaya devam etti.

"911'i aradım ve sonsuza kadar bekledim. Sonunda oraya vardılar ve ben histerik bir haldeydim. Bunu bana daha sonra söylediler. Onlara

Maria'yı ara, çünkü annemi gelip bana baktı." İrkildi. "Maria beni mutfığa götürdü ve başka tarafa bakmamı istedi ama ceset torbasının fermuarını çektiklerini hâlâ duyabiliyorum. Maria beni temizlemeye başladı ve tam o sırada telefon çaldı."

Kadın başka bir şey söylemedi ve sonunda adam "Kimdi o?" diye sordu.

"Üvey babam. Sesinin titrediğini duyabiliyordum. Hâlâ öfkesine kapılmıştı."

"Ne dedi?"

Nefes almayı bırakmış gibiydi. Ve hiçbir şey

söylemedi. "Dana, tatlım. Ne dedi o?"

Sertçe ürperdi. Bir kere. "Dedi ki, 'Anneni öldürdün. Şimdi mutlu ?'"

Ethan'ın eli onun sırtında dondu kaldı. O gece söylediği şey tam olarak buydu. Daha önce. *Annemi öldürdüm. Şimdi mutlu musun?* Kelimeleri için uğraşmak zorunda kaldı. "Onu öldürmediğini biliyorsun Dana."

"Onu yumruklarım ile mı dövdüm?" Şimdi sakince konuşuyordu. Fazla sakın. "Hayır. Onu mutfak bıçağımla bıçakladım mı? Hayır. Onu başa çıkamayacağı bir durumun içine ittim mi? Ettim. Sonra onu herkesin önünde küçük düşürerek daha da kötüleştirdim, onu o çılgınlığa ittim. Onu ben öldürtmedim ama sorumlusu benim. Olayları ben başlattım."

"Olaylar sen doğmadan önce başlamıştı Dana. Annen seçimler yaptı. Sen daha çocuktun."

"Onu bir seçim yapmaya zorladığımda çocuk değildim." Hâlâ o ürkütücü sakinlik. "Yine de bir çocuk gibi davrandım. Ben ya da o. Seç birini. Eğer onu seçseydi, hala hayatta olabilirdi."

Onu sorumlu olmadığına inandırmak için ne söyleyebileceğini bilmiyordu. "Peki sonra ne oldu?"

"Maria her şey boyunca yanımdaydı. Bana Hanover House'da çalışma fırsatı verdi. Beni yanında tuttu. Geriye dönüp baktığımda

Şimdi iyi olduğumdan emin olmak için olduğunu biliyorum. Ama sonra ..." İç çektii. "Benim hayatım. Maria ben mezun olmadan hemen önce öldü. Kalbi kötüydü. Masasında uyuduğunu sanıyordum. O da böyle yapardı. gitmek istedim, sanırım. Çalışıyordum. Hanover House'un yöneticisi olarak ilk birkaç yılımda yüksek lisans yaptım. Terapist olarak sertifika aldım. Ve . . . hepsi bu."

Bundan çok uzak olduğunu biliyordu. "Pasaport fotoğrafı çekmeye ne zaman başladınız?"

"Bundan bir yıl kadar önce. Maria, kadınların yeni bir iş bulmalarına yardım etmekle uğraşıyordu.

kimlikler." Aniden sırt üstü döndü ve ona baktı. Sertçe. "Fotoğraf çekmekten fazlasını yapıyorum Ethan. Hepsini ben yapıyorum. Pasaportları, ehliyetleri. Hepsini."

"Ben de düşünmüştüm." Ama ona söyledikleri kalbini sıkıştırdı. "Bu şekilde kaç kadına yardım ettin?"

"On yıl boyunca iki düzine kadar. Bu 11 Eylül'den sonra çok daha zorlaştı. Ama bilgisayar teknolojisi de daha iyi hale geldi."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani devam etmek niyetindesin?"

Kaşlarını çattı, emin değildi. "Bilmiyorum. Muhtemelen değil. Bu sefer neredeyse yakalanıyordum."

Bunu düşünürken nabızı hızlandı. "Tanrım. Eğer evini ararlarsa ..." "David her şeyi götürdü. Tüm aletlerimi ve laminasyon ekipmanımı."

Kadının sesindeki hüznü şefkat notası kıskançlık tırmalarken bile kalbi yavaşlarken normale döndü. Tanıştıkları gece ve dün Sandy Stone'un cesedini bulduklarında adamın gözlerindeki bakışı hatırladı. Hunter ona aşıktı. Bunu görmek için özel dedektif ya da polis olmaya gerek yoktu. Ama Dana'nın anladığını sanmıyordu. "Çok iyi biri."

Yutkundu. "Evet, ."

Sormak zorunda kaldı. "Dana, onu seviyor musun?"

"Evet, ama sorduğun şekilde değil. O, Max ve Avcılar beni yanlarına aldılar. Beni aile yaptılar. David benim hiç sahip olmadığım kardeşim gibiydi. O da aynı şekilde hissediyor."

Hunter'ın duygularını anladığından şüphe duysa da rahatlama bir mücevher gibi parıldıyordu. "Güzel." Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Ne hayal ediyorsun Dana?"

Gözleri şehvetli bir farkındalıktan kızgınlığa doğru parladı. ", değil mi?"

"Bunu bir başarısızlık olarak görmüyorum."

"Bu . . . Kahretsin, Ethan." Yastığın üzerinde kaykıldı ve battaniyenin altında kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Benim, mı? Kanın içinde yürüyorum. Ayaklarımın sesini duymak ..." Yüzünü buruşturdu. "Ezilmelerini duymak. Her zaman onun bedenini çeviriyorum ve ellerim her zaman kanla kaplı oluyor. Ama her zaman onun yüzü değil. Evie saldırıya uğradıktan sonra, çok uzun bir süre onun yüzü oldu. Bazen barınaktan yeni gelen bir kadının yüzü oluyor." Durdu. Gözlerini kapattı. "Dün gece, ilk kez ... Benim yüzümdü." Gözlerini açtı. Omuz silkti. "Sanırım bu beni korkuttu, kendimi ölü görmek. böyle."

Aniden kuruyan dudaklarını nemlendirdi. "Sanırım öyle. Peki ya bu gece?"

Gülümsemesi acımasızdı. "Yine şanslıyım. Artık her şeyi biliyorsun Ethan. Sahip olduğum her delice tuhaflığı. Şimdi benim için uyku vakti. Seni bir daha uyandırmamaya çalışacağım."

Yuvarlanmaya çalıştı ve adam onu durdurdu, sert, şiddetli bir öpücükle ağzını aldı, yastıktan kalkıp onunla yarıdan fazla buluştuğunda kalbi göğsünde çarpıyordu. "Sorun değil," diye mırıldandı, kızın kolları ölümüne tutunduğu yerden kurtulup boynuna dolandığında memnun oldu.

"Rüya görmekten nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Beni bu şekilde görmenden."

Savunmasız, diye düşündü. "İnsan mı?" dedi onun yerine.

"Rüya gördüğümde hep birinin bana sarılmasını istemişimdir. Bu hafta yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın buraya kadar gelebilir miydim bilmiyorum."

Peki bu iş ne zaman bitecek? diye sormak istedi. Sormak için ağzını açtı, sonra cevaptan korkarak . "Sen de benim için buradaydın. Seninle olduğum her zaman. .
. Devam edebileceğimi, Alec'i biraz daha arayabileceğimi hissettim."

Gülümsemesi soldu. "Korkuyorum."

"Ben de." Onu alnından öptü. "Ben de." "Tekrar söyle. Lütfen."

"Yarın, tatlım. Onları yarın bulacağız."

Bölüm Yirmi İki

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 16:15

Jane son bir saat boyunca hiçbir şey söylememiş, sadece yüzündeki o korkunç gülümsemeyle arabayı sürmüştü. Evie arada bir ona bakıyordu ama çoğunlukla gözlerini önden ayırmıyordu. Alec'in yaptığı gibi yollarını katalogluyordu.

Alec. Neredeydi? Bagajda mı? Arka koltukta değil. Jane onu zorla ön koltuğa oturturken Evie kontrol etmeyi başarmış, ellerini arkası yerine önüne bağlamıştı. Ayak bileklerini sertçe birbirine bağlamıştı ama ağzındaki tıkaçı çıkarmıştı ve bu kez göz bağı da yoktu. Kasabanın etrafında garip bir tur attıktan sonra Jane batıya doğru gidiyordu. Caroline'ın evine gittikleri yoldan.

Caroline. O iyi miydi? Bebek yaşıyor muydu? Güvende miydi?

Jane çıkış şeridine girdiğinde araba yavaşladı. "Biraz benzin almam lazım," dedi. "Eğer lanet olası bir ses çıkarırsan, ölürsün. Anladın mı?"

Jane arabayı durdurdu ve gerinmek için indi, aralarındaki bardaklıkta tuttuğu şişedeki son suyu da . Yakındı ama hâlâ çok uzaktı. Bildiği her şeyin ötesinde kavrulan Evie, ellerini yaladı.

Ne yaptığını bilmeden dudaklarını ısırdı. Jane usulca güldü ve şişeyi çöp kutusuna attıktan sonra benzin pompasının ağzını . Ne zaman işi bitince arabaya binmeye başladı, sonra tereddüt etti. Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Yol ıssızdı. Oradaki tek araba onlardı.

"İşemem lazım," diye duyurdu Jane. "Sadece bir dakikalığına dükkânda olacağım. Ayakların bu şekilde bağlıyken bir dakika içinde fazla uzaklaşamazsın. Seni bulacağım ve öldüreceğim. Anladın mı? Oh, ve eğer birinden yardım almaya çalışırsan, hatta içerideki adamdan bile, o ölür. Bu yüzden olduğun yerde kal ve kimse zarar görmesin." Tüm kapıları kilitledi ve otoparkta hızlı adımlarla yürümeye başladı. Evie arabanın etrafına bakındı, kaçmak için kullanabileceği bir şey arıyordu.

Ve dondu. Sersemlemişti. Koltuğun üzerinde Jane'in cep telefonu vardı. Onu koltuğun bırakmıştı. Hızlıca dükkâna bakan Evie telefonu kaptı ve aradı.

Telefon onu uyandırdı. Ethan çoktan ışığa uzanmıştı ve bir saniye sonra telefon elindeydi, kolu omuzlarındaydı. Elleri titreyen Dana cevap verdi.

"Evet?"

Kırık bir hıçkırık. "Dana, benim."

Oh, Tanrım, oh, Tanrım. Dana'nın kalbi çarpmaya başladı. "Evie. Bebeğim, neredesin?"

Ethan çoktan otel telefonuna uzanmıştı. Mia'nın numarasını çeviriyordu. "Dana, beni yakaladı. Jane beni yakaladı."

"Biliyorum. ?"

"Bir benzin istasyonunda. Caroline's'a gittiğimiz çıkıştan üç çıkış ötede."

"Nerede o, Evie?"

"İçerideki tuvaleti kullanıyorum. Dana, dinle. Erik de onda. Adı Alec ama. Şu an nerede olduğunu bilmiyorum ama bu sabah Gary'de bir moteldeydi. Alec bir tavuk ve bir okul gördüğünü söyledi. Tüm söyleyecek zamanı bu kadardı. Git onu bul Dana. Aşırı dozda hap almış ve yatağın altına saklamış. Kahretsin. Geliyor. Gitmem gerek. Silahın onda. Seni seviyorum."

Hat kesildi. "Evie!" Başka bir şey yok. Dana ahizeyi Ethan'dan kaptı. "Mia, Evie aradı. Caroline'ın evinden yaklaşık on mil uzakta bir benzin istasyonunda."

"Sakin ol Dana. Ben ilgileniyorum."

"*Bekle!* Alec'in nerede olduğunu biliyor." Ethan'ın başı dönerek ona baktı, Gözlerinde acı dolu bir umut vardı. Ona başıyla onay verdi. "Gary'de bir motel, bir tavuk ve bir okul hakkında bir şeyler. Alec'in ona anlattığını söyledi. Onun konuşabildiğini bilmiyordum."

Ethan başını salladı. "Ben de öyle."

"Ben ilgileniyorum," diye tekrarladı Mia.

"*Bekle!* Motele sağlık görevlileri gönderin. Sue, Alec'in ilaçlarını aşırı dozda almış." "Tamamdır." Mia telefonu kapatırken bir klik sesi duyuldu.

Dana telefonu kapattı ve yataktan fırladı. "Sue onu Caroline'ın evine götürüyor."

Ethan onun kolunu tuttu. "İşte bu yüzden burada kalıyorsun."

Dana başını vahşice sallayarak geri çekildi. "İki lanet gün boyunca bana onları bulacağımızı söylemeni dinledim. Şimdi onları bulduk. Burada oturmayacağım. Kalabilirsin ya da gelebilirsin ama beni durduramazsın, Ethan."

Bir an tereddüt etti, sonra pantolonunu kaptığı gibi yataktan yuvarlandı. Bir an sonra Clay'in odasının bitişik kapısına vuruyordu. Dana yatak odasından çıktı ve tişörtünü başına geçirdi. Bir tane aldı Clay'e jokey şortuyla baktı.

"edin. Seninle ya da sensiz otuz saniye içinde yola çıkıyoruz."

Clay pantolonunu çekti, yürürken fermuarını çekti. beline soktu ve bir gömlek kaptı. "Hadi gidelim."

Ethan elini kaldırdı. "Bekle. Clay, Conway'in Evie'yi Caroline'ın evine düşünüyoruz. Biz oraya gidiyoruz. Sen karakola git. Evie aradı ve Dana'ya Alec'in nerede tutulduğunu söyledi. Gary, Indiana'da bir yerde. Mitchell ilgileneceğini söyledi."

Clay gömleğinin düğmelerini iliklerken, "Ben Stan, Randi ve Alec'le ilgilenirim," dedi. "Sen git Evie'yi bul."

Jane elinde bir şişe su ve üç paket sigarayla dükkândan çıkarken Evie telefonu bıraktı. Nefesini kontrol etmeye çalıştı. Suçlu görünmemeye çalıştı. Jane arabaya bindi, bir sigara yaktı ve arabayı çalıştırdı. Sonra sakince cep telefonuna uzandı ve birkaç tuşa bastı. Ekranı inceledi.

O biliyor. Şimdi beni öldürecek.

Bunun yerine Jane sadece gülümsedi. "Teşekkür ederim. Dana'nız çok şüpheli bir ruha sahip. çıkarmak zor. Ama gerçekten inandırıcı bir performans sergilediğinden emin için, sanırım bizimle hemen buluşacak. Onu istediğim yerde."

Evie'nin ağzı açık kaldı ve Jane arabayı tekrar yola güldü.

Chicago, 6 Ağustos Cuma, sabah 4:50.

Gökyüzündeki parıltıyı gördüğünde çeyrek mil uzaktaydılar. Ethan da onu görünce tısladı ve Dana'nın kalbi durdu. "Caroline'ın evi yanıyor." Gaza bastı ve bir fren gıcırıtısıyla ön bahçeye girdi. Arabadan inip evin yolunu yarılarmıştı ki Ethan onu yakaladı ve iki kolunu beline dolayarak tuttu.

"beni!" diye bağılıyor, ağlıyor, onunla mücadele ediyordu. "Evie . Onu yakarak öldürecek."

Mia'nın arabası arkalarından yanaştı ve tekerlekler durmadan önce dışarı çıktı, ağzında polis telsizi vardı. "Olay yerinde itfaiye ve sağlık personeline ihtiyacımız var. *Hemen.*"

Bir dakika sonra bir SUV gıcırdayarak durdu ve Abe araçtan atlayıp eve doğru koştu, ancak zaten yoğun olan sıcaktan geri çekildi. Mia kısılmış gözlerle Dana'ya döndü. "Burada ne halt ediyorsun?" Ethan'a baktı. "Onu buraya getirerek ne yaptığını sanıyorsun?" Cevap beklemeden Abe'i eve kadar takip etti, ağzını ve burnunu bir mendille kapatmıştı.

Ethan Dana'yı omuzlarından tutup nazikçe sarstı. "Caroline'ın oğlu nerede?"

Dana gözlerini kırptırdı, "Max'in annesinde. Hepsi orada. Arayıp görmeliyiz."

"Bana numarayı ver," dedi Ethan. "Arayacağım."

Alevler gökyüzüne doğru sıçrarken öylece durmuş, Ethan'ın Max'in annesiyle konuşmasını bitirmesini bekliyordu. *Evie . Oh Tanrım, oh, Tanrım. Lütfen.*

Bırak onu bulsunlar. Yanmasına izin verme. Lütfen.

"Tom Hunter'ın annesinde," diye doğruladı sonunda. "Bayan Hunter da yolda. Max'e her ihtimale karşı Caroline'la kalmasını söyledim."

Sonraki dakikalar kış mevsimindeki melas gibi ağır ağır ilerledi. Dana odaklanmaya çalışırken ayrıntılar netlikle kaydedildi. Aklı başında kalmak için. *Evie oradaydı. Yanıyordu.* İki ayrı kasabadan üç itfaiye aracı , Wheaton ve yakındaki Lawndale. İki itfaiyeci Evie'yi aramak için alevlere göğüs gerdi. Diğerleri yangını söndürme işine koyuldu.

Dana ve Ethan çaresizce durup Hunter çiftliğinin çatırdayarak çökmesini ve yanmasını izlemekten başka bir şey yapamadılar. Pusun içinde kamyonun hortumlarıyla alevlerle savaşılan karanlık figürleri görebiliyordu. Mia ve Abe eve daha yakın durmuş, telsizlerini kulaklarına götürerek izin verilen çevreyi arşınıyorlardı. İtfaiyecilerden biri ortaya çıktığında Dana, Ethan'ın tutuşuna karşı mücadele ederek eve doğru koşmaya başladı.

Eli boş.

"*Hayır.*" Çığlığı boğazında hissedebiliyordu ama ses alevlerin uğultusu arasında kaybolmuştu. "O ." Ethan'ın tutan ellerinden kurtularak ileri atıldı, ayakları koşarak eve doğru tökezledi. Kulakları Ethan'ın durması için bağırmasına aldırmıyordu. Düştü ve kendini toparladı, hıçkırarak aldığı her nefes bir öncekinden daha yakıcıydı.

"Dana, dur!" Ethan onun arkasındaydı ve gömleğinden bir avuç yakalamıştı.

Elinden ve itfaiyecinin yanına koştu.

Evden eli boş çıkan ikinci adamdı. Nefes nefese adamın ceketine . "Lütfen." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, gözlerini yakıyordu. "Lütfen tekrar bakın. Orada olduğunu biliyorum." Bir öksürük nöbeti onu sarsarken gerildi. "Lütfen."

Adamlar birbirlerine, sonra da omzunun üzerinden, arkasından itfaiyeci ceketinden ellerini nazikçe çekmekte olan Ethan'a baktılar. "İçeride bulabildiğimiz kadarıyla kimse yok," dedi ilk adam.

"Orada olduğuna emin misin?" diye sordu ikincisi.

"Artık hiçbir şeyden emin değiliz," dedi Ethan acımasızca. "Hadi tatlım. Bırak da adamlar işlerini yapsınlar." Kız ağlayarak ve soluk soluğa ona doğru sarkana kadar çekiştirdi.

Üçüncü bir itfaiyeci evin ön tarafına bir hortum çekiyordu. "Bu bölgeden çıkın," diye bağırdı, tam o sırada bir gürültü yeri sarstı. Ethan ikinci kez söylenmesine gerek duymadan Dana'yı kollarına aldı ve koşmaya başladı, Dana'nın elleri gömleğini kavramış, yüzü göğsüne bastırılmıştı Kontrolsüzce, histerik bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu ve bu ses Ethan'ın kalbini parçaladı.

Çaresizce onun gömleğini çekti. "O , Ethan. Orada olduğunu biliyorum. Lütfen geri dönmelerini sağla."

Ethan döndü, geriye doğru yürürken gözleri üst pencerelerdeydi. Eğer , şimdiye kadar çok fazla duman solumuş olmalıydı. Üst kattaki pencerelerden birinin camı kırıldı ve etraflarına cam parçaları yağdı. Ethan vücudunu onunkinin üzerine eğdi ve ilerlemeye devam etti.

"Efendim." Omzunun üzerinden baktığında, şapkasını kafasına daha sıkı yerleştirmiş bir kadın itfaiyecinin yaklaştığını gördü. "Adım Stephanie Kelsey, efendim. Lawndale İtfaiye Departmanı'nda acil yardım görevlisiyim. Oradaki ortağım bayana bakmamı istedi."

Kelsey hızlı elleriyle Dana'yı ayağa kaldırmasına yardım etti. Dana onlara karşı koymadı, şimdi sessizce ayakta duruyordu, gözleri eve sabitlenmişti, gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyordu. Kelsey Dana'nın yüzünü yukarı ve uzağa doğru eğerek belirgin bir yara olup olmadığını araştırdı. "Penceredeki camlardan biri ona isabet etti mi?"

" sanmıyorum." "O

şokta."

Dana'nın alevlere dikilmiş gözlerine baktı. Şok geçirmiş olması çok muhtemeldi. "Son birkaç gündür çok şey yaşadı," dedi. "Çok yoruldu."

"Onu . Merak etmeyin. Bu ." Kelsey onları evin uzak tarafına götürdü. Ethan kaşlarını çatı. Ambulansın durduğu yer burası değildi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve sanki gözlerinin ortasına bir tuğla düşmüş gibiydi. Kelsey'nin paltosunun tam oturmadığını fark etti. Ve ayağındaki tenis ayakkabıları.

Bir tuzak. Bu bir tuzaktı. *Conway*. Kayarak durdu, Dana'yı kadının elinden kurtardı ve belindeki silahını çıkardı. "*Hayır.*"

Ama çok geç kalmıştı. *Conway*'in silahı yangının parıltısı içinde gümüş renginde parlayıp havalandırarak doğrudan yüzüne doğrultulduğunda bile bunu düşündü. Eski evin içindeki kalaslar düşerken bir başka gümbürtü yeri sarstı. Burada kimse onları duyamazdı. Kimse yardım çığlıklarını duyamazdı. Ya da bir silah sesi. Ses, kalasların çarpması gibi gelirdi. *Cehennem gibi.*

"*Dana, çekil.*" Önünde beyaz bir parıltı gördü, Dana'nın haykırışını duydu, bir saniye önce bir patlama onu geriye savurdu, dizlerinin üzerine çöktürdü. Göğsünden aşağı yakıcı acı dalgaları gönderdi. Sağ eli açıldı ve silahı çimlere düştü.

Vurulmuştu.

Vurulmuştu ve canı yanıyordu. *Kahretsin, acıyordu.* Sol eli içgüdüsel olarak yaraya gitti ve gömleğini çoktan ıslatmış olan kana sertçe bastırdı.

"Sen!" Dananın çığlığını duyabiliyordu, sesi dumandan boğuk çıkıyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve Dana'nın ellerinin *Conway*'in bileğine dolanmış olduğunu gördü; *Conway*'le silah için mücadele ederken yüzünde çığ bir öfke vardı. "Bunu sen yaptın." Gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Lanet olsun sana, bunu sen yaptın."

Silahın yüzüne doğrultulduğunu hatırlıyordu ama acı on beş santim daha aşağıdaydı. *Conway*'in onu vurmasını engellemeye çalışmış, kafasından vurulmasını önlemişti. Sue Dana'nın kolunu tutup arkasından çevirirken bu düşünce acıyı bastırdı. Silahı Dana'nın kafasına dayadı. Dana'nın kulağının arkasındaki kemiğe baskı yapan silahın namlusu gümüş rengindeydi. Dana'nın 38'liği. Dana'nın silahıyla vurulmuştu. *Kahretsin, acıyordu.*

Sue onu sürükleyerek götürüyordu. Bu düşünce zihnini delip geçti ve bacaklarına bir adrenalin patlaması gönderdi. Kendi kükremesiyle ayağa fırladı ve sol eliyle yerden silahını kaptı. Ayaklarını hareket ettirdi. Tökezledi. "*Hayır.*" *Conway*, bir koluyla Dana'nın boğazına sarılmış, diğer eliyle de silahı kafasına dayamış halde onu evin dışına doğru çekerken sesini gıcırdatarak çıkardı. "Onu alamazsın."

Görüşü grileşti ve dizlerinin üzerine çöktü. Alevlerin ışığında Dana'nın gözlerini . Geniş. Dehşet içinde. Elleri Conway'in kolunu pençeliyordu. Kaçmak için mücadele ediyordu. Sonra Conway silahı daha sert bir şekilde sapladığında başı yana doğru sallandı ve çırpınması durdu. Şimdi geri geri gidiyor, bir robot gibi hareket ediyor, gözleri yanan evden Conway'e kayıyordu.

Kendini bir kez daha ayağa kaldırdı ve sendeleyerek peşlerinden gitti. Conway'in onu tavanına bir ışık çubuğu monte edilmiş beyaz bir arabaya sürüklediğini görür.

Dana'yı zorla ön koltuğa oturttu ve yanına kayd. Ethan sürücü kapısında Wheaton İtfaiye Departmanı'nın amblemini görebiliyordu.

Beyaz araba, Avcıların evini çevreleyen ormanlık alandaki otların arasından geçerek ana yola çıkan şeride yöneldi.

Yardıma ihtiyacı vardı. Yardıma ihtiyacı vardı. Birdenbire eve iki yüz adım bin adım gibi geldi. Titreyerek silahını bıraktı, el yordamıyla cep telefonunu aradı. Telefonun elinden kayıp yere düşmesini, kendi kanıyla kayızledi. Ve Dana'nın rüyasını hatırladı. Ellerindeki kan. Cesedin üzerindeki yüz ona aitti.

Bugün değil. Dizlerinin üzerine çöktü, kuru otların arasında cep telefonunu aradı. Telefonu bulduğunda sol elinin avuç içini pantolonuna silerek kuruladı. Bugün ölmeyecekti.

Chicago, 6 Ağustos Cuma, sabah 5:50.

Wheaton Polis Departmanı'ndan Çavuş Elliot kendini tanıttığında gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. "Bize tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Sorun değil." İtfaiye aracının hemen ötesinde başka bir araba gıcırdayarak dururken Mia etrafına bakındı. Uzun boylu, esmer bir adam arabadan atladı ve onlara doğru koşmaya başladı. Yolcu tarafından uzun boylu sarışın bir çocuk indi. Tom. Yaşlı bir kadına park etmiş arabaların yanından geçmesine yardım ediyordu. "Görünüşe göre aile burada. Bu David Hunter, burada yaşayan adamın kardeşi. Genç olan da Tom Hunter."

Elliot kaşlarını çatarak eve baktı. "Dr. Max Hunter. Onu tanıyorum. Oğlumun Y'deki basketbol takımının koçu. Karısı Pazartesi gecesi bir vur-kaç olayında yaralandı." Kaşları çatılmış bir halde ona döndü. "Bu kasıtlıydı,

Dedektif. Evin içinde boş gaz kutuları bulduk. Burada ne haltlar dönüyor?"

"Sanırım çoğunu açıklayabilirim. Sadece bekleyin." David Hunter yanlarına doğru koşarken ona baktı, zor nefes alıyordu, yüzü korku maskesine dönüşmüştü. Bir başka kerestenin evin içine düşmesiyle yer sarsıldı ve Hunter onun kolunu yakaladı.

"Ne oldu Mia?"

"Conway'in ayarladığını düşünüyoruz. Dana yaklaşık bir buçuk saat önce Evie'den bir telefon aldı. Evie benzin almak için durduğunda Conway'in cep telefonunu gizlice almayı başarmış. Dana bizimle burada buluştu." Mia'nın kalbi bir kez daha çarptı, sonra bir kez daha. Ve büyüdü. "Aman Tanrım. Dana nerede?" Arkasını döndüğünde Abe'in Wheaton itfaiye şefiyle konuştuğunu gördü. "Abe, *Dana nerede?*"

Abe'in başı kalktı, gözleri anında uyandı ve etrafına bakındı. "Onu göremiyorum."

David Hunter onun yanında, "Tanrım," diye fısıldadı.

İtfaiye şefi kaşlarını çatı. "Kısa kızıl saçlı kadın mı? Kayıp kızı aramak için adamlarımın eve geri dönmesini sağlamaya çalıştı. Erkek arkadaşı onu alıp götürdü."

Yüzündeki kırı silen bir başka itfaiyeci öne çıktı. "Bir acil yardım ekibiyle gittiklerini gördüm."

"Onu tarif et," dedi Mia sertçe.

"Erkek değil," dedi itfaiyeci. "Kadın."

Wheaton itfaiye şefi hasta görünüyordu. "Hiç kadın acil yardım ekibimiz yok."

Lawndale itfaiyecisi duraksadı. "Bizde de yok."

"Siktir," diye tısladı Mia. "Ne tarafa?" İtfaiyeci işaret etti ve Mia cebindeki cep telefonu çalmaya başladığında koşmaya başlamıştı bile. Arayanın kimliğine bakınca kanı dondu. "Nerede o, Buchanan?"

"O gitti. Beyaz araba. İtfaiye"

Mia evin köşesini döndü, gözleri onu arıyordu. "Neredesin sen?" "At nalı çukurlarında. Kahretsin." Sesi bulamaç gibiydi.

Mia yanında koşmakta olan David Huntera baktı. "At nalı çukurlarınız nerede?" Hunter işaret etti ve Mia gözlerini kısarak gri şafağın yarı karanlığında. Ve Buchanan'ı çimlerin üzerinde sürünürken gördü. "Kahretsin. Vurulmuş." Döndü, geriye doğru yürüyordu. "Abe, Conway onu beyaz bir itfaiye arabasıyla götürdü."

"Gelirken bir tanesini geçtik," dedi David ince bir sesle. "Ana yoldan batıya dönerken."

Abe çoktan telsiziyle destek çağırmaya başlamıştı. Çavuş Elliot kendi ekip arabasına doğru koşuyor, itfaiye şefi de acil yardım ekiplerine yardım etmeleri için bağırıyordu.

"Dedektif, bekleyin." Acil yardım ekibiyle birlikte ayrıldıklarını gören itfaiyeci, toplanan üniformalı kalabalığın arasından sıyrıldı. "Tam giyiyordu. Lawndale'in amblemi vardı."

Mia itfaiye şefinin kolunu tuttu. "Tüm Lawndale adamlarının sayıldığından emin olun. Biri ölmüş olabilir."

İnsanlar koşuyor, eller onu yere itiyor, gömleğini bedeninden ayırıyordu. Ethan gözlerini kırıştırdı ve iki acil yardım görevlisinin kaşlarını çatarak aşağıya baktığını gördü. "Başka bir yerine darbe aldın mı?" diye sordu biri ve Ethan başını sallamayı başardı. Gözleri sola kayd ve Mitchell'ı gördü, yüzü asıktı. "Onu yakaladı, Mia. Acil yardım görevlisi gibi giyinmiş. Beni kandırdı. Kahretsin."

"Biliyorum, Ethan."

"Konuşmayı kesin efendim," diye emretti ikinci acil yardım görevlisi.

Ethan onu görmezden gelerek, "Onu aldı," dedi. Tüm farkındalığı üzerine çöktü ve boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Onu bul," dedi kısık sesle. "Cehennem gibi savaştı. Hayatımı kurtardı."

Mia onun kanlı elini tutup sıktı. "Sıkacağım. Söz veriyorum."

İlk acil yardım görevlisi "Geri çekilin lütfen" diye emretti. "Ben sayınca. Bir, iki, üç."

Ethan sedyeye kaldırıldığında inledi. . Gözlerinden yaşlar döküldüğünü hissetti. Yukarı baktığında Max Hunter'ın aşağı baktığını gördü. Engebeli zeminde ilerleyen sedyenin yanında. *Hunter koşamaz*, diye düşündü usulca, adamın bastonunu hatırlayarak. Gözlerini kırptırdı, gözlerini temizledi. *David Hunter*. Dana'ya aşıktı. Adamı suçlayamazdı. Dana Dupinsky'ye aşık olmak çok kolay bir şey. *Hatta deneyebilirdi bile. bir gün kendim.*

"*Buchanan.*" David'in bağırışı zihinsel gezintisini böldü ve kafasını kaldırıp odaklanmaya çalıştı. "Ona zarar verdi mi?" David soruyordu. "Lütfen. Dana yaşıyor mu?"

"Öyleydi." Ethan nefes almak için soluk soluğa kaldı. "Onu durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Üzgünüm Hunter. Denedim."

"Geri çekilin," diye bağırdı acil yardım görevlisi. "Bir, iki, üç." Kaldırılıp ambulansın arkasına itilirken bir inilti daha.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" Hunter bağırdı.

"County. Kolunda büyük bir delik var. Yerel birim ilgilenecek durumda değil. Şimdi hareket edin." Acil yardım görevlisi Ethan'ın yanına oturdu ve kapılar kapandı. "Serum takacağım efendim. İyileşeceksiniz. Sadece çok kan kaybettiniz."

Acil yardım ekibi omzunu sopayla sararken dişlerini sıktı. Zihninde Dana'nın sürüklenerek götürülürken dehşete düşmüş gözlerini gördü. "Bundan çok daha fazlasını ."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 06:05

"Çok eğlenceliydi." Sue neşeli bir kıkırdamayla gri Ford Taurus'un sürücüsü koltuğuna yerleşti. "Sabahları kanınızı hareketlendirmek için biraz heyecan gibisi yoktur." Caroline'ın evinden uzaklaşıp otoyolda ilerlerken gülümseyerek Dana'ya döndü. Mia ve Abe'den uzağa. Ve Ethan'dan. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Bayan Dupinsky."

Dana yolcu koltuğunda oturmuş, bir hafta önce sığınağına kabul ettiği bu kadına bakıyordu. Ethan'ı vurmuştu. *Benim silahımla*. Çok kan kaybetmişti ama yine de tekrar tekrar onun peşinden gelmeye çalışmıştı. *Her şey olacak*

Doğru, dedi kendi kendine. Korkusunu kutunun içine itti. *Yakında biri onu bulacak*. Kutuyu kilitledi. Yaşayacaktı.

Diğer yandan, ben olmayabilirim. İtfaiye arabasını yolun kenarında bırakmışlardı ve Sue onu bu amaçla bıraktığı anlaşılan bu arabaya itmişti. Mia onun gittiğini yakında anlayacak ve Ethan'ın bilinci hâlâ yerindeyse onlara itfaiye arabasından bahsedecekti. Mia onu bulacaktı. Eninde sonunda.

Mia tıpkı Alec ve Evie'yi aradığı gibi arayacaktı. *Alec'i*. Umarım hâlâ Gary'deki moteldeydi ve polis onu şimdiye kadar bulmuştu. Eğer , Dana onlara aramak için olabildiğince zaman tanımaya çalışacaktı. Sue ve Alec hakkında her şeyi bildiğini belli etmeyecekti. Bu kadını sadece Jane olarak tanıyordu ve oğlu da Erik'ti.

"Evie'ye ne yaptın?" diye sordu soğuk bir sesle ve Sue kaşlarını kaldırdı.

"Küçük telefonunu aldın, ha? Ben de umuyordum. Seni bulmak çok zor."

"Nerede o, Jane?"

Sue alay etti. "Arkana bak."

Dana arka koltuğa bakmak için döndü. Ve hiçbir şey görmedi. Sadece bir yığın halinde yıpranmış bir battaniye. Kanı . Sue onunla alay ediyordu. Evie burada değildi. "Öldü mü?" Dana kendi sesinin düz olduğunu duydu.

"Hayır. Muhtemelen uyuyordur. Dürt onu. Benimle yeniden bir araya gel." Sonra Sue güldü. "Kusura bakma. Kelepçelerin engel oluyor. Onu ben ." Arka koltuğun üzerinden uzanıp el yordamıyla havayı yokladı ve gerçek Dana'ya sersemletici bir güçle çarptı.

Evie gitmişti. *Kaçmıştı*. Araba değiştirdiklerinde hava hâlâ karanlıktı ve Sue acele etmişti. Bakmamıştı. Evie gitmişti. *Güvendeydi*. Zafer ateşi alevlendi ve Dana onu bastırdı. Yüzünü kızgınlaştırdı. "Ona dokunma." *Gittiğini fark etme. Henüz değil*.

Eğlenen Sue omuz silkti ve elini tekrar koydu. "Yakında ona dokunmaktan fazlasını yapacağım. Sen de öyle."

Dehşete dönüşmesi gereken şey öfkeye dönüştü ve Dana yine onu . Sesine bir korku notası koydu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yakında göreceksin."

"Erik nerede, Jane? O iyi mi?"

"O iyi," dedi Sue umursamazca. "Yerinde olsam kendin için daha çok endişelenirdim." Döndü, yüzü aniden kaşlarını çatı. "Ama sen kendin için endişelenmiyorsun. Başkalarının hayatına karışmakla o kadar meşgulsün ki herkes."

Dana, Sue'nun artık kahverengiye boyanmış olan saçlarına baktı. *Hâlâ Beverly'nin kimliğini kullanmayı planlıyor*, diye düşündü, yeni bir öfke dalgası yükseliyordu. "Saçını değiştirmişsin."

Sue başını çevirdi ve gözlerini kırıştırdı. Masum bir optometristin hayatına mal olan kahverengi gözlerini. "Gözler de öyle. Bu sadece yepyeni bir ben."

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Sue güldü. "Bu daha çok sizin birbirinize yapacağınız şey gibi. Ölü koğuşun, elinde çeyrek kilo çok iyi kalite kokainle senin silahınla vurulmuş olarak bulunacak. Sen de onun yanında, boğazın kesilmiş halde olacaksın. Buna bir de sahtecilik işinizi eklerseniz, sanırım yetkililer hepsini toplayacaktır. Dana Dupinsky, kalpazan ve uyuşturucu satıcısı, sığınağını operasyon üssü olarak kullanıyor. Evieyle bütün hafta kavga ettiniz. Birçok müşterinin yemin etmesi gerekecek. Bence Yaralı Yüz, boğazını kesmeye çalışmadan önce yüzünü kesecek, sana onunkine uygun bir yara izi verecek. Sen kızacaksın, *o da pat diye ölecek*."

Dana sadece bakabildi, planladığı şey karşısında dehşete . "Evie bana asla zarar vermez."

Sue'nun dişleri sırtarak parladı. "Tabii ki yapmaz. Ama ben . Ve bundan zevk de alırım. Artık bir boğazı nasıl keseceğimi ve kurbanımın nasıl hayatta kalacağını biliyorum.

Eğer hayatta kalırsan, bir hastane yatağına kelepçelenmiş olarak uyanacaksın." Şehvetle iç çekti. "Gardiyanlar seni çok sevecek şekerim. Mülkiyet, sahtecilik, cinayet. Eğer yaşarsan, uzun bir süre içeride kalacaksın."

Dana kararlı bir tavırla, "Bunu çok düşünmüşsün," dedi ve Sue suratsızca memnun görünüyordu.

"Diğer konulara verdiğim kadar değil," dedi. "Ama yeterli."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, Saat 6:15

Mia arabasının kapısını çarptı ve itfaiye arabasına doğru koşarken Abe'in de arkasından aynı şeyi yaptığını duydu. Boştu. Arkasında yerel bir ekip arabası duruyordu. Bir polis memuru terk edilmiş arabanın yanında durmuş, acımasızca bakıyordu. "İçinde bir şey yok," dedi, "ama birini bulduk."

Mia'nın kalbi boğazına kaçtı. *Dana*. "Öldü mü?"

"Bilinci yerinde değil. O küçük setten aşağı yuvarlanırken başını bir kayaya çarpmış olmalı. Ambulans çağırdım." Mia çoktan tepenin yamacından aşağıya doğru koşmaya başlamış, küçük kayaları uçuruyordu. Memurun ortağı yere diz çökerek Mia'nın görüşünü engelledi. Sonra Mia onun etrafından dolandı ve hem rahatlamış hem de şok olmuş bir halde dizlerinin üzerine çöktü.

"Abe," diye bağırdı. "Ben Evie."

Daha temkinli bir şekilde aşağı indi, yüzü gergindi. "Biri yukarı, biri aşağı," dedi. "Avcılar'daki Çavuş Elliot'tan az önce haber aldım. Ev. Lawndale EMT'sini bulmuşlar. Göğsünde 9 milimetrelik bir yarayla County'ye doğru yola çıkmış."

"Ama Buchanan Dana'nın silahının onda olduğunu söyledi."

Abe tek dizinin üzerine çökerek Evie'nin yanağındaki kir ve taşları nazikçe temizledi. "Dediğin gibi, Mia. Conway işini özel ayrı tutar. Dana ve Buchanan'la olan ilişkisi kişisel."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, Sabah 8:30

Sue artık Evie'nin kaçtığını biliyordu, diye düşündü Dana dizleri büyük bir gürültüyle beton zemine çarparken. Sue'nun ayağının darbesi hâlâ kürek kemiklerinin arasında zonkluyordu; Sue'nun öfke dolu kükremesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Sue'nun on beş dakika önce şehre yaklaşırken arabasını değiştirmek için bir ara sokağa girdiğinde indirdiği darbe yüzünden çenesi hâlâ zonkluyordu.

Sadece arka döşemeyi boş bulmak için daha fazla. Yumruklarını Dana'nın yüzüne doğru kaldırdı ama başka bir darbe gelmedi. Bunun yerine ağzını, gözlerini bantlamış, onu döşeme tahtalarına itmiş ve buraya getirmişti. Burası her neresiyse. İki kat merdivenden inmişler, arkalarından kapandıklarında ağır sesler çıkaran iki kapıdan geçmişlerdi.

Sue gözlerini kapatan bandı yırtıp kaşlarının bir kısmını da götürdüğünde Dana bir çığlık attı. Dizinden on beş santim ötedeki kullanılmış lastik ve paslanmış iğne yığınının görünce yüzünü buruşturdu. Gözlerini kısarak önünde dikilen, yumruklarını sıkmış, tüm vücudu öfkeyle titreyen Sue'ya baktı. *Şimdi olacak. Beni şimdi öldürecek.*

Her zaman korku hissedeceğini düşünmüştü. Her zaman korkuyla savaştı. Korkuyu kutuya tıkmış ve sıkıca kilitlemişti. Ama şimdi, bu kadar çok kişiyi böylesine umursamazca öldüren bu kadının yüzüne baktığında, korku yoktu.

Sadece keder. gelen bu keder göğsüne baskı yapıyor, o anı, şimdiyi değil, tüm geçmişi düşündükçe şişerek boğazını kapatıyordu. özleyeceği şeyleri. Caroline'ı. Yeni bebeği. Evie'yi. David ve Max ve Tom ve Phoebe. Ailesini.

Ve Ethan. Her şeye rağmen haklıydı. Hayat, akılsızca takas edilemeyecek kadar değerliydi. *Benimki bile.* Bu ezici kayıp duygusu. Hayatını her tehlikeye attığında bahse girdiği şeyin bu olduğunu fark edecek kadar uzun süre durmamıştı. Hiçbir zaman kazancını, ödülünü Bedelini. Öyle olsaydı, her seferinde hayatını tehlikeye atmaya devam edebilirdi ama bunu yaparken bedelini de hesaplardı. Bu da ödülü daha da değerli kılacaktı. Ethan'ın fedakârlıktan kastettiği buydu.

Bugün yapmaya hazır olmadığı türden bir fedakârlık.

Sırtını dikleştirdi ve gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışan Sue Conway'e baktı. Kadın topukları üzerinde geriye doğru sallandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, nefesi artık daha yavaş geliyordu. Kontrolü tekrar ele almıştı, gözleri artık düz bir şekilde değerlendiriyordu. "Benimseyin, adapte olun ve daha iyi," diye mırıldandı.

Dana'nın fark ettiği dövme. Evlat edin ve adapte ol. Sue bunu kesinlikle yapmıştı.

Sonra Sue gülümsedi ve Dana odanın durgun sıcağına rağmen üşüdüğünü hissetti. Cebinden bir cep telefonu çıkarıp birkaç tuşa bastı. "Donnie, planlarda küçük bir değişiklik oldu. . ." Sinirli görünüyordu. "Tabii ki partini alacaksın. Sana yalan söyler miyim? Onur konuğunu ben alacağım ama..." Kızgınlık kaş çatmaya dönüştü. "Sana güvenmediğimi zaten söyledim. Kimseye güvenmiyorum ama bunun güvenle bir ilgisi yok. Sadece lojistik. Onu ben alırım. Sen sadece çocukları ve gönlünden geçen diğer parti hediyelerini getir. . ." O ürpertici gülümsemesiyle Dana'ya baktı. "Sadece menüye bir yemek daha ekledim, hepsi bu. Evimi hatırlıyor musun? İki bina güneyde, bodrumda. On saat."

Sue telefonunu cebine geri koydu ve sırt çantasını omuzladı. "Seni görülmeyeceğin bir yere saklayalım. Böylece çocuklar için hoş bir sürpriz olursun. şenlikler başlamadan önce yapmam gereken birkaç şey daha var. Seni dizlerinin üzerinde görmek ne kadar hoşuma gitse de ayağa kalkman gerekiyor." Ayak bileklerini bir arada tutan ipi kesti ve elini Dana'nın gömleğine sokarak onu ayağa kaldırdı. "Yavaşça yürü ve hiçbir şey deneme."

Dana kendini yürümeye zorladı, Sue onu ileri doğru iterken bacakları titriyordu, kendi 38'liği kafatasının dibine saplanmıştı. Sue'nun aklında ne olduğunu anladığında midesi bulandı. Sue o gardiyan tarafından defalarca saldırıya uğramıştı. Fred Oscola. Randi Vaughn'un da aynı kaderi paylaşmasını istiyordu. *Ve ben de menünün bir başka yemeğiyim.*

Chicago, 6 Ağustos Cuma, Sabah 8:30

Başı ağrıyordu. Ve ışıklar . . . çok parlaktı. Gözlerini , bu yüzden gözlerini kapattı.

"Evie? Tatlım, aç gözlerini."

Evie çırpındı, gözlerini açtı ve David'in yüzünü gördü. Farkındalık sisi yarıp geçti. Gülümsemesi suluydu ve kötü olacağını biliyordu. Yine de sordu. "Dana?"

David'in boğazı zorlanarak yutkundu. "Onu yakaladı. Ama Mitchell ve Reagan arıyor. Seninle konuşmak, ne gördüğünü öğrenmek istiyorlar. Bekle. Geri geleceğim."

Birkaç dakika sonra Mia ve ortağı da . Mia yatağın üzerine eğildi, yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. "Yine bizimlesin. Seni nerede tuttu, Evie?"

Evie'nin gözleri doldu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Gözlerimi bağlı tutuyordu. Sıcak olduğunu ve çocukların birkaç kez esrar içmeye geldiğini biliyorum. Şehirdeydi ama nerede olduğunu bilmiyorum. Üzgünüm Mia. Dana'yı aradım ve bu bir numaraydı." Gözyaşları yanaklarını ıslattı. "Dana'yı bulamadı, bu yüzden Dana'yı dışarı çekmek için beni kullandı."

Mia onun elini okşadı. "Nasıl kaçtın tatlım?"

"Beni arabada, arkada yerde bıraktı. Oturana kadar kıpırdandım, sonra dişlerimle kapının kilidini çektim." Baş ağrıyordu. Hem de çok. Evie bir iniltiyi tutamadı ve David yatağın diğer tarafında onun elini tutuyordu.

"Arabanın kapısını nasıl açtın?" Mia nazikçe sordu.

"Daha önce de Dana'yı aramak için telefonunu kullanmamı istediğinde ellerimi önümde bağlamıştı." Dudakları titredi ve sertçe dudaklarını büzdü. "Ama beni orada bıraktığında yine arkamdan bağladı. Kapının kolunu çekene kadar kıvranmak zorunda kaldım. Dışarı, arabanın yanındaki yere düştüm ama açık kapıyı görmesini istemedim, ben de-" yere indiğinde hissettiği zaferi, açık gece gökyüzüne bakışını hatırladı-"Kapıyı tekmeleyerek kapattım."

"Akıllıca bir düşünce," diye mırıldandı Mia, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Hâlâ yorgundu. "Sonra ne olacak?"

"Geri gelirse beni göreceğini düşündüm ama kaçamadım çünkü ayaklarım da bağlıydı. Saklanmak için tepeden aşağı yuvarlandım ama görüldüğünden daha dikti." Gözlerini kaçırıldı. "Bu çok aptalcaydı."

"Hayır, oldukça zekiceydi. Kafanı çarptın," dedi Mia. "Ama iyi olacaksın." David'in tuttuğu eli sıktı. "Dana seninle çok gurur duyacak, tatlım."

Sen harikaydın. Alec'i senin sayende bulduk."

Alec. "O iyi mi?"

Mia hüznle gülümsedi. "Olacak. Şimdi sen dinlen ki, o geldiğinde onu görebilesin."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, Sabah 8:30

Marsden titreyen eliyle telefonu kapattı. "Arayan oydu."

James kendi dahili telefonunu kapattı. "Biliyorum. Bu gece saat onda. Buranın önemi nedir?"

"Yukarı gönderildiğinde yaşadığı yere yakın bir apartmanın bodrum katı. Orada saklandı."

"Ve o da orada olacak mı?"

Marsden acı bir ifadeyle, "Onur konuğunu getiriyor," dedi.

Randi Vaughn, kızlık soyadı Miranda Cook. "Anladığım kadarıyla parti iptal edildiği için hayal kırıklığına uğramışsınız."

"Dört gözle bekliyordum, evet."

James ayağa kalktı, silahını omuz kılıfına yerleştirdi. "Bak Marsden, intikamını alman umurunda değil. Duyduğuma göre, bunu hak etmişsin. Ama sen Sue Conway'e tek kelime edersen yarını göremezsin. Anladın mı?"

Marsden'in gülümsemesinde pençeler vardı. "Evet. Anlıyorum."

James masaya bir tomar para attı. "Konuştuğumuz gibi bulucunun ücreti. Teşekkürler."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 10:45

Ethan yavaşça uyandı, ilk başta küçük şeylerin farkındaydı. Monitörün ritmik bip sesi, antiseptik kokusu. Kolunun artık sadece zonkladığı gerçeğini. O yakıcı acı gitmişti. Doğruca endişeli siyah gözlere baktı. Clay. Tıpkı en son hastanede uyandığı zamanki gibi.

"Ben buradayım Ethan. İyi olacaksın."

Ve her şey su gibi geri geldi. *Dana*. Ethan doğrulmak için çabaladı ama nazıkçe geri itildi.

"Sakin ol dostum," dedi Clay'in yumuşak sesi.

Ethan Clay'in bileğini güçsüzce kavradı. "Dana?"

Clay tereddüt etti. "Hâlâ kayıp."

Kafası bulanıktı. Düşünemeyecek kadar bulanıktı. Panikle savaşamayacak kadar bulanıktı. "Saat kaç?"

"Cuma sabahı on kırk beş." Ethan sarsıldı.

"Beş saat, lanet olsun."

"Ameliyata girmişsin Ethan," dedi Clay. "Kurşun doğrudan kolunun üst kısmından girmiş ama bir atardamarı kesmiş. Orada çok fazla kan kaybetmişsin. Atardamarını dikmek zorunda kaldılar. Biraz zaman aldı ama yarına kadar ayağa kalkabileceğini söylüyorlar."

Ethan gözlerini kırptırdı ve Clay'in yüzü . "Yarın değil. *Bugün*." Clay başını salladı. "Göreceğiz, E."

"Alec'i buldun mu?"

Clay'in ifadesi acımasızdı. "O burada. Gary polisi onu eski bir okulun yakınındaki bir motelde ve çatısında tavuk olan bir restoranda bulmuş. Sue ona çok fazla Phenobarbital vermiş ve komaya girmiş. Hava yoluyla buraya getirdiler."

Ethan yastığa yaslandı, kelimenin kendisi bile bir darbe gibiydi. "Koma mı?"

"Tersine çevrilebilir Ethan," dedi Clay. "Doktorlar kanını filtreliyorlar. Onun yaşındaki çocuklarda aşırı dozda Fenobarbital kullanımında başarılı olduklarını söylüyorlar. Üç ya da dört saat içinde uyanmış olur. Randi ve Stan şu anda onunla birlikteler. Ve Ethan, Evie'yi buldular."

Ethan sormaya korkuyordu. "Yaşıyor mu?"

"Evet. Bilinci yerinde değildi ama onu buraya getirdikten hemen sonra uyandı. Mia onu buraya getirmeleri için ısrar etti. Herkesi bir arada tutmaya çalışıyor."

"Mia nerede?" "Dana'yı

arıyor."

Panik tekrar kabardı ve onunla birlikte bir şeyler yapma ihtiyacı da. Ama kendi başına başını bile kaldıramıyordu. "Conway onu öldürecek," diye fısıldadı. "Kahretsin Clay, kaçmalıydı. Ona kaçmasını söyledim. Ama o kaldı." Görüşü yeniden bulanıklaşmaya başladı ve gözlerini kapadı. "Conway silahı tam yüzüme doğrultmuştu. Kafamı , ama Dana onun kolunu tuttu." Bir öfke dalgası kabardı. "Neden kaçmadı?"

"Belki . . ." Clay boğazını temizledi. "Belki de senin kurtarılmaya değer olduğunu düşünmüştür. Hemşire bana kötü kötü bakıyor, yüzden dışarıda bekleyeceğim. Dinlen. Uyanmanı bekliyor ."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 1430

"Bir şey var mı?"

Mia, Sue Conway'in sefil hayatı boyunca gittiği her yerin raptiyelerle işaretlendiği şehir haritasının yanındaki duvara bir omzunu yaslamış olan teğmenine baktı. Teğmen Marc Spinnelli'nin yüzü endişeli, gözleri kibardı. Mia dişlerini sıktı ve

gözlerini haritaya geri çevirdi. Şu anda ilgiye ya da nezakete ihtiyacı yoktu. *Şu anda, bu lanet raptiyelerin kendilerini bir ok şeklinde yeniden düzenleyerek Sue Conway'in arkadaşımı götürdüğü yeri göstermelerine ihtiyacım var.* Ama tabii ki yapmadılar.

"Hayır. Evie'nin bize söyleyebildiği tek şey bazı çocukların ot içmeye geldiği."

Spinnelli kuru bir sesle, "Bu işi biraz daraltıyor," dedi. "Mia, ayakların duramıyorsun ve bu dava artık çok yakın. Eve git ve biraz uyu. Ben seni Murphy seni korur."

Mia omzunun üzerinden Abe'in eski dava dosyalarını özenle incelediği yere .
"Abe hâlâ burada, ben hâlâ buradayım. Yapışıyorum, Marc. Ama Teşekkürler."

Abe kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Sürekli zaman aralığına geri dönüyorum - Sue'nun tutuklanmasından hemen önce kendisinden haber alınamayan iki gün. Sue'nun

Salı günü gelen isimsiz bir ihbarda bir çocuğun kullanıldığı bir şebekenin uyuşturucu kaçakçılığı. Artık isimsiz arayanın Randi Vaughn olduğunu biliyoruz. Narkotik, apartmana gelen şüpheli satıcıları bir fotoğraf dizisinden eşleştirebilen bir komşu buldu."

Mia, "Bu Jackie Williams'tı, dün öldürülen kadın," dedi.

"O Çarşamba Randi'nin dairesi için arama emri çıkarttılar ve boş bebek maması kutuları buldular ama kokain yoktu. O gece Donnie Marsden ve diğer altı adamı Marsden'in dairesinde yakaladılar, hepsi de kokaini on sentlik torbalara doldurmuşlardı. İki kutu mama buldular.

daha kesmeye bile başlamamışlardı ama Sue orada değildi. Marsden ve diğerleri onun kim olduğunu ya da bebekle ilgili bir şey bilmediklerine yemin ettiler."

Spinnelli kuru bir ifadeyle, "Etrafları bebek maması kutularıyla çevrili olsa bile," dedi.

Abe ona bir bakış fırlattı. "Uyuşturucu satıcıları yalan mı söylüyor? Bana öyle olmadığını söyle." Kâğıtları karıştırdı ve aradığını buldu. "Conway iki gün sonrasına kadar tutuklanmadı. Cuma günü gece yarısından hemen sonra gelmiş ve Jackie Williams polisleri aramış."

"Saklanıyordu." Mia rapordaki kelimelere gözlerini kırptırdı. "Nerede saklanıyordu?"

"Ben de bunu çalışıyorum. Raporda . Narkotik, henüz bulamadıkları bebek için bir saklanma yeri olmasından ya da bebeğin ölmüş olmasından korkuyordu. Onu çocukla birlikte yakalamak istediler. Onu sobayı duvardan çekerken bulmuşlar ama bebeği aramıyormuş, sadece zulaladığı parayı arıyormuş, o da gitmiş."

"Oğlunun yerine para için geri dönmesi mantıklı," dedi Mia. "Sue iki gün boyunca bir yerde saklandı - bu sembolik bir şey. Tutuklayan memurun yardımcı olabilecek bir şey hatırlayıp hatırlamadığını öğrenelim." Ama daha telefonunu eline alamadan Abe'in telefonu çaldı. "Ben ararım," dedi Mia, eski dava dosyasını kaparak. "Sen bak."

Masalarının diğer tarafına geçip sandalyesine oturmuştu ki Abe aniden ayağa kalktı ve kendi sandalyesini geriye doğru yuvarladı. "Şaka yapıyorsun," dedi ve Mia'ya beklemesini işaret etti. "Seninle orada buluşuruz." Sırtarak telefonu kapattı. "Bilin bakalım az önce kim Vaughn'ların oteldeki odasına girmeye çalıştı?"

Excelsior mu? Donnie Marsden, Sue'nun uyuşturucu çetesinin lideri. Otelin giriş anahtarı varmış. Murphy biz konuşurken onu getiriyor."

Spinnelli dava dosyasını Mia'nın elinden aldı. "Tutuklayan memuru bulması için birini göndereceğim. Siz ikiniz gidip Marsden'in o zaman bilmediği ama şimdi bildiği şeyleri öğrenin."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 1520

Ethan, Alec'in odasının kapısında durdu ve Clay'in sırtındaki sabitleyici eli için minnettar oldu. Bacakları altından titriyordu ama onu ayakta tutacaklardı. Sue Conway'in intikamı için o kadar çok kişi bedel ödemişti ki. Ethan bu iş bitmeden önce daha ne kadar bedel ödemek zorunda kalacaklarını merak ediyordu. Ne kadar ödemek zorunda kalacağını. Dana hâlâ yoktu.

Ama Alec güvendeydi. Evie güvendeydi. Ve Ethan, Dana'nın da tam olarak böyle olmasını istediğini biliyordu. Bir gibi uysalca gitmemiştir. Ya da körü körüne, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Tekmeleyerek, çılgılık atarak ve savaşıarak gitmişti. Korkarak. Bir ürperti onu sarstı ve destek almak için kapının çerçevesine yaslanmak zorunda kaldı, teni nemli ve soğuktu.

"Bunu düşünme," diye mırıldandı Clay. "Şimdilik Alec'in hayatta olduğu gerçeğine odaklan. Doktor, şu anda öyle görünmese de tamamen iyileşeceğini söylüyor."

Alec yatakta yatan küçük bir hayalete benziyordu, teni neredeyse çarşaflar kadar beyazdı. Tüpler her yere akıyor gibiydi. Ama göğsü sığ bir şekilde hareket ediyordu. Stan bir kenarda duruyordu, yüz ifadesi okunamıyordu. Randi, Alec'in yanındaki yerinden başını kaldırdı ve Ethan'a sulu bir gülümseme verdi. "Yataktan çıkmamalısın," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu ona söylemeye çalıştım," dedi Clay. "Beni dinlemiyor. Benim tahsis ettiğim tekerlekli sandalyeye bile oturmadı."

Ethan ikisini de görmezden gelerek yavaşça yatağa doğru yürüdü, askıda hareketsiz duran sağ kolunu sarsmamaya dikkat ediyordu. "Onu kendim görmem gerekiyordu," diye mırıldandı Ethan. Bir sandalyeye çöktü, pediatri koğuşuna yaptığı yolculuktan dolayı başı dönüyordu. "Uyandı mı?"

"Kısa bir süre için," dedi Randi. "Doktor hâlâ çok uyuyacağını söyledi. Ethan . . ." Sesi titriyordu. "Size nasıl teşekkür edebilirim?"

Ethan başını ona baktı, elini tuttu ve sıktı. "Az önce yaptın. Temiziz."

Stan boğazını temizledi, kelimeleri zoraki ve sertti. "Teşekkür ederim Ethan."

Bu sözler Stan'in Wight's Landing rıhtımında yardım istediği o geceden beri ona söylediği ilk sözlerdi. *Bunu Richard için yap*, demişti. *Ona bu kadarını borçlusun*. Ama burada oturmuş, bu çocuğa bakarken, Ethan Richard'a olan borcundan çok Alec'olan ilgili olduğunu biliyordu. Ona ihmal ettiği bir sorumluluk verilmişti. İki yıl boyunca Alec'in vaftiz babası olmuştu ama bu zamanı boşa harcamıştı. Stan'in Alec'in hayatının bir parçası olmasına izin vermediğini iddia etmişti ama bu sadece bir bahaneydi. Gerçek şu ki, duygularına kapıyı kapatmıştı. Ta Dana onu tekrar açana kadar.

Ethan başını kaldırıp Stan'e baktı. "Bir değil. Artık biz de temiziz."

Alec'in gözleri, yatağının yanında oturan Ethan'ı görünce irkilerek açıldı.

Ethan, Alec'in ince ellerinden birini nazikçe sol elinin içine aldı. İçindeki kemikler çocuğun elleri kırılğan çubuklar gibiydi. Vaftiz oğluyla yüz yüze iletişim kuramadığını fark ettiğinde pişmanlık içini parçaladı. İki yılı vardı. Şimdiye kadar işaret dilini öğrenmiş olmalıydı. Bu yakında düzelteceği bir hataydı çünkü bu iş bittiğinde Alec'in hayatının bir parçası olacaktı. "Randi, ona benim için bir şey söyleyebilir misin?"

"Tabii ki."

"Ona, onunla gurur duyduğumu söyle." Randi kelimeleri imzalarken bekledi. Alec'in gözleri onunkilere kayd, iri, gri ve perili. "Ona Evie'nin iyi olduğunu söyle." Alec rahatlamış bir halde yastıklara gömüldü. "Ona Evie'nin bize Onunla nasıl konuştuğunu, onu nasıl bulduğumuzu. Ona Cheryl'ın onunla gurur duyacağını söyle." Alec'in dudakları titredi ve gözleri yaşlarla doldu ama gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı, ifadesi sertleşti. Elini Ethan'ın elinden çekerek kurtardı ve Randi'ye bir şeyler imzaladı.

"Beyaz gözlü kadını yakalayıp yakalamadıklarını bilmek istiyor." Randi titrek bir kahkaha atarak nefesini dışarı verdi. "Ona Kaltak diyor. Bunun için onu azarlayamam."

"Ona henüz söylemeyin. Söyleyeceğiz ama. Onu motel dışında bir yerde tutup tutmadığını sorun."

Alec izledi, sonra başını salladı. Bir şey imzaladı, gözleri yüzüne göre çok yaşlıydı.

"Onu neden kaçırdığını bilmek istiyor. Cheryl ve Paul'u neden öldürdüğünü," dedi Randi. "Sue'yu bilmesini istemiyorum, Ethan."

Ethan kaşlarını çatarak ona baktı. "Er ya da geç öğrenecek, Randi. Ama ona ne zaman söyleyeceğin senin seçimin. Şimdilik benim önceliğim Dana'yı canlı olarak geri getirmek." Tekrar Alec'e döndü ve çocuğun temkinli bakışlarıyla karşılaştı. "Sor bakalım kısa kızıl saçlı bayanı hatırlıyor."

Alec başını salladı. "Evie'nin arkadaşıydı. İyi biriydi," diye yorumladı Randi. "Neden?"

"Çünkü o da artık yok." Alec'in gözleri annesinin ellerinden Ethan'ın yüzüne kayd, şok olmuştu. "Hatırladığı başka bir şey varsa bilmem gerek."

Alec hareketsiz kaldı. Sonra elleri yavaşça hareket etti. Ve Randi'nin sesi, oğlunun gördüğü her iğrenç şeyi dile getirirken kalınlaştı. "Ethan, artık hiçbir şey bilmiyor. Üzgünüm."

Ethan çocuğun kolunu hafifçe sıktı. "Seni sonra görmeye geleceğim." kalktı ve Stan'in sert ifadesiyle karşılaştı. "Onu göreceğim Stan. Bunu hak ettim." Clay'le birlikte koridora çıkana kadar bekledi. "Sonra, bana bir iyilik yapar mısın?"

Clay kuşkulu görünüyordu. "Her şeyi söyledim ama bir saat önce sana yeni bir gömlek alıp yataktan kalkmana yardım ettiğim için hemşirelerle başım derde girdi."

"Bu senin başını belaya sokmaz. Ortalık sakinleşince bir kitapçıya gidip bana bir işaret dili kitabı alabilir misin? O çocuğun vaftiz babası olma zamanım gelmişti."

Clay tekrar Stan'e baktı. "Birine ihtiyacı olacak. Ve sen de iyi bir tane olacaksın Ethan. Şimdi odana dönüp uzanacak mısın?"

"Hayır, şimdi Evie'yi göreceğim, sonra da buradan çıkıp Mitchell ve Reagan'ı görmeye gideceğim ve bunu yaptığımda tek kelime etmeyeceksin. Hatta beni oraya sen götüreceksin."

"Ethan-"

Ethan koridor boyunca yürümeye odaklanmıştı. "Ben ciddiym. İstemiyorum-"

"Ethan, bekle. Bir arama ." Ethan döndüğünde Clay'in ceketinin cebinden telefonunu çıkardığını gördü. "Mitchell az önce aradı," dedi. "Belki de ara verelim."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 1555

Alarm onu uyandırdı. Esneyen Sue erteleme tuşuna bastı. Bu otel odası Excelsior'da ayırttığı oda kadar güzel değildi ama orası da polis kaynıyordu. Burası yine de çocuğu sakladığı çöplükten daha güzeldi. Birkaç saat içinde Gary'ye gidip onu alacak ve Miranda'nın sonunu getireceği bodrum katına saklayacaktı.

Sue heyecanla karışık bir ürperti hissetti. Yakında Miranda Cook'un acı içinde kıvranışını, yılların öfkesini biriktirmiş erkeklerle mümkün olabileceğini hayal bile edemeyeceği eylemlere zorlanışını izleyebilecekti. Altı öfkeli adam bir kadına çok fazla zarar verebilirdi. Dupinsky'nin ikinci bir ders olması akıllıcaydı. Bu adamlar bir kez başladı mı, bir kurban yeterli olmazdı. Miranda'nın son elini dağıtmaya devam ederken onlara Dupinsky'yi verecekti.

Miranda kırılmış ve kanaması vardı ama bilinci yerindeydi. Sue onun bilincinin açık olduğundan emin olacaktı. Çünkü sıra Sue'ya geldiğinde, çocuğu ortaya çıkaracaktı. Sue ona o kadar hap içirdikten sonra hâlâ hayatta olmasını umuyordu.

Keşke biraz daha itidalli davransaydı diye düşündü ama o sırada adamın kaçmaya çalışmasına o kadar kızmıştı ki... Aklını kaçırmıştı. Ölürse de bir önemi olmazdı. Sue çocuğun hayatta olduğunu söyleyebilir ve Miranda'yı . Miranda'yı istediği her şeye inandırmayı zaman başarmıştı.

Sue çocuğu Miranda'nın dünyadaki son anlarını yaşarken onu görebileceği bir yere yatıracaktı. Sue, Miranda'nın annesine Florida'da işkence ettiği gibi, Miranda'ya da küçük acı verici kesikler ve kemik kırıcı darbelerle işkence edecekti.

Miranda merhamet için yalvaracaktı ama merhamet . Ve sonra, acı çok büyük, çok ... muazzam olduğunda, Miranda'ya hepsinden daha ezici bir ceza verecekti.

Küçük bir hap. Bir kişiyi çabucak öldürmesi garantili. Miranda'nın seçim şansı olacaktı. Ya çocuğun hayatını merhametli bir şekilde ya da kendi hayatını acısız bir şekilde sonlandıracaktı. Gerçek bir "Sophie'nin seçimi."

Miranda'yı tanısaydı, kadın bu seçimi yapmazdı. Sue arkasına yaslanıp izlerken o orada yavaşça kan kaybından ölecekti. Ama bu da sorun olmazdı, çünkü belki de fiziksel acıdan daha kötüsü Miranda'nın öleceğini ve sonrasında çocuğun onun yanında yatmaya devam edeceğim. Korunmasız. Saatlerce, belki günlerce. Tek başına. Açlıktan, susuzluktan. İlaçları olmadan nöbet geçirecekti. Çocuk ölecek ve Miranda bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını bilerek ölecekti.

Ancak o zaman Miranda güçsüz olmanın ne demek olduğunu gerçekten anlayacaktı.

Sue'nun kendi deyimiyle iyi bir plandı. Adımlarında bir sıçramayla yataktan fırladı. Uyku onu tazelemişti. Bu gece yoğun geçecekti ve Yarın Toronto'ya gidecek ve orada Carla Fenton adıyla Paris'e bir uçak bileti ayırtacaktı, polislerin izini süremeyeceği bir kimlik. *Ve bugün doğu saatiyle beşte zengin olacağım.*

Saat farkıyla birlikte, sadece birkaç dakika uzaktaydı. Gülümseyerek sırt çantasından, Vaughn davası depozitosundan nakit olarak ödenen yeni dizüstü bilgisayarını çıkardı. Dizüstü bilgisayar zengin bir kadının ihtiyaç duyabileceği her şeyle donatılmıştı; internet erişimi de buna dahildi, böylece internet kafelere ihtiyaç duymadan kendi hesaplarına kolayca erişebilecekti. Ve milyonlarına her göz atmak istediğinde kimlik göstermek zorunda kalmadan.

Çaldığı kimliklere dikkat etmişti, diye düşündü güç verirken Dizüstü bilgisayarını açıp telefona takmış. Kredi kartlarını hiç için cesetlerin izini ona kadar süremediler. İnternet kafeler kartı sadece sigorta için tutuyordu. Sadece nakit ödeme yapmadığınızda kartı kasadan geçiriyorlardı ve o her zaman Nakit ödediğinden emin olmak için. Bu nedenle, pediatri hemşiresi ya da garsonla bağlantısı asla tespit edilemeyecekti. Bryce çenesini kapalı tutarsa, bunların hiçbirisiyle bağlantısı olmayacaktı.

Doğu yakasında saat neredeyse beşti. Vaughn'lar şimdiye kadar parayı ilk hesaba yatırmış olmalıydılar. Bankanın internet sitesine girdi, hesap numarasını ve ardından *Walter1955'i* tuşladı. İyi yaşlı baba. *Keşke beni şimdi görebilseydi.* Tanrı aşkına, küçücük bir işi, bir marketi batırmıştı. O ise beş milyon değerinde bir soygun gerçekleştirmişti. Ve daha da iyisi, Miranda Cook sonunda hak ettiği cezayı alacaktı. O-

Kum saati dönmeyi bıraktı ve Sue kaşlarını çattı. Para orada değildi. Hesap boştu. Şimdiye kadar yatırmış olmalıydılar. Kalbi ağır ağır çarpmaya başladı. Belki de fidyeyi ödemeyeceklerdi. Kahretsin, o paraya ihtiyacı vardı. O parayı istiyordu. Dişlerini sıktı, sertçe. *O parayı bana borçlular.*

Mecburen, sadece kendisinin bildiği ikinci hesabı gündeme getirdi. *Walter1987.* Ve dondu kaldı. Bakakaldı. *İmkânsızdı.* Hesap boştu.

İmkansız. On dokuz bin dolardan fazla para vardı. *Hepsi gitmişti.*

Biliyorlardı. Bir şekilde ikinci hesabını bulmuşlardı. Beyni hızla çalışırken kanı dondu. Onu nasıl bulmuşlardı? Nereden biliyorlardı? İkinci hesaptan kimseye bahsetmemişti. *Hiç kimseye.* Ama bir şekilde onlar biliyordu. Midesi yatıştı ve bir kez daha sakinleşti. Çocuğu alması gerekiyordu. Ne de olsa söz sözdür. Çocuk beş milyon parça halinde Vaughn'lara geri verilecekti.

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 16:15

"Peki sana ne söyledi?" Ethan, Clay'in koluna yaslanarak dedektifin odasına doğru ilerlerken sordu.

Reagan bilgisayar ekranından başını kaldırdı ve Mitchell'la bakıştı. "Onu sadece cesaretlendiriyorsun Mia. Onun bir an önce hastane."

Mitchell omuz silkti. "Buradaydılar. Onları hastaneye geri göndermek, misafir kartıyla içeri almaktan daha zahmetli göründü. Otur, Buchanan, bayılmadan önce."

Ethan Mitchell'ın koltuğuna oturdu, kolu zonkluyordu ama aklı Randi'nin oteline girerken polisin yakaladığı sümüklü böcekteydi "Marsden sana ne söyledi?"

"Fazla değil," dedi Reagan. "Elinde bir otel geçiş anahtarı var ve bunu nasıl elde ettiğini söylemiyor."

"Sue ona verdi," diye patladı Ethan.

"Elbette yaptı," diye karşılık verdi Mitchell. "Ama bunu kabul etmiyor." Kadın biraz yumuşadı. "Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum Ethan. Ama elimizden geleni yapıyoruz."

"Marsden avukat tuttu," diye ekledi Reagan asık suratla. "Artık ona dokunamayız."

Öfke ve onunla birlikte keskin bir panik. "Kahretsin. Bir şeyler biliyor. Bilmek zorunda. Bana onunla beş dakika verin ve bilmek istediğiniz her şeyi öğrenin."

Mitchell ona ters ters baktı. "Kendini kontrol et yoksa hastaneye geri dönersin."

Clay arkasından, "Sakin ol, E," mırıldandı. "Bu adamlar senin tarafında. Hepimiz senin yanındayız."

Titreyen, kalbi gümbür gümbür atan Ethan kendini kontrol etmeye çalıştı. "Özür dilerim." Sol elini kan ve çimen lekeleri bulaşmış pantolonunun paçasına bastırdı. Gözlerini kapatmayı reddetti çünkü gözlerini her açtığında Dana'nın sürüklenerek götürüldüğünü görüyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete düşmüştü. Sertçe yutkundu ve Clay elini yaralanmamış omzuna koyduğunda yüzünü buruşturdu. "Ben Üzgünüm," diye tekrarladı. "I . . ." Başını kaldırdı ve Mitchell'ın yuvarlak mavi gözleriyle karşılaştı. "Onu görüp duruyorum. Çok korkmuştum."

Mitchell irkildi. "Anlıyorum ama sakın kalmalıyız. Sakın olmazsak onu bulamayız."

"Pekâlâ. Ben sakınım." Değildi ama Dana güvende olana kadar bu durum değişmeyecekti. "Bu adam, Donnie Marsden. Yıllar önce Conway'le birlikte tutuklanan adamlardan biriydi, değil mi? Yani Randi'nin otel odasına girmesi tesadüf değil, değil mi?"

Mitchell başını salladı. "Doğru."

"Yani Sue'nun planladığı şeyin bir parçası."

"Olabilir. Eğer öyleyse de söylemiyor. Şu anda onu *bu* suçla ilgili olarak suçlayabileceğimiz tek şey B ve E."

Clay, "Tabii onu son bir hafta içinde Sue ile ilişkilendiremezseniz," dedi. "O zaman bu bir komplodur."

"Onu aramış olmalı," dedi Ethan. "Telefon kayıtlarını kontrol ettiniz mi?"

"Bu haftaki LUD'ları," dedi Reagan, bir inç kalınlığındaki çıktıyı kaldırarak. "Bay Marsden'in bir bahisçi olduğu ortaya çıktı. Her hafta yüzlerce telefon alıyor. Basketbol sezonunda daha fazla. Şanslıyız ki sadece Bu hafta beyzbol ve atlar için sayılar. 'Yasal' kumarbazları Sue'dan ayırmak için gelen aramaları kontrol ediyoruz."

Mia, "Eski dava dosyaları Conway'in yakalanmadan önce iki gün boyunca saklandığını gösteriyor," diye ekledi. "Nerede saklandığını bulmaya çalışıyoruz. Dana bunun sembolik olacağından emindi, bu yüzden saklandığı yer ortaya çıkabilir."

"Ve son olarak," diye iç geçirdi Reagan, "Şerif Moore'dan Bryce'ı ziyaret etmesini istedik.

Lewis'i bir kez daha hapse atıp ondan alabileceği başka bir şey olup olmadığına bakacak. Bunun ötesinde, başımızı İç İşleri ile belaya sokmayacak her türlü fikri değerlendireceğiz."

Ethan Mitchell'ın sandalyesine yığıldı. "Özür dilerim. Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum."

"Ethan, ben de daha önce senin yerinde olmuştum," dedi Reagan, gözlerini dikerek. "Birinin sevdiğim birini kaçırdığını bilmek çok zordu. Dana'nın geri dönmesini biz de en az senin kadar istiyoruz ve neler yaşadığını anlıyoruz. Ama işimizi yapmamıza izin vermelisin."

"Oteline geri dön Ethan," dedi Mitchell yumuşak bir sesle. "Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağıma söz veriyorum."

Ethan kendini ayağa kaldırdı. ". "Gözlerini son bir kez Mitchell'ın masasında, kurutma kâğıdının üzerinde açık duran dosyada gezdirdi. Sonra kalbi boğazında durdu. "Clay, şuna bak."

Clay resimlere baktı. "Marsden'in sabıka fotoğrafları mı?"

"Yüzüne, çenesine bak."

"Tanrım," diye mırıldandı Clay.

Ethan yüzünü buruşturarak cüzdanını almak için arka cebine uzandı ve tek eliyle beceriksizce açtı. "Clay, fotoğrafları çıkarmama yardım et." Clay yardım etti ve Ethan fotoğraflarını karıştırdı, Alec'in geçen yıl çekilmiş bir fotoğrafına gelince durdu. Clay resmi plastik kılıfından çıkardı ve Marsden'in kupalarının yanına koydu.

Reagan alçak sesle ıslık çaldı. "Görünüşe göre Sue ve Donnie uyuşturucu kaçakçılığından fazlasını yapmışlar."

Mia dava dosyasındaki kâğıtları karıştırdı. "Marsden tutuklandığı sırada verdiği ifadede, Sue'nun kullandığı bebeğin arkadaşına ait olduğuna yemin etmiş. O zaman bile Alec'e baktığı için bebeğin Randi'ye ait olduğunu düşünmüş." Reagan'ın gözlerine tatmin olmuş küçük bir gülümsemeyle baktı. "Bahse girerim baba olduğunu bilmiyordur."

Reagan Alec'in fotoğrafını aldı. "Yapsa bir şey fark etmeyebilir ama bence gidip adama bir puro verelim."

Mitchell kapıdan çıkarken durakladı. Kaşlarını çattı. "Burada yalnız kalamazsınız."

"O zaman biz de geliyoruz," dedi Ethan.

"Sessiz ol," diye uyardı Mia. "Bir gıcırtda gidersin. mı?" "Evet," dedi Ethan acımasızca. "Anladım."

Gary, Indiana, 6 Ağustos Cuma, 16:55

O gitmişti. Sue, şimdi sarı olay yeri şeridiyle çevrili, yol kenarındaki köhne küçük motelin önünden geçerken dişlerini sıktı. Çocuk gitmişti. Onu satan adamın söylediğine göre, çocuk bu sabah bulunmuştu.

Yarım mil ötedeki markette sigara içerken, SWAT teçhizatı giymiş en az on polis arabası motele yaklaştı. Çocukla birlikte dışarı çıktılar ve onu hava yoluyla Chicago'daki County General'a götürdüler.

Sue ankesörlü bir telefonda durdu, County General'ı aradı ve "Hasta bilgileri "ni seçti.

"Alec Vaughn hakkında bilgi almak istiyorum, lütfen."

Kısa bir duraklama oldu. "Bilgisayar durumunun stabil olduğunu söylüyor."

"Teşekkür ederim." Sue yavaşça telefonu kapattı, kafasındaki tüm hayaller kulaklarına çarpıyordu. Randi Vaughn'u otelinden çıkarmak diye bir şey olmayacaktı. İntikam olmayacaktı. Donnie ve çocukların Miranda Cook'u hamburger haline getirmelerini izlemek olmayacaktı. Sophie'nin seçimi olmayacaktı. Kesmek ve ezmek olmayacaktı.

On yıl. On lanet yıl beklemişti.

Hiçbir şey için. *Hiçbir şey için.* Hiçbir şeyi yoktu.

Sue küçük bir hayal kırıklığı kükremesiyle arabasını Chicago'ya geri çevirdi. Sadece bir şeyi daha vardı. Dupinsky elindeydi. Donnie ve çocuklar onunla idare etmek zorundaydı.

Ocean City, Maryland, 6 Ağustos Cuma, Doğu Saatiyle 18:00 (Orta Saatile 17:00)

Bryce Lewis'in avukatı çantasını sabırsızlıkla masaya vurdu. "Eğer başka bir anlaşmanız yoksa Şerif, söyleyecek başka bir şeyimiz yok. Hem benim hem de kendinin zamanını boşa harcıyorsun."

Lou Moore, kamu avukatına ... demek için kendini zor tuttu. Kendini tutarak, Bryce Lewis'in bakışlarını yakalamak için öne doğru eğildi. "Bryce, yardımına ihtiyacım var. Kız kardeşin bu sabah o küçük çocuğu ölüme terk etti. Onu zorla epilepsi ilacından yarım şişe al."

"Müvekkilim, ayrıldıklarından bu yana geçen sürede kız kardeşinin yaptıklarına engel olamaz."

"Tabii ki hayır. Ama Bryce, bu çocuk hakkında bilmen gereken bir şey var." Erik Conway'in annesi Susan Conway'den canlı doğduğunu gösteren Clark County doğum belgesinin bir kopyasını çıkardı. Babası bilinmiyor. Doğum belgesini masanın diğer tarafına kaydırды. "Çocuk kız kardeşinizin oğlu, Bryce."

Bryce'ın başı döndü, doğum belgesini okurken gözleri kısıldı. Avukatına doğru baktı. "Bu yasal mı?"

Savunmacı onu . "Bu fakslanmış bir kopya. Anlayamıyorum."

"Öyle," dedi Lou. "Bryce, lütfen beni dinle. İlk konuştuğumuzda Paul McMillan'ın cesedinden bahsettiğimde nasıl tepki verdiğini gördüm. Sen onun gibi soğuk değilsin. Bir kadın bu çocuğa yardım etmeye çalıştı. Bu sabah Sue kadının erkek arkadaşını vurdu ve onu kaçırdı. Bu kadını öldürmeye niyetli olduğunu biliyoruz. Yeğeninizi öldürmeyi başaramadı. Bu kadın ve diğerleri sayesinde onu zamanında bulduk. Ama zamanımız tükeniyor."

Savunmacı "Ne tür anlaşma öneriyorsunuz?" diye sordu.

Lou içini çekti. "Bryce, bir cinayet ve adam kaçıırma olayına karıştın."

"Bekle," diye araya girdi savunmacı. "Eğer çocuk kız kardeşininse bu bir kaçıırma değildir."

Lou gözlerini Bryce Lewis'ten ayırmadı. "Ama Bayan Rickman kaçıırıldı, eyalet sınırları dışına taşındı ve öldürüldü, Bryce. Sen de bu suça iştirak ettin. Ben sadece hoşgörü için tavsiyelerde bulunabilirim. Son kararı savcı verir. Ama bu kadını bulmamıza yardım edersen çok uzun bir yol kat etmiş olursun."

Bryce sertçe ayağa kalktı. "Bunu düşüneneğim."

"Çok uzun düşünmeyin. Bu kadının birkaç saat içinde öleceğini düşünüyoruz."

Bryce'in bakışları soğuktu. Hapiste geçirdiği bir hafta bu çocuğu sertleştirmişti. "Bunu düşüneneğimi söyledim."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, :10

Ethan iki yönlü cama bakarak kaşlarını çatı. Reagan ve Mitchell yirmi beş dakikadır Marsden'la birlikteydiler ve bir kez bile şu lanet şeyi göstermemişlerdi Alec'in resmini ya da Alec'ten bahsetti.

"Neden ona Alec'ten bahsetmiyorlar?" Ethan mırıldandı.

"Şşş," diye mırıldandı Clay. "Çünkü onlar çok iyi polisler. Çok iyi sorguladılar."

"Onayladığınıza sevindim," dedi teğmenleri kuru bir sesle. Spinnelli bir saat sonra gelmişti.

Sorgulamaya başlamadan bir dakika önce. Spinnelli'nin solunda, Abe Reagan'ın yapmaları gereken her türlü anlaşmayı hızlandırmak için çağırdığı eyalet savcısı yardımcısı duruyordu.

Clay Spinnelli'ye eşit bir bakış attı. "Ciddiydim."

Spinnelli gözlerini bardaktan ayırmadan kaşlarını kaldırdı. "Ben de öyle Bay Maynard."

"Clay," dedi Clay.

"Clay. Ama senin için ben hâlâ Teğmen Spinnelli," dedi Spinnelli, bıyıkları seğirerek.

"Anlaşıldı. Efendim," diye ekledi Clay kasıtlı bir tereddütle. "Bakın, Ethan," dedi sessizce. "Mitchell, Marsden'ın AZT'sini masaya koydu, adam AIDS'li ve hapiste ölmek istemiyor, değil mi? Reagan onu bahisçilik suçundan yıllarca hapse atıyor. Sue'yu kendi başına dökmek üzere. Son bir hamleye ihtiyacı olursa diye resmi saklıyorlar."

"Onu son bir kez daha zorlamak istiyorum," diye homurdandı Ethan. "Randi de en az Sue kadar ona ihanet etti. O AIDS'i hapisteyken aldıysa, daha da büyük bir kini var demektir. Randi'ye borcunu ödemek için o otel odasına giriyordu." Ve bu düşünce bile onu hasta ediyordu.

"Evet, ama neden şimdi?" Clay mırıldandı. "Marsden neden bu öğleden sonra Randi'yi yakalamaya çalışıyor? Eğer bunu Sue planlamış olsaydı, beşten sonraya kadar bekletirdi."

"Beş milyonun yatırılacağı zaman." Ethan nefesini dışarı . "Haklısın."

"Evet, öyle." Spinnelli eleştirel gözlerle Clay'e baktı. "DCPD'den ayrıldın. Neden?"

Clay'in yüzü sertleşti. "Bu benim işim. Efendim."

Spinnelli onu bir süre daha düşündükten sonra başını salladı. "Yeterince makul."

Marsden asık suratla sandalyesine çöktü, avukatı kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Marsden başını salladı ve avukat başını kaldırdı. "Ne tür bir anlaşmadan bahsediyoruz?"

"Bu eyalet savcılığına bağlı," diye cevap verdi Mia yumuşak bir sesle. "Biz anlaşma yapmayız, *tavsiyelerde* bulunuruz."

Avukat kaşlarını çattı. "Ne tür bir *tavsiye*?"

Reagan öne doğru eğildi, gözleri kısılmıştı. "Marsden, o otel odasına neden gittiğini biliyoruz. Sen ve Conway bir çeşit

İntikam. Ama bununla suçlanmıyorsun. Henüz suçlanmadınız. Conway'le birlikte gidersen bu bir komplo suçlaması olacak çünkü aklında ne olduğunu *biliyoruz*. Conway'i senden daha çok istiyoruz. Şu anda. Ama önce onu bulursak ..." Reagan omuz silkti. "Tavsiyeler Pencere. Bize nerede olduğunu söyleyin, biz de SA'ya bahis suçlamalarına devam etmesini tavsiye edelim."

Marsden suçluluk duygusuyla kıpırdandı ve hiçbir şey söylemedi.

Mitchell bir sandalyeyi masaya doğru iterek hem Marsden'in hem de avukatının sıçramasına neden oldu. "Biliyor musunuz, ikinizden de yeterince çektim. Otuz saniye içinde konuşmaya başlamazsanız, savcılığa adam kaçırma ve cinayet suçlamalarını da eklemesini *önereceğim*."

Marsden sarsıldı. "Ben adam kaçırmadım ya da cinayet işlemedim. Kadına hiç dokunmadım."

Mitchell yaklaştı. "Çünkü şansın olmadı. Ama Bayan Vaughn'dan bahsetmiyoruz, çocuktan bahsediyoruz."

Marsden sarsılarak ayağa . "Vay be. Hiçbir çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Mitchell ve Reagan uzun uzun bakiştılar. Mitchell omuz silkti. "Tamam, demek ki bilmiyorsun." Ve büyük bir dramla saatine baktı. "On beş saniye, Bay Marsden."

"Kahretsin, hiçbir çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

"Beş saniye." Mitchell yine omuz silkti. "İşimiz bitti. Umarım seveceğiniz bir hapishane doktoru bulursunuz, Bay Marsden. Öngörülebilir gelecekte birlikte çok zaman geçireceksiniz." Marsden kendini sandalyeye geri attığında Mitchell'in eli kapının üzerindeydi.

"Vaughn'ların çocuğu olmalı," diye tersledi. "Sue, Miranda Cook'u Chicago'ya geri götüreceğini çünkü Miranda'nın istediği bir şey olduğunu söyledi. Otel kayıtlarını kontrol edene kadar onun Randi Vaughn olduğunu bilmiyordum. Ama ben çocuk falan görmedim."

Reagan öne doğru eğildi, kafası karışmıştı. "Neden bu kadını korumaya devam ediyorsun?"

Marsden iç çekti. "Çünkü sizden birinden daha alacak. Ve hapse geri dönmektense onun öldüğünü görmeyi tercih ederim."

Reagan başını salladı. "Lorenzano mu?" Marsden'ın gözleri büyüdü. Reagan kıkırdadı. "Biz çok şey biliriz, Donnie-boy. Lorenzano sana ulaştı mı? Değeri ne kadardı?"

Marsden, "On beş bin," diye mırıldandı.

Mitchell masanın kenarına oturdu. "On beş bin dolar bir sürü AZT alır. Ben de aynısını yapabilirdim. Yani Sue'yu Lorenzano'ya sattın. Sanırım şu anda nerede olduğunu biliyor."

"Bu gece saat 10'da nerede olacağını biliyor."

"Peki bu gece saat 10'da ne olacak, Donnie-boy?" Reagan sordu.

Marsden gözlerini tavana dikti. "Ben ve Miranda'nın yukarı gönderdiği adamların her biri istediğimizi yapmak için otuz dakikamız var."

Ethan eliyle ağzını kapattı ve durduramadığı öğürmesini bastırmayı başardı. "Randi'yi alamayacak," diye fısıldadı Ethan dehşetle. "Onun Dana'sı var."

Mitchell'in yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Bu uzun zamandır duyduğum en iğrenç şey. Sue'nun ne çıkarı vardı?"

"Onun işini bitirmeli."

Reagan kaşlarını kaldırdı. "Ve sen bunu şu anlama mı aldın?" "Öldürün onu."

Marsden'ın avukatı elini kaldırdı. "Buraya hemen bir SA istiyorum."

"Bu benim ." Savcı Ethan ve Clay'e başıyla işaret etti. "Beyler." Yarım dakika sonra sorgu odasının kapısı açıldı ve savcı içeri girdi. "Çaldınız mı?"

Marsden'ın avukatı ona pis bir bakış attı. "Sizinle burada tanışmak güzeldi."

Savcı evrak çantasını masaya vurdu. "Bize kızın nerede olduğunu söylerse ve az önce duyduğumuz her şey üzerine yemin etmeyi kabul ederse, bahisçilik suçlamalarına devam ederiz."

"Ne teklif ediyorsunuz?" diye alay etti avukat.

"Yedi ila on. Üç yıl içeride kalacak. Üç yılın sonunda hala hayattaysa, geri kalanı bir çalışma programında olacak. Bu çok iyi bir anlaşma."

Marsden kaşlarını çatı. "Bu lanet bir ölüm cezası. Üç yıl. Lanet olsun."

Mitchell sandalyesini onunkine yaklaştırdı. "Sence ölmesi bizimle olmasından daha mı iyi? Bildiğimiz diğer bir şeyi bilseydiniz belki de bu kadar hayırsever olmazdınız."

Marsden tereddüt etti. "Başka ne biliyorsun?"

Reagan cebinden Alec'in fotoğrafını çıkardı. "Yıllar önce uyuşturucu satmak için kullandığınız çocuk Miranda Cook'un oğlu değildi. O Sue'nun oğluydu. oğlum."

Marsden'in yüzü inançsızlıkla eğildi. "İmkânı yok. Suze bile bunu yapmazdı."

"Oh, bunu yaptı," diye mırıldandı Mitchell. "Ve çok daha fazlasını."

Marsden kıpırdamadan durdu. "Ne yaptı?"

"Geçen hafta çocuğu kaçırdı ve on bir kişiyi öldürdü. Ve çocuğu, karnında yarım şişe Fenobarbital Gary, Indiana'da bir motelde ölüme terk etti. Ama en kötüsü bu değil Bay Marsden, en azından sizin bakış açınızdan." Eğilip fotoğrafı Reagan'ın parmaklarının arasından aldı ve Marsden'in önüne koydu.

"Onu tanıdın mı, Donnie-boy?" Reagan sert bir şekilde sordu.

"Yapmalısınız, Bay Marsden." Mitchell, Marsden'in titreyen bedenine doğru eğildi. Ethan bunu hemen fark ettiğini söyleyebilirdi. "O sizin oğlunuz. Oğlunuzu uyuşturucu kaçakçılığı için kullandı. Onu bugün ölüme terk etti. Vaughn'lardan beş milyon dolar fidye almayı planlıyor. Hâlâ ölmesinin bizimle olmasından daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Marsden derin bir nefes aldı. "Central'da terk edilmiş bir apartman." Çoktan kapıya doğru koşmaya başlamış olan Mitchell'a baktı. "Yaşıyor mu? Oğlum mu?"

"Sue Conway sağ olsun," diye tersledi Mitchell.

"Onu görmek istiyorum."

Reagan, "Avukatlar aracılığıyla hallet, Donnie," dedi. "Mia, gidelim." Ethan arka odadan fırladı, Clay de peşindeydi. "Ben gidiyorum."

"Kalıyorsun," diye homurdandı Reagan. "Tam vücut zırhı, Mia." Sonra Mitchell ve Reagan gitmiş, Ethan'ı Clay'e tutunmuş, titreyerek orada öylece bırakmışlardı.

"Bunu aklından bile geçirme Ethan," diye uyardı

Clay. "Ben gidiyorum. Ya kalırsın ya da benimle gelirsin." Clay gözlerini devirdi. "Lanet olsun.

Hadi gidelim."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 1740

Dana, bodrumun dış kapısı çarpıldığında sarsılarak uyandı. Biri geliyordu. Gözlerini kırıştırarak bir şey, herhangi bir şey görmeye çalıştı ama karanlık mutlaktı. Keşfettiği kadarıyla farelerin sesi karanlıkta çok daha büyük çıkıyordu.

Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama günün ilerleyen saatleri olduğunu düşündü çünkü sıcaklık eskisi kadar bunaltıcı değildi. Onun Hareketsizlikten kasları ağrıyordu, plastik kelepçeler el ve ayak bileklerini hareketsiz tutuyordu. Yorgun, sıcak ve inanılmaz derecede susamıştı. Ve gün ilerledikçe, giderek daha fazla korkmaya başladı. Denedi Korkusunu ayırdı, ama korkusu hızla zihnindeki kutuya sığmayacak kadar büyüyordu.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Bu sefer esrar içen çocuklar değildi. Kalbi göğsünde sert ve hızlı atmaya başladı. *Sue olmasına izin verme ve Arkadaşları.* Çünkü Randi Vaughn burada değildi. *Sadece ben varım.* Bütün gün zihninde olacakların resimleri dolaşıp durmuştu, çünkü Sue'nun Randi için ne planladığını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Sue seksi güç ve cezayla bir tutuyordu.

Bundan sonra olacaklar Dana'nın en kötü kabuslarından bile daha kötü olacaktı. Ona zarar vereceklerdi. Sonra da onu öldüreceklerdi. Ailesini ya da arkadaşlarını bir daha asla göremeyecekti. Evie, Caroline, Mia.

Ethan. Onun kendisine sarıldığını bir daha asla hissedemeyecekti. Asla korkularını yatıştıramayacaktı. Kendisini bir bütün olarak hissetmesini sağlayamayacaktı. Onu bütün hissettirdiğini fark etmişti. Fiziksel ve duygusal olarak. Dün gece çok haklıydı. Çok yaklaşmıştı ve o da onu itmişti. Bundan derin bir pişmanlık duyuyordu. Eğer onu tekrar görecektense kadar yaşarsa bunu düzeltecekti.

Tepedeki ışık yandı ve gözlerini kırıştırdı. Birkaç saniye sonra Sue Conway'e bakıyordu, hafif gözleri kısılmıştı

ve öfkeli. *Lens yok*, diye düşündü Dana. *Mavi gözlerine geri döndü*. Ama nedenini merak edecek, korkacak zaman yoktu çünkü Sue hızlı bir şekilde Dana'nın kaburgalarına şiddetli bir tekme atarak onu kirli zeminde yüzüstü kaydırды, kelepçeli elleri düşüşünü engelleyemedi. Bir başka tekme omurgasına, üçüncüsü uyluk kemiğine acı yayılmasına neden oldu. Sonra Sue çömeldi. Dana'nın gömleğini avuçladı ve onu duvara fırlattı. beton duvar.

Dana'nın acının bulanıklığı içinde düşünebildiği tek şey *bir şeylerin* gittiği idi. Bu, evlat edinen, uyum sağlayan ve kendini geliştiren, soğukkanlı Sue değildi. Bu kadın, köşeye sıkışmış hırlayan bir hayvanın bir adım ötesindeydi. Neşe acıyı delip geçti. Alec'i bulmuş olmalılar. O olmadan, Sue'nun planı fena halde suya düştü.

Bu sevinç kısa sürdü ve Sue'nun yumruğu Dana'nın yanağına saplanınca yerini başka bir acı dalgasına bıraktı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve bir sonraki darbeden kendini koruyamayarak irkildi. Ya da bir sonraki. Daha önce Charlie'den beri böyle dövülmemişti. Ya da üvey babası. O kontrol edemedi Sue ağzındaki yırtıp dudaklarından bir deri tabakası kopardığında duyduğu acı ışlığı.

"Ölmek için dua edeceksin," dedi Sue sertçe. "İşim bitmeden seni öldürmem için bana yalvaracaksın."

Dana derin bir nefes aldı, Sue saatler önce ağzını bantladığından beri alabildiği ilk nefesti . *Kaç saat oldu? Saat kaç?*

"Alec'i kaybetmiş olmalısın," dedi Dana ve Sue'nun anlık bir şokla ağzının açık kalmasını izlemenin zevkini yaşadı. Ama bu zevk bir kez daha kısa sürdü. Çenesine aldığı bir başka sert darbe Dana'nın çenesinin kırılıp kırılmadığını test neden oldu. Yine de bir şey onu bu kadını zorlamaya itti. "Oğluna karşı gerçekten daha dikkatli olmalısın, Sue. Bu ikinci onu kaybettiğin zaman. Bu bir alışkanlık haline geliyor."

Sue'nun gözleri kısıldı. "Ne biliyorsun?" diye sordu korkunç bir sesle.

Dana korkusunu geri itti ve Sue'nun bakışlarıyla gözünü kırpmadan karşılaştı. "Senin hakkında epeyce şey biliyorum, Sue Conway. Aslında, senin benim hakkımda bildiğinden çok daha fazlasını biliyorum."

"Söyle bakalım," dedi bir erkek sesi ve Dana'nın gözleri Sue'nun omzunun üzerinden yukarı fırladı, tam o sırada Sue onu duvara doğru itti ve onunla yüzleşmek için döndü.

Kırkılı yaşlarının sonunda, belki de ellili yaşlarının başında bir adam, elinde kötü görünümlü bir tabancayla yaklaştı. Seçkin bir haydut görünümündeydi, gümüş şakakları ona asil bir hava veriyordu. Bir anlık bir kavrayışla, Dana onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu anladı.

"Sen Lorenzano'sun," dedi Dana ve onun ağzının yukarı doğru kıvrılmasını izledi.

"Demek beni de tanıyorsun." Silahını Sue'ya doğrultmuş halde birkaç adım ilerledi. "Bütün gün senin gelmeni bekledim Sue. Benden saklanamazsın."

"Senden saklandım James," dedi Sue, " ki biri beni satana kadar. Kimdi o?"

"Donnie Marsden."

Sue irkildi. "Küçük pislik," diye mırıldandı. "On beşten fazla dayandı mı?"

"Hayır," dedi James neşeyle. "O ucuzdu ama ben olmayacağım. Bryce bana neyin peşinde olduğunu söyledi, Sue-bir çocuğu kaçırıp fidye istiyorsun. Ne kadar istedin?"

"Cehenneme kadar yolun var," diye hırladı Sue.

"Beş milyon," diye yanıtladı Dana ve Lorenzano etkilenmiş görünüyordu. Sue ona ters ters baktı.

Lorenzano, "Randi Vaughn'un annesinin izini sürdüğün için bana hâlâ borçlusun," diye düşündü. "Ve oldukça yüklü bir hastane faturası için bana borçlusun. Beş milyonun yüzde yetmiş beşini istiyorum."

Sue'nun gözleri adamın elindeki silaha kaydı. "Yüzde elli," diye karşılık verdi.

Lorenzano şaşırılmış görünüyordu. Şüpheli. "Her şeyi kabul etmene şaşırdım."

"Çünkü hiçbir şey olmadığını biliyor," diye Dana. "Sıfırın yüzde ellisi, yetmiş ya da yüzü yine de koca bir sıfırdır. Vaughn'lardan alacağı şey de bu."

Sue döndü ve Dana'nın omurgasında bir ürperti yaratan buzgibi bir bakış fırlattı. "Kapa çeneni."

"Hayır, daha fazlasını anlat," dedi Lorenzano. "Bu arada sen kimsin?"

"Sue'nun en kötü kâbusu," diye cevap verdi Dana. "Ben her şeye burnunu sokan bir sosyal hizmet uzmanıyım."

Lorenzano kalın kaşlarını kaldırdı. "Bir sosyal hizmet görevlisi. Ona saklanacak bir yer verdin mi?"

"Bilmeden, evet."

"Peki fidye olmadığını nereden biliyorsunuz?" Lorenzano sordu.

"Çünkü polis onun off-shore hesabını buldu ve her kuruşunu aldı."

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Sen sosyal hizmet uzmanı mısın?" -gözleri kısıldı

-"ya da bir polis?"

"Bir sosyal hizmet uzmanı. Erkek arkadaşım özel dedektif." Dana Sue'ya soğuk bir bakış attı. "Ve Alec Vaughn'un vaftiz babası." Ve bir kez daha Sue'nun yüzünün şok içinde dümdüz olduğunu görme zevkini tattı.

Lorenzano'nun sırtışı bronzlaşmış yüzünde bembeyaz parladı. "Vay, vay. Yollarımızın bu şekilde kesişmesi ne kadar ilginç. Şimdi, Bayan Sosyal Hizmet Uzmanı, gitme vaktiniz geldi. Sue ile aramızda yarım kalmış bir iş var." Boğazını parmakladı. "Sue'ya doğru boğaz kesme sanatını öğretmem gerekiyor. İlk seferinde doğru yapamadı."

Adam silahını göğsüne doğrulttuğunda Dana'nın gözleri büyüdü. Sonra tabanca ateşlenince nefesini içine çekti ve Lorenzano bir gürültüyle dizlerinin üzerine çökerek şok içinde göğsüne baktı. Beyaz gömleğine kırmızı bir leke yayılmaya başlamıştı bile. Birkaç saniye sonra sırt üstü yatıyordu.

Sue, Dana'nın silahını elinde tutarak ayağa kalktı ve ona küçümseyerek baktı.

"Orospu çocuğu," dedi. "Seni öldürmesine asla izin vermeyeceğim. Elimde kalan tek şey sensin." Dana'nın gömleğinden bir avuç yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. "Seninle bir gecem var, sosyal hizmet görevlisi, ve bittiğinde cehennemde olacaksın."

"Ve sen Fransa'da mı olacaksın?" Dana tükürdü. "Carla Fenton?"

Sue gözlerini kırptırdı, sonra gülümsedi. "Senin sayende, evet. Yeteneğini hayır işleri için kullanman çok kötü. Kalpazanlık yaparak iyi bir hayat sürebilirdin."

Dış basamaklardaki ayak seslerinin gürültüsü ikisini de ürküttü. "Siktir," diye hırladı Sue ve Dana'nın silahını tavana doğru çevirdi. İkinci bir atışla tepedeki ışığı söndürdü ve onları karanlığa gömdü. 38'lik Dana'nın şakağına dayandı ve Sue'nun kaslı ön kolu boynuna geldi, nefes borusu kapanana kadar bastırdı. "Tek kelime edersen ölürsün." Sonra Dana'yı geriye, bodrumun derinliklerine doğru sürükledi.

Dana'nın kalbi hızlandı. Süvariler sonunda buradaydı.

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 1800

Ethan araba durana kadar bekledi. Zar zor. Yolcu koltuğundan indi ve terk edilmiş apartmanın dışındaki caddede sıralanan ekip arabalarının arka tarafına doğru ilerledi.

Ethan son ekip arabasının yanında durdu, nefes nefese kalmıştı. Binaya baktı ve savaş teçhizatı giymiş bir düzine kadın ve erkeğin etrafı sarmasını izledi. Yaklaşmaya cesaret edemedi. Clay eleştirel bir gözle izliyor ve başıyla onaylıyordu. Ethan bunun büyük bir anlam ifade ettiğini düşündü. Chicago Polisi ne yaptıklarını biliyordu. Durumu kontrol altına almışlardı. Ethan da nabzını kontrol altına almaya başladı.

"Onu dışarı çıkaracaklar," diye mırıldandı

Ethan. "Elbette çıkaracaklar," dedi Clay.

"Onu dışarı çıkarmak zorundalar." Ethan aynı şeyi kendisinin de söylediğini duydu ve kaç kez söylediğini merak etti. Ama Clay onun duymak istediklerini söylemeye devam etti.

"Onu geri alacaksın," dedi Clay kararlılıkla. "O güçlü bir kadın. ."

Dayanır. Dayanırdı. Dana Dupinsky küçük bir tehlike karşısında bocalayacak bir kadın değildi. Ethan onun biraz daha korkmasını isterdi. İlk bela işaretinde çekip gidecek bir kadın değildi. O ana kadar, beklediği şeyin bu olduğunun farkında değildi. Uzun ömürlü bir kadın. Sadece onun için yaratılmış bir kadın. Olacaktı. Öyleydi.

Clay gerildi ve Ethan dikkatini tekrar siyah giysili SWAT ekibine çevirdi. "Sorun ne? Neden içeri girmiyorlar?"

Clay omuzlarını huzursuzca oynattı. "Bilmiyorum."

Sonra bir el ateş edildi ve Ethan'ın kalbi durdu. Silah sesi binanın içinden gelmişti. Dana'nın olduğu yerden. "Oh, Tanrım. Clay." SWAT ekibi binanın bodrumuna inen merdivenlerden aşağı doğru koşarken Clay'in kolunu tuttu.

İkinci bir el ateş edildi. Binanın içinde. Ve beklediler, o ve Clay. Harekete geçmek için beklediler. Bilgi için. Herhangi bir şey için. Ama hiçbir şey duymadılar.

Wight's Landing, 6 Ağustos Cuma, Doğu Saatiyle 19:00 (Orta Saatle 18:00)

Huxley, Lou'yu ofisine kadar takip etti. "Lewis bize yardım etti mi?"

"Hayır." Lou alnını ovuşturdu. "Kahretsin Huxley, Dana Dupinsky de çok iyi bir insandı. Zaman zaman biraz fazla Joan of Arc'a benziyordu ama gerçekten çok iyi biriydi. Bence Ethan Buchanan'la iyi bir ikili olabilirlerdi."

"O zaman öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Onu yakında , cehenneme gideceğinden emin olabilirler."

Dora elinde bir şişe Tylenol ile görüldü. "Üçüncü hattı arayın. Bu Şerif Eastman."

Lou telefona . "Ben Şerif Moore. Ne oldu?"

Eastman, "Tanrı'nın işi," diye yanıtladı. "Kalbinin iyiliğinden dolayı, Lewis kız kardeşinin cep telefonu numarasını almanı istiyor. Onun hakkında bildiği tek şey bu."

"Bir kalemim var, bana cep numarasını ver."

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 1805

"Polis!" Mia taktik ekibini merdivenlerden aşağıya kadar takip etti ve iç kapılardan geçerek siyah bir mağaraya girdi. Dışarıdan içeri tek bir ışık huzmesi sızılmıyordu. Memurlardan biri bir ışık düğmesi buldu ama ışık görünmüyordu. Yayıldılar, destek kirişlerinin ve bir cesedi barındırabilecek büyüklükteki herhangi bir şeyin arkasına sığındılar. Başka bir memur etrafa ışık tutarak tavan lambasını buldu. Ateş edilmişti. Yani kurşunlardan biri bir insana değil ışığa isabet etmişti. El feneri iki ayak genişliğinde bir alanı aydınlattı ve yerde yatan bir cesede geldiğinde durdu.

Mia gelenin bir erkek olduğunu görünce nefesini bıraktı. "Dana?" diye seslendi. Bir cevap için dua ediyordu. Bir inilti. *Bir şey*. Hiçbir şey. Hayal kırıklığı derinlere saplandı.

Taktik ekibinin lideri onun yanında belirdi. "Kızılötesi gözlükler alacağız," dedi sessizce. "O zaman onu görebiliriz."

Mia etrafına bakındı, gözleri karanlıkla mücadele ediyordu. "Biz burada kalacağız."

Dana'nın nefesleri hızlı ve sık geliyordu. *Canım yanıyordu*. Sue'nun tekmelerinden kaburgaları ve sırtı, yumruklarından yüzü ağrıyordu. Ama tüm bu acılar, kafatasının tabanına dayanan kendi silahının soğuk basıncıyla kıyaslandığında hiçbir şeymiş gibi görünüyordu. Şimdi bodrumun arka köşesindeydiler, yanağı bir deponun ince tavuk teline bastırılmıştı. Bir zamanlar aileler eşyalarını burada depolardı. Mia acele etmezse Dana burada ölecekti. Sue'nun bu noktada kesinlikle kaybedecek bir şeyi yoktu.

Sue onun arkasında duruyordu, vücudu gergindi, nefes alış veriş sessizdi, boştaki eli Dana'nın boğazına sarılmıştı. Köşeye sıkışmışlardı. Mia ve polis tek çıkışı kapatmıştı. *Sue ne kadar dikkatsiz*, diye düşündü Dana uyuşmuş *bir* halde. Son intikamı için tek çıkış yolu olan bir sahne seçmek. *Bakalım bundan kurtulmanın yolunu nasıl bulacak, nasıl adapte olacak ve nasıl geliştirecek*.

Sonra aniden Sue'nun başparmağı gırtlakını ezmeye başladı ve silah kafatasına daha da sert bir şekilde dayandı. Sue'nun nefesi kulağındaydı, fısıltısı zar zor duyuluyordu ama anlamı aynı şekilde açıktı. "Tek bir ses çıkarırsan kafanı uçururum. Dizlerinin üstüne çok."

Titreyen Dana itaat etti. Başparmak gırtlakından çekildi ama silah hâlâ soğuk ve sert bir şekilde kafasına dayalıydı. Hafif bir hışırtıyı keskin bir tıkırtı izledi. Çok keskin bir bıçağın ucu, Sue'nun boğazına dayadığı başparmağının yerini aldı. Bir sustalı bıçak. Dana'nın midesi çalkalandı.

Sue'nun gardiyanın parmaklarını kesmek için kullandığı bıçak. Ve Lorenzano'nun boğazını kesmek için. *Yapacağı şey buydu. Boğazımı kesecekti. 38'liğinin çıkardığı sestten farklı olarak sessiz olacaktı.*

Sue'nun sessiz kıkırdamasını, bıçağın boğazında hafifçe sallanmasını hissetti ve sonra keskin basınç , sadece ayak bileklerini bağlayan plastik bantta yeniden ortaya çıktı. Bıçakla bir, iki, üç keskin kesik ve plastik bant bağları çözüldü.

"Ayağa kalk," diye fısıldadı nefes nefese. Sue'nun ön kolu boynuna dolandı ve başındaki silahın yukarı doğru baskısıyla birlikte Dana ayağa kalktı. Önce tökezledi, ayakları saatlerdir kullanılmadığı için uyuşmuştu. Sue ona doğru eğildi. *"Yürü dedim."*

Dana karanlığın içinde geriye doğru yürürken tekrar tökezlememek için dua ediyordu. Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Bir koridordaydılar ve asansör kapılarının dış hatlarını seçebiliyordu. Bir servis asansörü, diye düşündü, tam o sırada sağa, duvara doğru sarsıldı. Başka bir kapıya doğru.

Demek başka bir çıkış daha var. Sue'nun bu kadar dikkatsiz olmayacağını bilmeliydim.

Sue onu kapıya doğru itmeden önce tek düşünebildiği buydu. Sue kapının çarparak kapanmasını önlemek için kapıyı tuttuğunda boynundaki kol gevşedi. Bir merdiven boşluğundaydılar, ışık beş ya da altı metre öteden loş bir şekilde görünüyordu.

merdivenlerden yukarı. "Çekil," diye hırladı Sue ve onu bir basamak yukarı itti. "Ben dışarı çıkıyorum ve sen de benimle geliyorsun. Hoşuma gitmeyen tek bir hareket, tek bir ses çıkarırsan seni öldürürüm. Anladın mı?"

Dana bir kez başını salladı ama görünüşe göre bu kadarı yeterliydi.

Mia'nın çenesi sesle birlikte yukarı kalktı. "Neydi o?"

Abe sessizce ilerliyordu. "Arkadan geldi." Yeleğindeki telsiz mikrofonuna konuşmak için çenesini aşağı eğdi. "Arka çıkışı koruyun. O taraftan geliyor olabilir."

"O gözlükleri gerçekten kullanabiliriz," diye homurdandı Mia kendi mikrofonuna, Abe'i takip edip ışığını onun yolu boyunca parlatırken. "Eğer o buradaysa, bu ışıklarla kolay hedef oluruz."

Spinnelli'nin sesi kulaklığından tiz geliyordu. "Gözlükler inmek üzere. Görebildiğimiz kadarıyla hâlâ içeride Mia. Geri çekilin ve ışıkları kapatın."

Hem o hem de Abe ışıklarını hemen kapattılar. Ama ikisi de hareket etmeyi bırakmadı. Dana buralarda bir yerdeydi. *Yaşıyor olması için dua etti. Lütfen hayatta olsun.*

Çöl mağaralarının dışında çömelmiş, silahlı ve onu öldürmek için salyalarını akıtan teröristleri bekliyordu. O mağara baskınlarından önceki anlar çok üzücüydü. Dehşet vericiydi. Ama hiçbirisi Ethan'ın gözlerini o lanet binanın bodrum girişine diktiği anlar gibi değildi. Bir hareket bekliyordu. Aşağıda neler olduğuna dair herhangi bir belirti.

Ama dakikalar geçiyor ve hiçbir şey olmuyordu. Ta ki siyahlı adamlardan biri merdivenlerden yukarı çıkana kadar. Clay onun yanında gözlerini kıstı. "Gece görüş gözlükleri takıyor. Aşağısı bir mezardan daha karanlık olmalı." Bunu söylerken anında irkildi. "Özür dilerim, E."

Ethan onu zar zor duydu. Bir kenarda duran Teğmen Spinnelli'ye bakıyordu, yüzü endişeyle kazanmıştı. "Spinnelli ne olduğunu biliyor oluyor," dedi Ethan umutsuzca.

"Ve şimdi onu rahatsız etmemizi istemeyecektir," dedi Clay kararlılıkla.

"Senden hoşlandı Clay. Bak bakalım sana *bir şey* söyleyecek ? Onun hayatta olup olmadığını bilmem gerek."

Clay ona sinirli bir bakış fırlattı. ". " Takım elbisesinin ceketini silkti ve belinden silahını çıkarıp Ethan'a doğru itti. "Tut

Bunlar. Kimsenin gizli silah taşıdığım için bana ateş istemiyorum."

Ethan, Clay'in Spinnelli'ye yaklaştığını, binayı işaret ettiğini, sonra tekrar Ethan'a döndüğünü ve Spinnelli'nin onu dışarı atmadığını gördü. Clay teğmenle ciddiyetle konuşuyordu. Clay'in telefonu çalmaya başladığında Ethan'ın gözleri Clay'in üzerindeydi ve iyi ya da kötü herhangi bir haber işareti için yüzünü izliyordu. Ethan elini Clay'in cebine soktu ve telefonu çevirerek açtı, kimliğini kontrol etmek için durmadı. "Evet?"

"Maynard?"

Ethan gözlerini kırptırdı. "Şerif Moore mu?"

"Evet. Maynard'ın telefonu neden sende? Ona ne oldu?" "Hiçbir şey olmadı.

Sadece ceketini tutuyorum. Neden?"

"Mitchell için bir mesajım var. Cep telefonunu arıyorum ve telesekreter çıkıyor."

Ethan aniden doğruldu ve kolundan aşağıya doğru yayılan acıyı görmezden geldi. "O ve Reagan, Conway'i köşeye sıkıştırdıklarını düşünüyorlar. Mitchell'a artık sadece telsizle ulaşabilirler."

"O zaman bunu ona ver." Moore bir telefon numarası söyledi ve Maryland alan kodu. "Bryce Lewis bize Sue'nun telefonunu verdi. Ortalık beni ara."

"Teşekkürler." Ethan'ın kalbi bu kez umutla daha hızlı atıyordu. Eğer telefonu Conway'elindeyse, zil sesi dikkatini dağıtmaya ya da en azından karanlıkta yerini bulmaya yetebilirdi. Spinnelli'ye doğru ilerlerken nabızı kolunda sertçe atıyor, yürürken Clay'in silahını beceriksizce beline sokuyordu.

Sonra arkasında kıyamet koptu.

"Durun! Dur dedim!"

Ethan durdu ve gürültüye doğru döndü, yer dönmeye devam edince arabasını kaptı. CPD binanın etrafını sarmıştı ama tüm hareketlilik şimdi iki memurun silahları kilitli ve dolu bir şekilde hazır beklediği birinci kat çıkışına odaklanmıştı.

Conway'di. Ve Dana. Kafasına silah dayanmıştı, tıpkı onu son gördüğünde olduğu gibi.

Ethan'ın zihni gördüğü manzarayı algılamakta zorlanırken midesi bulandı. Conway Dana'yı vücuduna doğru çekmiş, ön kolunu Dana'nın boğazına dayamıştı. Dana bir insan kalkanıydı.

Conway sahneyi hırlayarak izledi. "Silahlarınızı indirin yoksa kız ölür."

Ethan nefesini tuttu ve her iki adam da silahlarını yavaşça indirip geri çekilene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledi. Conway Dana'yı öne doğru itti ve Ethan'ın kalbi durdu. Dana'nın yüzünün bir tarafı morarmıştı ve gömleği kan içindeydi. Ayakları beceriksizce hareket ediyordu ve Conway onu sonraki birkaç adımda sürükledi. "Ayaklarını oynat Dupinsky," diye hırladı. "Yoksa yemin ederim o lanet kafanı uçururum."

Dana çaresizce, yanlarından geçerken hareketsiz duran memurlara baktı. "Bu alanı boşaltın," diye emretti Sue. "Telsizini aç ve herkese dışarı çıkmalarını söyle." Tabancayı tutan el sarsıldı ve Dana irkildi.

Ethan onu henüz görmediğini fark etti. Conway de görmemişti. Dikkatlerini çekmek istemediği için yavaşça geri çekildi. Arabasının arkasına çömelerek Clay'in silahını belinden çıkardı ve ayağının yanına yerleştirdi. Onları hâlâ görebiliyordu. Dana'nın tökezleyen adımlarını duyabiliyordu. Yaklaşıyorlardı. Clay'in telefonunu karıştırdı, Moore'un verdiği numarayı tuşlayacak kadar uzun süre gözlerini tuş takımından ayırmadı. Sonra telefonu bıraktı, silahı aldı ve ayağa kalktı.

Ve Conway'i tamamen şaşırttı. Soluk mavi gözleri genişledi, burun delikleri açıldı. Ön kolunu Dana'nın boğazına doğru daha sert çekti. "Geri çekil," diye tısladı, "yoksa onu öldürürüm. Yemin ederim, sen izlerken onu öldürürüm. Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

Ama var, diye düşündü. Kaybedecek her şeyim var. Dana ona bakıyordu ama gözlerine bakmasına izin vermedi. Dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Bunun yerine Conway'in soluk mavi gözlerinin içine baktı ve mırıldandı, "Dana, hazır ol."

Bir saniye sonra Conway'in cep telefonu keskin bir şekilde çaldı ve başı Gürültünün yerini tespit etti, eli tabancayı Dana'nın başından uzaklaştırdı ve bir saniyeden daha kısa süren refleksif bir hareketle etrafını sardı. Dana'nın omuzlarını silkip kurşun bir ağırlık gibi yere düştüğü, Conway'in tabancasının da onu takip ettiği bir saniye.

Dana nefes nefese kaldırırma uzanmış, vücudu ezilmiş, gövdesini korumaya çalışıyordu. Öfkeden titreyen Conway tabancayı Dana'nın kafasına doğrulttu. "Geri çekil. Geri çekil."

Ethan onun yerine sakince ateş etti. Tek atış, üst koluna. Kadın sendeleyerek geri çekilirken, acıyla attığı çığlık havayı yırtarcasına yükselirken, "Kısasa kısas," diye düşündü. Sanki ağır çekimdeymiş gibi eli açıldı, Dana'nın 38'kaldırırma düştü ve en az on üniformalı polis silahlarını çekmiş, hepsi Conway'e doğrultmuş halde olay yerine hücum ederken yer sarsıldı.

Sonra her şey hızlandı, Ethan Clay'in silahını sandığın üzerine bıraktı ve Dana'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Dana titrerken, yüzü göğsüne gömülmüş, elleri hâlâ arkadan bağlıyken, beceriksizce sağlam koluyla onu kendine çekti. Elini boynunun arkasına dolayarak onu kendine doğru çekti ve yüzünü saçlarına gömdü.

Arka planda polislerin acil yardım ekiplerini çağırmak için bağırıklarını, birinin Conway'e haklarını okuduğunu ve bu sırada Conway'in şiddetli küfürlerinin duyulmasına yetecek kadar yüksek bir sesle konuştuğunu duyabiliyordu. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Tek duymak istediği Dana'nın hırıltılı nefes alışığıydı. Tek hissetmek istediği parmak uçlarının altında titreyen nabızıydı.

Ve aklına bir hafta önce de burada oldukları geldi. Onun yanında diz çökmüş, nabzını yokluyordu. Tam bir döngü. Doğru yer, doğru zaman.

"İyi misin?" diye kulağına fısıldadı ve kadın yine şiddetle ürperdi. Ama başını salladı, alnını sertçe adamın göğsüne bastırdı ve kolundan aşağı buzbir acı gönderdi. Ama acının hiçbir anlamı yoktu. O yaşıyordu. Önemli olan tek şey buydu. "Bana bak, bebeğim."

Başını kaldırdı ve Ethan'ın bakışlarıyla buluştu; gözleri perişandı, sonra yaşlarla dolarken cam gibi oldu. "Ethan," diye fısıldadı. Hepsi bu, sadece adı. Ethan'ın adı

fazlasıyla yeterli.

Parmaklarını nazikçe saçlarından geçirdi ve kızın morarmamış yanağını yaralanmamış omzuna götürdü. Başının tepesine bir öpücük kondurdu ve tanıdık figürler bir araya geldiğinde kendi nefesini titreyerek dışarı verdi. Reagan ve Mitchell. Spinnelli ve Clay. Mitchell Dana'nın kollarında diz çöktüğünü görünce hızını artırdı ve hâlâ küfretmekte olan Conway'i sedyeye bağlamakta olan acil yardım görevlilerinden birinden neşter almak için durdu. Dana'nın yanına çömelerek bileklerindeki plastik kelepçeyi hızla kesti.

Mia dengesizce, "Hastaneye gitmen gerek," dedi.

Dana omurgasını dikleştirdi ve refleks olarak bileklerini ovuşturdu. "Hayır, . Yaralı değilim."

"Sen ..." Mia derin bir nefes aldı. "Gömleğinde kan var."

"Benim değil." Dana omzunun üzerinden ambulansa doğru götürülen Conway'e baktı. "Lorenzano onu vurduğunda bana çok yakın duruyordu. Beni öldürecekti ama önce onu vurdu." Endişeyle Mia'ya baktı. "Evie nerede?"

"O iyi Dana," dedi Mia ona. "Bu sabah kaçarken kafasına bir darbe aldı ama şu anda Max ve Caroline'la birlikte evde olmalı."

"Güzel. Peki Randi Vaughn?"

Ethan onun bileklerini tuttu ve her seferinde bir tanesine nazikçe masaj yaptı. "Alec hastanedeyken."

Gözlerini kapattı, omuzları çöktü. "Yapacaktı ..." "Biliyoruz," diye

mırıldandı Mia. "Bunu sana yapacağından korkuyorduk."

"Bunu planlamıştı." Dana zorlukla yutkundu. "Bunu planladı."

Reagan nazikçe, "Ama yapmadı," dedi ve onun yanında tek dizinin üzerine çökerek elini uzattı. "Ayağa kalkabilir misin?"

Mia ve Reagan, Dana'yı ayağa kaldırıp bir odaya götürdüler. Ambulansta bir sağlık görevlisi onu kontrol etmek için bekliyordu. Clay kolunu uzattı.

Ethan gözlerini onun yüzünden ayırmadan kendini ayağa kaldırdı. "İyi iş çıkardın, E," diye mırıldandı Clay. "Numarayı nereden biliyordun?"

"Lou Moore seni aradı." Göz ucuyla Clay'e baktı. "Sana bir şey olduğunu sandığında üzgün görünüyordu."

Clay dudaklarını büktü. "İlginç. Chicago'ya taşınmayı düşünüyor musun, E?"

Ethan'ın bakışları tekrar Dana'nın yüzündeydi. Acil servis görevlisi bir kan Ethan'ın kendisine baktığını fark ettiğinde koluna basınç kelepçesi taktı ve ona alaycı bir gülümseme verdi. Acil yardım görevlisinin iyiliği için iğneye ihtiyacı olmayacağını umuyordu. "Ya gerekirse?"

"Senin için mutlu

olurum." "Peki ya iş?"

"Detaylar, E. Sadece . Bilgisayar işini her yerden yapabilirsin. Bunu halledeceğiz. Şimdi ona git. İstedğini biliyorsun."

Ethan yürümeye başladı.

"Kaburgalarınızın röntgenini çektirmelisiniz," dedi acil yardım görevlisi ve Dana kaşlarını çatı.

"Neden? Kırık kaburgaları alçıya alamazsın. Kendi kendilerine iyileşmeleri gerekir."

Sadece iç çekti. "Gözünün üstündeki kesiğe dikiş atılması gerektiğini söylememin bir yararı olmaz sanırım?"

"Hem de hiç," diye cevap verdi, gözlerini kendisine yürümeye başlayan Ethan'a dikerek. Dünyada hiçbir şey ya da hiç kimse Ethan Buchanan'dan daha iyi görünemezdi. *O benim hayatımı kurtardı.*

"Kesiği nerede yaptırdın Dana?" Mia sordu. "İçeride yerde bir sürü kötü şey vardı. Tetanos aşısı olman gerekebilir."

Atış kelimesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Dana geri çekildi. "Ateş etmek yok."

Ethan onun yanında durdu, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "İğnelerden korkuyor."

Sağlık görevlisi başını salladı. "Fiziksel olarak iyi görünüyor. Dikiş ama zorlamayacağım. Yine de tetanos aşısı olması gerekiyor. Elinizden geleni yapın." Eşyalarını topladı. "Bu formu resmi olarak reddederek imzalayın. ve gidebilirsin."

Elleri ağrmasına rağmen Dana hemen imzaladı. "Buradan çıkmak istiyorum."

"Ve yazmamız gereken bir rapor var." Mitchell, Dana'nın başının üst kısmının tozunu aldı ve Ethan onun elinin titrediğini görebiliyordu. "Kirlisin, evlat. Eve git ve bir duş al.

banyo." Lorenzano'nun cesedini almaya gelen adli tabibi denetlemeye gitti. Reagan onun gidişini izledi, sonra Dana'ya sarıldı.

"Ağladı," diye mırıldandı. "O asla ağlamaz, ama senin kaçırıldığını öğrendiğinde oturup bir bebek gibi ağladı. İhtiyacın olursa beni ara. Hiçbir şey," dedi Reagan ve Ethan ile Dana'yı nihayet yalnız bırakarak uzaklaştı. Onu arabasına kadar götürdü ve yavaşça arka koltuğa yan oturması için itti, ayakları kaldırımdaydı. Sonra sırayla her bir özelliğini kataloglayarak doluluğuna baktı. Ağzı gerildi. "Sana vurdu."

"Alec'i yine kaybedince morali bozuldu," dedi hafifçe. "Başka bir yerin acıdı mı?"

"Kesildim. Bir ya da iki çürüğüm olabilir." Kolundaki askıya ve pantolonundaki kana baktı. "Sanırım en kötü yaralanma ödülünü sen kazandın."

"Küçük," diye ısrar etti ve kadın gülümseyerek başını salladı.

"Sert adam." Gömleğindeki kiri fırçaladı. "Sanırım kirli olduğumuz için berabere kaldık."

Ethan önce sol elini, sonra sağ elini tutup inceledi. "Temiz," dedi ve kız bu sefer daha büyük bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Evet. Hayatımda ilk kez ellerim temiz." Gözleri kilitlendi ve kadının gülümsemesi soldu. "Haklıydın, biliyorsun."

Çenesini avucunun içine aldı ve hafifçe sürtünen dudaklarına dokundu. "Nasıl?"

"Sadece ne kaybedeceğinizi bildiğinizde fedakârlık yapmış olursunuz."

Neredeyse kaybetmek üzere olduğu şeyi düşünerek ürperdi. "Sen ne kaybederdin Dana?"

"Ailem," diye fısıldadı. "Arkadaşlarım. Ve sen, Ethan. Seni çok özlerdim." Gözlerini kapattı ve Ethan onun titrediğini hissetti. "Çok yaklaştığını söylemiştin. Haklıydın Ethan. Bir ilişki aramıyordum. Kimseyle tanışmamak için çok uğraştım." Başını kaldırdı, kahverengi gözleri çalkantılıydı. "Seninle tanışmak istemedim."

Ethan boğazını temizledi ama sesi hâlâ sert çıkıyordu. "Hatırlıyorum." "Ama seninle tanıştım ve bu kaderdi. Şimdi yolumu ben seçeceğim."

"Başından beri yolunu sen seçiyordun Dana."

Bir an sessiz kaldı, onun sözlerinin derinliğini düşündü. "Evet, bu doğru. Ve bazı seviyelerde iyi seçimler yapmış da, bazı seviyelerde kötü seçimler yaptım."

"Sanırım buna insan olmak deniyor. Soruma cevap vermedin Dana."

"Oraya varıyorum." Nefes aldı. "En azından deniyorum. Bana bizi en çok tatmin eden şeyin biz olduğumuzu söylemiştiniz. Sen hatırlıyor musun?"

Nasıl unutulabilir ki? "İlk sevişmemizden hemen "

Başını kaldırıp adama baktı, gözleri artık çok yoğundu. "Evet. Benim için Ethan, bu tatmin insanlara yardım etmekten geliyor. Sen haklıydın. Bu bir kefaretti. Ama aynı zamanda benim seçtiğim yoldu. Umarım kefaret bitmiştir. Ama bu hala benim yolum."

Yanağını avucunun içine aldı, başparmağıyla morarmış tenini okşadı. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. "Tek sıralı bir yol olmak zorunda değil Dana." Nefesini tuttu, bekledi.

Onun eline doğru eğildi, gözlerini kapattı. "Bunu söylemeni umuyordum. Sadece arkadaş olmak için çok ileri gittik Ethan. Aile olup olmayacağımızı. I

Bilmiyorum. Bunu söylemek için çok erken." Gözlerini onunkilere kaldırdı, kahverengi derinliklerinde kırılganlık vardı. "Ama öğrenmek istiyorum."

Alnını yavaşça onunkine yaklaştırdı. Şimdilik bu yeterli olacaktı. "Ben de öyle. Şimdilik senin için endişelenen bir ailen var. Seni eve götürmeme izin ver Dana."

Yirmi Beşinci Bölüm

Chicago, 6 Ağustos Cuma, 20:45

Clay, Ethan'ın arabasını Max Hunter'ın annesinin, banliyö sokağında en az on arabanın sıralandığı evinin önünde durdurdu. "İkinizi beklememi ister misiniz?"

"Sakıncası yoksa," diye yanıtladı Dana. "Uzun süre kalmayacağım. Caro ve Evie'nin dinlenmeye ihtiyacı var ve açıkçası benim de bir banyoya ihtiyacım var."

Clay ona sırtıarak karşılık verdi. "Aslında bir şey söylemeyecektim ama evet, gerçekten öyle."

Dana kıkırdadı. "Lou Moore sağduyunun cesaretin daha iyi bir parçası olduğu konusunda ne demişti? Bütün günü çöplerle çevrili bir ter kutusunda geçirmeyi dene ve ne kadar güzel koktuğunu gör. Ethan, geliyor musun?"

Sanki sormasını bekliyormuş gibi sessizce ona bakıyordu ve için rahatlamıştı. "Evet, öyleyim." Ethan arabanın kendi tarafına doğru daha da yavaşça kaydı.

Başının halde ağrıdığını biliyordu. Karakolda oturup sorguya çekilmeyi beklerken "nöbet" daha geçirmişti. Bu kez tedavi edilmemişti çünkü ilaç paketi Caroline'ın o sabah dizlerinin üzerine düştüğü at nalı çukurunun yakınlarında bir yerdeydi. Bir günden kısa bir süre içinde bu kadar çok şeyin olabileceğine inanmak zordu.

İkisi de savaş alanındaki yaralılara benziyordu, kirli ve yara bere içindeydiler. Dana'ya göre öyleydiler. Mia ve Abe tarafından muayene edilmişler, basınla röportaj yapmışlar ve sağlık görevlileri tarafından kontrol edilmişlerdi ve şimdi Dana'nın tek düşünebildiği uzun, sıcak bir banyoydu. Ve uyumak. Zorlukla doğrulan Ethan'ın vücudunda gözlerinin izin verdi. Ve tabii ki seks. Adamın hırpalanmış vücudu bile onu tahrik ediyordu ve arzusun yükselişi karşısında bir suçluluk duygusu hissetti. Bu gece böyle bir şey yapacak durumda değildi. Kendine gülmek zorunda kaldı. *Ben de değilim. Ama denemek isterdim.*

Ethan caddeyi kaplayan arabalara bakıyordu. "Sanırım Chicago'nun yarısı burada olmalı."

"Aile bu," dedi Dana. "Bir kriz olduğunda geliyorlar."

Ethan onu Max'in annesinin ön kapısına kadar götürdü ve Dana tereddüt etti. "Caroline ve Max'e ne diyeceğimi bilmiyorum Ethan. Evleri gitmiş. Yerel bir simgeydi. Nesillerdir ailelerine aitti."

Sağlam eliyle kapıyı çaldı, sonra elini onun beline doladı. "Onların evini sen Dana. Sue yaktı. Ayrıca, senin güvenliğinin onlar için daha önemli olduğunu düşünmüyor musun?"

Kapıyı Max'in annesi Phoebe açtı ve Dana'yı kapısının eşiğinde görünce irkilerek ağladı. Dana hemen, çürük kaburgalarını sızlatan bir sarıldı. Phoebe onun için ağladı, onu öptü ve annelerin yaptığı tüm telaşlı şeyleri yaptı. "Seni gördüğüme çok sevindim." Ethan'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Senin savaş hero'n," dedi ve Dana güldü.

"Caroline konuşuyordu."

Phoebe sırtarak Dana'nın gitmesine izin verdi. "Ve alışveriş. Bir kadının hem telefonla hem de internet üzerinden üç kataloğa ve QVC'ye saldırdığını görmek çok alçakgönüllü bir manzara. Bir kadını gururlandırıyor." Ethan'a elini uzattı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Ethan. Evimize her zaman hoş geldin." Arka tarafı işaret etti. "Caroline arkada, alışveriş yapıyor."

Dana tüm avcılarının arasında dolaştırılırken, sarılıp öpülürken ve ağlarken arka tarafa geçmeleri biraz zaman aldı. Evie ve Caroline için burada olmalarını beklemişti ama bu kadar kalabalık olmaları onu hazırlıksız yakalamıştı. kendisi için aşk. Arka yatak odasına vardığında kendi gözleri de buğulanmıştı ve Ethan ona "sana söylemiştim" der gibi bakıyordu.

"Bu kaç eder, Max?" Yatak odasına geçtiklerinde Caroline sırtüstü yatmış, tavana monte edilmiş televizyona bakarak soruyordu.

"Dört kral, iki kraliçe çarşaf. Hepsi mavi," diye yanıtladı Max itaatkârca.

"Güzel. Evie, şimdi beyaz çarşafıya ihtiyacımız var. Dört king, iki queen."

Evie, QVC ekranında ürün olan daha fazla çarşaf sipariş ederken Dana'nın dudakları kıvrıldı. Evie, Caroline'ın yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Başında bir bandaj ve üzerinde bornoz vardı ama genel olarak hiç de kötü görünmüyordu. Dana, Evie orada olduğunu fark edene kadar bekledi, Evie sandalyeden sıçrayıp dudaklarında bir sevinç ışıltısı belirlediğinde gözleri yaşardı. Sonra Evie'nin kolları ona sarıldı, öyle sıkı sarılmıştı ki Dana nefes nefese kaldı.

Ama o da aynı şekilde sıkıca tutunarak Evie'yi durdukları yerde salladı. Dana'nın patlayacağını düşündüğü anda Evie geri çekildi ve elleriyle Dana'nın yüzünü çerçeveledi. "Buradasın," dedi Evie kararsızca. "Gerçekten buradasın."

Dana ona gülümsedi. "Ben buradayım. Tek parça halinde." Evie'yi kol mesafesinde tutarak eleştirel bir gözle inceledi. "Sen oldukça iyi görünüyorsun," dedi.

Evie'nin ağzının yarısı yukarı kıvrıldı. "Kesinlikle daha kötü görünüyordum." Gözlerini Dana'nın omzunun üzerinden kaldırdı. "Sen Ethan Buchanan'sın."

Ethan'ın eli Dana'nın sırtında hafifçe durdu. "Öyle. Sonunda seninle tanışmak güzel, Evie."

"Ve sen, Ethan." Gözlerini kaçırmadı ve Ethan'ın bakışlarıyla doğrudan buluştu. "Onu kurtardın. Teşekkür ederim."

"ederim," dedi Ethan sessizce. "Teşekkür . Alec'i kurtardın."

Ethan, Evie'nin yaralı yüzüne gözünü kırpmadı ve Dana, Evie'nin gergin omuzlarının gevşemesini izledi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi olan Dana, doğrudan bir bakış kadar basit bir şey yüzünden aşık olmanın mümkün olup olmadığını merak etti. Ama bunun hiç de basit olmadığını biliyordu. Bu genel bir terbiyeydi. Ethan Buchanan böyle biriydi.

toparlıyordu. Dana Evie'nin başını yana yatırarak bandajını kontrol . "Kaçtığını fark ettiğimde kalp krizi geçireceğimi sandım. Becerikli."

Evie eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Beni kurtarmak için bir SWAT ekibine ihtiyacım yoktu."

Caroline yataktan, "Sadece Wheaton tamamı," diye seslendi. "Buraya gel Dana. Sana bakmam gerek."

Dana yatağın kenarına oturmuş, Caroline onu incelerken, her çürüğü kataloglarken sabırla bekliyordu. Sonra Caroline'ın dudakları titredi ve gözleri doldu. "Seni kendim görmem gerekiyordu."

Dana, Caroline'ın ıslak yanaklarını kuruladı. "Duyduğuma göre bugünü başarıyla atlatmışsın. Kasılma yok ve bebeğin durumu stabil."

Caroline'ın kahkahası titrekti. "Tüm bunlar olurken dengede kalabilmek için bu bebek dünyanın en uysal çocuğu olacak."

"Ya da en iradeli olan," diye karşı çıktı Max. "Ben ikincisine bahse girerim."

Dana ikisine de sırtıttı. "Ne için alışveriş yapıyorsunuz?"

"Yeniden döşemem gereken koca bir evim var," dedi Caroline, gözlerinde bir parıltıyla. "Ve bunu için sigorta param var. Evie çarşafklar ve aksesuarlar konusunda bana yardım ediyor. Max'in kız kardeşlerini mobilyaları satın almaları için görevlendirdim."

Dana'nın gülümsemesi soldu. "Özür dilerim. Eviniz ..."

"Bu sadece bir ev Dana," dedi Max kararlı bir şekilde. "Yeni bir tane inşa edeceğiz. Önemli olan hepinizin geri dönmüş olması." Sesi sertleşti ve boğazını temizledi. "Güvende."

Caroline'ın üzerinden uzanan Dana, Max'in elini tuttu. "Bir şey kaldı mı?"

Başını iki yana salladı. "Pek bir şey yok. Tom ve David şu anda orada, molozları eliyorlar. Yangının alamadığını itfaiye araçlarından gelen su almış."

Caroline kararlı bir şekilde, "Bana önümüzdeki birkaç hafta boyunca sırtüstü alışveriş yapmaktan başka yapacak bir şey bırakmıyor," dedi. "Ooh, bak. Şimdi de lamba yapıyorlar. Ne düşünüyorsun?"

Dana arkasını döndü ve televizyona baktı. "Çok iğrençler, Caroline."

Caroline iyi niyetle gülümsedi. "Onları sevdim. Evie, boş yatak odası için iki tane alalım."

Evie, Caroline'ı taklit ederek ve sırtarak dizüstü bilgisayarını işaret ederek, "Ooh, bak, internette yemek takımları var," dedi. "Bakır tencereler."

Dana güldü. "Gitmek için işaret veriyorum." Caroline'ın alnına bir öpücük kondurdu. "Yarın uğrar ve seni bir sosisli sandviçle içeri sokarım."

Caroline onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bu da her türlü gizli faaliyeti sona erdirecek," diye mırıldandı. "Bu gizli kapaklı işler için çok yaşıyoruz Dana. Ayrıca, bu bebeğin vaftiz annesinin hapisten uzak durması gerekiyor."

Dana'nın dudakları kıpırdadı. "Evet, hanımefendi."

Chicago, 7 Ağustos Cumartesi, 10:25

Telefon onu uyandırdı. Ethan inleyerek sağlam eliyle ahizeyi bulmaya çalıştı. Sağ kolu zonkluyordu ve vücudunun her santimi et yumuşatıcı ile dövülmüş gibi hissediyordu. "Evet?"

"Ben Mia. Yaşıyor musunuz?"

Ethan gözlerini kırpıştırarak saate baktı. Neredeyse on iki saattir uyuyorlardı. "Sayılır."

"Adrenalin patlamasından sonraki sis," dedi Mia sepmatik bir şekilde. "Dana uyanık mı?"

Kumla ovulmuş gibi hissettiren gözleriyle aşağıya baktı. "Sayılır."

"Ona burada konuşmak isteyeceği biri olduğunu söyle." Ethan

Dana'nın omzunu salladı. "Uyan artık."

Huysuz bir ses çıkardı. "İstemiyorum" "Ben

Mia."

Dana ona ters ters bakarak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve telefonu aldı. "Alo?" Yüz ifadesi anında değişti ve doğrulup oturdu. "Naomi, Tatlım." Yumuşak bir mırıltıydı. Anaç. Ethan beynini yokladı, sonra hatırladı. Naomi, Dana'nın eski müşterisinin kızıydı. Hani şu bir hafta önce kocası tarafından öldürülen.

"Ben iyiyim, tatlım. Gerçekten iyiyim." Dana gülümsedi. "Bütün hafta seni görmek istedim ..." Gülümsemesi kesildi. "Biliyorum, bebeğim. Ne olduğunu biliyorum..." Dinlerken zorlukla yutkundu. "Ben bu rüyaları uzun süre görebilir Naomi. Uyuyor musun? Tabii ki uyuyacağım. Bugün. Dedektif Mitchell'ı tekrar tak, tamam mı?" İçini çekti ve alnını ovuşturarak bekledi.

"Neredeler Mia?" Yüzünü buruşturdu. "iyi bir koruyucu aile mi? Şunlar Bebekler cehennemi yaşadı. Travma ile başa çıkmalarına yardımcı olabilecek insanlarla birlikte olmaları gerekir. Onları ne zaman görebilirim? . . . Tamam o zaman. Bir saat içinde otelin lobisinde buluşuruz." Telefonu kapattı ve iç çekerek yastıklara .

"Goodman çocukları mı?" Ethan sordu.

"Evet. Her şeyin benim için bittiğini düşünüyordum ama onlar için daha yeni başlıyor."

"Bunu atlatmalarına yardım edebileceksin," diye mırıldandı.

Gözlerini kapattı. "Deneyeceğim. Üzgünüm, Ethan. Arabayı senin sürdüğünü biliyorum.

Maryland'deki işleri halletmek için yarın Clay'le eve dönüyoruz. Bütün günü seninle geçirmek isterdim ama o çocuklar bir haftadan fazladır dayanıyorlar. Şimdi."

Ona kendisiyle Maryland'e gelmesini teklif etmeyi ama şimdi bunu yapamayacağını biliyordu. "Onların da sana ihtiyacı var."

Gözlerini açtı. "Çok mu?"

Hüzünlü gülümsemesi kalbini acıttı. "Sana ihtiyacım olduğunu söylemiştim Dana. Sadece bir gece için ya da sadece Alec'le olan bu şeyi atlatmam için değil."

Uzun bir an boyunca ona eşit bir şekilde baktı. "O zaman bence yolumuza çıkan detaylar üzerinde çalışmaya başlamalıyız Ethan. Senin konutun ve benim işim."

Panik içini kemirmeye başlamıştı. "Alec'e yakın olmalıyım. Eğer Randi onu Baltimore'da tutmayı seçerse, orada yaşamam gerekir. Benimle orada yaşarmısın?"

Kararsızlık gözlerinde savaşıyordu. Sahip olduğu her şey, tanıdığı herkes buradaydı. Bunu biliyordu. Ne istediğini ve kabul etmesinin ona neye mal olacağını biliyordu. Dürüst olmak gerekirse kabul etmesini beklemiyordu, bu yüzden başını salladığında afallamıştı.

"Ethan, dün gece yine uyandım." Yüzünü buruşturdu. "Aynı , annemin yüzüne geri dönmüştük. Ama sen oradaydın ve kolunu bana doladın ve bana sarıldın."

"bile hatırlamıyorum."

"Yapmadın. Otomatik olarak yaptın. Daha önce hiç kimse bana senin gibi hissettirmemişti Ethan. Bunu bırakıp gidemem. Senden." Uzandı ve parmaklarını Ethan'ın yanağındaki kirli sakalda gezdirdi. "Sana çok şey borçluyum. Beni kurtardın ama sadece Sue'dan değil.

"Beni kendimden kurtardın Ethan. Evie'nin dün kastettiği buydu. Ben de şimdi bunu kastediyorum. Şu anda istediğim şey, sahip olduğumuz şeyin sonsuza dek sürecek bir şey olup olmadığını öğrenmenin zamanı. Caroline ve Max'in sahip olduğu gibi. Richard'ın karısıyla yaşadığı gibi. Bu zamanı geçirmek için Baltimore'a taşınmam gerekiyorsa, bunu ikimize de borçluyum, değil mi?"

Sertçe yutkundu, alçaldı ve duygulandı. "Evet, biliyorum." Çektiği çileden dolayı hâlâ çiğ olan ağzının köşesini öptü. "Mia'ya bir saat içinde hazır olacağını söylediğini mi duydum?"

Küçük gülümsemesi kocaman oldu ve vücudu anında karşılık verdi. "Şimdi elli beş dakika."

"Gerçekten hazırlanman ne kadar sürüyor?"

"Ben az bakım isteyen bir kızım. Yık ve git. En fazla yirmi dakika. Yani otuz beş dakikamız var Ethan." Elini göğsüne koyarak onu sırt üstü yatırdı. "Ve şu anki durumuna bakılırsa, bence bütün işi benim yapmama izin vermelisin." Eli aşağı doğru hareket etti ve kıkırdadı. "Pekâlâ, belki hepsi değil."

Ethan ürpererek nefes verdi. Kadın onu içine aldığıında kemerli. "Konuşmayı kes, Dana."

"Evet."

Sonsöz

Chicago, 9 Ekim Cumartesi, :30

Tezahüratlar patladı, gürültü onu bir an için ürküttü, sonra Tom Hunter onu nazikçe iterek birinci kaleyi işaret etti. Alec sopayı bıraktı ve olabildiğince hızlı koşarak kayar gibi kaleye vurdu. Gururla ayağa kalktı, üstünü başını fırçaladı ve Ethan'ın durduğu üçüncü kaleye bakarak başıyla onu onayladı. Avcılarla bir partiydi, softball maçının da olduğu bir açık hava pikniği. Avcıların çoğunu tanıyordu. Çoğu onu hastanede ziyaret etmişti. Max ve Caroline'ın yeni evlerinin nihayet bir çatısı olmasını kutluyorlardı. Tom ona Noel'e kadar evde olmayı umduklarını söylemişti.

Ona anlattım. Caroline'ın oğlu Tom Hunter konuşmuş, Alec de dinlemişti. Bazı kelimeleri tahmin etmiş, Tom'un dudaklarını okumuştı ama sonunda kendi kendine anlamıştı. Yeni terapistiyle ilerleme kaydetmişti. Bir değil Cheryl gibi özel biriydi. Onu hâlâ özlüyordu. Ama bu yeni kadın da neredeyse onun kadar iyiydi. Geçen ay başladığı devlet okulunda çalışıyordu. Burada, Chicago'da, annesinin memleketinde.

Alec kaşlarını çattı. Annesi. Sue Conway değil. Randi Vaughn onun annesiydi ve hep öyle kalacaktı. Ve Stan Vaughn, ne yapmış olursa olsun, her zaman onun babası olacaktı. Alec babasının ne yaptığını biliyordu. Gazeteleri okumuştı. Babasının hapis yatacağını biliyordu. Ama bu, babasının onu başka kadınlarla aldattığını ve ondan boşanacağını söylediğinde annesinin gözlerinde beliren acının yanında çok küçük kalıyordu.

Ethan Amca ile anlaşmışlar ve hepsi Chicago'ya geri taşınmışlardı. Tanımadığı bir büyükannesi yakın zamanda ölmüş ve onlara biraz para bırakmıştı. Kendilerine ait küçük bir ev alacak kadar. Ama Dana ve ailesiyle daha çok vakit geçiriyor gibiydiler.

Evie'nin kaleye geçip sopayı elinden geldiğince tutuşunu izledi. Koşmaya hazırlandı. Koşma konusunda iyiye gidiyordu. O ve Ethan her gün koşuyorlardı. Artık daha güçlü ve daha hızlıydı. Evie topa vurduğunda o da koşmaya başladı.

Ethan koşarak kaleye giderken Dana onu kocaman bir öpücükle karşıladı.

Öpüşmelerine alışmıştı. Bunu sık sık yapıyorlardı, özellikle de bugünkü partiye nişanlandıklarını duyurarak başladıklarından beri. Ethan o sabah onu ve annesini almaya geldiğinde söylemişti. Elleriyle işaret ederek söylemişti. Ethan'ın işaretleri beceriksizceydi ama çabalıyordu, hatta yerel üniversitede bir gece kursuna bile gitmişti. Ethan iki ay içinde babasının tüm hayatı boyunca öğrendiğinden daha fazlasını öğrenmişti. Ama şimdi babasını düşünemezdi. Tom vuruş yapıyordu ve Alec kişisel rekorunu kırmak istiyordu.

Dana, Ethan'a doğru eğilerek, "Şuna bak," diye mırıldandı. "Hayatının en güzel anlarını yaşıyor."

Ethan Dana'yı kendine doğru çekti, sırtı önüne dönüktü, kolları Dana'nın belindeydi. Çenesini başının üstüne yasladı ve Alec'in, Tom'un topu sahanın dışına atmasını beklerken duruşunu izledi. Ethan, Alec'in yüzüne bakarak, "İyi vakit geçiriyor," dedi. "Bunu bugün yaptığımıza memnunum. Stan'in duruşması dün başladı. Alec'in morali biraz bozuktu."

Dana iç çekti. "Stan neden bir savunma alıp Alec ve Randi'yi acıdan kurtarmadı?"

"Eskiden onun için bahaneler uydururdum, anlamaya çalışırdım. Sanırım bazen yapamıyorsunuz." Stan suçlu bulunacaktı, bunu biliyorlardı. Muhtemelen asgari güvenli bir tesiste sadece bir ya da iki yıl hapis yatacaktı, ama uzun vadede ailesini kaybedecekti, mali sahtekârlığından çok sadakatsizliği yüzünden. Clay'in işbirliği Stan'in mahkûmiyetini ve Clay'e karşı herhangi bir suçlamada bulunulmamasını garanti altına alacaktı. Bu büyük bir rahatlama olmuştu.

Daha da büyük bir rahatlama ise Sue Conway'in karşı karşıya olduğu gelecekti. Üç eyaletteki Eyalet Savcılıkları ölüm cezasına çarptırılmasını istiyordu - Illinois, Maryland ve Florida. Ama sefil hayatı bağışlansa bile, bir daha asla sokaklarda yürüyemeyecekti. Dana'nın ya da Alec'in kâbuslarını ortadan kaldırmasa bile bu gerçek teselli ediciydi.

Ethan Dana'nın başının üstünü öptü. "Görünüşe göre Naomi ve Ben iyi vakit geçiriyorlar." Dana, Lillian Goodman'ın velayeti için başvurmuştu.

Çocuklar. Yasal olarak evlat edinmeye çalışmış, ancak katil babaları onları engellemiş, hapishaneden ebeveynlik hakları için dava açmış, ancak Dana bunu kabul etmemişti.

Vazgeçmek. Bu çocuklar için savaşmayı, onlara Lillian'ın sahip olmalarını istediği hayatı vermeyi planlıyordu. Kendi annesinin ona vermek için mücadele etmediği hayatı.

". Phoebe onları kendi torunlarıymış gibi kanatları altına aldı."

"Bu konuda iyidir." Phoebe Hunter, Ethan'ı Hunter klanına kabul etmişti. "Bana büyükannemi hatırlatıyor. O da seni çok severdi bu arada."

Dana başını çevirip ona baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim." Yüzüğüne baktı. "Dün gece Caroline'a gösterdim. Seni saklamam gerektiğini söyledi."

"Çok rahatladım," dedi Ethan, yarı şaka yarı ciddi. İki aydan daha uzun bir süre önce Dana'nın o gece kendisiyle yemek yemesi için ısrar eden kadına çok şey borçluydu. Ağustos ayındaki o gün hayatını değiştirmiş, ona Dana'yı ve Alec'i vermişti.

"Bugün gelecekler mi?"

Dana vücudunu ona yaslayarak daha da yakınlaştı ve her zaman olduğu gibi, ona karşı hissettiği duygu vücudunu aşırı hızla harekete geçirdi. Dana fazladan bir Hiçbir şeyi kaçırmadığını göstermek için biraz kıpırdandı. "Muhtemelen olmaz. Bebek için biraz fazla soğuk."

Caroline'ın bir ay önce doğurduğu bebek. İki hafta erken ve şükürler olsun ki sağlıklıydı. Caroline ve Max küçük kıza Mary Grace adını vermişlerdi. Dana ona bu ismin Caroline'ın Dana ona yeni bir kimlik vermeden önceki ismi olduğunu söylemişti. Ethan, bebeğin Caroline'ın eski adını taşımasının her iki kadının cesaretine uygun bir övgü olduğunu düşündü. Elini uzattı Ellerini Dana'nın göbeğinde gezdirerek ne zaman kendi çocukları olacağını merak ediyorlardı. Ama kendi çocukları olsun ya da olmasın, kaderlerinde bir ev dolusu çocuk sahibi olmak vardı.

"Bu sabah emlakçıyı gördüm," dedi, hangisinin daha heyecan verici olduğundan emin değildi

-Emlakçının verdiği haber ya da randevuya kendisinin gitmiş olması. İki aydır bölüm atlamamıştı. Cinayete meyilli bir manyağın yakalanmasının bir adamın stres seviyesini düşürmesi inanılmazdı.

Dana irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emlakçı mı? Neden bir şey söylemedin?"

"Herkes yeni yüzüğünü göstermekle meşguldün, o yüzden. Emlakçı evi teklif ettiğimiz fiyata alabileceğimizi söyledi."

Yüzü güneş ışığı gibi parlıyordu. "Oh, Ethan."

Onun gülümseyen dudaklarını öptü. "Yakında altı ya da yedi koruyucu çocuğu daha yanına alabileceksin." Dana ruhunu yokladıktan sonra hayatının yönünü değiştirmeye karar vermişti. Artık gecenin bir yarısı otobüs hırpalanmış kadınlarla buluşmayacaktı. Artık öfkeli kocaların hedefi olmayacaktı.

Birlikte, aile içi şiddet mağduru çocuklara barınak sağlamaya karar vermişlerdi. Ethan bu vizyonun içini şu anda ona aya asılmış gibi bakan kadından daha iyi doldurabilecek başka bir insan olduğunu düşünmüyordu. "Ve," diye bitirdi, "dün yeni bir müşterim oldu. Geçen ay sunucuları liseli çocuklar tarafından üç kez hacklenmiş, bu yüzden hemen başlamamı istiyorlar. Avans evin peşinatını karşılayacak."

"Seni seviyorum, Ethan."

basit cümle onu çok etkilemişti, tıpkı onu neredeyse kaybettiği o günden kısa bir süre sonra ilk kez söylediği kadar. Onu Washington'da ziyaret etmiş ve Eastern Shore'a gitmişlerdi. Ona büyüdüğü yeri göstermiş, körfezde gün batımının sessizliğinde ona sarılmış ve o da bunu söylemişti. Ve ona karşılık vermek çok doğaldı. Tıpkı ondan sonraki her gün ve hayatının geri kalanı boyunca her gün olduğu gibi.

"Ben de seni seviyorum Dana." Onu dürttü. Alec üçüncü sıradaydı, yüzünde umutlu bir ifade vardı. "Vuruş sırası sende. Parkın dışına vur ki Alec eve dönebilsin."

Kadın koştu ve Alec tabağı geçerken yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Başardım," dedi.

"Evet, yaptın." Ethan onun sırtını sıvazladı. Danayı izledi. *Ben de öyle yaptım.*

Son



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

